

R. B. VALENS

BEZ VÝCHODISKA
KLAUN

VĚNOVÁNÍ

Pro mou spřízněnou duši a úžasnou ženu Andrejku.

Leonovi, Renatce, Lindě a Maxovi,

mým dětem.

Helence a Márovi Lichtenbergovým,

skvělým přátelům a ještě lepším lidem.

Mírovi Viertelovi,

nejlepšímu příteli.

Dedicated to Patricia O'Malley

(Sherbrooke, Canada),

my abroad best friend from ICQ times.

ANOTACE

umělá inteligence

technokracie

rozklad společnosti

Akční sci-fi thriller s příměsí lovestory, cyberpunku a politiky není ani tak o nastupujících technologiích, jako spíše o mezilidských a mezidruhových vztazích.

Blízká budoucnost se na první pohled od současnosti příliš neliší. Geopolitické mapy se mění a nastupující technokracie rozevívá sociální nůžky na maximum. Rasová společně s náboženskou nesnášenlivostí je na vzestupu, technologie jsou synonymem blahobytu a ztráta občanských svobod se nenápadně servíruje netečným masám v relativním bezpečí.

Dereka v životě moc štěstí nepotkalo. Kdysi se ne zcela vlastní vinou ocitl ve vězení a po návratu na svobodu se přesunul na konec potravního řetězce. Hlídá úklidové roboty a je rád, že nějakou práci má. Naštěstí je tu pro něj Konrád, bývalý policista a jeho jediný přítel, který mu pomáhá zvládat těžké časy.

Derek se souhrou náhod dostane k experimentální technologii. Netuší, že nabízená příležitost vymanit se z dluhů ho vtáhne do vysoké hry, kterou nemá šanci pochopit, natož ji vyhrát. Stane se svědkem i aktérem událostí, které navždy změní svět.

Co je ochotný podstoupit, aby zažil obyčejné lidské štěstí? Jak moc ho to změní?

ANOTACE

„Tohle je láska,“ tvrdí o šílenství umělá inteligence.

„Nic než posedlost,“ myslí si o sexu její architekt.

„Za vším hledej ženu,“ říká staré přísloví.

„Pokud chcete změnit společnost, musíte ji nejprve rozložit,“
nastavuje pravidla hry zakladatel a CEO mocné korporace.

„Všechno souvisí se vším,“ stojí napsáno v jejím logu.

Pravda je skryta hluboko ve zdrojovém kódu.

There's a man in need of resurrection

(No religion)

Can't you see a modern primitiv

(No religion)

But I'm a man I need my love and freedom

(No religion)

When there was no freedom at all

Billy Idol, Wasteland

(Cyberpunk, 1993)

CITÁT

*„Technologie jsou morálně neutrální, dokud je nepoužíváme.
Dobrymi nebo zlymi se stanou až tehdy, když je použijeme
pro dobro nebo zlo.“*

- William Gibson

*„Technooptimismus je názor, že problémy lze řešit technicky.
Zabýváme se technologiemi tolik, že přestáváme řešit
sociologickou stránku celé věci.“*

- Illah Nourbakhsh

*„Stěžovat si na zaujatost umělé inteligence je stejné, jako
stěžovat si na obraz v zrcadle.“*

- Garry Kasparov

DISCLAIMER

Knihu dostáváte TAK-JAK-JE

Text prošel korekturou, ale nebyl redakčně upravován.

Příběh je smyšlený a podobnost s žijícími osobami, existujícími společnostmi a aktuálními událostmi je čistě náhodná. Je to příběh. Víc v něm nehledejte.

Nedoporučuje se osobám nekriticky podléhajícím konspiračním teoriím.

rbvalens.com

MotoLife

nový web pro motorkáře

► články

recenze ◀

► cestopisy

těsty motorek ◀

MOTORKÁŘI SOBĚ
www.motolife.cz

REPORTUJTE CHYBY!

Při vší snaze a důsledné kontrole je pravděpodobné, že se v textu mohou vyskytnout překlepy nebo chyby. Pokud na něco narazíte, napište mi!

Neuvádějte stranu, jelikož číslo se mění v závislosti na velikosti displeje a nastavení písma ve vaší čtečce. Napište, ve které scéně se chyba nachází. Například: „Lepší zmizet“ a k tomu část textu s chybou. Kam to hlásit?

rbvalens@gmail.com

Do předmětu e-mailu uveďte Bug. Váš e-mail skončí ve správné složce a nespadne do spamu.

Děkuji!

JEŠTĚ JEDNA VĚC...

Toto je verze knihy zdarma.

Liší se od placené verze? Ne. Důležitější než peníze je pro mě odezva od čtenářů. Nicméně, pokud se vám tato kniha bude líbit, můžete mě podpořit dodatečnou koupí na palmknihy.cz nebo drobným finančním příspěvkem, jehož výše je čistě na vás.

Číslo účtu: 237816489/0600

QR Platba

Případně můžete vyjádřit poděkování formou symbolického příspěvku (od 1 EUR) zde:

<https://www.buymeacoffee.com/rbvalens>

Ať už přispějete či nikoliv, snažně vás prosím o hodnocení. Nemusíte psát recenzi, stačí jedna jediná věta, zda se vám příběh líbil. Budu velice rád i za „pouhé“ hvězdičky na [Google](https://www.google.com)

Play nebo **Apple Books**.

Pokud máte účet na **databazeknih.cz**, **goodreads**, budu neskonale vděčný, pokud přidáte hodnocení i tam.

Děkuji a přeji hezký čtenářský zážitek!

Osoby a obsazení

SEZNAM

Mitchell Higgins

Operátor Australských hraničních sil.

Ryan McDonald

Operátor Australských hraničních sil, kolega Mitchella Higginse.

Derek Acker

Dozorce nad úklidovými jednotkami v Lambert Tower.

Konrád Matussek

Šéf směny ochrany budovy Lambert Tower, bývalý policista a Derekův mentor.

Emilie Altmanová

Manažerka úklidové skupiny budovy Lambert Tower, Derekova šéfová.

Diana Hübelová

Derekova první přítelkyně.

Veronika Boschetto

Derekova přítelkyně.

Betty

R. B. Valens

Veroniky matka.

Tonny

Veroniky syn.

Peter Hauck

Veroniky šéf.

Adam Kirchner

Servisní mechanik úklidových jednotek.

Johann

Adamův spolubydlící.

Günter Simitz

Servisní mechanik úklidových jednotek, Adamův kolega.

Abir Siegel

Obchodník se zbraněmi ze Středního východu.

Boran

Osobní strážce.

Salik

Osobní strážce.

Yvo Hartmann

Zastavárník.

Melik Uzun

Blízký přítel zastavárníka Yvo Hartmanna.

Ezekiel Thomas Case

Zvláštní agent firemní bezpečnosti.

Dalton James Cobb

Zvláštní agent firemní bezpečnosti, juniorní parťák Ezekiela Case.

Paul Goss

Výkonný ředitel společnosti Aquarium Limited GmbH.

Heinrich Lambert

Průmyslník a vizionář, zakladatel Lambert Industries.

Marcellus Lambert

Nejstarší syn Heinricha Lamberta.

Tadeusz Kaminski

Hlavní architekt umělé inteligence Trinity.

Bhaskar Kumar

R. B. Valens

Původní tvůrce umělé inteligence Trinity.

Trinity

Umělá inteligence.

Horst Göetze

Policejní vyšetřovatel, bývalý Konrádův kolega.

Scott O`Driscoll

Bývalý senátor, šéf firemní bezpečnosti a nadřízený Ezekiela Case.

Mirel Shapira

Přítelkyně Ezekiela Case.

Eva Hammerschmittová

Státní zástupkyně.

Beatrix van den Meer

Účastnice workshopu.

Kasim

Delegát workshopu.

Christoffel Planche

Lektor workshopu.

Loreen Cobb

Matka Daltona Cobba.

Jayesh Kulkarni

Společník Heinricha Lamberta.

Illai Shain

Společník Heinricha Lamberta.

Petr Rytíř

Policejní vyšetřovatel.

Katka Arnoltová

Policejní vyšetřovatelka.

major Jan Jelínek

Důstojník BIS, kamarád Petra Rytíře.

Romaine Descoteaux

Chráněnka Ezekiela Case.

Hanif

Operátor.

Abdullah

Hanifův pomocník.

Noah

Řidič autobusu.

Kapitola první: Země zaslíbená, část první

DRON

**Timorské moře – Indický oceán, 210 námořních mil od australské
pevniny,**

02:14 Severního teritoriálního času.

Moře bičoval hustý déšť a viditelnost se blížila nule.

Dvě štíhlé motorové jachty s vyvažovacími plováky po stranách prchaly nocí po hřebenech vln směrem k australskému pobřeží. O dva a půl tisíce mil dál, v rušném operačním středisku hraničních sil se na obrazovkové stěně se siluetou kontinentu rozsvítil další žlutý bod. Severní pobřeží jimi bylo doslova poseté. Na Mitchella Higginse čekali ve frontě půl tuctu takových bodů k odbavení.

„Vezmeš to na chvilku? Dal bych kouřovou,“ obrátil se k němu Ryan.

„Jasně.“

Ryan se zvedl z otočného křesla a sáhl po krabičce cigaret na stole. Mitchell přestal minulý týden asi po tisíci páté kouřit, a když ji uviděl, do nosu ho klepla imaginární vůně tabáku a pocit prvního práška. Dostal příšernou chuť si zapálit. Už mu bylo jasné, že jakmile se Ryan vrátí, jeho předsevzetí vezme rychlý konec. Jen co zmizel z dohledu, jeden z Ryanových bodů se rozbíkal. Rozhodl se, že jej vyřídí přednostně, protože ho napadlo, že možná od něj cigaretu vyžebří a obejde se to bez řečí. Najel kurzorem na bod a kliknul myší.

Obrazovka se rozdělila na čtyři plochy. V levém horním rohu se zobrazily satelitní snímky. Kvůli špatnému počasí se na ně nechtěl spoléhat, a tak pro jistotu zkontroloval autorizační seznam plavidel. Podle něj se však na aktuálních souřadnicích nemělo žádné

nacházet.

Mitchell kliknul na ikonu s názvem *INVESTIGACE*.

Jeho příkaz se skrz satelitní spojení dostal na plovoucí plošinu vzdálenou šedesát námořních mil od pozice bodu k dronu třídy Guardian. Nastartoval motory. O třicet vteřin později se vznesl k nebi, udělal půlobrat a nabral kurz k cíli. Digitální hodiny na obrazovce začaly odpočítávat čas. Podle nich zbývalo do přiblížení necelých šest minut. Mitchell sledoval data mihající se po displeji.

Obrazovka palubního videa ještě nesvítila a v okně cíle pomrkal nápis *NEZNÁMÝ OBJEKT*.

Stroj se hlásil na souřadnicích a žlutý bod na radaru změnil barvu. Zčervenál, třikrát zablikal a pak se rozdvojil. Obraz palubní kamery konečně naskočil. Infračervené video ukazovalo dvě lodě plující vysokou rychlostí.

Mitchell nařídil strojům provést dva oblety. Jeho povinností bylo ujistit se, že systém správně identifikoval vetřelce. Palubní světlomety dronu se rozsvítily ostrým světlem a video se přepnulo do normálního režimu. S ohledem na probíhající bouři dostával poměrně slušný obraz. Lodě měl za třídu *seahunter*, ale systém je identifikoval jako sportovní jachty čínské výroby.

Neměly označení, nepluly pod vlajkou a tmavé lakování trupu bylo neklamnou známkou aktivního maskování. Programovatelná svrchní vrstva laku uměla simulovat různé objekty. Kus skály nebo také tank s tepelnou stopou. Systému chvilku trvalo, než vyhodnotil situaci a na displeji vyskočil nápis *POTVRZENO*. Důvod: *Variabilní kamufláž*. To díky ní se pašerákům dosud tak dařilo. Jenže to se teď mělo změnit. Minulý týden se modernizovala záchytná síť a míra úspěšné detekce vylétla během jediného dne o tisíc procent. Mitchell

vyslal éterem sérii varování.

Nikdo na výzvu nereagoval.

Lodě se od sebe oddělily. Po displeji začala létat telemetrická data a Mitchella napadlo, jak to s lidmi na palubě musí asi házet. Vyslal poslední varování, ale i to zůstalo bez odezvy. Najel myší na ikonu vykřičníku a kliknul. Guardian vypálil fosforeskující dávku před první loď. Minula její příď asi o deset metrů, ale loď držela rychlost i směr. Mitchell kliknul na ikonu s nápisem *AUTO*. Dron znova vystřelil. Tentokrát minul příď o méně než dva metry. To nemohli přehlédnout.

Z plošiny mezitím vystartoval druhý stroj.

Podél severní hranice bylo takových samoobslužných plošin nainstalováno přes dva tisíce. Každá nesla tři stroje. Dva na akci a třetí jako záložní nebo pro případ napadení platformy. Druhý dron vzlétl, protože to vyžadoval protokol. Kdyby první nemohl dokončit misi z důvodu poruchy nebo kdyby se ho pašerákům podařilo sestřelit.

Vetřelci se měli podle směrnic eliminovat co nejdál od pobřeží, aby se snížila pravděpodobnost nežádoucích svědků. Mohla to být rybářská loď nebo nedej bože aktivisté. O to nikdo nestál. Vynucené zastavení, jak se tohle oficiálně nazývalo, bylo legální a posvěcené referendem. Jenže proč dráždit veřejnost, když jen tak tak prošla tvrdší varianta řešení?

Dron se po poslední varovné střelbě stáhl. Vystoupal do tří set stop a vyčkával v závěsu. Po pár minutách se k němu připojil druhý stroj. Vytvořily formaci, klesly na sto stop a zakroužily kolem lodí jako párek supů. Mitchell se naposledy ujistil, že všechno probíhá podle protokolu. Nápis se změnil na „*PROBÍHAJÍCÍ AKCE*“. Ještě by to

mohl odvolat. Stačilo stisknout „*STORNO*“. Jakmile však zešedne, stroje se pustí do akce a on se může jen dívat.

Mitchell měl ve zvyku dávat lodím šanci navíc.

Občas se to vyplatilo. Vyslal k lodím na námořních frekvencích poslední varování ve všech světových jazycích, ale jeho gesto byl jako výkřik do tmy.

Tlačítko zešedlo.

Vzpomněl si na dřívější incident. Dva jeho kolegy to stálo místo. Zastaralý systém nesprávně identifikoval rybářskou loď a operátor, nezkušený nováček, místo toho, aby požádal o kontrolu čtyř očí, iniciativně ji poslal ke dnu. Navíc bez varování. Možná by se to ututlalo, ale jeden rybář útok přežil a levicová média měla hody. Stejně se nic nezměnilo. Plán ministerského předsedy Adamse na zastavení migrace pokračoval navzdory sílícím protestům. Vystříkaly se galony slzného plynu, vystřílelo několik stovek gumových projektilů, ale tím to zhaslo, navzdory několika obětím. Operátoři museli projít novým školením a nebožák, který to spískal a vedoucí směny dostali padáka.

Mitchell shodil video do lišty. Kvůli počasí by toho moc neviděl, jenže on se hlavně nechtěl dívat.

Už nikdy.

„Tak co, průser na obzoru?“ vylekal ho nečekaně za zády Ryan.

„Sakra, tohle mi nedělej! Víš, jak jsem se lekl? Jsi tu rychle.“

„Promiň.“

„Právě jsem vyřídil tvůj task.“

„Dík!“

„Máš tam ještě dva prioritní. Sektor A122 a B110.“

„No jo no. Co naděláš? Když je to pořád baví,“ rozhodil bezradně rukama a cynicky se zasmál.

V ABF sloužil třetí rok a patřil ke služebně nejstarším. Začíná se to na něm podepisovat, pomyslel si Mitchell, když se Ryan usadil na svou židli v řadě před ním a chopil se klávesnice.

„Můžu tě poprosit? Dáš mi jedno?“ osmělil se Mitchell.

Ryan hodil cigarety za sebe, aniž by se na něj podíval. Mitchell si jednu vzal a krabičku mu vrátil poklepáním na rameno.

„Že se na to radši nevysereš,“ ušklíbl se, aniž by odvrátil zrak od obrazovky.

„Na co? Na kouření?“

„Ne. Na ty tvý debilní pokusy s tím přestat! Stejně to k ničemu nevede. Řekni, nemám pravdu? Podívej, nějaký zlozvyk přece mít musíš. Jinak ti brzy hrábne. Nebyl bys první ani poslední. Takže kuř, kuř, dokud máš čím. Nebuď hrdina, Mitchi.“

„Vezmeš to tedy na chvíli?“

Ryan se otočil na židli.

„Jasně. Nekvaltuj. Dej si na čas, mám to tady všechno hezky pod kontrolou,“ kliknul teatrálně myší naprázdno. „Vidíš? Klik, klikyty, klik! Vždyť je to jako střílet vombaty v sudu! Prostě zmáčkneš a zapomeneš.“

Znělo to jako povzdech, ale Ryan se vrátil do své obvyklé a cynické nálady. „No řekni, nejsou to *easy money*? Někdy je mi až blbý, kolik mi za to platí. Jdi už!“

Pak několikrát cvaknul myší a dva stroje vracející se na plošinu

nabraly kurs k novému bodu.

Mitchell vyjel výtahem nahoru na terasu. Ve dne tu bývá plno. Nejen kvůli čerstvému vzduchu a výhledu pod palmami v květináčích, které poskytovaly příjemný stín. Opodál stál párty gril, kde jeden dostane několikrát denně zdarma steak té nejvyšší kvality. Sněží kolik chceš! Jeden z mnoha benefitů práce v ABE.

Teď byla terasa opuštěná a výhled mírně depresivní.

Polovina města byla kvůli úsporným opatřením zahalena do tmy. Mitchell si zapálil. Konečně! S pocitem uspokojení vydechl kouř a opřel se zády o zábradlí. Zaklonil hlavu a podíval se na nebe pokryté miliardami hvězd. Mimoděk se zachvěl. Připomínaly mu mapu plnou žlutých a červených bodů.

Mapu plnou zmařených životů.

Tak kolik jich bylo dneska? Dvacet tři?

Snažil se na to nemyslet. Nešlo to.

Posraná práce!

Mitchell byl civilista jako většina zdejších operátorů. Práci mu dohodil O'Neil, kámoš za střední. Udělal v armádě kariéru. Docela se vyvihl. Na to, jaká to byla vždycky legra, ušklíbl se v duchu.

Potkali se na třídním srazu a pořádně se lízli. Mitchell si mu postěžoval. O pořádný flek nezavadil, co vylezl z univerzity. Lepší džob jak prodejce aut nesehnal. Teď bude brzy na dlažbě a do toho čekají dalšího sviště.

„Clarice Irwingová? Ty sis fakt vzal tu kočku?”

„Jo.”

„A jaký to je? Bejt ženatěj?“

„Dobrý, vlastně skvělý, ale zrovna teď... se nějak jen hádáme. Hlavně o penězích.“

„Hele, Mitchi, něco bych pro tebe měl. Budeme nabírat.“

„Díky, ale já k vám nechci. To není nic pro mě.“

„Ale prdlajs! To nebude nutný. Je podstat jak prase, takže nabíraj i cé-ěčka.“

„

„O co jde?“

„Nechceš lítat s dronem? Je to dobře placený a nenadřeš se. Dobrý benefity. Nadstandardní zdravotní pojistka, půlroční bonusy a náborovej příspěvek deset tisíc. Můžu ti zařídit pohovor. S tvým vzděláním to nebude problém. Co ty na to? Nechceš to zkusit?“

Přitukli si.

„To nezní špatně. Tak se zeptej.“

Najednou měl perspektivní práci.

Práci...

Spousta operátorů odcházela po roce a půl, jen co jim vypršel závazek. Silnější nátury vydržely déle. Jako třeba Ryan. A vlastně i Mitchell. Včera podepsal další turnus.

A co mám do prdele dělat, když pořádná práce není a takový peníze nikde jinde nedostanu?

„První zářez“ se mu podařil tři dny po nástupu. Měl denní, bylo slunečno, bezvětrí a hladina se leskla jako zrcadlo. Bylo to poprvé a naposled, kdy se na to koukal. Měsíc nemohl spát. Dlouhou dobu měl tu paseku, kterou nadělá třicetimilimetrový kanón, před očima.

Musel na to jinak.

Varovat!

Tříkrát!

A ještě jednou!

AKCE, shodit video.

Varovat, AKCE, vypnout obraz!

Varovat, AKCE, vypnout!

Do hajzlu!

Byly chvíle, kdy na tu prokletou ikonu nemusel klikat týdny. Svět se zdál pak o něco veselejší. Z hlubokých myšlenek ho vyrušil zvuk vrtulníku v dáli. Jakmile ztichl, cikády rozjely bezstarostný koncert naplno. Odehnal myšlenky a pozoroval hvězdy. Stejně se tomu neubráníl, protože se mu vybavil dokumentární film, na který se nedávno díval. Napadlo ho, jaký je asi rozdíl mezi ním a dozorcem ve vyhlazovacím táboře někde v Polsku před sto lety.

Byla to taky jen práce? Prý to byli normální lidé. Aspoň na začátku. Asi ne všichni, pochopitelně. Dělal to i ženy. Často jim nebylo ani pětadvacet. A pak skončily s hlavou v oprátce.

Otočil se, naklonil se přes zábradlí a znechuceně si odplivl. Chtělo se mu zvracet. Ze sebe, z pachuti po cigaretě a z toho, co na něj dole čeká.

Proč sem pořád lezou?

Copak do prdele nevědí, co se to tu děje?

Manželce nikdy neřekl, co v ABF dělá. Nikdo to nesměl vědět! Úplně si uměl představit, o kolik přátel by přišel. Možná by ho i opustila.

To nehodlal riskovat.

Nakukal manželce, že má na starosti administrativu v podatelně. Mitchellův denní chleba je třídění pošty, ne rozhodování o životě a smrti.

Spíš smrti.

Dvojice lodí čtyři tisíce kilometrů daleko byla najednou tak blízko. Odcvrknul nedopalek a naposledy si odplivl. Oharek cestou k zemi zářil jako svatojánská muška a po dopadu vyrobil malinkatý ohňostroj, který rychle zhasl.

Kliknout a zapomenout.

JATKA

Střely se odrážely od pláště lodě.

První dávka jim nijak neublížila a kapitán si pomyslel, že se mu investice do speciálního plátování vyplatila. Spokojený úsměv nevydržel dlouho. Inteligentní software vzájemně spolupracujících strojů vyhodnotil situaci a zvolil jiný typ střeliva. Rotační kulomety se schopností vypálit 4200krát za minutu rozmetaly palubu na tisíc kousků během několika sekund. Salva olova obohaceného uranem prolétla skeletem jako nůž roztátým máslem. Kapitánovi to utrhlo hlavu a z jeho těla nadělalo kaši konzistence náplně fastfoodových hamburgerů.

Můstek se zahalil do růžové mlhy.

Rozbouřené moře polykalo zvuk střelby připomínající sbíječku v ostrém rytmu staccata.

Život třiceti lidí, z toho šesti dětí, vyhasl během dvaadvaceti vteřin.

Moře se zavřelo za jachtou a na hladině se objevilo několik trosek a plastických lahví. Zatímco drony s pomocí světlometů a senzorů pátraly po případných přeživších, druhé lodi se podařilo vzdálit. Udělaly oblet a pustily se za ní. Vystřelil ale jen jeden. Během dvou vteřin útok skončil, stroje se otočily a nabraly zpáteční kurz. Sto čtyřicet střel, které stihl vypálit, stačilo na rozmetání horní paluby.

Z můstku zbylo torzo. Rozervaným stropem padal hustý déšť.

Ve vzduchu byl cítit střelný prach, roztavená ocel a zápach z vyhřezlých vnitřností. Horní paluba v podstatě neexistovala, přesto vnitřní osvětlení nějakým zázrakem fungovalo. Zhruba šedesátiletý

muž v kostkované košili s obličejem od krvavé fašírky se začal třást.

Linie střelby končila jen pár desítek centimetrů před ním.

Kus karbonového plátování posílené voštinovou strukturou na molekulární úrovni amputoval ženě sedící vzadu ruku v předloktí. Nejprve v němém úžasu zírala na obnaženou kost, cary visící kůže a potrhane tepny. Pak vykřikla a omdlela.

Jako první se vzpamatoval muž v kožené bundě, sedící vedle muže v košili. Chvilku zápasil s přezkou pásu a když se mu podařilo odpoutat, vydal se na pomoc.

Rozdivočelé vlny si hrály s jachtou, jako by byla z papíru.

S velkými obtížemi se mu podařilo k ní dostat. Pak si svlékl bundu a nakonec i triko, které roztrhal na tři cary a pak se provizorním obvazem snažil zaškrtnout pahýl, ze kterého ve vteřinových intervalech tryskala krev jako z fontány.

„Lékárnička! Nevidíte někde lékárníčku?“

Snažil se překřičet bouři, ale byla to marná snaha. Vtom si uvědomil, jaké měl štěstí. Polovina pasažérů byla po smrti. Na pravoboku v trojsedačce seděli připoutaní lidé. Měli hlavy dole. Všem chyběly končetiny.

Muž se zakrváceným obličejem si ho otřel do košile. Podíval se na ženu po jeho levici. Byla v šoku. Zběžně ji prohlédl, stiskl jí ruku, políbil na čelo a pak se odpoutal. Vydal se mladému muži na pomoc.

„Jsem lékař!“

Ten ho přes příval vody a burácení bouře neslyšel, ale došlo mu, že mu chce pomoci a vydal se mu naproti. Chytil ho za ruku a pak se

společným úsilím přesunuli ke zraněné. Byla stále připoutaná v sedačce.

Lidé v zadní části se začali odpoutávat. Nikdo z nich nepřišel na pomoc.

Mladší muž ženu odpoutal, vzal do náručí a odnesl na volnou lavici u nepoškozeného levoboku. Položil ji a starší jí rychle zaškrtil ránu. Zkusil jí nahmatat tep. Podíval se na svého kolegu a z plna hrdla na něj křičel.

„Musíme zastavit krvácení!“

„Zkuste se podívat po peánu!“

„Vypadá jako nůžky!“

„Pospěšte si!“

Žena otevřela oči. Pak nadobro zhasla.

„Što my dělajem? Gde Vitalij?“ naříkala žena středního věku.

Muž, sedící po její pravici se odpoutal a vstal. Musel se přidržovat opěrky, protože se mu podlomila kolena a zbledl jako křída. V místech, kde před pár minutami byla toaleta, zůstaly jen trosky.

Rudá hmota pomalu stékala po sněhobílém laminátu.

„Bože, nět!“

Zhruba čtyřicetiletý Číňan ukázal směrem k přídi.

Za chvíli měli vody až po kolena.

LOĎ NA OBZORU!

**O deset hodin později,
150 námořních mil od australského pobřeží.**

Moře se zklidnilo a skrz skulinu v hustých mracích vykouklo slunce. Seržant McKinsley sjížděl šedý horizont dalekohledem. Měl pocit, že cosi zahlédl.

„Vypadá to na záchranný člun, pane. Mám vypustit sokolíka?“
„Provedťe!“

Ze zádi opancéřované lodě vystartoval čtyřvrtulový průzkumný dron. Za tři minuty se už vznášel nad oranžovým nafukovacím člunem. V prostoru pro osm lidí se jich tísnilo čtrnáct. Stěží se drželi nad hladinou. Žádný v člunu na sobě neměl záchrannou vestu.

Poručík provedl dva nízké průlety.

Nesměle zdvižená ruka zamávala na pozdrav.

„Vetřelci, pane!“
„Kolik?“
„Vydržte.“

Poručík provedl další oblet.

„Čtrnáct! Nabírají vodu. Má to řešit operační?“

Kapitán stěží skrýval nelibost.

„Nemáme jistotu, Kinsley!“
„Jistě, pane.“

„Ukažte!“

Poručík mu podal tablet. Kapitán se do něj podíval. Otočil se ke kormidelníkovi.

„Naveďte nás, Shifty.“

„Rozkaz, pane.“

* * *

„Tady Australská pobřežní stráž, dejte ruce nad hlavu!“ ozvalo se z ampliónu. Dva lidé ve člunu zvedli ruce a zbytek je nesměle následoval.

Voják na levoboku hodil do vody záchranný kruh a když ho zachytili, přitáhl je. Jednoho po druhém vyzvedli na palubu a pak další voják rozstřílel člun dávkou z automatické pušky.

Jedna ze zachráněných vykřikla.

Odvedli je do jídelny, kde jim dali suché deky.

Kapitánovi mohlo být něco přes šedesát. Jako prvního vyslechl mladého muže svlečeného do půli těla.

„Posaďte se,“ ukázal na židli a usedl k malému skládacímu stolku.

„John Stenton. Jak se jmenujete vy?“

„Dieter Hass.“

„Evropan? Němec?“

Muž přikývl.

„Máte dokumenty?“

„Ne.“

„To není dobré.“

„Ono to může být i horší?“

Podíval se na něj, nicméně muži neodpověděl.

„Co s námi uděláte?“

„Řeknete, co se stalo?“

„To myslíte vážně?“

„Předpokládám, že vás zachytil dron.“

„Pokud říkáte masakru zachycení, tak ano. To si pište, že nás něco zachytilo!“

Kapitán si promnul oči. Vypadal jako někdo, koho takhle rozhovor netěší.

„Víte... nestává se, že by... někdo přežil. Jste... všichni v pořádku?“

„Ne, to nejsme.“

„Chápu. Kolik vás bylo?“

„Nevím. Asi třicet. Plus posádka. Tři nebo čtyři.“

„Kolik lodí? Jen vy?“

„Z Kuala Lumpur jsme vyrazili za tmy. Nahnali nás do podpalubí, ale myslím, že jsme vypluli ve dvou. Možná ve třech. Nejsem si jistý. Sami jsme určitě nebyli.“

„Víte, co se s nimi stalo?“

„Předpokládám, že neměli takové štěstí jako my. Kapitáne, proč vás zajímá, kolik nás bylo? Myslíte, že je v pořádku vraždit běžence? Jste vůbec...?“

„Podívejte,“ přerušil ho rázně, „zatraceně dobře jste museli vědět, co vás tu potká, jakmile překročíte linii! Pokud to nevíte z novin, televize, internetu, tak na každé té zasrané bóji kolem pobřeží je jasné varování! Zóna má na šířku skoro sto padesát mil! Vsadil bych se, že jste dostali šanci to otočit!“

„Já loď neřídil, takže vám to nepovím.“

Kapitán vstal ze židle a otočil se k malému oknu se zakulacenými rohy. Mlčky pozoroval uklidňující se moře. Pak se k němu otočil.

„Říkal jste dvě?“

„Asi. Kapitáne, neodpověděl jste. Je podle vás v pořádku zabít civilisty? Prostě jen tak?“

Kapitán se mu zpříma podíval do očí.

„Není to jen tak, pane Hessi.“

„Hass.“

„Pane Hassi. Víte, ono je úplně jedno, co si o tom myslím. Můžu s tím nesouhlasit, ale to je asi tak všechno. Ať jsme třeba za barbary! Jistě jste slyšel, čemu čelil Nový Zéland po těch událostech na Středním východě, vidíte? To my tady nedopustíme! Vyslali jsme světu jasný vzkaz. Nechceme tu další lidi. Víte proč? Náš systém není připraven na další exodus. Vždyť sami máme co dělat, abychom to zvládli! Ano, Austrálie se může zdát dost velká a pár desítek miliónů lidí by se sem jistě vešlo. Co tu ale chcete sakra dělat? Víte, že třetina kontinentu dvakrát do roka hoří a že máme takové sucho, že vodu musíme vyrábět i ze vzduchu, protože odsolování nestačí a úrodu sklízíme v podstatě jen ve sklenících? Chápu, pořád jsme na tom mnohem lépe než jinde. A víte vy proč? Protože my si vlastní domovy neničíme! To ti zatracení Američané, i vy Evropané, jen drancujete! Vysáli jste naše zdroje, vedete nesmyslné války a teď byste to chtěli zatáhnout k nám? Teď se na mě dobře podívejte, pane Hassi. To se nestane!“

Pak se odmlčel.

„To se nestane. To se vážně nestane,“ dodal už o něco mírněji, přesto stále rozhodně. „Drtivá většina uprchlíků jsou slušní lidé, kapitáne.“

Utíkají před válkou, před hladem a smrtí!"

„Já se s vámi nehádám. Věřím, že to tak je. Vy ale přehlížíte jeden zásadní fakt. Všichni umřeme. Nepochybně brzy. Protože jsme naši planetu zabili! My. Naše civilizace. Tady v Austrálii, se snažíme čas, který zbývá, dožít tak nějak... v klidu. Jsme za bodem nula, už není návratu. Máme čas tak sto padesát, maximálně dvě stě let. Desátníku!"

Dveře do kajuty se otevřely.

„Přiveďte další."

* * *

Trosečníky hlídala smíšená dvojice. V místnosti, která evidentně sloužila jako jídelna, bylo teplo, přesto se třásli zimou a vyčerpáním.

Byli podchlazení, měli žízeň a hlad. Voják se tvářil neúčastně, zato vojanda měla viditelný problém. Její kolega na prosby o jídlo a vodu nereagoval.

„Se na to můžu akorát tak vysrat!"

Odběhla, ale ve dveřích se na chvíli zastavila.

„Hlavně buď od té lásky, Lasky, a nedělej píčoviny!"

Jakmile zmizela z dohledu, položil prst na spoušť, jako by se chystal ukončit náznak odporu už v samotném počátku.

Asi za dvě minuty byla vojanda zpátky se dvěma kartony balené vody.

„Co čumíš jak kokot? Mám to snad do prdele tahat sama? Mazej

kurva pro bufet!“

Nechtělo se mu, ale pak se otočil na podpatku a přišel s tákem plným sendvičů. Podal ho seržantce.

„Ty jsi vážně kokot,“ řekla o poznání smířlivěji a začala je rozdávat.

Ve dveřích se objevil mladý muž s ozbrojeným doprovodem. Voják ukázal na ženu.

„Vy! Pojďte se mnou.“

K smrti vyděšená odložila nedojedený sendvič.

„Horší to nebude,“ snažil se ji uklidnit mladý muž a s povděkem sebral z tácu jeden obložený chléb a zakousl se do něj.

* * *

Kapitán všechny vyslechl, sepsal hlášení a nařídil zřídit v jídelně provizorní noclehárnu. K večeru zakotvili v přístavu. Rovnou z lodě je odvedli do policejního antonu, který je odvezl na stanici, kde je vsadili do cely. Na lavici vyspával opici zanedbaný muž neurčitého věku. Když stráž odešla, vzbudili ho. Muž hovořící anglicky se ho začal vyptávat, ale otrhanec se na něj díval, jako by přiletěl z jiné planety.

„Co jste u všech čertů, zač? Jak jste se sem probůh dostali?“

Než si pro něj přišli, stačil z něj dostat, že jsou v Darwinu.

NEMÁ CENU SE TRÁPIT

Do cely se mohlo vejít až 40 lidí.

Byla obložená šedivými, bílými a křiklavě zelenými kachličkami do výšky dvou metrů. Uprostřed stály dvě dlouhé lavice z nerezů, připevněné k podlaze a opěradly k sobě.

Trosečníci se rozdělili na čtyři skupiny. Někteří si tiše povídali. Mladý muž s dekou přes ramena se stranil. Sedl si na studenou zem v rohu a opřel se o zeď. Pozoroval je.

Napočítal tři Evropany. Skotského lékaře s manželkou a pak sebe. K tomu čtyři Američany, tři muže a jednu ženu. Všichni byli běloši. Potom ta čtveřice mužů, asi Číňané. Tamten, co stojí také stranou a sám, bude ze středního východu. No a pak indický manželský pár.

Jedenáct mužů, tři ženy. Žádné děti.

Počkat!

Zamyslel se.

Ne, v lodi nějaké přece byly!

No jasně!

Ti Rusové měli kluka!

Jen oni?

Ne!

Muži se před očima rozjel černobílý film.

Žena se drží kraje člunu. Vykřikne, ale je umlčena přívalem vody. Stahuje ji pod hladinu. Pak je tam její muž. Drží se vedle. „Galina!“ zavolá a potopí

se.

Dvě nekonečné minuty.

Vyplave o kus dál. Nadechne se a znova se potopí.

Už nevyplave.

Člun se od nich vzdaluje. Jiní dva se drží zuby nehty na opačné straně člunu.

Chtějí dovnitř.

Rychle! Žraloci!

Žádní tu nejsou. Jen panikaří.

V lodi ale není dost místa!

Nemuseli jste ten váš potopit vlastní blbostí!

Váš problém, že neumíte zacházet se světlicí! Signální pistole není totiž hračka, vy idioti!

Vždyť takhle se tu všichni utopíme! Udělejte s tím sakra někdo něco! Udělejte už proboha někdo něco!

Někdo! Něco!

Ale co!?

Ti Asiaté jsou zvláštní sorta, pomyslel si.

Myslíš bezcitní parchanti?

Fakt?

Cit? Emoce?

„Ty je snad v sobě ještě máš?“

Mužovu pozornost upoutal jeden ze čtveřice Asiatů. Zuřivě gestikuloval. Záblesk paměti vylovené z nejzazšího kouta mysli se dostavil.

Jak to říká Diana?

Svědomy je otravnější než opilá šlapka?

Všiml si jeho zkoumavého pohledu. Asiat zkřivil ústa, jako by se chtěl snad usmát, ale místo toho se zamračil a obrátil se k němu zády.

No jasně!

Do muže na zemi vjel vztek. Mimoděk zaťal pěsti. Měl sto chutí vyskočit a vymlátit z toho hajzla duši.

Jenže nemá právo něco takového udělat!

Nešlo o to, že by mu zlomil vaz jako nic a vražda by mu asi přitížila, ale spíš, že ten bastard zachránil všechny v člunu!

To on těm dvěma, na jejichž tváře si odmítal vzpomenout, nedovolil vlézt do člunu.

Prvního se zbavil rychle.

Dva kopance do ksichtu.

Pak si konečně vzpomněl.

Ten druhý... ten druhý? Druhý? To byl... Ale vždyť to byla holka! Kolik jí jen mohlo být?

Patnáct?

„Šestnáct.“

Seděla vzadu.

Vlastně ne, seděla vpředu s rodiči a se sestrou. Ano, s tou, co přišla o ruku!

Vyměnila si s ním sedadlo.

Protože..., protože si chtěla povídat s tou užvaněnou Američankou, vedle které původně seděl. Poprosila ho, jestli si to s ní na chvíli nevymění.

Zachránila mu tím život.

A tenhle parchant ji utopí jako kotě?

„Tak proč si s tím něco neudělal, ty zbabělče?“

Neměl jsem šanci!

„Neměl jsem šanci! Neměl jsem šanci! Neměl jsem šanci! Jdi už do prdele s takovejma kecama!“

Neměl jsem šanci, neměl jsem jedinou zkurvenou šanci!

Muž uhodil zátylkem třikrát o zeď.

Cos mi to zase nabulíkovala, Diano?

Musela jsi přece vědět, že to nezládneme!

Ty mrcho!

Nikdo si jeho zoufalého gesta nevšímal.

Muž sáhl do zadní kapsy kalhot a vytáhl z ní zlatý řetízek s přívěskem. Žmoulal ho mezi prsty a tiše se začal modlit.

* * * *

Ráno se zdálo milosrdnější. Stráž jim donesla vlažný čaj mdlé chutě, tác suchých keksů a obnošené oblečení.

Nechali je najíst.

Pak je naložili do mikrobusu. Vypadal nezvykle civilně. Dokonce neměl mříže a nebýt na bílých bocích modrý nápis *Local Court of the Northern Territory*, dalo by se říct, že je to výletní autokar.

Tedy až na ta pouta v opěrkách.

Budova okresního soudu se nacházela kousek od městského parku. Sněhobílá, vcelku moderní stavba nepůsobila skličujícím dojmem. Spíš naopak. Justiční stráž už čekala před vchodem.

Soud prý začne za hodinu. Odvedli je do suterénní místnosti bez oken.

Za půl hodiny se dostavil muž v obleku. Představil se jako DeWitt, obhájce ex-offo. Jsou obviněni z nepovoleného vstupu na australské území, což se podle nového zákona považuje za závažný přečin.

Požadavek na překladatele nemá cenu vznášet, bude zamítnut. Nebojte se, bude to rychlé, snažil se je uklidnit.

Nelhal. Za deset minut bylo po všem.

„Povstaňte!“

Soudkyně přečetla obvinění a zároveň rozsudek. Deset lidí zleva je odsouzeno k deportaci do Zóny. Co to znamená, nevysvětlila. Justiční stráž těch deset vyvedla ven. Zbytek se odsuzuje k nuceným pracím na pět let.

„Do zítřejšího rána se budete hlásit v pracovním táboře! Podrobnosti

vám sdělí obhájce.“

„Soud skončil!“

Mladého Němce, skotského doktora s manželkou a muže s řídnoucími vlasy středovýchodního vzhledu odvedla stráž do strohé kanceláře se dvěma židlemi, jedním stolem a prosklenou skříní, za jehož deskou seděla nesympatická žena pokročilého věku. Před sebou měla čtyři skleněné ampulky.

Stráž odešla a žena otevřela skříň, ze které vzala nějaký přístroj a udělala s ním Němci sken.

Zapípal.

„Tady to nebudete potřebovat.“

„Když myslíte.“

Navlékla si rukavice, postříkala mu ruku sprejem a pak udělala skalpelem malý řez. Vyndala čip a poloautomatickou sešívačkou zašila ránu. Jiným nástrojem mu vstřelila podobný čip, jen do ramene. To samé udělal těm třem. Pak je vykázala na chodbu, kde na ně už čekal obhájce.

Stráž sňala všem pouta.

Obhájce přinesl nějaké dokumenty, které museli podepsat. Prostě to podepište, řekl. Potom jim ukázal, ať jdou za ním. Následovali ho jako poslušné ovce. Kousek od budovy, na kraji parku stál pojízdný stánek s občerstvením.

„Musíte mít hlad. Zvu vás,“ usmál se.

Koupil jim hot dogy a plechovky místní coly. Pak se přesunuli k stolu ve stínu vzrostlého stromu. Bylo to absurdní. Nezmohli se na

slovo, ale pak se osmělil skotský doktor. Tak jsou na svobodě, nebo ne? „Ne,“ odpověděl.

Už se tolik neusmíval.

„Co s námi bude?“

„V klidu se najeďte a já vám to pak řeknu.“

Tak se tedy najedli.

Plavovlasý čtyřicátník se začínající pleší, trochu při těle jim řekl, že mu mají říkat křestním jménem.

Marteen byl původem z Holandska.

„Asi jste pochopili, že jsem tu spíš pro formu,“ řekl a s chutí se zakousl.

Mluvil hlavně o sobě.

Přistěhoval se před dvaadvaceti lety, když se to v Evropě, jak doslova řekl, „posralo“. To se ještě dalo do Austrálie dostat legálně. Sice to nebylo snadné, ale ne nemožné. On měl kliku a oni ji mají svým způsobem také.

Co ti druzí?

Mají prostě smůlu a nemá cenu se jimi trápit.

Co je to ta Zóna?

Něco jako uprchlický tábor. Jen na vodě. Časem se to dozví, ale přece si nebudou kazit tak krásný den, ne? Nicméně, důrazně je varoval.

„Pokud budete dělat hlouposti, skončíte přesně tam a to nechcete. Mimochodem, utíkat z kempu nemá smysl. Není totiž kam, víte? Do dvaceti minut vás dostanou a bez pardonu eskortují do Zóny. Nebyli byste první. Jasně?“

Pak jim konečně vysvětlil, na co se mají připravit a co je v táboře čeká.

Kapitola druhá: Derek

HAPPY FUCKING BIRTHDAY

**Drážďany, Německo,
o tři roky a sedm měsíců dřívě.**

Do výškové budovy trojúhelníkového půdorysu se opíralo podvečerní slunce.

Pyšná dominanta města, nesoucí jméno *Lambert Tower*, odrážela slábnoucí paprsky babího léta do prostoru bronzovými odlesky. Pouliční osvětlení se začalo rozsvěcet a od nedaleké řeky se vyvalila mlha, hustá jako bílá stěna. Nesměle zahalila obří holografickou obrazovku před hlavním vchodem, a jakmile nabrala na síle, pohltila spodní patra mrakodrapu jako pěna kapučína kostku cukru.

Postranním vchodem vběhl mladík v černé bundě s nakrátko střiženými vlasy a tmavými brýlemi posazenými na čele. Měl viditelně naspěch. Proletl se turniketem, a než mu recepce odpověděla na pozdrav, zmizel ve výtahu. Mladík vyjel do padesátého patra. Proletěl podlažím, jako kdyby někoho hledal. Nakonec skončil v osiřelé kuchyňce v jižním cípu. Opřel se o parapet pod vysokými okny a nervózně po něm zabubnoval prsty. Podíval se na hodinky.

Sakra práce!

Šéfová s ním chtěla mluvit, tak ať prý přijde dřív. Jak na to mohl zapomenout? Pochopitelně tu nebyla. Přece na něj nebude čekat hodinu a půl! Otočil se a zamyšleně pozoroval západ slunce v mlze. Musí jí hned zavolat a omluvit se. Vtom si všiml lístku na stole. Musí něco vyřídit, ale zase se objeví. Hlavně ať na ni počká! Znervózněl.

Obvykle s ním řeší pracovní záležitosti po telefonu.

Má snad průšvih? Vyšel z kuchyňky a uvelebil se v sedačce mezi paravány před vchodem do kuchyňky. Rozhlédl se. V jindy čilém vývojovém oddělení nastalo ospalé přítmí, jen v zadní části rozlehlého open space svítilo několik monitorů. Položil nohy na stolek a zabavil se mobilem.

„Kdepak je ten náš Derek? Něco tu pro něj mám!“ volala zvesela cestou od výtahu. Vyskočil ze sedačky a vyrazil jí naproti.

„Pro mě?“

„No a pro koho jiného? Slaví tu snad narozeniny někdo jiný?“

Spiklenecky mrkla a laskavě se usmála.

„Všechno nejlepší, Dereku!“

Mateřsky ho objala, dala mu pusku na tvář a zalovila pro něco v kabelce. Do dlaně mu vtiskla malou krabičku se zlatým medailonkem na řetízku.

„Doufám, že ti přinese štěstí.“

„Ten je ale krásný, paní Altmanová!“

„Otoč se, já ti ho připnu. To je svatý Kryštof! Patron všech poutníků.“

„Poutníků?“

„Bude tě chránit, až se vydáš na cestu.“

„Ale já přece nikam nejedu, paní Altmanová. Teda... chci říct, že...“

„Zdalo se mi o tom. Budeš cestovat a poznáš svět a potkáš nové přátele,“ prohlásila s neochvějným přesvědčením. Otočila ho k sobě a pohládila ho po tváři.

„Už musím běžet, Dereku. Koukej to oslavit! Ach, vidíš, málem bych zapomněla! V lednici máš něco od... jak že se jmenuje? Konrád?“

„Ano, Konrád.“

„Tak papapa!“

Udělala mu křížek na čele.

„Bůh tě opatruj, chlapče,“ rozloučila se.

Než se zavřely dveře od výtahu, zavolal jejím směrem.

„Děkuji! A hezký večer, paní Altmanová!“

Pohled na hodinky ho ujistil, že má čas. Dost, aby mohl v klidu prozkoumat obsah lednice! Čistě teoreticky by mohl plecháče zavolat dřív, protože si všiml, že opozdílci právě odcházejí. Ne, raději se mrkne, co mu to tam ten Konrád nechal. V horní přihrádce našel bílou papírovou krabici se svým jménem. Posadil se s ní ke stolu, otevřel víko a nadšeně promnul ruce jako dítě nad novou hračkou. Dort z pravé čokolády! Také si všimnul holografické svíčky a malé obálky pod ní. Vytáhl z ní bílou kartičku a zlehka po povrchu přejel ukazováčkem. Displej naskočil a známá tvář se zazubila od ucha k uchu.

„Všechno nejlepší k narozeninám, ty kluku jeden! Takže žádný depky a až se vrátím, pořádně to roztočíme! Verstehst du?“

Obraz se zvětšil na maximum a z neoholené tváře byly pohybující se rty.

„Ta čokoláda vypadá fakt luxusně! Tak ho nesežer laskavě celej! Nech mi kousek, jo? Uvidíme se v sobotu. Tschüss!“

Derekovi bylo třicet. Jistě důvod k oslavě, ale on by nejraději na narozeniny a především na tohle datum nadobro zapomněl.

Zasunul svíčku doprostřed a neexistující oheň se roztančil do rytmu *Happy Birthday*. Nepřítomným pohledem pozoroval světlo imitující

plamen, opřel se lokty o stůl a hlavu schoval do dlaní. Věděl, že to přijde. Ten pocit důvěrně znal.

Komprimovaný žal se náhle rozlil jako káva po stole a nepředstavitelná bolest mu sevřela hrud. Nemohl dýchat. V němém výkřiku pootevřel ústa, ale vzduch jako by se bránil vniknout do plic. S pocitem nastupujícího bezvědomí sevření konečně povolilo. Z bolesti v srdci zbyla hořká pachuč na jazyku a potok slz, který nešel zastavit. V tu chvíli si přál jediné.

Zemřít.

Happy Birthday to me.

Happy fucking Birthday!

Derek byl na světě sám. O otce přišel během první vlny občanských nepokojů, která se prohnala západní Evropou a východním Německem, když mu bylo šest. Otce zbožňoval a z jeho smrti se nikdy nevzpamatoval. Svět se mu zmenšil na matku, tužku, skicák nebo tablet. Začal se všech stranit. Neměl kamarády, ale nezdálo se, že by mu to nějak zvlášť vadilo. Jedni ho litovali, druzí ho měli za podivína, ale jemu to bylo jedno. Samota mu dělala dobře. Přesto měl za to, že prožil hezké dětství. Alespoň tak si ho pamatoval.

Bydleli s matkou v třípokojovém bytě na severním předměstí, a i když měli hluboko do kapsy, byli šťastní. Pak přišla puberta a s ní první láska. Holcám se líbil. Kdyby chtěl, mohl chodit s každou, na kterou ukázal, jenže z nějakého záhadného důvodu si nevěřil. Dokonce se o něm začalo šuškat, že je asi teplej.

Když mu bylo sedmnáct, vyhrál oblastní soutěž mladých talentů. Napřesrok zase. Nebylo tedy žádné překvapení, když mu nabídl stipendium v *Lettenmayerově institutu umělecko-průmyslového designu* v Dortmundu. Pro kluka z chudých poměrů to byla životní

příležitost.

Škola ho nadchla.

Měl za sebou zimní semestr a už se nemohl dočkat, až s mamkou vyrazí někam na jih. K pořádnému moři, ne k ledovému Baltu. Den před odjezdem jí musel volat záchranku.

Měla multiformní glioblastom. Operovat se to nedá, řekli. Lékaři jí dávali pár týdnů, maximálně dva měsíce. To odmítal přijmout. Na internetu našel experimentální kliniku v Praze a předběžné vyšetření dopadlo dobře. Nádor metastázoval, ale pro zdejší specialisty to prý není problém. I tak se hrálo o čas. Pojistka však kryla pouze část výloh. Derek přerušil studium a narychlo si našel práci v přístavu, aby dostal úvěr.

Nejbližší příbuzenstvo se před lety odstěhovalo na druhý konec světa a ti vzdálenější se zmohli pouze na slova lítosti. Bylo to jen na něm.

Peníze nedorazily na kliniku včas.

Prý politováníhodná chyba. Než se to vyřešilo, přišla o poradí a operaci podstoupila o týden později. Dva dny nato zemřela.

Toho deštivého dubnového odpoledne nakráčel plný zloby do banky. Asi chtěl slyšet omluvu, nebo vidět lítost, kdoví. Bankéř zhruba v jeho věku v perfektně padnoucím obleku se omluvil, ale doporučil mu mít lepší pojistku. Pro příště. Sice si vzápětí uvědomil, jak hloupě to vyznělo, ale už bylo pozdě. Derekovi se zatmělo před očima a jednu mu vrazil. Trefil ho na oko. Bohužel tak nešťastně, že bankéř o něj časem přišel.

Derek vyfasoval čtyři roky natvrdo.

Z trestu si odseděl jen polovinu, ale výhra to nebyla. Jeho právník na něj ušil boudu. Aby se dostal na svobodu dřív, musel podepsat dohodu o odškodnění za trvalou újmu. Ve výsledku přišel o byt. K tomu ještě něco dlužil bance. Podmínečné propuštění obsahovalo ustanovení, že pokud nebude řádně a včas splácet, odsedí si zbytek a hrozí mu až tři roky navrch k původnímu trestu. Bez svolení soudu nesmí opustit Sasko.

Byl jako v pasti.

Nějaký čas přespával v charitě. Sehnat rozumnou práci se škraloupem bylo těžší, než si myslel. V přístavu ho ale vzali, a tak zase vykládal lodě za pár eur. Měl však z čeho splácet, měl co jíst a kde složit hlavu. Čistý a teplý pokoj na ubytovně, který měl jen pro sebe, se proti přeplněné cele nebo místnosti plné nevábne páchnoucích bezdomovců zdál jako luxusní apartmán.

Měl štěstí na kurátora.

Po pár měsících mu dohodil bezva džob! Od té chvíle pracoval v suchu, teple, a hlavně za mnohem víc. Ta pozice se jmenovala dozorce úklidových jednotek. Podle vyhlášky ministerstva informatiky a kybernetiky nesměli roboti či jiné autonomní stroje ve skupině většího počtu nežli tří, vykonávat činnosti na místech, kde se mohlo nacházet v jeden okamžik více než dvacet lidí.

Díky nesmyslné byrokracii měl jistou práci.

Jediným živým tvorem při nočním úklidu dvaceti pater byl jen on. Pracoval v noci, ale to mu nevadilo. Po půl roce dostal přidáno a mohl konečně opustit ubytovnu. S pracovní smlouvou na dobu neurčitou a s lepším sociálním statusem měl nárok na pronájem

levného bydlení od města.

V jeho situaci hotová výhra.

Mezi lidmi moc nechodil. Hlavně ztratil zájem o jakýkoli vztah. Popravdě, noční práce v kombinaci s trvalým nedostatkem peněz nebyla zrovna esem v rukávu.

Co taky s klukem, co má sotva na kino a budoucnost nalajnovanou podle splátkového kalendáře?

V tu dobu se u něj začaly projevovat deprese. Dříve mu pomáhalo tvořit. Jenže od doby, co se dostal na svobodu, neměl na malování ani pomyšlení. Jako kdyby mu nespravedlnost světa vzala to jediné, co kdy měl.

Talent.

Dereka nijak zvlášť nezajímal sport. Nepil, nekouřil, nefetoval a současná hudba mu připadala trapná. Možná proto ho měli vždycky za exota. Hraní počítačových her a virtuální realita ho také nechávaly v klidu. Prostě ho to nebavilo. Protože tam, kde ostatní jásali nad grafickými možnostmi a ultra rozlišením, on viděl umělost a nedokonalost.

Jenže od doby, kdy to naposledy zkusil, uběhlo pár let. Virtuální realita přestávala být virtuální. Jednoho nedělního odpoledne upoutala jeho pozornost obří reklama na nejnovější virtual set.

Ponoř se do vlastního světa!

Staň se skutečným umělcem, tvoř myslí!

Objev v sobě talent!

Poslední generace Human Nanotec Engine!

Dokonalé prostorové demo vznášející se u stropu obchodního střediska ho nalomilo. Nakonec, vždyť ta věc nebyla ani moc drahá.

Tak si ji koupil.

Doma nasadil plastické brýle s čirými skly, usadil přísavky senzorů na spánky a nedočkavě zapnul černo-stříbrnou krabičku. Nebylo to špatné, ale... Čekal trochu víc. První dny přemýšlel, že tu konzoli vrátí. Po týdnu užívání se s ním sladila a všechna ta nedokonalost zmizela jako mávnutím kouzelného proutku. Ta blbá reklama fakticky nelhala! Nejen, že ta věc byla rychlejší a chytřejší, všechno bylo tak...

Tak úžasné!

Chtělo to trochu tréninku, ale v porovnání s tím, co kdysi tvořil hodiny, s tímhle technickým zázrakem velikosti krabice od bot měl kresby hotové za zlomek času! A stále to neslo jeho rukopis! Pak si uvědomil, že malovat může vlastně každý. Takže není ničím výjimečný. Všechna zábava a radost z dokončeného díla byly pryč a zůstal po nich jen pocit marnosti.

Ke konzoli byla přibalená hra s přístupem na tři měsíce.

Slibovala život plný dobrodružství, lásky, akce a nečekaných zvratů. Protože prošvihl lhůtu na vrácení, řekl si, že ji zkusí.

Úplně ho to pohltilo.

Když promo akce skončila, prodloužil předplatné na další tři měsíce. Potom rovnou na celý rok. Hrál deset a více hodin denně. V neexistujícím světě mu bylo lépe. Stačilo zapnout virtual set a vyměnit život za bytí z jedniček a nul.

Problémy zmizely.

Aspoň na chvíli. Derek během několika měsíců přibral neuvěřitelných dvacet dva kilo. Ze starého oblečení nenavlékl jedinou věc. Jednoho dne se pozoroval nahý v zrcadle a chtělo se mu z toho, co vidí, brečet. Takhle skončit nechce!

Konzoli prodal.

Jenže za pár dní si koupil novou. Lepší. Zase o něco výkonnější a hlavně inteligentnější. Uvědomil si, že má problém. Ze spirály závislosti ho dostal Laszlo, kterého poznal v Kruhu anonymních hráčů. Odvykácí kúra pod vedením jeho sponzora byla tvrdá. Kromě zákazu hraní a časté meditace musel výrazně zvýšit fyzickou aktivitu. Laszlo byl drsný. Vůbec se s ním nemazlil.

Mozogjatok egy kicsit.

Co? Běhat a cvičit?

Baszomba!

Je moc horko!

Baszd meg!

Vždyť tam fouká vítr!

Emeld fel a kibaszott segged!

Věděl, jak na něj. Kdy mu má pohrozit, kdy ho nakopnout a kdy povzbudit.

Uběhl rok.

Díky pravidelnému cvičení a normální stravě vypadal zase dobře. Dokonce lépe. Trochu se vyrýsoval a pohled do zrcadla nevyvolával vlnu nenávisti sama k sobě. Cítil se skvěle, plný energie a bez depresí.

Měsíc po ukončení terapie potkal plavovlásku s nejkrásnějšíma světlemodrýma očima a nádherným úsměvem. Všiml si jí v nadzemce a nedokázal z ní spustit oči. Zaregistrovala jeho pohled, usmála se a na další stanici vystoupila. O dva týdny později ji spatřil skrz výlohu v parfumerii v obchodním centru.

Osmělil se, nakráčel dovnitř a pozval ji do kina.

TO TI TO SNAD NESTAČILO?

Jmenovala se Diana.

Derekovo pozvání přijala. Líbil se jí. První tři měsíce vzájemného a trochu nesmělého oťukávání byly jako sen.

Poprvé v životě se zamiloval.

Měl pocit, jako by se znali léta. Nic si k ní nedovolil a jí to imponovalo. Mrzelo ho, že se scházejí v utajení. Byli spolu půl roku, ale ani jednou ho nepozvala domů, natož aby ho představila rodičům.

Nechápal to.

Řekla, že je to kvůli otci a že mu to jednou vysvětlí. Derek Dianu zbožňoval, a tak zprvu nenaléhal. Nicméně jednu chvíli si nasadil do hlavy, že by v tom mohlo být něco jiného. Co když má někdo jiného? Sice tomu sám moc nevěřil, vždyť přece spolu trávili tolik času! Nikdy nezůstala přes noc. Prosil ji a odpřisáhl, že si od toho nic neslibuje. Jen by se chtěl probudit vedle ní.

„Nezlob se, nejde to.“

Trápilo ho to. Jednou se zeptal, jestli se za něj nestydí. Prý, ať neblázní! „Tak někoho máš?“ Urazila se, a nakonec se pohádali. Odešla domů. Myslel si, že je konec. Víkend totiž dávno přešel a Diana neodpovídala na zprávy.

Přišla za ním do práce. Že s ním musí mluvit. Ostraha se nechala ukecat a pustila ji s ním nahoru. Jen co vešli do zasedačky, rozplakala se.

V první chvíli si myslel, že mu přišla dát sbohem.

Řekla, že mu poví, proč ho tají. Na střední se jí dvořil kluk. Neměla zájem, a čím víc to dávala najevo, tím víc na ni dotíral. Byl z velmi bohaté rodiny a neznal „ne“. Zkoušel to na ni všelijak, i přes drahé dary. Pokaždé řekla díky, ale ne.

Prostě se jí nelíbil.

Hlavní důvod byl trochu jinde. S jistotou mohla říct, že ještě méně by se zamlouval jejímu otci. Pocházel z rodiny s dlouhou armádní tradicí. Víc jak deset generací jeho předkové pokládali životy za krále, císaře i jednoho vůdce. Pra-pra-pra-dědeček bojoval u Waterloo a poslední kdo zemřel v boji, byl strýc Leopold někde u Stalingradu. Otec by nedopustil, aby si začala s někým jiným než s čistokrevným Němcem.

Sice úplně nesdílela jeho světonázor, ale rázná výchova se zjevně neminula účinkem.

Jednou to přehnal s dotíráním a Diana toho měla akorát tak dost. Nemám zájem! Rozumíš dobře německy? Ani za tisíc koz a tři stáda velbloudů! Chápeš? Strašně se urazil, ale konečně dal pokoj.

Jenže jí se to časem rozleželo v hlavě a šla se mu omluvit.

„V pohodě. Hele nechceš přijít na párty? Bratranec dostal občanství a já mám narozeniny, tak to chceme oslavit. Bude tam sestra, taky všechny moje sestřenice... Máme velký bazén, na zahradě bude gril i menší taneční parket. Přijď, bude to fakt velký! Tak co ty na to? Přijdeš?“

Měla výčitky, tak souhlasila.

Provedl jí domem, který připomínal spíš palác a představil jí sestru a

několik přátel. Byla to povedená párty. Bez alkoholu, ale i tak se bavila.

Pak jí konečně někdo nabídl „normální“ pití.

Od té chvíle si nic nepamatuje. Ví, že v tom pokoji nebyla sama. Všechno bylo pokřivené.

Hlavně ty hlasy.

Vystřídali se na ní všichni. Pak ji polonahou, krvácející a omámenou vykopli z auta kousek pod náměstím jako nějakou děvku. Někdo zavolal záchranku. Z nemocnice zavolali otci.

Oznámili mu, že má řezná zranění na prsou a že byla pravděpodobně znásilněná nějakým předmětem, a že je možné, že už nikdy nebude mít děti. Policie to všechno sepsala. Zdálo se, že spravedlnosti bude učiněno zadost, ale vyšetřování se nakonec obrátilo proti ní.

Byla to normální fraška.

Nepodařilo se prokázat znásilnění, jelikož sexuální akt podstoupila dobrovolně, což dokazuje pořízený videozáznam. Soud uznal důkazy obhajoby, přestože znalec protistrany dosvědčil, že nelze vyloučit manipulaci se záznamem pohlavního styku. Soud připustil, že poškozená nebyla viditelně při smyslech. Také, že na některých záběrech se nedá stoprocentně určit, zda jde o poškozenou. Souvislost s řeznými poraněními se nedá prokázat. Svědci obžalovaného potvrdili, že odešla sama a v pořádku.

Její otec se na záznam musel dívat. Nebyla si jistá, jestli je to horší pro ni, nebo pro něj.

Spolužák odešel od soudu s pokutou pěti set eur za porušení směrnice o ochraně soukromí. Soudu se podařilo dokázat, že nahrávka byla poskytnuta provozovateli porno webu bez souhlasu poškozené. K tomu došlo pod jeho účtem, což obviněný popřel a tvrdil, že mu musely být odcizeny přihlašovací údaje. IP adresu se díky zámořskému poskytovateli VPN nepodařilo zjistit, a v žádném z jeho počítačů nebyly zjištěny stopy vedoucí k záznamu. Nikdo jiný nebyl obviněn.

Odvolali se.

Soud se začal vléct. Neustálé odklady z důvodů tak směšných byly do očí bijící. Vrchní soud potvrdil zjištění soudu nižší instance a vrátil případ zpátky.

Její otec kontaktoval vlivné noviny.

Ochotně jim přislíbili pomoc. Pak se to zase zvrtno. Nejprve začaly vycházet polemizující články, jejichž tón se rychle změnil. Nakonec se pozornost obrátila na otce v souvislosti s jeho odchodem, nebo spíše vyhazovem z armády, kvůli jistému výroku ohledně přistěhovalecké politiky, který pronesl za zavřenými dveřmi mezi svými kolegy.

Její případ přestal média zajímat. Pokud ano, byl maximálně zmíněn v souvislosti s jejím otcem.

Ten se jednou po dalším útočném článku opil.

Prohlásil, že ten bastard zmizí a jeho odchod ze světa bude proti tomu, co jí udělal, procházka růžovým sadem.

Teď si však byla jistá, že to myslí vážně.

Na kolenou ho uprosila, ať to nechá být. Nechce ho do smrti navštěvovat ve vězení. Chce na to všechno rychle zapomenout.

Proto ho tají. Má strach, jak bude reagovat, až mu o něm řekne. Byl přece ve vězení!

Měla pravdu.

Waltera, mimochodem chlapa jako hora, málem kleplo, když si obratem nechal Dereka prolustrovat.

„No ty ses musela dočista zbláznit!“

„Vždyť sis začala s kriminálním!“

„S násilníkem, proboha!“

„Jsi normální?“

„To ti to snad nestačilo?“

Co naplat, že jeho argumenty byly mimo mísu.

První návštěva u Hübelů byla jako audience v pekle.

Walter mu ten kriminál dal sežrat a Diana se s ním kvůli tomu strašně pohádala. Práskla dveřmi a šla na nějaký čas bydlet k Derekovi.

Walter po týdnu kapituloval.

Nesl to nelibě, ale to bylo asi tak jediné, co s tím mohl udělat. Byl rád, že ji má doma a pod kontrolou, nicméně nevynechal příležitost, aby dal najevo, jaká je Derek nula.

S Derekem nemluvila ani klika od dveří. Její matka Hilda, jakmile ho víc poznala, svému muži domluvila. Walter chvíli prskal, ale ubral plyn. Jednou mu dokonce nabídl pivo. Uvidíme, co s tebou, řekl.

No a pak si s ním přitůkl!

Diana přišla s nápadem. Co kdyby si pronajali byt? Větší a světlejší než to jeho doupě. Zdál se to být skvělý nápad.

Walterovi se pochopitelně zas tak skvělý nezdál.

Schylovalo se k bouři, jenže on jim sebral vítr z plachet nečekaně velkorysou nabídkou. Vyjedná s družstvem přestavbu půdy! Dokonce ji z velké části zafinancuje. Budou prostě bydlet tam!

Das ist ein Befehl!

Diana byla nadšená. Derek neprotestoval. Walter už tolik neprudil, a tak si řekl, proč ne. Následující měsíc se prostor pod střechou téměř sto let starého činžáku začal rýsovat v místo pro báječný život.

* * *

Stalo se to v den jeho osmadvacátých narozenin. Měl ji vyzvednout kolem páté, ale k obchodnímu centru vyrazil s hodinovým zpožděním.

Cestou mu neunikly dvě nízko letící helikoptéry televizního zpravodajství. Vysokou rychlostí mířily směrem k obchodní zóně. Když zahlédl tři černé kvadrotéry speciálních jednotek a z dálky zaslechl jekot policejních sirén, sevřel se mu zlou předtuchou žaludek.

Autobot zastavil u policejního zátarasu.

Policie obracela všechno do města. Na nic nečekal, vyskočil z kabiny a utíkal směrem k hlavnímu vchodu.

Na parkovišti spatřil obraz zkázy a chaosu.

U dobíjecích stanic hořelo pět aut. Valil se z nich hustý, černý kouř. Na zemi leželo několik raněných. Záchranáři měli plné ruce práce. Z pečlivě stříženého trávníku se zvedal jeden ambulantrní dron za druhým a hluk rotorů přehlušoval křik a nářek. Poblíž policejního kordonu ležela srovnaná těla zakrytá modrou plachtou. Jedna se pod nápořem vichru z rotorů uvolnila a když spatřil obličej znetvořený výstřelem, rozbušilo se mu srdce.

S třesoucím se rukama vytočil její číslo. Měla obsazeno.

Bože, prosím!

Ať je v pořádku!

Zvedni to!

Lásko, prosím, prosím!

Spojili se na desátý pokus. Když ji viděl živou a zdravou na displeji, oddechl si. Byla vyděšená.

„Miláčku, já tu asi umřu. Miluju tě, Dereku.“

Nestačil se zeptat, kde přesně je a zda je v bezpečí.

To třesnutí výstřelu se mu zarylo až do morku kostí.

Přestal vnímat čas a prostor.

Najednou se díval do tváře cizí ženy. Vychrlila ze sebe něco, čemu nerozuměl. Nastavila kameru telefonu tak, aby to viděl. Diana ležela v kaluži krve.

Pak se spojení přerušilo.

To odpoledne bylo v obchodním centru povražděno teroristy

šedesát osm lidí. Trvalo hodinu, než speciální jednotka s pomocí policejních robotů ukončila jejich řádění. Mezi oběťmi bylo dvanáct dětí.

Jedno z nich se mělo teprve narodit.

Měl to být ten nejkrásnější dárek k narozeninám. Jeho svět se zhroutil. První dva měsíce přežil pod silnými sedativy.

Byla to paní Altmanová, která se o něj starala.

Zařídila, aby dostal zdravotní dovolenou a nevyrazili ho z práce. Ztratil chuť žít a nebyl sám. Z vysokého a ramenatého Waltera se stal zlomený člověk. Zestárl snad o dvacet let. Hilda bez přestání plakala. Byla jako tělo bez duše. Když se vrátil z nemocnice, nabídl mu, aby se nastěhoval do téměř dokončeného bytu.

Neuměl si to ani představit.

Z psychiatrie se vrátil jako jiný člověk. Často se z ničeho nic roztřásl jako osika a nešlo s tím nic dělat. Prý posttraumatický šok. Léčí se dlouze a výsledek bývá nejistý. Lékaři poradili podstoupit neuro... mikro... nano... něco... terapii, ale tu zase nekryla pojistka. Zárok byl finančně nad jeho možnosti. Bral spoustu léků. Hlavně antidepresiva. Ty levnější a kryté pojišťovnou sice zabíraly a mohl díky nim relativně normálně fungovat, jenže...

Téměř nespál.

Když usnul, přicházela se sadistickou pravidelností noční můra. Němý, černobílý film, ve kterém ji viděl dokola umírat.

Kamera najíždí detailním záběrem na hlaveň automatické pušky. Vyšlehně dlouhý plamen. V závěsu se objevuje pomalu rotující projektil.

Přichází chvíle na první střih.

Neschopen pohybu bezmocně přihlíží, jak se špičatá střela blíží k jejímu oku.

Film se zastavuje.

Křičí na ni, ale ona ho neslyší.

Střih.

Může se hýbat. Natáhne ruku ke střele visící v prostoru a sevře ji do dlaně. Ví, že ji musí zastavit, nebo aspoň odklonit. Bere za ni vší silou, ale kulka se nehne ani o píď.

Film se pomalu rozjíždí.

Projektil pokračuje ve smrtící trajektorii. Těsně předtím, než se dotkne její rohovky, se na něj podívá. Usměje se. Její úsměv se rychle mění v bolestnou grimasu.

Střih. Film dostává barvu a zvuk.

Dokonale vyleštěná nositelka smrti s ocelovým pláštěm s rachotem výstřelu proniká skrz modré oko a opouští zátylkem lebku. Dozvuk výstřelu se změní v praskot temenní kosti.

Přichází čas na poslední scénu.

Diana se kácí k zemi a kamera ve spirále sleduje její tělo v modrém kabátku uprostřed tratoliště krve.

„Miláčku, já tu asi umřu. Miluju tě!“

„Miláčku, já tu asi umřu...“

„Umřu...“

„Miluju tě...“

„Miluju tě...“

„Miluju...“

„DEREKU!!“

Když měl dobrý den, probudil se.

Když ho neměl, díval se v nekonečné smyčce. Když se konečně probal, zíral do stropu a nemyslel na to, jestli to má skončit, ale jak.

Dostal jiné léky.

Noční můry polevily, mohl spát, ale pro změnu často zvracel. Doktor řekl, že to přejde.

Jen co si na ně zvykne.

THE MOUNTAIN MEADOW

V tu dobu nastoupil k ostraze budovy Konrád.

Už když zahlédl Dereka poprvé, okamžitě vycítil, že s tím klukem, který večer co večer jede na padesáté, není něco *richtig*.

Jednou takhle brzy k ránu, těsně před svítáním, se mu mihl na kamerách. Poflakoval se na střeše, kde neměl co dělat. Seděl na kraji servisní plošiny s nohama ve vzduchu a díval se dolů. Byl si jistý, že je to otázka chvíle, než skočí.

Přepnul dron na tichý režim a pomalu ho navedl kousek nad Dereka. Co nejpříjemněji a nejklidněji na něj promluvil skrz zabudovaný reproduktor.

„Dobrý večer. Jaký máte výhled?“

Jelikož neměl regulaci hlasitosti, v podstatě na něj zařval.

Derek skoro z té plošiny sletěl.

„Dopr...! Brýcer... Cože? Vý... vý... výhled? No... Hezký?“

„Tak to mě těší. Není to ale vůbec bezpečný, víte? Rozhodně je to proti předpisům. Kdybyste se dole rozplácnul, měl bych malér. To byste mi snad neudělal. Nebo jo?“

„Já... ne. Pro... promiňte. Musel jsem....Ještě je... jed... nou se omlouvám. Vrá... vrátím se do práce.“

„Dobře. To je dobře. Vy jste ze skupiny dvanáct. Z padesátého, že jo?“

„Ano.“

„Bezva. Za chvíli se tam stavím.“

Nechtěl se zabít. Udělalo se mu zle a potřeboval na vzduch. Na střechu to bylo rychlejší a nemusel na recepci vysvětlovat proč

opouští v pracovní době budovu, což se během šichty nesmí. Věděl, jak se tam dostat i bez karty. Faruk z třicátého se pochlubil, že se nahoru chodí zašívát na cígo.

„Stačí jen trochu zatlačit na okno ve výtahové místnosti.“

Už se jaksi nezmínil, že nikdy neopouští jižní cíp střechy, kde je kamerový stín. Každou chvíli mělo vyjít slunce a Derek se kromě nadýchání čerstvého vzduchu chtěl přesvědčit, že je odsud vážně vidět až do Chemnitzu.

Uznal, že tam neměl chodit, a omluvil se.

On to byl průšvih sám o sobě. Nejhorší na tom bylo, že nechal roboty bez dozoru. Kdyby mu na to přišli, mohl by vyletět.

Konrád si to nechal pro sebe.

Spokojil se s informací, jak ses tam, krucinál, chlape, dostal? Derek slíbil, že už to víckrát neudělá. Konrád v sobě bývalého policajta nezapřel.

Do konce směny o něm věděl všechno.

Smazal záznam, i když tím riskoval vlastní křeslo. Časem se spřátelili. Konrád byl o dvacet let starší, ale rozuměl mu jako nikdo jiný. On zase miloval jeho drsný smysl pro humor. Minulý týden odjel na školení do Berlína a Derek se nemohl dočkat, až se vrátí.

* * *

Nastal čas roboty pro roboty. Vrátil dort do lednice a vydal se obhlédnout podlaží. Musel se přesvědčit, že všichni zaměstnanci jsou pryč. Jedině pak mohl začít. Patro zelo prázdnotou, ale pak si

všiml jednoho opozdilce v rohové sekci.

Nevypadal to, že by se měl k odchodu.

Zdvořile se ho zeptal, zda by mu nevadilo, kdyby začal s úklidem dřív.

„Není problém, samozřejmě.“

Derek přivolal stroje z *Depositu* a rozdál jim úkoly. Když mjel zasedací místnost s názvem *The Mountain Meadow*, zastavil se a dvěma prsty poklepal na zeď oddělující chodbu od zasedačky.

Mléčně bílá plocha na dotek hladká jako zrcadlo zprůhledněla.

Spatřil Nula-čtyřku, jak čistí čalounění pohovky u protější zdi. Chvilí ho pozoroval. Potom opět poklepal na zeď. Zbělela a jemu se v očích objevily slzy.

Tady se poprvé milovali.

TAK SI NA TU PRDEL ZASE HEZKY SEDNI

Měli se sejít v *Rosengarten*. Konrád místo pozdravu Dereka hned zpražil.

„Kde se zase do prdele flákáš? Sedej, sakra! S někým tě chci seznámit.“

„Koho? Proč? Na co?“

„Jak na co? Sedni na prdel a neptej se pořád tak blbě! Objeví se tu každou chvíli.“

„A kdo jako?“

„Jako, jako? Jsi snad namrzlej? Mluv normálně! Prosím tě, Dereku! Hlavně ze sebe nedělej debila!“

„Co?“

„Promiň, nemyslel jsem to tak. Dobře, že jsi tady.“

Od řeky vál navzdory kalendáři teplý vítr. Bylo ukázkové babí léto a velký slunečník poskytoval příjemný stín. Konrád si poručil pivo. Derek chtěl taky, ale Konrád řekl „Ne.“ Tak si objednal mix pomerančové limonády s colou.

„Tak hele, ty kluku jeden. Jmenuje se Veronika. Je sestřenicí švagra mojí sestry. Bude tak nějak v tvém věku. Má kluka, asi tříletýho. Je docela hezká. Aspoň myslím. Teda na tebe možná až moc,“ zašklebil se a upil ze sklenice.

„Proč mi tohle děláš?“

Konrád odložil sklenici a otřel si hřbetem dlaně pěnu pod nosem.

„Protože je nejvyšší čas, aby sis někoho našel. Nemůžeš bejt do konce života sám! Trápit se. Co se stalo, se stalo. Je to pryč. Je to smutný a neříkám, abys zapomněl, ale život je ztraceně krátkej, chápeš?“

„Konráde, já vím, že to myslíš dobře. Já se ale nechci seznamovat. Ještě není ten správný čas. Já...“

Ošil se. Vypadal, že se chystá zmizet.

„Sedni si na prdel, než tě nakopnu! Buď milej a okouzlující. Víc po tobě nechci. Prostě to zkus, jo? Uvidíš, že to bude dobrý. Hele, já vím, že to v sobě máš. To zvládneš. A hele, už je tady!“

U stolu se objevila dlouhovlasá hnědovláska v černém kostýmku a s červeným baloňákem přes ruku.

„Veroniko, Derek. Dereku, Veronika. A teď mě děti moje, omluvte.“

Konrád se zvedl a podal mu ruku. Derek se na něj podíval, jako co zase blázní, ale Konrád mu ji chňapl a nenápadně podsunul dvě padesátky. Při odchodu ho povzbudil zdviženým palcem.

Byla skoro stejně vysoká jako on. Měla výrazné boky, mírně oválný obličej a velké zelenomodré oči. Byly posazené víc od sebe a mezi nimi se skvěl trošku klučičí nos. Dlouhé, mírně zvlněné vlasy jí splývaly do půlky zad. Úplně jiný typ než Diana. Rozhodně ho ale zaujala.

Decentní make-up, byznys oblek a skvostně bílý úsměv jí dělal atraktivní. Přinejmenším byla sexy. Derekovi došlo, že není na rande vhodně vymóděný. Přece šel s Konrádem na pivo, a ne na rande, kruci! Vykoktal ze sebe omluvu.

Hned ji napadlo, že to na něj Konrád ušil.

Derek navzdory outfitu zabodoval. Byl vtipný, šarmantní a okouzlující, přesně tak, jak si to Konrád představoval.

Povídali si skoro tři hodiny.

Začalo se stmívat. Doprovodil ji k nadzemce a Veronika ho políbila na rozloučenou.

Na tvář.

Začali se vídat pravidelně. Veronice nevadilo, že má obrácený režim, protože sama měla čas jen o víkendech a občas těsně předtím, než musel do práce. Sama byla ráda, že si na to nestěžuje.

Ve svých šestadvaceti byla vdovou. Její manžel Francesco zastupoval nadnárodní řetězec se sportovním oblečením a často cestoval. Bohužel nasedl do jednoho z deseti letadel, které cyber-teroristé poslali na předměstí Paříže k zemi. Byla tehdy v sedmém měsíci.

Veronika bydlela v rodinném domku se svou matkou. Jmenovala se Betty. Předchozí přítel Julian ji nesnášel. Sice se k ní choval zdvořile, ale bylo vidět, že ji nemůže zkousnout. Betty měla zdravotní problémy. Trpěla psychickou poruchou a mírnou demencí. Měla i dobré dny. S tím, jak stárla demence nabírala na síle, takže jich bylo čím dál tím méně. Někdy vydržela celý den jen tak sedět u televize a být v klidu. Usmívala se a vypadala šťastně. Když měla špatnou náladu, hodně křičela. Hlavně na Veroniku. Uměla být zlá a neskutečně vulgární.

Bylo zvláštní, že na Dereka moc nestartovala. Jediný, kdo byl zcela ušetřen výlevů, byl malý Antonio. Ten zase ignoroval Dereka. Nechtěl se sbližovat, i když se Derek snažil.

Tak si užíval její přítomnost. Doposud spolu nespali. Občas si vyšli na večeři nebo jen tak na procházku. Občas zašli do kina. Drželi se za ruce, sem tam se políbili, ale nic víc. Derekovi vyhovovalo, že na

něj netlačí.

Ne že by neměl chuť.

Držel se zpátky kvůli Dianě. Nějak si neuměl představit, že by po tom všem mohl mít sex. Veronika odjela na Vánoce k Francescovým rodičům do Modeny. Prarodiče se na vnuka prý moc těší, má to domluvené a doufá, že se na ni kvůli tomu nebude zlobit. Derekovi to bylo líto, ale chápal to. Veronika umístila matku na dva týdny do sanatoria. Nabídl se, že jí s Betty pomůže, ale ona nechtěla.

Strávil Vánoce u Konráda.

S Veronikou si volali každý den. Po dlouhé době si užil Vánoce, přestože mu chyběla. Najednou tu byly Velikonoce. Poprvé měl u ní zůstat přes víkend. Seděli u večere a Tonny se Veroniky z ničeho nic zeptal, jestli má Dereka ráda. Viditelně ji to zaskočilo, a než stačila odpovědět, Betty se probrala z letargie.

Hodila lžící na zem a začala křičet.

Vydávala ze sebe skřeky a vzdychala. „Bude se šukat! Pořádně ji vojeď! Udělej jí to! Udělej jí to zezadu!“

Ječela jako pomínutá a nechtěla se uklidnit.

Veronika se ji snažila utišit. Pohladila ji po ruce. Někdy to zabralo, tentokrát ale ne. Betty ji vztekle odstrčila a začala štkat.

Veronika dala obličej do dlaní.

Derek vstal, zvedl lžící, položil ji před Betty a pohladil ji po vlasech. „To bude dobré. Už je to v pořádku.“

Betty jako zázrakem zmlkla.

Stalo se něco, co nikdo nečekal. Tonny slezl ze židle, přišel k Derekovi a objal ho. Pak mu dal pusku a pohladil ho po vlasech. Potom se vysoukal na židli a pustil se do jídla, jako by se nechumelilo. Aniž by zvedl oči od talíře, znovu se zeptal: „Máš ráda Dereka, mami?“
„Mám ho ráda.“

Stiskla Derekovi dlaň.

„Mám ho moc ráda.“

Dívali se s Betty na televizní soutěž a když skončila, Betty řekla, že chce spát. Tonny mezitím usnul v křesle. Derek ho vzal do náruče a odnesl ho nahoru do pokoje. Veronika zatím rozložila v obývacím pokoji sedačku. Když se vrátil dolů, právě zastrkovala prostěradlo za opěrák. Přišel k ní, aby jí pomohl, a přitom jak napínala prostěradlo, podíval se jí za výstřih.

Nebyl v tom úmysl, prostě se to stalo.

Pohled na krásně vytvarované ňadro ho však silně vzrušil. Veronika se na něj podívala, a když si všimla, že mu začíná být těсно v rozkroku, neubránila se úsměvu. Dělal, že to nevidí a on zase, že si toho nevšimla.

Úplně cítil, jak se červená.

Přísahal by, že každou chvíli chytne jasným plamenem, a tak ho nenapadlo nic lepšího než poodstoupit za sedačku, aby to zakryl. To už mu srdce bušilo jako o závod. Vtom si vzpomněl, co udělal před dvěma dny.

Nebo spíš... jak si to udělal.

Vymodeloval si Veroniku ve virtual setu. Dokonce se mu podařilo trefit její hlas. Pár hodin předtím, když odcházel ze sexshopu s posledním modelem umělé vagíny, pomyslel si, jestli to není za hranou.

No tak jsem to zkusil, no.

Nebylo to špatné. Rozhodně lepší než u klasického porna. Najednou se kvůli tomu začal cítit trapně.

Pnutí polevilo.

No sláva.

V ten moment se přistihl, že jí zase civí na řadra. Problém byl zpátky.

No výborně!

Veronice to k jejímu vlastnímu překvapení polichotilo. Také se bavila. Vždyť zrudnul jako rak! Chvilími měla co dělat, aby se nezačala smát. Hned si ale uvědomila, že by ho to mohlo ranit. To nechtěla. Začala ho vidět v jiném světle.

Je tak roztomilý, když se stydí.

Vlastně...

Vlastně co?

Vždyť je docela pohledný.

Sice bych si ho za normálních okolností asi nevybrala, ale...

Je docela sexy.

Nejen to.

Je hrozně fajn.

Sakra, takže proč vlastně ne?

Zastrčila cíp prostěradla a přistoupila blíž. Derekovi se z vůně jejího parfému zamotala hlava. Jako ve snách ji vzal za ruce a přitáhl ji k sobě. Udělala pohyb, jako by se chtěla odtáhnout, ale pak propletla prsty s jeho a těsně se k němu přitiskla.

„Tak, a je to tady,“ blesklo mu hlavou.

Něžně ji políbil a přivřel oči. Po očku se podíval, jestli je má zavřené.

Měla.

Nesměle pootevřel ústa a opatrně jí strčil jazyk do úst. V tu chvíli do ní vjel blesk. Začala ho vášnivě líbat a Derekovi se div nepodlomila kolena. Tohle ještě nezažil. Diana byla jeho první a také jediná. S ní to bylo plné citu a lásky.

Kdežto Veronika předvedla, jak vypadá živočišná vášeň.

Zatoužil po ní. Chtěl ji. Hned teď a tady. Přitiskl ji pevně a pohladil přes hýždě. Veronika se odtrhla.

Řekla „Ne,“ a jemně ho odstrčila.

To ho zmátlo. Už si začal připadat jako pitomec. Jenže ona se usmála a dala mu letmou pusu na rty.

„Promiň. Myslím jako ne tady. Pojd’.“

Vzala ho za ruku a odvlekla ho do předsíně. Sáhla do kabátu na věšáku a vyndala z něj telefon. Pohledem na displej se ujistila, že Betty a Tonny spí.

„Pojedeme k tobě.“

Povzdechl.

„Děje se něco?“

„Ne. Vlastně, víš, já, no... Nemám to... tam tak hezký jako ty.“

Nechápala.

„Bydlím v díře. Doslova pod zemí.“

„Jo, to vím. Říkal si to. A to něčemu vadí?“

„Ne,“ hlesl odevzdaně.

„Tak jedeme.“

Objednal autobot. Do dvou minut stál před domem.

„Pirna, Waldstrasse, Bunkerhaus 10,“ zahlásil do interkomu a terminál nesouhlasně zapípal.

„Vaše předplatné končí za jedenáct minut. Jízda k cíli trvá o třináct minut déle. K prodloužení nemáte dostatek kreditu. Přejete si zaplatit hotově?“

„Co to sakra...?“

„Nech to,“ řekla a jemně odtáhla jeho mobil od čtečky a přiložila k ní svůj.

„Nechápu. Proč...?“

Dobře věděl, že poslední peníze padly za dnešní kino, ale nechtěl, aby věděla, že bude až do středy švorc.

„Promiň.“

Nejraději by se propadl do země.

„Nech to být, miláčku,“ řekla a pohladila ho. Takhle mu řekla

poprvé.

Škoda, že si to budu pamatovat jen proto, že jsem taková socka.

„Předpokládáný čas dojezdu 22:42,“ řekl hlas v reproduktoru a autobot se rozjel. Za necelou půlhodinku zastavili před budovou, co se jen stěží dala nazvat domem.

Podlouhlá, zelená krabice z betonu a s malými okny měla pět podlaží nahoru a tři dolů. Architekt se ani nesnažil zakrýt fakt, že to kdysi byly garáže pro automobily. Nájemníci v nadzemních patrech měli na rozdíl od něj minimálně jedno okno. Jenže tam stál nájem o pět stovek víc! Derek měl byt úplně dole, ve třetí bytové jednotce nalevo od výtahu. Vešli do tmy a on chvíli musel lovit kartu po kapsách. Dveře zajely s rachotem do stěny. Uvnitř bytu se rozsvítilo.

Veronika zvědavě nakoukla.

To je ale... psí bouda.

Boudička.

Vešli do místnosti obdélníkového půdorysu. Na druhý pohled to nebylo tak strašné. Představovala si to horší, jen ne tak strašně malé. Všechno bylo uzpůsobené tak, aby se do prostoru velikosti dvou garážových kójí vešlo co nejvíc. Hlavní místnost byla zároveň ložnicí, pracovním nebo tím, co bylo právě potřeba. Kuchyňský kout byl oddělený nízkým pultem. Toaleta se sprchou byla naštěstí zvlášť.

Dveře bytu se s rachotem zavřely.

Po levé straně byla šedivá šatní skříň. Protější stěna byla čistě bílá. Veroničin parfém okamžitě ovládl prostor. Dlouze ho políbila a přitáhla si ho k sobě.

„Víš, já... tohle... normálně... nedělám. Ne..., takhle. Ach...”

„Já... taky ne. Už... skoro čtyři... roky.”

„Nejsem na tom o... moc... líp,” vzdechla.

„Víš... Já jsem... s tím... nepočítal. Nemám... ochranu.”

„Hlavně ne do mě.”

„Dám... si... pozor.”

Volnou rukou vzal za madlo skříně a rozkládací postel dosedla s bouchnutím na zem.

* * *

Leželi nazí, bylo jim horko a špatně se jim dýchalo. Veronika položila Derekovi hlavu na hrud' a prsty čechrala jeho chloupky.

„Myslíš, že bych si mohla zapálit? Zvládne to tenhle prostor?”

Derek si uvědomil, že klimatizace neběží.

„Ty kouříš? To jsem nevěděl.”

„Výjimečně. Teď zrovna bych si jedno dala.”

„Klidně. Větrá to docela v pohodě. Občas si tady vařím.”

„Copak ty to umíš?”

„To myslíš vážně?”

„Vlastně já zapomněla. Promiň.”

„Copak ty špagety byly tak hrozný?” zasmál se.

„Ne, byly skvělé.”

Otočila se k němu bokem.

„Vlastně mě napadá, jsme spolu šest měsíců a moc o sobě nevíme.”

„No vidíš, jak to letí.”

Veronika sáhla pro kabelku. Vylovila krabičku camelek a zapálila si.

Derek se natáhl k nočnímu stolku pro ovladač a namířil s ním na stěnu.

Pokoj vyplnilo denní světlo a klimatizace naskočila.

„Co tam mám dát? Přírodu? Město? Moře?“

„Vodu. Tu mám ráda. Ale potichu, prosím.“

Pokojem se roznesla vůně ze směsice mořského vzduchu a cigaretového kouře.

„Můžu se zeptat?“

„Můžeš.“

„Proč sis se mnou tenkrát vyšla? Pravdu.“

Zamyslela se.

Julian, bývalý přítel a jediný chlap od chvíle, co jí zabili muže, byl jiný než Derek. S Tonny se kamarádil. Možná proto, že byl ve věku, kdy se děti přátelí snadno. A kdyby k sobě měla být upřímná, začala si s ním i kvůli...

Penězům.

Po smrti muže zůstala na všechno sama. Péče o matku jí brala sílu a také stála hodně peněz. Julian přišel ve správnou dobu. Potřebovala je.

No a co.

Pomáhal jí s hypotékou. Matčin důchod pokryl maximálně náklady na energie.

*Protože ty zatracené léky, bez kterých se neobejde, nejsou zrovna zadarmo!
Pleny pro dospělé taky nejsou za hubičku.*

Sakra!

Copak asi dělá, pomyslela si, ale okamžitě poslala vzpomínku na bývalého pryč. To s Derekem to je... Je to jiné. Už od začátku. Líbí se jí.

To jo.

Ale...

Zaváhala, jestli má říct pravdu.

Protože, protože...

Nemyslela si, že by to mělo budoucnost.

Když ten Konrád pořád tak prudil!

Kdy už s ním půjdeš?

Mám to domluvit?

Tak řekni!

Je to fajn kluk, uvidíš.

Tak můžu tě s ním seznámit?

No jo, prosím tě.

Chtěla mít od něj pokoj. Kdyby to nebyl vzdálený příbuzný, sice hodně vzdálený, asi by ho poslala do háje. Tak tedy souhlasila. Rozhodnutá, že to po prvním, maximálně po druhém rande odpíská.

Vůbec nečekala, že se jí bude líbit.

Je tak chytrý.

Hodný.

Měl v sobě kouzlo, co ji přitahovalo. Tak to nechala plynout, sama zvědavá, jak to dopadne. Jasně, ví, že je na tom bídne, protože jí to Konrád řekl. Věděla, že byl ve vězení. No a z toho, co slyšela, chovala k Derekovi spíš sympatie.

Každopádně se rozhodla, že s ním spát jen tak nebude.

To by mohlo všechno akorát tak pěkně zkomplikovat.

Jenže dneska večer se ukázal jako někdo, o koho by se mohla v budoucnu opřít.

Ach jo.

Kdybys aspoň nebyl tak chudej!

Pokrčila rameny.

„Líbil ses mi. Jsem sama. Já nevím. Možná proto, že mě Konrád pořád tak hrozně uháněl a já ho chtěla mít z krku.“

Zasmála se, potáhla z cigarety a pomalu vyfoukla kouř z plic.

„No, a tak jsem teda šla.“

„Jsi upřímná. Nevím, jestli mám být rád, nebo se urazit,“ zašklebil se a potom ji políbil.

„Chtěl jsi to tak, ne?“

„Jasně, že chtěl...“

Nedopověděl. Odstrčila ho, potáhla z cigarety, podržela to v sobě, pak mu vzala hlavu do dlaní a pomalinku vdechla kouř do jeho úst. Nezakuckal se, ale motala se mu hlava. Bylo to docela příjemné.

Opatrně vydechl kouř.

„Líbí?“

„Jo.“

„No a teď si dám to zdravější. Uvolni se.“

* * *

Derek našel Veroničin spouštěč. Její orgasmy mu navozovaly pocit vlastního uspokojení.

Pustť... tam... zvuk, prosím. Nechci se... poslouchat..., jak nemůžu popadnout... dech... ty... zvíře,“ zašeptala vyčerpaná a spokojená. Derek namířil ovladačem na stěnu a pokojem zašuměl příboj. Položili se na záda a nechali na sebe proudit čerstvý vzduch s vůní mořské soli.

„Chtěla bych něco vědět. Jestli nechceš, neodpovídej.“

„Ptej se.“

„Proč jsi byl ve vězení? Vím něco od Konráda, ale chtěla bych to slyšet i od tebe.“

„Ublížení na zdraví s trvalými následky. Praštil jsem jednoho pitomce. Umřela mi máma. Ne kvůli němu, ale řekl něco, co neměl. Blbá náhoda. Nevím, co to do mě vjelo. Násilí se mi vlastně hnusí. Díky bohu, že to nedopadlo hůř. Měl jsem takový vztek, že bych ho snad i zabil.“

„Ty věříš v Boha? Jsi věřící? Proto máš na krku ten medailonek?“

Otočila se na bok a usmála se. Derek udělal to samé.

„To je dárek. Ne, nejsem. Tedy, jak se to vezme. Když nad tím tak přemýšlím, možná věřím. Nejsem ale pánbíčkář. Nechodím do kostela. Já věřím... Věřím ve vesmír. V zákon akce a reakce. Klidně tomu říkej Bůh. Náboženstvím vlastně pohrdám. Vždyť se podívej, jak to všude vypadá. Za ty s prominutím sračky,“ lehl si zase na záda a naznačil rukou všeobjímající gesto, „může hlavně podělaný

náboženství.“

Přikývla.

„A co ty? Věříš?“

Zavrtěla hlavou a pak si zapálila další.

„Ne, tak docela,“ vypustila kouř našpulenými rty. „Já vlastně nevím. Máma je věřící. Tedy byla. Co se to zhoršilo, neviděla jsem ji se modlit. Už asi pět let. Rozhodně nevěřím v moudrého starce s vousy a bílým hábitem, co je schopný dopustit, aby se děly takový nespravedlnosti. Můžu říct, kdyby fakt existoval a já měla tu možnost, vzala bych ho po hlavě tyčí,“ rozohnila se.

Pak se zasmála vlastní představivosti.

„No, ty se nezdáš.“

Políbil ji na bradavku.

„Pokračuj...“ vzdechla tiše.

* * *

„Víš, přemýšlela jsem.“

„A o čem?“

„Jak dlouho ještě budeš splácet dluhy?“

„Ještě tři roky. Proč?“

„Kolik?“

„Z hlavy ti to neřeknu, ale zaplatil jsem dost. Částka není pevně daná. Čtyřicet procent z mého platu. Taková byla dohoda. Jinak bych si to musel odsedět všechno. Čím větší peníze mám, tím víc jich ten parchant dostane. Po dobu deseti let. Třikrát nezaplatím a

mažu zpátky do báně.“

„Do báně?“

„Basy. Vězení. Kriminálu. Vězeňský žargon. Jak jistě chápeš, není lehké se ho zbavit. Zvlášť pro mě, protřelého kriminálního. Občas zapomínám, že bych se měl vyjadřovat kultivovaně a nemluvit jako lůza. Dva roky vězení mě, zdá se, poznamenaly. Omlouvám se. Dovolíte, slečno?“

Vzal jí cigaretu, dal si práska a rozkašlal se.

„Nech toho, ty pako. Když už, tak paní. Prosím.“

Jemně ho kousla do horního rtu. Pochopil to jako výzvu pro další kolo, ale zarazila ho.

„Vážně deset let? To je ale docela tvrděj trest!“

„Je. Můj skvělej, promiň, skvělý, podělaný právník a taky moje, tedy má, blbost. Na druhou stranu, další dva roky bych tam nedal.“

„Bylo to hodně zlý?“

„Jak se to vezme. Když se do ničeho nepleteš a staráš se o sebe, nemusí si tě nikdo všimnout. Ale když si tě někdo všimne, máš problém. Pokud nejsi pod ochranou.“

„A tebe si někdo všiml?“

„Bohužel.“

„Znásilnili tě? Ježíš, promiň! Beru to zpátky.“

„Ne. Nejde o tohle. Jeden mukl po mně chtěl, abych dělal kurýra. Byl jsem ve smíšeném lágru pro lehký až středně těžký zločince. Jako prvně trestaný jsem měl volnější režim a tím pádem přístup do všech bloků. Navíc jsem měl na starosti knihovnu, takže si mě bachaři tak moc nevšíмали. Vězení je zvláštní svět. Sám pro sebe. Řídí se vlastními pravidly. Já jsem se tam ztratil.“

„Dá se to nějak odmítnout?“

„S mojí postavou těžko. Pokud tam nikoho nemáš, tak jsi, jak se říká, nahranej. Měl bych sice výhody, ale kdyby mě drapli, mohl bych

dostat, opět vězeňským žargonem, desítku z vejkopu. A někoho nabonzovat je ta největší kravina, co můžeš v kriminálu udělat. Naštěstí jsem se s někým tak trochu kamarádil. Nebýt jeho, tak nevím. Nechci o tom mluvit. Někdy jindy, nevádí?”

„V pohodě. Jak jsem řekla, přemýšlela jsem. Mohla bych ti pomoci.“

Políbil ji.

„To je od tebe hezké, ale nevím, jak bys mi mohla pomoci. I kdybych věděl, nepřijal bych to. Promiň.“

„Nejde o peníze. Ráda bych ti pomohla. Co kdyby ses ke mně nastěhoval?“

Tak tuhle nabídku nečekal.

„To myslíš jako vážně?“

„Copak ti to nedává smysl?“

„Já nevím. Možná jo, ale...“

„Ale?“

„Jsi si jistá? Je to docela velký krok.“

„Ne. Je to jen další krok. Promysli to. Podívej, není to nabídka k sňatku,“ ušklíbla se a posadila se, aby si navlékla kalhotky.

Zápasila s podprsenkou.

„Zapni mi to. Chci ti pomoci. V takový díře bys neměl žít. Víš, mám tě moc ráda, a tak jsem si řekla, proč to spolu nezkusit. Myslím, že nám to může klapat. Není čas ztrácet čas. Život je zatraceně krátký.“

„To jsem někde slyšel. Můžu se zeptat?“

„Samozřejmě. A neptej se pořád, jestli se můžeš ptát.“

„Kde jsi byla tak dlouho?“

Vrátili se k Veronice domů.

Cestou se mu pochlubila, že ji brzy povýší. Udělají z ní vedoucí úseku. Polepší si a bude si moct dovolit ošetřovatelku. Na víkendy. Tím pádem bude mít na sebe, na Tonnyho a na něj víc času. No není to skvělé? Taky si koupí výkonnější solární panely, nechá opravit střechu a konečně koupí pořádný kotel.

Dlouho se nerozmýšlel.

Už delší dobu měl pocit, že ji miluje. Jen se to bál sám sobě přiznat. Tonnyho má rád. Betty? Ta se dá zvládnout. Domluvili se, že se nastěhuje v květnu. Nebo spíš v červnu.

Prostě hned, jak to půjde.

Mezitím se Veronika rozkouká na nové pozici, přestaví ložnici a udělá pokoj pro Tonnyho. Všechno bude jen lepší.

Uplynulo pár dní.

Derek si uvědomil, že měsíc si nevzal léky a nemá noční můry.

Krásně jim to vycházelo.

Kapitola třetí: Jako červená nit

NULA-JEDNA

Práce hlídače robotů nebyla složitá ani fyzicky namáhavá, ale o to víc náročná na psychiku.

První měsíce se Derek choval k robotům jako k živým bytostem, protože měli na rozdíl od běžných mechanických sluhů humanoidní tvary. Po měsících neměnných odpovědí je z čirého zoufalství začal ponížovat. Uděloval jim nesmyslné úkoly a bavil se jejich marnou snahou je splnit.

Pak ho to přestalo bavit.

Byli svým způsobem elegantní, ale zrození pouze pro práci a nic víc. Skelety ze slitiny titanu měli schované pod karbonovými plášti lakovanými do neutrální šedé až bílé. Na výšku měřili rovné dva metry a vzdáleně připomínali figuríny používané kdysi v automobilovém průmyslu.

Tvarem hlavy se zase víc podobali speciálním jednotkám v taktických přilbách.

Jen místo automatických zbraní měli v ruce maximálně tak koště a hadr. Prostorové senzory měli umístěné tam, kde mají lidé oči. Byly však mnohem větší a slícované s pláštěm hlavy tak dokonale, že se zdálo, že jsou z jednoho kusu. Paže a chápavé prsty měli ohebné do všech směrů. Pod kolena se skrývala kolečka, díky kterým mohli roboti vyvinout až čtyřicetkilometrovou rychlost. Na jedno nabití zvládli pracovat celý týden. Uměli odpovídat na jednoduché otázky, byli víceméně samostatní a výborně dělali to, k čemu byli stvořeni.

Uklízet.

Svých dvacet pater musel zvládnout nejpozději do šesté ranní. Pracovní plán byl v podstatě neměnný, ale časem přišel na způsob, jak ho ušetřit. Když měl službu Konrád, před půlnocí roboty odstavil a sjel za ním na kus řeči. Tenhle týden měl však Konrád denní. To si pospal nebo si četl.

Jeho práce byla dohlížet na roboty.

Nesměli zůstat bez dozoru, ale protože mu nikdo nestál za zády, přestal si s tím brzy lámat hlavu. Nikdy se nestalo, že by neodvedli práci včas a v očekávané kvalitě.

Kolem půlnoci se Derek přesunul do osmapadesátého podlaží. Uvelebil se v nejmenší zasedačce a sem tam je zkontroloval vysílačkou. Sklopil opěrák židle do maximální polohy a dal nohy na stůl. Chvilí se díval do telefonu na seriál, a když ho začal nudit, odložil telefon, dal ruce na prsa a na chvíli usnul.

Probudilo ho pípnutí z vysílačky.

Na displeji svítila Nula-jednička, vedoucí robot. Ten jediný mohl v případě potřeby upravovat pracovní postup a řídit ostatní. Zároveň mu vždy hlásil konec práce na podlaží.

„Nula-jedničko?“ zívł ospale do mikrofonu.

V éteru bylo ticho.

„No tak, jedničko! Haló, ty plechová hubo, ohlas se!“

Provolal ho třikrát, jenže ten zatracený robot ani nepípнул!

Otráveně se vysoukal ze židle a šel se podívat na chodbu. Roboti stáli u východu. Modrým světýlkem na temenech dávali znamení,

že očekávají další rozkazy. Nula-jednička mezi nimi ale nebyl.

Chvilí trvalo, než ho našel.

Stál sehnutý nad deskou stolu na druhém konci patra a v ruce svíral holorámeček. Svítil červeně. Derek odklopil servisní dvířka na jeho zádech a na dotykové obrazovce natákal sadu příkazů.

Autodiagnostika trvala nezvykle dlouho.

Nula-jednička byl nejstarší kus z čtyř, ale před měsícem se vrátil z velké revize, takže měl být v té nejlepší kondici.

Proces automatické diagnostiky dokončen.

Nastala kritická chyba!

Odesílám požadavek.

Odpověď NOK.

Automatická oprava není k dispozici.

Odesílám protokol.

Kritická chyba #0707.

Auditní data uložena.

Návratový kód chyby #0701.

Asistenční služba je dostupná.

Vyčkejte na operátora.

„Dobrý den, Human Vendor Technologies, s čím vám mohu pomoci?“ zanotovala mu operátorka do ucha příjemným hlasem a dokonalou angličtinou.

„Dobrý večer. Mám problém s Cé jedna. Kód nula sedm set jedna,“ odpověděl německy, aniž by si to uvědomil.

„Ano, vidím. Vydržte na lince prosím,“ odpověděla bezchybnou němčinou.

Derekovi docvaklo, že mluví s automatem.

„Hned vás přepojím.“

„...“

„Haló?“

Hlas na druhém konci zněl poněkud ospale.

„Zdravím. Mluvím s... člověkem?“

„Cože? Jo ták. No, manželka mi říká, že jsem prase, ale řekl bych, že jo.“

„Skvělý. Nějak se nám zasekla Cé jednička. Kód nula sedm nula jedna.“

„Nechte mě hádat. Dočista zamrzнул a svítí jak lucerna z Kurfürstenstraße. A nebude to tak dlouho, co se vrátí z generálky. Nemám pravdu?“

„Přesně.“

„No jo, to už jste asi sto dvacátej. Řekněte mi adresu.“

„Bertolt-Brecht-Allee, Lambert Tower.“

„Bertolt-Brecht-Allee? Lambert Tower? A to je jako kde?“

„Přece technopark! Nejvyšší budova ve městě. Tu snad ani nejde minout.“

„Počkejte, počkejte, to bude nějaká mejlka! Řekněte mi, odkud že voláte?“

„Jak to jako myslíte?“

„No město!“

„Drážďany?“

„Aha! Tím se to vysvětluje. Zas to přepojili blbě! Tady Berlín. Zavolám do spádového a rovnou je tam pošlu.“

„Děkuji.“

„Tak do hodinky tam budou. Řeknu jim, o co jde, ale oni to už nejspíš vědět taky.“

„Bezva, díky moc.“

„Nemáte za co. Dobrou.“

Vypnul Nula-jedničku a spojil se s recepcí, ať mu dají vědět, jakmile

dorazí servis.

* * *

Mechanik se zjevil za rozbřesku. Byl sám, obtěžkán kufry a mohlo mu být tak jednadvacet. Funěl, jako by těch osmapadesát pater vyklusal pěšky.

„Se strašně omlouvám,“ nemohl popadnout dech, „ale máme fofr.“

„V pohodě. Nic se neděje.“

Derek mu pomohl s kufry k robotovi.

„No, tak ten je dočista v dethu,“ řekl mechanik při pohledu na robota a dal ruce v bok.

„Co prosím?“

„Jako že je mrtvej.“

Derek se ušklíbl.

„No to bych asi nepoznal.“

„No nic, pustím se hnedka do něj.“

„Co s ním je? Vždyť byl nedávno v servisu.“

„Nákej sajrajt se prej přimíchal do bio procáku nebo co. Nano, bio, techno, to je jako sice hezký, ale stačí takhle málo,“ naznačil prsty, „a je rázem k hovnu.“

Nula-jednička byl za chvilku bez hlavy.

„Jako blbý je,“ pokračoval, zatímco se hrabal v robotových útrokách, „že to kvůli tomu vodskákal skoro celej vnitřek. Ten je v podstatě na vodpis, ale prej to máme měnit. Jde to samozřejmě za firmou.“

„Jsem tu na hlídání a je mi fakt jedno, kdo to platí,“ pokrčil rameny Derek.

„No dyť tohle je stejně jedna korporace nebo ne?“

„Asi. Až budete hotový, dejte mi vědět. Budu o pár pater výš.“

„Jasnačka. Do hodky bude v cajku.“

* * *

Netrvalo to ani hodinu.

„Tak tady, jeden autogram. No a je to! Bude se muset zkalibrovat. U toho už naštěstí bejt nemusím,“ zazubil se. „Možná se ještě uvidíme, jestli to nerozdechá. Jo, kdyžtak já sem Adam.“

„Derek. Šlo to rychle.“

„Dyť je to lego,“ zašklebil se. „V noci se jich posrala snad miliarda. Lítáme po celým okresu. Tenhle je naštěstí poslední. Pomůžeš mi s těma kuframa?“

U výtahu se rozloučili.

„Dík. Jo, hele, kdybys potřeboval, mám fakt kvalitní matroš. Levně.“

Derek zavrtěl hlavou.

„Neva. Tak se měj a buď dobrej! *Tschüss!*“

Derek poslal četu do podzemního Depositu a vrátil se k osiřelému robotovi.

Zbývalo dokončit kalibraci. Potom musí rychle k Veronice. Ještě se nenastěhoval, ale byl u ní častěji než doma. Dnes pohlídá Tonnyho, protože přinesl ze školy plané neštovice a Veronika potřebovala na jeden den přerušit ošetrovatelské volno, aby mohla převzít nějakou agendu.

Měl nejvyšší čas, blížila se sedmá.

Za chvíli se začnou po patře trousit první zaměstnanci a podle interních směrnic by se neměl nacházet ani v budově. Derek se opřel o stůl. Čekal, až se robot zkalibruje a ze zvyku se rozhlédl, jestli je dobře uklizeno. Na stole v rohu se povalovala nějaká krabice z plastu, veliká asi jako karton cigaret.

Otevřel ji.

Uvnitř bylo naskládáno dvanáct součástek v transportních obalech. Jedna byla otevřená. No skvělý, to abych tu počkal, pomyslel si. Zavřel krabici a zamyšleně s ní poklepal o stůl. Ne, nebude to řešit. Přijde dneska dřív a dá to paní Altmanové. Ta už to vyřídí. Teď musí vypadnout, aby to stihl.

Vzal krabici do příručního skladu na padesátém podlaží. Kromě polic s čisticími prostředky tu měl skříňku. Hodil krabicí na dno, a když ji zavíral, nechtěně zavadil o ramínko s firemním oblečením. Viselo tu od doby, co nastoupil. Paní Altmanová ho nenutila ten nevkusný hadr nosit. Derek byl za to vděčný.

Tmavě modré tričko sklouzlo na dno skříně a zakrylo krabici.

Zamknul a vrátil se za Nula-jedničkou, který byl připravený k přesunu. Odeslal robota nákladním výtahem a mrknul na hodinky.

Bude to mít jen tak tak.

PETER

Derek zastihl Veroniku těsně před odchodem do práce.

„Promiň miláčku, problém.“

„Něco vážného?“ zeptala se starostlivě.

„Průšvih jako hrom. Nula-trojka je v tom a Nula-jednička neunesl, že jí to udělal Nula-devítka. Nevěřila bys, jako jsou ty plecháči žárlivý.“

„Broučku, ty mě umíš vždycky tak krásně rozesmát. Pa.“

Políbila ho.

„Oběd máš v lednici. Jo, a namaž Tonnyho pořádně! Bude se cukat, ale řekni mu, že mi zavoláš, jestli nebude poslouchat. Večer jsi ho měl slyšet. Měl takový hlášky, že jsem se smála ještě ráno.“

„Jaký?“

„Povím ti to večer,“ zamávala na pozdrav a zmizela v autobotu, který zastavil před domem.

Vůz se rozjel a Veronika poslala Derekovi skrz prosklené dveře polibek.

Zavolala odpoledne.

„Všechno v pořádku? Nevzbudila jsem tě?“

„Ne, už jsem dávno vzhůru. Betty je v pohodě a Tonny si hraje.“

„Bezva. A co, nezlobil moc?“

„Ne, vůbec.“

„Dereku nechceš za mnou přijet do práce? Pojedeme pak hned domů, ale chtěla bych ti ukázat kancelář. Co na to říkáš?“

„To tu mám Tonnyho nechat s mámou?“ podivil se.

„Sousedka přijde za chvíli, počkej na ni. Pro jistotu pustím elektronickou

chůvu. Používám ji dva roky, a kdyby se cokoliv dělo, hned o tom vím. Kein problem.“

„Ok. Zavolám si bota a hned jsem tam.“

„Těším se na tebe, pa.“

Zavěsila.

Když mu po měsíční známosti prozradila, že pracuje v bance, udělalo se mu trochu nevolno, a když zjistil, že je to ta samá, ve které si vzal úvěr, polilo ho horko.

Ten jeho průšvih se ale odehrál v Chemnitzu, protože zdejší pobočka zrovna procházela rekonstrukcí. Stejně z toho neměl dobrý pocit, když vstupoval do budovy s vývěsním štítem *Erste Gewerkschaft Bank*. Nepříjemné vzpomínky odehnala Veronika, když ho dole přivítala. „Pojď,“ řekla a vzala ho za ruku. Vyjeli do šestého patra.

Neudržela se a vlepila mu pusku jako pubertáčka.

„Je fakt skvělá! Mám ji celou jen pro sebe! Vlastní skříň a šuplíky, představ si,“ smála se a oči jí radostně zářily. „Já vím, já vím. Jsem trapná. Ale víš ty co? Zvednou mi plat a za ty peníze můžeme klidně na dovolenou! My všichni! Žádný ale,“ položila mu prst na ústa, když se ošil. Nemohl si to dovolit, a také nevěděl, jak se na to bude tvářit soudce. „Všechno jde na mě. Bez debat. Ende.“

Neprotestoval, protože jí nechtěl kazit radost.

Kancelář měla hezkou. Tedy, vlastně docela obyčejnou. V *Tower* byly hlavně open space, ale i kanceláře. Hezčí, modernější a prostornější. Pochválil jí staromódní vybavení, hezký výhled na park a pak se vrátili domů. Večer odjel do práce. Na krabici si ani nevzpomněl.

Byl šťastný, protože ona byla šťastná.

* * *

Byl pátek a Derekovi se nechtělo z vyhráté postele. Veronika byla poslední den doma s malým a Derek by páteční večer trávil raději s ní než s plecháči. Zavolał paní Altmanové, jestli by si mohl vzít volno. Řekl popravdě, jak se věci mají.

„Hezky si to užij, Dereku. Seženu záskok.“

Milovali se celou noc. V deset se vzbudil Tonny a hned po něm Betty. Zase vyváděla. Veronice se podařilo ji zklidnit, a tak se mohli nasnídat. Řekl Veronice, že jí pomůže s krabicemi, co chtěla vzít dnes do kanceláře, aby se v pondělí mohla vrhnout rovnou do práce. Řekla, že je to skvělý nápad. Betty si šla po obědě lehnout.

Všichni tři vyrazili do banky.

Tonny chtěl mermomocí pomoci mamince se zvelebováním a hned se do toho pustil. Důležitě přejížděl prstem po nábytku a všechno důsledně otíral prachovkou. Nabíral neviditelnou špínu na špičku prstu a s výrazem plným znechucení kroutil hlavou přesně tak, jak to dělává babička. Veronika se smála Tonnyho hláškám a pitvoření.

Otevřeli okno a pustili dovnitř čerstvý vzduch smíchaný s paprsky jarního slunce.

Venku bylo nádherně. Všechno vonělo jarem a ptáci cvrlikali o sto šest. Derek zahlédl na polici dvě syntetické orchideje. Geneticky upravené květiny byly odolné, vydržely dva roky bez vody a také byly nesmírně drahé. Škoda, že nevoněly. Jeden takový květ stál minimálně tři stovky. Něco takového Nice jen tak brzy nekoupím,

pomyslel si.

„Ty jsou od šéfa. K povýšení.“

Derek se mimoděk smutně usmál. Veronika si toho všimla.

„Copak je?“

„Nic.“

„No tak, vždyť to na tobě vidím.“

„Vážně nic.“

„Dereku, no tak. Copak se stalo, lásko? Snad bys nežárnil?“

Objala ho a vlepila mu pusku.

„To fakt nemusíš. Peter je fajn, ale je to můj šéf. Není zrovna můj typ. Je to sukničkář a taky hlavně...“ zašeptala Derekovi do ucha, aby to Tonny neslyšel, „přefiknul půlku banky. Nemám zájem být jeho další trofej.“

„Co je to přefiknul?“ zeptal se nevinně Tonny.

„On tam snad má radary,“ smála se.

„Sonary,“ opravil ji Derek.

Veronika zaslechla přes dveře mužský hlas.

„Hele, to bude on. Seznámím vás, ať vidíš sám, že se nemusíš ničeho obávat,“ řekla, otevřela dveře a zamávala do chodby.

Když ho Derek viděl, napadlo ho, že se má sakra čeho obávat!

Byl urostlý a vysoký, s plavými vlasy na ježka, široké lícni kosti a bradu mírně vystrčenou. Nebyl jako většina těch, které potkali cestou nahoru. I když na sobě neměl naškrobený oblek s kravatou, působil seriózním dojmem. Decentně seprané džíny a lněné tmavě modré sportovní sako mu padly jako ulité. Pod ním měl

světlemodrou košili s tenkými proužky a na nevtíravě vystrčených rukávech manžetové knoflíky z bílého zlata. Masivní švýcarské chronografy podtrhovaly efekt úspěšného muže.

První, komu přichází věnoval pozornost, byl Tonny.

„Peter!“ vykřikl radostně, jakmile ho zaregistroval a okamžitě se mu pověsil na krk. Peter s ním hodil do vzduchu, chytil ho do náručí a poplálal po zádech. Pak ho postavil na zem a poškádil ve vlasech.

„Že jsi zase vyrostl, že jo? Co to máš na obličejí? Hraješ si na indiány?“

„Mám něšťovice,“ prohlásil hrdě.

„Ty jo, ty se máš! Něšťovice, říkáš? No, ty jsem měl taky. Svědí, vid’?“

„Kurefsky,“ přitakal nadšeně.

„Tonny!“ napomenula ho Veronika a rozesmála se. „Co chodí do školky, tak chytá snad všechna sprostá slova.“

Peter si všiml Dereka. Zdál se překvapený, ale přátelsky se na něj usmál.

„Já vás představím,“ řekla Veronika. „Dereku, tohle je můj skvělý šéf Peter. Petere, tohle je Derek, můj přítel.“

Peter napřáhl ruku k pozdravu, ale pak se zarazil. Skrz tvář se mu mihl stín a sněhobílý úsměv byl rázem pryč. V Derekovi by se krve nedořezal.

Byl to on.

Také ho hned nepoznal, ale teď už si byl jistý. Oba se od té doby změnili. Peter nebyl tehdy tak svalnatý a Derek nosil patku a vlasy měl až po ramena. „Ach tak,“ řekl a dal ruku dolů.

Podíval se na hodinky a pak se otočil k Veronice.

„Už musím letět, za pět minut mám call s radou. Uvidíme se později. Hezký den, Veroniko.“

Pohlídl Tonnyho po hlavě, řekl: „Ahoj, kluku,“ a zavřel za sebou.

Na Dereka se ani nepodíval. Zaskočená Veronika zírala na dveře a pak se koukla na Dereka.

„Co se mu stalo? Rozumíš tomu? Já to nechápu.“

„To je on, Veru.“

„Kdo je on? Peter?“

„No on.“

„Kdo zas? Mluv jasně, lásko.“

„Ten, komu patřím.“

Ustoupila o krok.

„Ten...?“

Přikývl.

„Já myslela, že to bylo...? Ale vždyť... To přece...?“

Cestou domů neprohodili půl slova.

ZATRACENEJ LHÁŘ

Byl to zvláštní víkend. I když se o tom Derek s Veronikou nebavili, viselo to mezi nimi ve vzduchu.

Uběhly dva týdny.

Chtěla se v práci potkat s Peterem, ale vždycky se jí nějak vyhnul. Potřebovala se ujistit, že se nic nezměnilo. Že je všechno při starém. Přece není její vina, že si začala zrovna s Derekem!

Jak si může něco takového někdo myslet?

Nebo ne?

Není to ničí chyba!

Stalo se!

Je to za námi.

* * *

To odpoledne se nečekaně zjevil u ní v kanceláři.

„Ahoj, máš chvílku?“

Zdál se být v dobré náladě. Veronice se ulevilo.

„Jasně,“ zkusila nasadit co nejnenucenější tón.

„Zajdeme na oběd?“

„Moc ráda.“

Zašli do restaurace kousek od banky. Peter přešel rovnou k věci.

„Veroniko,“ podíval se jí do očí, „chtěl bych, aby to bylo tak jasné,

jak je to jen možné. Musíš mi věřit. Nemá to nic společného se mnou a tvým přítelem. Tohle jde mimo mě. Er-té-elko převezme Hohner.“

Něco takového čekala, ale stejně ji to dostalo. Nemohla tomu uvěřit.

„Cože? Co? Proč?“

Rozbušilo se jí srdce a stáhl žaludek.

„To mě chceš vyhodit?“

„Ale ne, co tě nemá! Podívej, Veroniko, tohle přišlo včera z vedení. V rámci sloučení retailu dojde k personálním změnám a chtějí někoho zkušenějšího.“

„Aha.“

„Vážně to nemá nic společného s tím... Víš, koho myslím.“

„Jmenuje se Derek.“

„S ním.“

„Takže co teda?“ vyštěkla podrážděně, až se sama zalekla.

„Neboj se, nepůjdeš zpátky do back-office.“

„Tak jaké máš se mnou plány?“

Narovnala si záda a protáhla zatuhlý krk. Snažila se uklidnit. Už nesmí vybouchnout.

Neztrat' tvář holka.

Buď v klidu!

Taková křivárna!

„Na nějaký čas bys mohla vzít hypo.“

„Schneiderová odchází?“ podivila se upřímně.

„Ne, ne. Promiň, špatně jsem se vyjádřil. Převzala bys sektor jako její asistentka.“

No tady se snad někdo posral!

„Ještě jednou? Promiň? To myslíš vážně?“

„Bylo by to jen na čas. Zůstaneš na stejných penězích. O to se postarám.“

„A když to nevezmu?“

Peter se zhluboka nadechl.

„Na valné hromadě odhlasovali snížení nákladů na příští rok. Bude se propouštět. Nijak drasticky, ale pár míst se zruší a některá se sloučí. Tímhle bys tomu jen nahrála. Jestli ti mohu radit, vezmi to. Podívej,“ naklonil se k ní, „Hohner to má za pár. Za dva roky jde do důchodu. Nikdo netvrdí, že to potom nedostaneš.“

Jo, a budu zase lítat jako koště!

Od nevidím do nevidím.

„A tomu mám jako věřit?“

„Co tím myslíš?“

„Za prvé, je to krok... Ne, to jsou dva kroky zpátky! Co můj kariérní postup? Vždyť jsem jako asistentka začínala! To mám ty čtyři roky zahodit? Uvědomuješ si, co po mně vlastně chceš? Proč jsem se celou tu dobu dřela jako kráva? Jen abych skončila, kde jsem začala?“

Veronice se rozklepala brada a do očí se jí vehnaly slzy.

Cítila lítost i vztek nad tou nespravedlností. Peter ji chytil za ruku. Nečekal, že se rozpláče. Vypadal, že je mu jí líto.

„Je mi jasné, jak to vypadá, Veroniko. Věřím, že je to jen dočasné. Tak na rok, ale neber mě hned za slovo. Udělám všechno proto, abys na tom nebyla finančně bita.“

Řekl to přesvědčivě. Zdálo se, že to myslí upřímně.

Nebo je jen zatracenej lhář.

* * *

Musí mu věřit! Co jí zbývá?

Večer se ozvala Inka. Kamarádka ze střední a zároveň asistentka generálního. Peter přišel s návrhem, jak ušetřit. Když zaslechla její jméno, nastražila uši.

Já to věděla!

Hajzl jeden!

Veronika přemýšlela, co udělá. Má dojít na HR a říct to? Ivu, tu studenou Češku, sice moc nezná, ale mohla by jí pomoci.

Ne, to bych nedělala.

To není dobrý nápad!

Peter má v bance velký vliv.

Nepatří úplně do top managementu, ale dveře k nim má hodně pootevřené. Především, generální je rodinný přítel jeho otce. To věděla od Inky. Často dělala rezervace kvůli výjezdním zasedáním, které se nacházely, světe div se, do vzdálenosti odpalu šestkou železem.

Marná snaha.

Musí se s tím smířit, nebo odejít. Jenže hledat novou práci zabere dva až tři měsíce a to si nemůže dovolit. To by finančně nedala. Navíc, nemá zase tak málo a začít někde od píky se jí nechtělo. Dříve

jí výplata stačila.

Jenže pak se to začalo na baráku sypat.

Poslední měsíce sahala až moc často do rezerv. Tenhle měsíc asi naposledy, protože pak nebude na co. Kdybych na to nebyla pořád sama, povzdechla si. Seděla na kraji postele s tabletem a snažila se dopočítat. Ten nový kotel musí počkat. Starý nechá opravit. Snad to ještě půjde. Myšlenky ji náhle odvedly od tabulky k Derekovi. Kolik může asi tak přispět?

Může jí vůbec něco dát?

Jasně, že může, vždyť tam taky nebydlí zadarmo.

Sakra!

Chtěla jsem mu pomoci, a ne ho využívat!

Vždyť nejsem zlatokopka!

Nejsem.

Co bych asi tak u něj nakopala?

Život ji naučil. Musí bojovat! Když přišla o Frankieho, myslela, že to nezvládne. Jenže měla Tonnyho. A matku. Musela se o ně postarat! Mobilizovala všechny síly. První dva roky jela jako fretka. Nekoukala na hodiny ani na kalendář.

Veru, potřebovala bych, kdybyste byla tak hodná, podíváte se na ty reporty?

Ano, samozřejmě, ráda.

Jsem vám moc vděčná, Veroniko.

Jestli ty vzory smluv nedodáme do konce měsíce, tak nás nahoře pěkně sežerou.

Já se na to během víkendu podívám.

To jste hodná, Veroniko.

Tenhle nový systém nám byl čert dlužen! Vůbec někdo, jak se dostanu k formuláři DPH?

Ukažte, já si ten manuál přečtu.

No vy jste zlatíčko, Veroniko.

A tak pořád dokola. Pomalu, krok za krokem. Vyhrabala se z nejhoršího. Nejednou si na to šílené tempo zvykla. Pak potkala Juliana. Dost jí pomohl, ale kvůli matce vzal roha.

Zase na všechno sama.

Jenže to nevzdala. Dřela dál. Konečně si toho někdo všiml! Poskočila o příčku. A teď se měla dočkat zaslouženě další.

Tak ne.

Scheisse!

Kdyby tak...

Kdyby Frankie nezrušil tu pitomou pojistku, mohli jsme být v pohodě!

Bože, co to říkám!

Účty, účty a zase ty podělaný účty!

Mám refinancovat nebo mám ten barák prodat?

Rozplakala se. Derekovi nic neřekne, protože by si to vyčítal.

Tohle přece není jeho chyba!

Není to ničím chyba!

To Peter je hajzl!

* * *

Derek byl od poslední zamlklý a Konrád si toho všiml.

Pověděl mu, co se stalo. Konrád se ho snažil utěšit.

„Víš, kluku, když se to sere, tak se to sere, ale nikdy se nejí nic horký. Prostě to nějak dopadne. Nakonec, co horšího se může stát? Jestli jí bude dělat peklo, najde si jinou práci. Tak hloupej snad není, a kdyby jo, ať se obrátí na odbory. Víš co? Je to blbý. Co naděláš. Ale neboj, Dereku, to bude dobrý.“

CO PRO TEBE MŮŽU UDĚLAT?

Blížila se pátá odpolední a Veronika se chystala z práce domů.

Přemýšlela, jestli má ty věci odnést a přesunout se na starou židli. Jenže tu už zasedl někdo jiný. Vždyť ji odsud vlastně nikdo nevyhodil! Co teď? Nechtěla v ní být. Vysněná kancelář jí najednou připadala cizí. V tom Veroniku něco napadlo.

Nebudu čekat!

Jdu za ním!

Instinkt jí napovídal, že to není dobrý nápad, přesto se podívala do jeho kalendáře. Zrovna mu měla končit schůzka.

Byl u sebe.

Neměla v úmyslu ho přemlouvat, aby jí to místo dal, prostě si o něj řekne, protože zatraceně moc dobře ví, co udělal! Ale tentokrát si zachová tvář a nebude na něj ječet, i když si to zaslouží.

Bude zatraceně klidná!

Nebo... Nebo to s ním zkusí nějak urovnat. Hlavou se jí mihlo, že by to mohla akorát zhoršit.

To rozhodně nepotřebovala.

Co bych měla vlastně narovnávat, do háje?

Sakra!

Nic jsem neudělala!

Ano, chápu, je to mrzuté, že zrovna můj přítel je ten, co tě zmrzačil, ale kdybys ses nechoval jako idiot, nemuselo se to stát!

Ach jo!

Tak takhle asi ne.

To mu nemůže říct.

Nedělala si iluze. Když se nad tím zamyslela, tak jí mohl zařídít vyhazov. Vlastně se zachoval fér, když jí slíbil stejné peníze.

Co to plácám?

Věděla dobře, co je zač. Stejně tak polovina banky. Všichni se usmívali, protože bylo výhodnější mít ho na své straně. S tlukoucím srdcem vyjela o patro výš. Před dveřmi se zastavila, jako by si to chtěla rozmyslet. Ne. Nenechá si to líbit! Rázně na ně zaklepala.

Otevřel jí dveře. Usmíval se.

Zmetek jeden!

„Co pro tebe můžu udělat, Veroniko?“ zeptal se, jako by se nechumelilo.

Nadechla se. Věděla, že se jí bude třást hlas.

Ne, tohle vážně nebyl dobrý nápad!

„Ne... Nezajdeme... třeba na skleničku? Někam? Promluvit si?“ vysoukala ze sebe, překvapená sama sebou, co jí vyletělo z úst.

Peter se podíval na hodinky a chvíli přemýšlel.

„Vlastně, proč ne?“

Sjeli dolů do prázdných garáží.

Většina parkovacích ploch sloužila jako kóje pro nepotřebné nebo

dočasně odložené věci. Několik kójí zůstalo věrných původnímu účelu. Peter nevynechal příležitost, aby se nepochlubil novým přírůstkem do své sbírky. Jen roční pojistka na tohle Porsche a povolení jezdit v autonomní infrastruktuře stála jako její měsíční plat.

Vlastnit auto byla otázka prestiže.

Podle jeho názoru od určitého postavení dokonce nutnost. Plná nádrž do toho řvoucího nesmyslu, se kterým se mohlo stejně jezdit maximálně stodvacítkou, a to ještě jenom někde, stála skoro jako zpáteční letenka na Havaj v akci.

Nikdy nezapomněl zdůraznit, že tu devět-set-osmnáctku sehnal přes známé a že by byl hřích ji za ty peníze nekoupit.

Když téměř celá Evropa přešla na elektro nebo autonomní dopravu, luxusních sportáků za pakatel bylo všude mraky.

Jenže ne takových.

Samozřejmě, všichni věděli, že s tou nízkou cenou pěkně kecá, protože, jak sám říkal, *„tahle kráska je v merku všech sběratelů“*.

Měl pravdu.

Motor naskočil, Peter láskyplně pohladil volant a několikrát zlehka přišlápl plyn. Garáží se roznesl typický rachot spalovacího motoru. Vyrazili. Akcelerace oba zabořila do sedaček. Za jiných okolností by to na ni udělalo dojem. Jenže teď měla v hlavě jiné věci. Pomyslela si, jestli si právě nezavařila.

Co to proboha dělám?

Jak rychle vyrazili, tak zase zpomalili. Autopilot se zapnul a

Veronika se škodolibě usmála.

Teď je ti ten bourák k ničemu, co?

Peter pochopil Veroničin úsměv jinak.

Měl za to, že se jí to líbí. Auto se poslušně zařadilo do fronty před křižovatkou. Teď mohl kroutit volantem do bezvědomí. Mohl šlapat na plyn klidně jako blázen, ale nebylo by mu to nic platné. Systém řízený umělou inteligencí nedovolil převzít kontrolu nad vozem.

Čekali na zelenou s bublajícím motorem a kolemjdoucí se obdivně otáčeli za nádherným stříbrným veteránem. Pořád to bylo něco! Tohle bylo nefalšované sportovní auto. Nebylo tak nudné jako autobot.

Jakmile opustili hranice města, palubní systém povolil manuální řízení.

Peter šlápnul na plyn. Za sedm a půl vteřiny se ve sto dvaceti ozvalo táhlé pípnutí a motor klesl do nízkých otáček. Teprve teď si uvědomila, že vůbec netuší, kam ji veze.

Peter měl kousek za městem srub. Pozemek s tenisovým kurtem.

A bazénem, pochopitelně.

Stavení vypadalo zvenčí poměrně skromně a nenápadně, ale zato uvnitř...

Luxus.

Trochu kýč.

Hlavně ten krb.

Co to tady krucinál dělám?

Promluv si s ním a pak ho popros, ať tě odveze!

Nebo si zavolej auto.

Kousek odsud je konečná dráhy.

Budu doma co nevidět.

Šel na to od lesa.

Neptal se, ale jakmile začala na téma Derek a práce, okamžitě stočil řeč jinam. V tomhle byl nepřekonatelný mistr.

Aniž by si to uvědomila, měla v sobě skoro čtyři skleničky bourbonu.

Cítila, jak jí alkohol stoupá do hlavy. Peter si přisedl. Byl nějak moc blízko. To se jí nelíbilo.

Musí rychle odsud!

Vstala a zamotala se jí hlava. Chytil ji za ruku, přitáhl ji k sobě, že si musela sednout.

Políbil ji.

Bránila se. Nej dřív slabě, protože to brala jako nezapnou hru.

Nepřestal.

Když už končila legrace, rázně ho odstrčila. Zapotácela se. Peter ji k sobě strhl. Tentokrát na klín. Tak mu jednu vrazila.

Pustil ji.

Postavila se. Peter se usmíval, jako by se to nestalo. Stoupl si, udělal

půl kroku a strhl jí šaty z ramínek. Než se stačila vzpamatovat, začal ji osahávat.

Smysly měla otupené alkoholem, ale i tak do ní vjel vztek.

Co si to vůbec dovoluje?

Podívala se na něj pohledem, který říkal „vezmi si mě,“ a když ji začal zase líbat, kousla ho do jazyka.

Vyjekl a vztekle ji odstrčil.

„Co si o sobě vůbec myslíš, ty krávo?“

„Tohle si nezvykej, frajere,“ podívala se na něj plná opovržení.

Jen co to dořekla, dostala facku. Byla to taková rána, že se jí zatmělo před očima a kolena vypověděla poslušnost.

Padla do sedačky a zakryla si tvář. V tu chvíli jako by snad vystřízlivěl. Asi si uvědomil, že to přehnal.

Nad jejím rtem se objevil malý pramínek krve. Sáhla si na tvář.

Naštěstí do nosu, a ne do obličeje, pomyslela si. Peter jí podal papírový kapesník.

Hučelo jí v hlavě, nebyla schopná myšlenky, a tak si ho od něj vzala. Oťřela si nos a zmuchlala kapesníček do dlaně. Peter si k ní přisedl. Naklonil se a něžně ji políbil.

Nereagovala. Vůbec nevěděla, co má dělat. Ovládl ji strach. Peter zajel Veronice rukou do klínu. Nechala ho.

Všechno bylo v mlze.

Snažila se necítit jako oběť, ale jako nezúčastněný divák. Kalhoty měl na půl žerdi a ona vyhrnuté šaty. Vnímala, jak se přizvedla, když jí stáhl kalhotky. Vnímala, když do ní zajel. Vnímala, když se do ní udělal.

Když skončil, rozplakala se. Zeptal se jí, jestli chce odvézt. Řekla ne, že si zavolá auto.

Oblékla se a bez rozloučení odešla. Bála se ohlédnout. Modlila se, aby za ní nešel.

Začalo pršet.

Byla to obyčejná jarní přeháňka, přesto stačila zmoknout až na kost. Cestou domů zapracoval šok. Třásla se zimou. Doma se šla okamžitě vysprchovat.

Byla tam celou jednu hodinu.

Derek nepřišel, nenapsal, ani nezavolal. Pomyslela si, že je dobře, že tu dnes není. Než usnula, napsala mu, ať na víkend nejedí. Nechtěla ho vidět.

Nechtěla vidět nikoho. Přála si spát a už se neprobudit. Chtěla na všechno co nejdřív zapomenout.

PANÍ ALTMANOVOU TOHLE NEJSPÍŠ NEPOTĚŠÍ

Derek byl doma a spal jako zabitý. Zdál se mu děsivý sen.

Měl se sejít s Veronikou na stanici nadzemky, ale pořád se mýjeli.

Zahlédl ji z perónu.

Držela se tyče v prázdném voze a nepřítomným pohledem se dívala ven skrz okno. Po tváři jí stékaly slzy. Vlak se začal rozjíždět. Rozběhl se a ze všech sil zabušil na okno. Neviděla ho. To už na ni křičel.

Byl to ale jen pocit.

Lapal po dechu a nedokázal ze sebe vydat jedinou hlásku. Nakonec se mu podařilo vykřiknout.

„Veroniko!“

I v tom snu věděl, že výkřik je jen v jeho hlavě.

Zoufale mlátil do mihajících se oken ujíždějícího vagónu, ale ani to nevydalo zvuk. Cítil, jak mu z úderů začíná hořet dlaň. Snažil se okno rozbít, ale začaly mu docházet síly. Neudrží tempo! Vlak jede moc rychle!

Už ne! Už ne! Ne, proboha ne!

Scéna se zastavila. Rychlostí japonského šinkanzenu se zprava přihnál opožděný zvuk.

Vše viselo nehybně v prostoru, včetně napřážené ruky, která se zastavila těsně nad povrchem okenní tabule. Ozvalo se skřípění brzd, zvuk

dieselového motoru a bušení do skla. Pak přišel uši trhající výkřik, ve kterém poznal vlastní a strachem pokřivený hlas.

VERONIKO!

Skřek během dvou vteřin odezněl.

Veronika otočila hlavou. Dívala se na něj, oči vytřeštěné hrůzou. Pak zmizela i s vagónem v bílé mlze.

Absolutní ticho.

Měl zvláštní pocit, že on není on, ale někdo jiný. Kolemjdoucí, ale zasvěcený do děje.

Vlastně počkat! Je to on! Ano, ano! Je to on!

Z Dereka je divák, režisér i herec na place.

Mlha ustupuje a scéna ztrácí barvu.

Promítač v kině vytahuje filmový pás a nasazuje ho do promítačky. Na plechové krabici je nalepená cedulka.

Diana.

Nasazuje filmový pás a pouští surrealistické drama v plné barvě s prostorovým zvukem.

* * *

Probudil se zpocený, píchalo ho na prsou a těžce se mu dýchalo.

Jakmile svěrací kazajka povolila, uvědomil si, že ho pálí oči. Letmý

pohled na hodiny na stěně jasně říkal, že má problém.

Zaspal.

Přes aplikaci v mobilu vyslal roboty z Depositu. Cestou jim rozdál úkoly.

Do háje!

Celý zchvácený vyjel výtahem na čtyřiapadesáté podlaží. Roboti by tam touhle dobou měli být. Byli. Hlídal je záskok, který se ihned vypakoval, jen co vlezl do dveří.

Na Dereka čekalo nemilé překvapení.

Kontrola!

Jasně, mohl s tím přece počítat! Už tu dlouho nebyla.

Proč se mi tohle muselo stát zrovna dneska?

Proboha proč?

Komise složená z lidí od firmy a z ministerstva objížděla všechna podobná pracoviště, aby se přesvědčila, zda se dodržuje vyhláška.

Vždyť je to normální buzerace!

Jako by nestačilo, že mě sjíždějí bio-skenerem, jen co vlezu do baráku!

Jestli náhodou nejsem pod vlivem.

Ted' ještě tohle!

Kdyby se kontroly prováděly v pozdních nočních hodinách, asi by se páni z ministerstva nestačili divit.

Kde to bylo jen trochu možné, dozor se neřídil podle nesmyslných směrnic. Derek přišel pozdě do práce úplně poprvé, ale zato

pořádně. Měl tu být od osmi. Na patro dorazil skoro v jedenáct. Obyčejně chodily kontroly na devátou, ale na něj si speciálně počkali. Hlavně lidé z firmy se tvářili dost kysele.

Takže má průšvih.

Snad mě za to nevyrazí, pomyslel si. Je to přece jeho úplně první prohřešek!

No to snad ne!

Každopádně, paní Altmanovou to asi nepotěší.

Chystal se Veronice zavolat nebo aspoň napsat, ale bylo už pozdě. Rozhodně nechtěl zatěžovat dalšími problémy.

* * *

Další nemilé překvapení nastalo k ránu.

Nula-osmička ležel bezvládně na zemi v mastné kaluži, nehýbal se a on si na tom slizu, co z něj vytekl, málem rozbil hubu!

Prasklá hadice v podvozku, prohlásil postarší mechanik, který přijel nečekaně rychle. Derek si vzpomněl na krabici. Nejdřív se ale zeptal, co je s Adamem. Pomyslel si, že by mu mohl také přivodit nepříjemnost, že ji tu zapomněl.

Dostalo se mu neochotné odpovědi, že prý u nich už nepracuje. Vlastně byl na Dereka docela nepříjemný.

Pokrčil rameny a šel si po svém. Tu krabici mu hodí na hlavu, až milostivě skončí. Teď potřeboval kafe. Kýbl kávy. Nemá ji rád, ale ta

jediná ho uklidní.

Měl toho akorát tak dost. Před chvílí mu přišla zpráva od Veroniky, ať nejezdí. Nic víc. Žádné vysvětlení. Netušil, co se stalo, ale vzpomněl si na sen a nálada byla okamžitě dole. Mechanik vypadl, aniž by se rozloučil a Derek pustil krabici z hlavy.

Tohle není jeho problém.

ON ZA TO NEMŮŽE

Derekovi se víkend bez Veroniky vlekl a přišly na něj chmury.

Pro jistotu si vzal dva prášky na spaní a celý den prospal. Večer zavolal Konrád. Kdy si milostpán udělá čas taky na něj, co? Derekovi se nikam nechtělo. Zalhal, že mu není dobře, a ať se nezlobí. Zavěsil dřív, než se na něj sesype lavina otázek.

„Bývalýho poldu totiž jen tak neočůráš, panáčku!“

V neděli se mu ozvala.

Veronika zněla smutně a unaveně. Něco se muselo stát!

„Povýšení se nekoná, že jo? Nebo tě snad vyhodil? Lásko!? Jsi tam?“

„Jsem.“

„Tak co se děje? Povíš mi to?“

„Ano.“

„Co ano?“

„Nepovíš mě.“

„Já to věděl!“

„Přišlo to shora. Peter za to nemůže. Nemůže s tím nic dělat. On za to vážně nemůže.“

Řekla, že se o tom nechce bavit.

Měla strach, že by mu nakonec řekla pravdu. Možná by mu pověděla, co udělal. Derek by mohl provést další hloupost. To by nebylo moudré. To by nepřineslo nic dobrého.

Měla čas přemýšlet.

Po tom, co jí udělal, se s ním nebude babrat. Nebude jednat v

rukavičkách. Zítra mu dá nůž na krk. Tu pozici dostane, jinak ho udá! Nenechá se sebou vymetat!

To se mu nepovede!

„Přijedu,“ řekl Derek a zavěsil, aby ho nezastavila.

* * *

Derekovi vzápětí přišla zpráva, ale neotevřel ji. Nechtěl číst, ať nejezdí. Čekala na něj před domem ve dveřích. Dlouze ho objala. Později si zprávu přečetl. Stálo tam „*Miluju tě.*“

PROSTĚ O TOM PŘEMÝŠLEJ

Hned po víkendu zašla Veronika k Peterovi. Vůbec si ale neuvědomila, že má pondělní status.

Vpadla do jeho kanceláře jako vichr, ale při pohledu na všechny ty udivené tváře se zarazila. Místo aby s omluvou odešla, vyhrkla, že s ním musí hned teď mluvit!

Všechny pohledy se upřely na něj. Vyhlásil přestávku. Při odchodu si nemohla nevšimnout pobavených pohledů.

„Copak se děje, Veroniko?“ zeptal se klidně.

„Mám k tobě jednu, vlastně dvě věci,“ řekla odhodlaně.

„Poslouchám.“

Peter přehodil nohu přes nohu a začal si rovnat ponožky.

„Dívej se na mě,“ řekla nasupeně.

Podíval se.

„Máš všechnu moji pozornost.“

Veronika polkla na prázdno.

„To místo mi prostě dáš! Nějak to udělej. Je mi úplně jedno jak to vysvětlíš! Zařídíš, že budu tam, kde jsi slíbil, že budu! Nic víc pro tobě nechci. Nebo...“

„Nebo?“

„Nebo tě udám?!“

„A za co?“

„To si snad děláš legraci?“

„Ne, nedělám. Vážně nevím, o čem to mluvíš.“

Vypadal tak v pohodě.

To přece nemůže myslet vážně!?

Najednou z ní začala prchat bojovnost.

Ted' to nesmíš vzdát!

„Znásilnění ti nic neříká?“

„Promiň, ale pokud mě paměť neklame, bylo to dobrovolně.“

Do Veroniky vjel vztek.

„No ty si snad ze mě děláš prdel, ty hajzle!“

„Veroniko, prosím, uklidni se! Tohle k ničemu nepovede. Posad' se, prosím.“

S lidmi to uměl, to se muselo nechat.

Vůbec nechápala, jak dokázal, že si poslušně sedá naproti vlkovi a poslušně čeká, až ji zardousí jako ovci.

„Tak podívej,“ řekl pomalu a sebejistě, „nemáš jediný důkaz. Každý průměrně schopný právník to rozbije. Pokud se to vůbec dostane k soudu. Takhle to funguje.“

„Asi s tím máš zkušenosti, co?“

„Mám. Nejsi první, kdo se mě pokouší vydírat přes postel.“

„Přes postel? Ty tomu říkáš přes postel?“

„A ty tomuhle neříkáš vydírání?“

„Já tě nevydírám! Já chci spravedlnost! Chci po tobě jen to, cos mi slíbil! Co jsem si za poslední roky musela vydírat! Zasloužím si to!“

Najednou toho bylo moc.

Rozplakala se. Chvilí ji mlčky pozoroval.

„Dej mi telefon,“ řekl náhle.

Sáhla si do kapsy u saka. Hodila s ním na stůl, až z něj odletěl obal. Peter vzal telefon, vypnul ho a vrátil do obalu.

„Postav se prosím a dej si dolů tu blůzku.“

Veronika si otřela tváře od slz.

„Co prosím?“

Zvedl dlaně, jako by se omlouval.

„Musím se přesvědčit, že u sebe nic nemáš. Nic víc.“

„Já věděla, že jsi parchant! Ale netušila jsem, kam jsi ochotný zajít.“

Vzala telefon ze stolu a udělala dva kroky ke dveřím. Když brala za kliku, řekl „Tímhle ničeho nedosáhneš. Jak myslíš, Veroniko.“

Otočila se na něj a podívala se mu do očí pohledem plným nenávisti, zlosti i lítosti.

Tohle bylo pod její úroveň.

Pak zaváhala a pustila kliku. Dala dolů svršek a kalhoty.

Byla od něj metr. Ve spodním prádle.

„Spokojený? Co vlastně chceš? Dáme si to ještě jednou?“ řekla nazlobeně a hodila mu oblečení do klína. Nevěděla, jestli nenávidí víc jeho nebo sebe. Měl nad ní moc a vůbec nechápala, jak je to

možné.

„Raději zamknu.“

Vstal, aniž by se na ni podíval. Pak se posadil. Vypadalo to, že je mu to proti srsti, což ji mátló. Prohmatal zběžně její věci a vrátil jí je. Když se oblékala, díval se jinam. Poprosil ji, ať se posadí. Veronika se roztrásla. V rozmazaných očích nebyla stopa chuti do boje.

Peter se nadechl.

„Veroniko... Podívej, já se ti omlouvám. Moc se ti omlouvám. Tak moc, jak to jen umím. Myslím, že ve skutečnosti nevíš, jaký jsem. Navzdory mojí pověsti. Nepřerušuj mě, nepopírám, co jsem udělal. Věř mi, že je mi z toho hrozně. Ještě nikdy jsem něco takového neudělal. Byl jsem opilý. Ne, ne, počkej, prosím! Já vím, že mě to neomlouvá.“

Odmlčel se a chvíli si kousal spodní ret.

„Já... Myslím na tebe už dlouho, Veroniko. Nemůžu tě dostat z hlavy. Tu pozici jsem ti nenabídl, že bych tě chtěl dostat, ale protože jsi vážně dobrá. Tohle mi věřit musíš. Zasloužíš si to místo. Když jsem zjistil, že máš přítele... Ranilo mě to. Bolelo to. Bolí to stále. To není o tom, že on... je ten, kdo mě připravil o oko. Není to o tom, že mě to stálo hodně utrpení, a ještě víc peněz. Za tu umělou sítnici, “ ukázal prstem na pravé oko „jsem utratil víc, než dá většina za dům. Peníze ať vezme třeba čert.“

Veronika na něj hleděla v němém úžasu.

„Veroniko, já jsem se do tebe zamiloval. Co jsem ti provedl, byla strašná chyba. Myslím na to pořád. Neměl jsem to dělat. Chci tě tak moc, že se mi asi zakalil rozum. Omluvit se to nedá a já to chápu. Od

toho incidentu s tím tvým... Derekem, nenechám na sebe sáhnout. V životě jsem ženu neuhodil, natož abych... Mrzí mě to."

Sklopil hlavu.

Najednou to nebyl ten sebejistý šéf, jakého znala. Dočista ji odzbrojil. Trvalo to ale jen chvíli.

Během okamžiku byl zase jako dřív.

„Teď s tebou chci mluvit o něčem jiném. Možná máš toho Dereka ráda. Možná ho dokonce miluješ. Zkus na to chvíli zapomenout, jestli to jde.“

„To ale nejde.“

„Zkus to. Dělej, že teď to nejsem já. Prosím.“

„Dobře.“

„Co jsem udělal, se nedá omluvit ani odčinit. Ale mohu zmírnit následky. To zařídím. Postarám se, abys to vzala za Hohnera. Nebudeš muset čekat, až půjde do důchodu. Dohodnu to s otcem. Od příštího měsíce ti zvednu plat o dvacet procent. Až povýšíš, bude to možná jednou tolik. To je jisté. Jenže já mám s tebou úplně jiné plány. Za tři čtyři roky, až převezmu západní oblast, navrhnu tě za sebe. Mám však jednu podmínku. Ne, nepřerušuj mě, netýká se to mě. Jdu ti z cesty. Nech ho být! Není dobrá partie. Ne pro tebe. Máš na víc. I když mi to nebudeš věřit, tohle už není osobní. On je prostě lůzr! Nula! Nestojí mi ani za to, abych o něj otřel boty. Tvůj Tonny si rozhodně zaslouží lepšího otce. Ne takového ubožáka, co se nedokáže postarat o sebe, natož o rodinu. Ne, neodpovídej. Ne hned, ne teď. Promysli si to. Budoucnost máš ve svých rukou.“

Veronika od Petera nedokázala odtrhnout oči.

Bylo to tak kruté. Tak hnusné! Zároveň si uvědomovala, že má svým způsobem pravdu. Derek jí nikdy nebude moci nabídnout ani

polovinu z toho, co jí Peter slíbil! Pak si uvědomila, co jí udělal a co po ní vlastně chce.

Tohle je snad zlý sen!

Nevěř mu ani slovo!

Chtěla něco říct, ale zarazil ji.

„Přemýšlej o tom. Prostě o tom přemýšlej.“

FORMALITA

Následující den našel Derek v práci v kuchyňce vzkaz.

Dereku, prosím, počkej tu na mě. Altmanová.

Takže má průšvih!

Na to může vsadit roční prémie, které se vyplácí všem zaměstnancům, dokonce i těm na úplném konci firemního žebříčku.

Paní Altmanová se objevila dřív než obvykle.

„Dereku,“ řekla a objala ho.

Bylo jí do pláče.

„Musím... Ach můj bože! Musím tě propustit. Je mi to tak strašně líto, Dereku, chlapče! Nepamatuji si, že by někdy někoho vyrazili za takovou hloupost. Vůbec se se mnou nikdo nechtěl bavit. Bože můj, co teď budeš dělat, Dereku?“

Důvodů k propuštění bylo víc.

Stálo to tam černé na bílém.

Hrubé porušení pracovní kázně. Snad vůbec poprvé se někdo zajímal o starší záznamy. Na některých během směny spal.

S okamžitou platností rozvazujeme s panem Derekem Ackerem pracovní poměr.

Tečka.

„Dereku, dávej na sebe pozor. Určitě si brzy najdeš jinou práci. Občas ti zavolám, abych věděla, jak se ti daří. Na, tumáš, tady máš peníze. Ne, koukej si je vzít! Není to moc, ale budou se ti hodit! Budu se za tebe modlit, chlapče.“

Musel odevzdat pracovní pomůcky.

Ostraha iniciativně sbalila všechny jeho věci a naházela je do černého plastového pytle. Derek vyšel z *Lambert Tower* jako zpráskaný pes a série jobovek neměla, zdá se, konce.

Jen co zavřel za sebou dveře od bytu, pípla mu pošta.

Výpověď z nájmu!

Za dva měsíce z něj bude bezdomovec, jestli si nenajde jinou práci. Proces výpovědi se rozjel automaticky, jakmile o ni přišel. Bydlení bylo totiž dotované radnicí a bylo vázané na pracovní smlouvu. V tom si uvědomil další nemilou věc. Firma všem zaměstnancům částečně hradí živobytí. Přispívá jim na energie, internet, a co byl u Lambertů nejlepší benefit – pravidelnou dovážkou potravin dvakrát do měsíce.

Dělat pro tuhle korporaci mělo své nesporné výhody.

I kdyby neměl ani cent, neumřel by hlady, protože by mu to strhli příští měsíc ze mzdy. Navíc nakupoval za ceny, o kterých by si mohl nechat jen zdát. Nehledě na to, že kvalitou byly leckdy lepší než ty z obchodu.

Další překvapení čekalo na dně pytle.

Ta tupá ochranka naházela do pytle všechny věci, jak jí přišly pod ruku! Polovina věcí byla od krému na ruce. Včetně té debilní

plastové krabice, které se ne a ne zbavit! Chvilí zíral do stropu a přemýšlel, co dál. Ne, prostě se z toho nepodělá! Bude jednat. Najde si práci! Přece nemůže Veronice říct, že ho vykopli!

Řekne jí, co se stalo, až bude mít novou.

Kanceláře tu přece neuklízí jediná firma! Nebo snad jo?

S kvalifikací by problém nebyl.

Měl praxi, všechna potřebná školení, a hlavně, měl na to certifikát! Protože hlídat roboty, to přece není jen tak! Aby mohl komandovat stroje, na to člověk potřebuje razítko.

Pomyslel si, že svět spěje do pekel, když se prohraboval všemi těmi lejstry.

V první firmě měli stop stav. Ve druhé by ho vzali, ale měl se ozvat až koncem roku. Ve třetí se na něj usmálo štěstí. Zahlédl totiž známou tvář. Derek mu kdysi pomohl s rekvalifikací.

Jmenoval se Ozan.

Svérázný, ale rovný chlap, jeho bývalý spoluvězeň. Měl v plánu – jen co ho pustí, najít si „nějakou pěknou s velkým kozama“ a nasekat jí tucet parchantů.

Derek ho zahlédl jako první. Nejdřív se chtěl otočit a odejít. Nedodržel totiž slib. Domluvili se, že se sejdou, jakmile budou oba na svobodě. Jenže Derek nechtěl s nikým odtamtud nic mít. Nakonec si řekl, že není čas na hrdinství, a šel přímo k němu, protože mu na recepci prozradili, že šéf úklidu je zrovna tamten pán.

„Jsi to ty, Dereku? No nazdar! Co ty tady děláš?“

„Hledám práci.“

„Aha. Tady? A co bys chtěl dělat?“

„Nechci říkat, že cokoliv, ale popravdě bych ji potřeboval rychle.“

„Hele, brácho, můžu ti nabídnout maximálně tak bachaře vysavačů. Nic jinýho nemám.“

„To jsem dělal.“

„Už tě to sralo, co? Se ti nedivím.“

„Vlastně mě vykopli.“

„Aha! Cos' proved?“

Rozhodl se přiznat barvu.

„Přišel jsem pozdě, zrovna když tam lítali z úřadu a sjeli si záznamy. Zjistili, že jsem si schrupnul.“

„Z toho si nic nedělej. Ty mrdky to tady taky občas zkoušej, ale poslal jsem je do prdele! Stačí říct, že jsou rasisti, a to máš vidět, jak odsad' mažou, hovada,“ zasmál se. „Pojď, Dereku,“ poplácal ho po zádech. „Pro dobrýho kluka, jako jsi ty, se tu vždycky něco najde. Nevěš hned hlavu.“

Derekovi se ulevilo. Má práci!

Zašli do jeho kanceláře a Ozan se hned dal do vyplňování formuláře.

„Formalita,“ řekl. „S jakejma mašinama jsi pracoval? Co tam mám napsat?“

„S Cé-jedničkama.“

„Hm, první liga. Jsou fakt šikovný, ale taky moc, moc drahý, takže budeš zklamanej, brácho. My máme jen střepy.“

„To je fuk,“ usmál se Derek.

„Dáš si čaj? Nebo kafe?“

„Čaj, díky.“

„Tak. Odesláno. Pokecáme, než mi ty kravaťáci odpověděj.“

Vyptával se, co po návratu z vězení dělal.

Derek mu řekl, jak přišel kvůli právníkovi o byt. Vyprávěl mu o odvykačce. Také o Dianě. Ozan byl upřímně smutný. Řekl mu o Veronice a Peterovi. Svěřil se, že ji nechce ztratit a že se své minulosti nemůže zbavit.

„Jo, to znám. Jednou, a už se vezeš,“ přikývl chápavě. „No dobře, tak dvakrát,“ ukázal na sebe a zase se zachechtal.

„Hele, už je to tady,“ mlaskl jazykem a podíval se skrz brýle do obstarožního monitoru.

„A do prdele!“

Podíval se na Dereka.

„Zamítnuto?“

Derek si povzdechl.

Na rozdíl od něj tušil, o co jde. Už o tom slyšel. Říkalo se tomu příznak. Bylo to nelegální, ale taky nedokazatelné. Jak ten příznak vypadá, nevěděl nikdo. Prý to mohla být i nevinná věta v posudku, jen správně poskládaná. Každopádně to znamenalo jedno.

„Tento člověk není spolehlivý.“

Teď už o slušnou práci nezavádí. Ozan chtěl někam zatelefonovat, ale Derek řekl, že to je zbytečné. Přesto zavolał.

Měl pravdu.

Ozan jen nevěřičně zakroutil hlavou.

„Takže nestačí, že tě vykopnou za píčovinu. Oni tě prostě zničí!“

„Nevím, co budu dělat,“ přemýšlel nahlas Derek.

„Hele, možná to vypadá, že jsi v prdeli, ale neboj! Něco vymyslíme.
Stav se po víkendu.“

Kapitola čtvrtá: Nech si to projít hlavou

BYDLÍ TADY KIRCHNER?

Adam byl ve své posteli a spal jako zařezaný.

„Krucinál, vstávej! No tak, prober se!“

Jeho spolubydlící Johann s ním cloumal, jako by z něj chtěl vytřepat duši. Adam stěží udržel oči otevřené. Vůbec nevypadal, že vnímá.

„Dole se na tebe vyptávají nějakí namakanci! Měl bys ses zdekovat!“

Johann odběhl k oknu bez záclon. Opatrně nakoukl a snažil se být při tom nenápadný.

„Za chvilku budou u Kraměrový, a ta co neví, to nevykecá! Kolik jim dlužíš?“

„Co to zase meleš?“ zahrčel ospale. „Nic nikomu prosím tě, všechno sem srovnal. Sem v pohodě, vole.“

„Tak se pojď podívat!“

Adam nasupeně odkopl deku. Měl na sobě ponožky s motivem Goofyho a vytahané černé tričko s velkým bílým nápisem *Jsem boží*.

Vyklonil se z okna.

„No vystav se tam celej!“ zaúpěl Johann. Měl z těch dole vítr. Nevypadali vůbec přátelsky. Navíc měl s takovými typy zkušenosti.

Hlavně díky Adamovi.

„Jestli sem vlítnou a budou mě mlátit nebo mi zase brát věci, tak tě fakt zabiju!“

„Héj, buď dobrej, kámo! Tolik hejtu hnedka po ránu?“

Promnul oči, aby si mohl lépe prohlédnout muže na pavlači o dvě patra níže. Zaostřil a okamžitě zajel dovnitř.

„A do prdele!“

„Já to věděl!“

Johann nasadil rozhořčený výraz.

Adamovi v leccčems připomínal jeho mladší sestru. Asi proto ho měl tak rád. Ty dvě telefonní budky v teplákách bezpečně poznal. Nedávno je viděl v akci, ale kdo je ten třetí v saku, neměl nejmenší tušení.

Rozhodně to znamenalo problémy.

Všiml si, že neznámý je proti těm gorilám bez krků o dost menší a taky o minimálně dvacet let starší.

„Takže kolik?“ zasyčel Johann.

„Nejde o prachy.“

„A o co teda?“

Zaváhal. Nebyl si jistý, jestli ho chce zasvěcovat.

„Vzal jsem si něco. Co jim patřilo. Asi.“

„Cože?“

„Z čeho si asi tak myslíš, že sem dal nájem na půl roku dopředu, hm?“

„Takže žádný prémie! Já jsem takovej idiot! Že já ti vždycky na to skočím! Cos' jim vzal?“

„Co asi, ty trubko? Myslíš, že jsem to vypěstoval na půdě?“

„No do prdele! To snad není možný! Kolik?“

Johann se chytil za hlavu. Dělal, jako kdyby byl v maléru on.

„No, zbylo toho dost. A bylo toho o dost víc,“ zazubil se.

„To je průser! Ty vole, to je fakt průser! Zase!“

Johann začal běhat po pokoji.

„Chill, kámo! Buď dobrej!“

„Já sem, ale ty seš nejspíš mrtvej!“

„Hele, jak víš, že se sháněj zrovna po mně?“

„Protože jsem na ně narazil, když jsem šel domů,“ vyštěkl hystericky.

„A na co se tě ptali?“

„Na co asi, ty debile! Jestli tady nebydlí Kirchner!“

„A cos' jim řek'?“

„Řekl jsem jim, jó, toho znám, to je můj kreténskej spolubydlící!“

„Chlubil ses někomu, že to máš ode mě?“

„Jasně, že ne!“

„Divný, protože jsem si naprosto jistej, že mě nikdo neviděl.“

„No asi ne! Jak vůbec víš, že jsi to štípnul zrovna jim?“

„Ty dva namakaný jsem zahlídnul v Modrý opici. Samir vod nich dostal pěknou nakládačku. Že jim prej někdo řek', že jim vybral zásilku.“

„A byl to von?“

Adam zvedl oči v sloup.

„No jasně, ty vole!“

„Tos' byl ty?“

„Seš vážně tak natvrdlej, nebo to jen hraješ?“

„Jaks jako věděl, že tam bude tolik trávy?“

„Sem netušil, že tam najdu zrovna tohle! Navíc tunu! Měl jsem echo na serva do plecháčů. Vo tomhle jsem neměl vůbec šajna.“

„A co bys s těma servama prosím tě jako dělal?“

„Ježíš, to je jedno, ty pako! Bych je asi prodal, ne?“

„A byly tam ty serva?“

„To jako vážně?“

Johann přestal pobíhat. Pokrčil rameny a dělал, že už je mu to jedno.

„Co chceš dělat?“

„Nevím. Mrkni se, jestli tam furt sou.“

Johann vystrčil hlavu z okna.

„Hele, asi dobrý! Kraměrka není doma. Jdou pryč!“ zašeptal s úlevou.

„Gut.“

Adam si sedl na postel a podrbal se za uchem.

„Každopádně asi na nákej čas zmizím.“

„Hele...“,“ napadlo Johanna, „chceš jako říct, že jsme toho vyhulili tolik?“

„Ale hovno! Jasně, že jsem něco prodal.“

„A komu?“

„No komu asi! Samirovi přece! Teda až potom, co od nich dostal na budku. Dal jsem mu slevu jako bolestný.“

„Se z tebe fakt poseru.“

„Sakra, když nad tím tak přemejšlím, to von mě možná naprášil! Hajzl arabácká!“

„Myslíš? To by byl asi proti sobě, ne?“

Musel uznat, že Johann má zřejmě pravdu. Nedávalo to smysl.

Ledaže...

Poškrábal se na nose.

„Vypadnu odsad' ještě dneska.“

„A kam?“

„To ti neřeknu, mohli by to z tebe vymlátit.“

Johann polknul naprázdno.

„Klid! Buď dobrej, kámo! Dělá si prdel! K večeru se vypakuju. Teď se ale potřebuju vyspinkat.“

KRABICE

Derek se stavil za Ozanem v práci. Nabídl Derekovi džob.

„Dobrý prachy. Vyděláš si víc než hlídač vysavačů. Hele, je ti ale doufám jasný, že to není úplně... Víš, jak to chodí.“

Derek poděkoval, ale musel jeho dobře míněnou nabídku odmítnout. Nehodlal se zaplétat se zákonem a především potřeboval legální zaměstnání. Jinak by nemohl oficiálně splácet a vrátil by se do vězení.

Rozloučili se.

Přemýšlel, co bude dělat. Došel k závěru, že ráno bývá moudřejší večera. Pojede domů a pořádně se na to vyspí. Napadlo ho, jestli nemá zajet k Veronice, ale pak mu došlo, že by nebylo dobré přijít s tím, že dostal padáka. Musí se objevit jedine s dobrou zprávou.

Už žádný další jobovky.

* * *

Doma ho přivítal napůl vysypaný plastický pytel a lejstra rozházená po zemi.

Během úklidu svých věcí narazil na tu zpropadenou krabici. Co s ní? Má ji vyhodit? Teď ji vracet rozhodně nebude, protože má jiné starosti, ale mohl by se podívat, co to vlastně je. Posadil se na postel a vyndal jedinou rozbalenou součástku. Velikostí a tvarem připomínala luxusní tabatěrku. Svrchní obal se tvářil jako hliník, ale na dotek byl příjemný a překvapivě měkký. Povrch větších ploch měl vroubkovanou strukturu. Potěžkal ji v ruce. Na to, jak byla

malá, vážila ta blbost docela dost.

Přešel po povrchu prstem a nechtěně do ní rýpnul nehtem. Poškrábat ji lze tedy snadno. Jenže co se nestalo? Škrábanec po chvilce docísta zmizel! Rýpnul do té věci znovu. Tentokrát s větší silou. Podařilo se mu vyrobit asi dva milimetry hluboký a centimetr dlouhý vryp. A zase zmizel!

Ne jako otlak v paměťové pění, tohle jako by se snad hojilo!

Přímo před jeho očima! Za chvilku zůstala po vrypu malinkatá jizvička. Vypadala skoro stejně jako ta, kterou měl kdysi nad obočím. Nakonec se i tahle vstřebala. Na kratší straně byla vypálená nějaká čísla a znaky. Na protilehlé straně nebylo nic, jen hladká plocha. Vlastně ne! Počkat!

Prostředkem dna se táhla téměř neviditelná linka. Ještě to na vlastní oči neviděl, ale už o tom slyšel.

*No jasně, tohle bude nejspíš optronický procesor!
A tohle jsou asi dvířka.*

Patici čipu tvořil obdélníkový otvor umně ukrytý mezi lamelami. Na bocích se nacházela malá tlačítka. Poprvé si jich nevšiml. Stiskl jedno a jemně to cvaklo. Nic se nestalo. Zmáčkl druhé. Zase to cvaklo a nic. Pak si všiml římských číslic I a II. Stiskl tlačítka ve správném pořadí a lamely zajely dovnitř. Krabíčka vydala zvuk jako závěrka klasického fotoaparátu.

Pohled dovnitř ho zklamal.

Byla to normální, obyčejná díra, asi čtyři centimetry hluboká. Vnitřní stěny měly stříbřitou barvu. Byly dokonale hladké a tvrdé. Naopak spodek připomínal dno gumového zahradního bazénu. Strčil

dovnitř ukazováček a sáhl si. Bylo to sametově měkké. Náhle pocítil jemné mravenčení na konečku prstu. Rychle vystrčil prst z pouzdra.

Trochu to brnělo, ale ne nepříjemně.

Párkrát přešel palcem po ukazováčku. Prsty po sobě klouzaly jako namydlené silikonovým olejem. Vtom ho do nosu cvrnknul zvláštní zápach. Přičichl k prstům.

No ty krásó!

Neskutečně páchly.

Něco ho však na skvrně, co mu zůstala od hydraulického oleje z rozbitého robota, zaujalo. Pomalinku mizela a prst přitom přestával brnět. Tak ho strčil zase dovnitř. Lamely zajely k sobě a sevřely prst. Nešel ven.

Nepomohlo, ani když s ním zkoušel zakroutit.

„Rozsviť! Plná intenzita!“

Podíval se proti světlu.

Mačkal tlačítka, ale ta přestala reagovat. Nicméně sevření trochu povolilo. Škubnul prstem, uvnitř to jemně luplo a ukazováček se uvolnil.

V tu chvíli mu na hlavě přistála hmota konzistence zkaženého tapiokového pudinku.

Vypadalo to dost nevábne, ale mnohem horší byl onen neskutečný zápach síly sta bezdomovců na dvaceti metrech čtverečných navoněných pižmem skunka.

Asi se fakt pozvracím!

Bytem se nesl nesnesitelný odér.

Pustil klimatizaci naplno a šel se vysprchovat. Šedomodrá hmota šla smýt lehce, ale toho děsivého smradu se ne a ne zbavit. Připadal si jako blbec, nebo spíš pukavec namáčený v šampónu. K tomu všemu byt nešel ani za boha vyvětrat. Vrátil procesor do krabice a vyšel na chvíli před dům. Potřeboval se nadýchat čerstvého vzduchu. Pak si šel lehnout.

Vůbec si neuvědomil, že zabalené kusy vypadají trochu jinak.

NEBUŽ BLBÁ!

Veronika byla doma.

Peter ji rozhodil. Než k němu vtrhla, měla jasnou představu, jak to proběhne. Rozcupuje ho na kousíčky! Couvne, protože nebude mít na výběr! Když ale vyšla z jeho kanceláře, nadávala si, jak mohla být tak...

Tak naivní.

Ne, spíš úplně blbá!

Vzala si volno do konce týdne.

Musí si to promyslet. Teď na ni stejně všechno padá a nedokázala by se soustředit na práci. Pořád se jí honila hlavou ta slova.

„On není dobrá partie.“

„Ne pro tebe.“

„Nedokáže se o tebe postarat.“

„Tonny si zaslouží lepšího otce.“

„Budoucnost máš ve svých rukou.“

„Postarám se, abys to vzala za Hohnera.“

„Postarám se, abys to vzala za Hohnera.“

„Nebudeš muset čekat.“

„Plus dvacet procent.“

„Plus dvacet procent.“

„Nemůžu tě dostat z hlavy.“

„Zamiloval jsem se.“

Dělalo to dost, aby neměla problém vyjít. A ještě by jí dost zbylo.

Do pár let na lepší pozici.

Sakra, nebuď hloupá!

Ale co Derek?

Peter mě ale miluje...

Miluje?

Vážně tomu věřím?

Po tom, co mi udělal?

Nejsem fakt blbá?

Ale co sakra Derek?

V neděli tu pro ni byl. Ve chvíli, kdy ho potřebovala. Obejmout, pohladit, ukonejšit. Nemůže být přece, do prdele, pořád ta silná! Dokonalá matka, co všechno zvládne!

Krucinál!

Potřebovala omluvu pro vlastní myšlenky.

Kdyby aspoň neměl ty dluhy!

Kdyby dodělal školu...

Kdyby...

Samé kdyby!

Zavolala Ince, jestli nechce večer přijet.

Trochu popily.

Priznala, co jí Peter nabídl. O tom, co jí udělal, ale pomlčela. Zdálo

se, že Inka má ve všem jasno.

„Nad čím vůbec přemýšlíš? Pusť ho k vodě! Podívej, nic mu nedlužíš. Je to tvůj život. Tak ho žij a přestaň ztrácet čas ve vztahu bez budoucnosti!“

ONA ZA TO STOJÍ!

Derek nemohl spát. Pro jistotu si vzal dva prášky.

Konečně zabral. Probudil se brzy k ránu. Posadil se na postel a stropní světlo se automaticky rozsvítilo. „Zhasni,“ zachroptal.

Světlo poslušně zhaslo.

Už úplně zapomněl, jak mu z těch léků vysychá v krku! Chvilí civěl do tmy a vnímal ticho jako v hrobě, kromě jemných vibrací klimatizace a plíživého klapotu, který se jednou za čas nesl podlažím. Někdy ho přiváděl k šílenství. Zvlášť teď, když by potřeboval zase usnout!

Najednou ho něco napadlo.

„Rozsviť!“

Sedl si ke stolku, zapnul laptop a natáhl se pro krabici. Vyndal rozbitý čip a okamžitě se mu zase zvedl žaludek.

To je fakt rychta!

Přiložil procesor ke kameře v displeji a vyhledávač mu podstrčil několik odkazů.

Optronický čip, třída 3, průmyslový standard A, výrobce TryTech Corp., 2 Technology Park Drive, Westford, Massachusetts, USA.

Koupit?

Nenalezeno!

Opakuj hledání!

Optronika, našeptával vyhledávač.

Optronika třída 3, prodej.

To už bylo lepší.

Jen použité?

Poptávka.

Tady!

Dát do aukce?

Ano!

Ne!

Ne, ne, ne!

Potencionální kupci nabízeli až devět tisíc eur za kus.

Za použitý!

Kolik může stát asi nový?

Vyhledávač ochotně podhodil nové odkazy.

Wikipedie!

Třídy optronických nosičů pro umělou inteligenci... Tady! Pro mobilní verze (roboti, pracovní stroje apod.) jsou... součástí... optronické nosiče... bla bla bla... využívající poznatky nanotechnologií a kvantové fyziky. Bla bla bla... Dokonalejší verze lidského mozku. Bla bla bla... První verze... bla bla... v Izraeli... bla bla... Human Nanotec. Hm, tak dál. Výpočetní síla pro software umělé inteligence. Software AI (umělé inteligence) je nemožné... (Human Vendor Technology (2044) European Patent No. XT BR544723577, Dresden, Germany: European Patent Office.) ... Bla bla bla.

Tady! Třídy umělé inteligence.

Privátní a komerční sektor

Kategorie: Monitorované technologie. Provoz standardu A a B podléhá registraci u Ministerstva informatiky a kybernetiky v zemích EU, Velké Británie a USA.

Standard A

Třída: 0

Nasazení: Mobilní telefony, weareables, domácí spotřebiče apod.

Činnost: Jednoduché úkoly.

Komunikace: Neverbální, Verbální nižší

Třída: 1

Nasazení: Personální asistenti.

Činnost: Středně složité úkoly vyžadující logiku.

Komunikace: Verbální střední

Standard B

Třída: 2

Nasazení: Podnikání a lehký průmysl.

Činnost: Úkoly vyžadující analytické schopnosti nižší až střední úrovně – úklidové jednotky, obsluhy strojů apod.

Komunikace: Verbální nižší

Standard C

Třída: 3 a 4

Nasazení: Enterprise Business

Činnost: Úkoly vyžadující analytické schopnosti vyšší až střední úrovně v náročných provozech, jako programovací software,

obsluha call center apod.

Komunikace: Verbální vyšší, neverbální vyspělá

Státní instituce

Kategorie: Strategické technologie. Držba soukromými subjekty je nezákonná, vyjma Standardu D, avšak pouze s povolením Ministerstva informatiky a kybernetiky, Ministerstva vnitra a bezpečnostních služeb (platí v zemích EU a Velké Británie).

Standard D

Třída: 5

Nasazení: Záchranné složky

Činnost: Náročné úkoly ve zdraví a životu nebezpečných provozech vyžadující analytické schopnosti vyšší úrovně – záchranáři, pyrotechnici a podpůrné policejní jednotky beze zbraní.

Komunikace: Verbální vyšší, neverbální vyšší

Standard E

Třída: 6

Nasazení: Policejní sbory

Činnost: Náročné úkoly v život ohrožujících situacích vyžadující analytické schopnosti vysoké úrovně – pyrotechnici a podpůrné jednotky se zbraněmi bez rozhodovacích protokolů.

Komunikace: Verbální vyšší, neverbální vyšší

Armáda

Kategorie: Vojenské technologie. Vývoz podléhá regulacím dle mezinárodního paktu o nešíření armádních technologií mimo signatářské země (členské země EU, Velké Británie, USA, Ruska, Číny, Indie a Pákistánu), upravené v oddílu I, článku 6 smlouvy. Ke

stažení zde. Poznámka: oddíl II až XXII nebyl zveřejněn a podléhá utajení v režimu Přísně tajné.

Standard F

Třída: 7 – 8

Nasazení: Armáda

Činnost: Náročné úkoly v život ohrožujících situacích vyžadující analytické schopnosti vyšší úrovně se zbraněmi bez rozhodovacích protokolů s možností neurálního propojení.

Komunikace: Verbální vyšší, neverbální vyspělá

Třída: 9 – 10

Nasazení: Armáda

Činnost: Náročné samostatné úkoly v život ohrožujících situacích vyžadující analytické schopnosti vyšší úrovně v bojových oddílech a speciálních jednotkách se zbraněmi s rozhodovacími protokoly a možností neurálního propojení.

Komunikace: Verbální i neverbální vyspělá

Třída: X (10 a výš)

Nasazení: Není známo, pravděpodobně armáda a vesmírný program

Činnost: Analytické schopnosti a rozhodovací protokoly nejvyšší úrovně. Nepředpokládá se přímé využití v život ohrožujících situacích, ale jako velící jednotky v týlu.

Komunikace: Pravděpodobně verbální i neverbální vyspělá

Poznámka: Nosič na nejnovější bázi syntetizovaných neuronových a gliových buněk

(Neověřeno, informace na základě údajného průniku do systémů Pentagonu a L.A.T.I., zdroj Hidden & Leaked a The Runners, 2046).

Devět tisíc jeden!

Krát jedenáct!

Minimálně!

A to celé, dejme tomu krát dvě?

Balík!

Samým vzrušením se mu rozbušilo srdce. Rychle se ale vrátil na zem.

Ne, takhle to nefunguje!

Tohle přece nikdy nemůže vyjít!

Ne mně!

Hlavně je to krádež!

Matka ho tak nevychovala! Musí to vrátit! Kdyby se na to přišlo, půjde bruchet na pěkně dlouho.

To by byl konec.

Ach jo!

Natáhl se na postel, dal ruce za hlavu a zíral do světla.

Veronika! Co mu asi tak řekne? Přišel o práci, v papírech má příznak a dostal výpověď z bytu.

Přece se nenastěhuju s holým zadkem!

Ne, to nejde!

Co mám teda sakra dělat?!

„Prostě nebuď přizdisráč, Dereku!“

Nebylo to poprvé, co se ten hlas objevil. Jeho druhé já, ten potouchlý parchant mu zase sázel nesmysly do hlavy. Poprvé k němu začal promlouvat, když mu zabili tátu. Po druhé, když se vrátil z

psychiatrie. Když přešel na nové léky, měl od něj pokoj.

Teď byl zpátky. Zdálo se, že je opět při síle.

„Co tak asi ztratíš?“

Možná má pravdu. A co třeba svobodu?

„K čemu ti je? Žiješ v díře, nemáš prachy a neumíš je ani vydělat! Víš ty co?“

Co?

„Hod' si to! Hlavně si dej záležet, protože skončit na krippláře nechceš! Nebo se už do prdele vzchop! Popadni příležitost za pačesy!“

Vůbec neměl chuť hádat se sám se sebou.

Zhasl a hlas zmizel. Nemusel totiž už nic víc říkat. Svou práci odvedl. Nalomil ho. Derek podvědomě věděl, že riziko vězení ho od plánu, který se díky němu právě zrodil, nic neodradí. Půjde do toho.

Protože ona za to stojí...

Chvilí se převaloval, a pak zase na chvilku usnul.

* * *

Inka přespala u Veroniky a ráno místo ní odvedla Tonnyho do školky.

Veronika měla až do odpoledne čas jen pro sebe. Konečně se mohla v klidu zamyslet.

„Prostě o tom přemýšlej.“

Betty měla jeden z těch lepších dní, a tak ji nechala dívat se na televizi. Pak se přistihla, že chodí po domě jako tělo bez duše.

Dočista zapomněla, co vlastně chtěla dělat. Tak se posadila k matce. Dívaly se na televizi. Betty ji chytla za ruku a usmála se.

Vypadala tak spokojeně.

Už se rozhodla. Nebude na to myslet, nebude to teď řešit, protože její podvědomí už mělo také jasno.

ZASTAVÁRNA

Derek nervózně přešlapoval před zastavárnou.

Co vstal, přesvědčoval sám sebe, že se jde jen zeptat. Bylo těsně po otevírací době. Báł se vejít, protože se ještě úplně nerozhodl.

Jen si to nalhával, protože když před odchodem strčil jeden nerozbalený čip do kapsy, bylo mu jasné, že jakmile vyjde ze dveří...

Udělá to.

Uvnitř krámu, který připomínal spíš vetešnictví, seděl na barové stoličce chlapík okolo čtyřicítky. Opíral se o regál plný elektroniky a žvýkal.

Hlavu měl skoro vyholenou. V uchu se mu blýskal kus pokrouceného plíšku. Vypadal drsně. Taky se tak tvářil. Jeho levou paži zdobilo nádherné reliéfní tetování prsaté bojovnice. Sahalo mu od zápěstí až k nabašené paži. Hotové umělecké dílo. Spoře oděná kráska protínala katanou srdce příšery. Jakoby máchla mečem pokaždé, když drsňák pohnul rukou.

„Čím můžu posloužit?“

„Chtěl bych se na něco zeptat.“

„Hm. Tak povídejte.“

„Kde by se dal sehnat optronický čip?“

„Co to do prdele meleš?“

Druhé já bylo vzhůru.

„Jakej jako? To je důležitý vědět. A chcete ho jako na co?“

„Vlastně... Jeden bych měl. Za kolik by se dal prodat?“

„Hele, s tím jděte do aukce. Dostanete lepší prajs. Jetý optroniky teď nebereme!“

„A ta cedule venku?“

„Aha. Nojo. Poptávka šla dolů. Vážně už musím dát tu ceduli do hajzlu.“

„Tak díky.“

„No tak počkejte! Máte ho s sebou?“

„Ano, mám.“

„No tak mi ho ukažte! Člověče! Bych z těch lidí vyrost,“ zamumlal spíš pro sebe.

Derek mu ho podal. Zastavárník si ho bez většího zájmu vzal. Jakmile však zjistil, že je nepoužitý, viditelně pookřál. Zkušeným okem si ho prohlédl pod hodinářskou lupou.

Úkosem zpoza čochy se na Dereka podíval.

„Odkud tohle máte?“

„Proč se ptáte?“

„Heleďte já nevím, o co tu jde, ale s tímhle nechci nic mít, jasný? Víte dobře, že tyhle věci neberu! Tak už jděte ve vší úctě do prdele, přestaňte mě pořád zkoušet, protože vy dobře víte, že mám vždycky všechno v cajku. Laskavě to řekněte tomu vašemu náčelníkovi. Páč já tu mám lepší věci na práci. Jasný?“

Derek nejdřív nechápal.

„Ale já nejsem policista.“

„Jo, jasně, jenže tady nejsme v podělaný Americe, takže vy mi můžete tvrdit, co chcete. No a teď fakt jděte, nebo zvedám telefon a volám právníkovi. Jasný?“

„Dobře, dobře, nezlobte se. Omlouvám se. Nechtěl jsem obtěžovat.“

Měl se k odchodu, ale ve dveřích to naposledy zkusil.

„Můžete mi aspoň naznačit, čistě teoreticky, co bych za tohle mohl dostat?“

„Hm, já nevím, tak pět let?“

„Co prosím?“

„Nehrajte si na blbýho a neurážíjte moji inteligenci, jo?“

„Já fakt nejsem od policie. Chtěl bych se toho zbavit.“

„Ty jsi vážně debil. Možná bys to měl fakt radši odevzdat na fízlárnu. Jak to chceš prodat s tímhle přístupem, ty mamlasi?“

Holá lebka zavrtěla hlavou. Dala ruce křížem a prsatka propíchla příšeru.

„Určitě bych se toho nezbavoval takhle.“

„Jako že ne tady nebo že to nechcete?“

„Hele, vy jste fakt nákej neodbytnej! Běžte si provokovat jinač! Jinak se fakt kurva neznám. To jako vážně!“

Zastavárník se naježil a Derek bezradně rozhodil rukama.

„Už jsem řekl, že nejsem policajt! Připadám vám jako policejní provokatér? Tak se podívejte!“

Nechtěl mu ukazovat občanku, a tak se vytasil s přístupovou kartou do *Tower*.

Zapomněli mu ji sebrat. Byla nejspíš neplatná, ale to teď nevadilo. Byla na ní jeho fotka a jméno. Chlápek si ji vzal. Nespustil z Dereka oči.

„Proč si mu nedal rovnou adresu? Ty seš ale kretén!“

„Pojď dozadu,“ řekl zastavárník a přizvedl desku pultu.

Derek se protáhl.

Zastavárník stiskl na spodní straně desky tlačítko, výlohu zakryly mříže a na obří obrazovce zvenku se rozblikal nápis *Zavřeno*.

Za regály se nacházel malý sklad.

„Víš, z čeho to je?“

„Z úklidového robota.“

Zastavárník nasadil úškleb.

„Jo, jasně, z robota! Leda tak policejního! Možná je to z jednoho z těch nemilosrdnejch bastardů.“

„Vážně? Tohle? To je z Cé-jedničky.“

Zastavárník se zamyslel.

„Rozhodně to není z nějakýho smetáka. To ne. Hele, podle toho co vím, tohle nebude klasa tři. Spíš pětka. Šestka fakt asi ne, to pochybuju. Taky se můžu mejlit. Nebudu mít sichra, dokud si to neověřím. Necháš mi ho tady?“

To se Derekovi nelíbilo.

„Hele, jasně, neznáš mě. Chápu. Jestli je to ale to, co si myslím, jako že asi jo, tak to má velkou cenu. Taky sem ti moh' nabulíkovat, že je to k ničemu. Je to na tobě, kámo.“

„Já ale vím, že trojka není zrovna za pár drobných,“ opáčil Derek sebevědomě. „A tenhle je nepoužitý!“

„Záleží čemu říkáš pár drobných. Tak jak to teda bude? Necháš mi to tady?“

„Dobře, nechám, ale chci zálohu! Pokud mě podrazíš, přijdeš o lepší

obchod. Mám jich ještě deset.“

„No vidíš, takhle se dělá byznys!“

„Deset!?“

„Nejdřív probereme tohle,“ ukázal na čip. „Kolik mi dáš za jeden?“

„Pokud je to vážně pětka, což si myslím, dám ti za jeden tak jeden a půl.“

„Cože? Děláš si srandu? Jeden a půl? Myslíš, že jsem padlej na hlavu? Máš mě snad za idiota?“

Zastavárník nadzvedl údivem obočí.

„Uvědomuješ si, že tohle jen tak neprodáš? Můžeš to ale zkusit! Vsadím klidně boty, že tě do pár hodin seberou. Jestli je ti jeden a půl bitu málo, tak hodně štěstí! Nabízím férovou cenu.“

Bitcoin!?

„Aha... Tak to mi nedošlo.“

Holá lebka obrátila oči v sloup.

„Se z tebe poseru. Ale jestli jsou ti milejší éčka, tak fajn. Dostaneš je ale keš, je ti to jasný?“

Derek by si nejraději nafackoval.

„Takhle se shodit, jaký seš ucho!“

„Kolik dělá bitcoin?“

„Teď asi pětapadesát tisíc a nějaký drobný.“

Pětapadesát tisíc! Pětapadesát tisíc! Panebože!

Pětapadesát! Panebože! Panebože!

Krát jeden a půl!

Panebože!

Jsem skoro milionář!

„Tak dobře. Beru.“

„Fajn. Stav se příští pondělí odpoledne. To bych už mohl vědět víc. Kdybych tu náhodou nebyl a byl tu někdo jinej, nikomu nic neříkej a prostě na mě počkej, jasný? Jsem Yvo.“

„Derek.“

„Jo, viděl jsem. A prosím tě, hlavně ty procáky nevyndavej z obalu! Mohl bys je zkurvit. Jasný?“

„Chápu. Teď tu zálohu.“

„Ok, kolik teda chceš?“

„Pěťadvacet!“

„Ses posral! Tolik ti nedám. Obal vypadá neporušeně, ale nemám jistotu, jestli to není fejk.“

Derek se ušklíbl.

„No tak, nedělej ze mě blbce! Je pravý a hlavně úplně nový!“

„Hele, dám ti dvacet. To je půlka ceny, kterou má určitě. Taky to vůbec nemusí bejt to, za co to mám.“

Derek se chvíli rozmýšlel, ale souhlasil.

„Hlavně na mě nic nezkoušej!“

Yvo zmizel za regály a za chvilku byl zpátky s anonymní kartou.

„Nabil jsem ji. Je na ní dvacet litrů v bitech. Za rohem je bankomat, tak si to můžeš hned ověřit. Na tuhle kartu můžeš v klidu

nakupovat po menších částkách. Do litru seš v pohodě, to se těm bruselskejm techno fašounům zatím nepodařilo zatrhnout. Hlavně se nepokoušej vybírat keš nebo si poslat prachy na svůj účet! Jasný? Na tomhle lístku máš PIN a přihlašovací údaje do švýcarský banky. Neztrať ho. Pak to spolu zaúčtujeme.“

Derek měl co dělat, aby se samým vzrušením nesložil. Skoro se rozklepal. Zastrčil kartu do kapsy u kalhot a Yvo nadzvedl desku. Na rozloučenou dostal od zastavárníka malou radu.

„Hele, neber si to osobně, ale zkus se předtím trochu umejt, než sem zase vlezeš. Skoro bych z toho tvýho oděru hodil šavli.“

Derek se rychle vypakoval.

* * *

Yvo byl maximálně spokojený.

Byl si téměř jistý, že *artikl* je třída šest. Možná dokonce sedm! Kdyby to byla sedmička, byl by v neskutečném balíku!

Jenže si to nemá jak ověřit.

To bude šestka. Podle čísla je to šestka.

Kde by takovej trouba přišel k armádní sedmičce?

Nereálný.

Je to šestka.

Natuty policajtská šestka.

Ty krásó!

Pětku už v ruce Yvo kdysi měl.

Jetou, z šikovně vyřazenýho pyrotechnickýho robota, ale furt se z ní dalo dost vymáčkout.

Do hodiny šla do světa.

Dal jsem za ni desítku a střelil jsem ji skoro za padesát!

Za šestku? Za tu dostanu tři kila jako prd! Možná víc.

Ty vole!

Tenhle čip vypadal dost podobně. Problém byl, že podle jeho informací a zkušeností mají standardy D, E a F shodnou patici a téměř stejný obal. Trochu ho mrzelo, že tomu jelimanovi nabídl tolik.

Ten manták by vzal klidně i deset.

Tím jsem si jistej.

Hodil to ale rychle za hlavu. Měl totiž své zásady a pravidla.

Kdo je nenažranej, mívá kulový.

Vejvar bude i tak velkej.

Takže co?

Jestli to klapne, udělá kšeft snů.

Hotovou ránu!

Nadobro odsud vypadne. Bylo mu jasné, že se ho štěstěna nebude držet věčně, přestože si dává pořádného majzla. Teď ještě najít toho kupce! To nebude prdel, pomyslel si. Přesto si byl jistý, že ho najde. Znal někoho s dobrými kontakty. Nejdřív si ale u jiného člověka, co patří k těm pošahaným Běžcům, ověří, jestli se neplete.

Nespletl se. Za pouhé tři stovky mu potvrdil jeho domněnky.

Tyhle prachy mi budou bohatě stačit.

LEPŠÍ ZMIZET

Adam házel svršky do sportovní tašky. Měl se k odchodu.

„Na, kámo!“ usmál se na Johanna a hodil po něm napěchovaný pytlík trávy.

„Jéé dík, brácho!“ zvolal nadšeně.

Chtěl se objímat.

„Seď, vole! Nesnáším loučení. Uvidíme se pozdějc.“

Konečně měl sbaleno.

„Buď dobrej, kámo! Chill,“ naznačil ve dveřích prsty věčko a odešel.

Začalo se stmívat. Vlak odjíždí za tři hodiny, musí si pospíšet.

Hurá do Frankfurtu!

A pak adios, amigos!

Na Kanárech bude dobře!

Nejdřív musí dokončit jeden obchod.

Ten zbytek matroše střelí Samirovi, stejně mu nic jiného nezbývá. Je to na houby. Moc na rychlo. Jenže nemá čas to zkoušet jinde. To by bylo o hubu. Také nechtěl riskovat, že ho drapnou s balíkem trávy.

Takže doufá, že to s tím iráckým kokotem sfoukne za dobrou cenu.

Jinak to snad radši vyhulím sám.

Vyкроčil z domovních vrat směrem k stojánce autobotů, které se nacházely o dva bloky dál. Hodil tašku přes rameno a svižným

krokem vyrazil směrem k bílé dodávce, co stála u chodníku.

Byla to jedna z těch starších verzí.

Dala se řídit ručně. Přesně jednu takovou před pár týdny vybrabčil. Akorát modrou. Zrovna když ji mýjel, otevřely se boční dveře a hlasitě práskly o dorazy.

Příšerně se lekl.

V první chvíli si myslel, že jdou po něm, ale naštěstí to byly jen děti. Hned si totiž neuvědomil, že je to vrak. S viditelnou úlevou na něj zařval.

„Padejte domů, smradi!“

Děcka se smála, vyplazovala na něj jazyk a cosi pokřikovala.

Rozuměl dobře, protože na základce z té jejich hatmatilky leccos pochytil. Nadávaly mu do blbýho nácka. Jindy by jim asi pár vrazil, ale teď mu to bylo jedno. Pohrozil jim pěstí a vrátil urážky. Když se ocitl na rohu, zatočil doprava.

Vůbec si nevšiml, že se zezadu blíží modrá dodávka.

Než si stačil uvědomit, že se něco děje, kdosi ho zezadu drapnul, otočil ho a dal mu dělo do břicha.

Adam upustil tašku a zlomil se v pase jako železniční závory.

Zapadající slunce zakryl obří stín, a pak dostal druhou. Mířila na spánek. Byla to taková pecka, že omdlel.

* * *

Adam konečně přišel k sobě. Měl pocit, že hlavu má nejspíš vejplůl.

Pak si všiml gorily bez krku, jak ho pobaveně pozoruje. Jmenoval se Boran. Ten se sehnul, popadl Adama za flígr a postavil ho na nohy, jako kdyby vážil jen pár kilo. Skrz umatlané sklo v bočních dveřích dodávky zahlédl Adam čísi siluetu. Hádal, že to bude ten druhý bez krku. Jmenoval se Salik.

Z dálky bylo slyšet přistávající letadlo.

Starý letiště?

Adamův odhad byl správný. Nacházeli se v jednom z opuštěných hangárů nedaleko. Kromě dvou odstavených Gulfstreamů nebylo ve spoře osvětlené hale živáčka. Pak si konečně všiml i toho třetího.

Byl to padesátník v tmavě modrém saku, černých džínách a šedých kečkách s bílou podrážkou. Jmenoval se Abir. V tmavých vlasech se mu rodil náznak plešky a na tváři měl strniště. Seděl na bedně u nízké přepážky oddělující nákladní prostor od kabiny, kouřil a upřeně se na Adama díval.

Abir vypadal zanedbaně a z jeho pohledu mrazilo.

Upustil cigaretu, zašlápl ji a zatáhl za posuvné dveře. Křídlo dveří se s lomozem vyběhaných ložisek zastavilo o dorazy a dovnitř naběhl vzduch s příchutí leteckého benzínu promíchaný s mastnotou.

„Kam jsi to dal?“

Skoro šeptal, ale i tak bylo znát, že má silný přízvuk. Adam naznačil hlavou k tašce a muž nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Tam to není.“

Jeho věci se přitom válely po podlaze!

Jsou snad slepí?

Chtěl se Boranovi vysmeknout, aby mu to ukázal, ale neměl šanci. Cítil se jako upnutý ve svěráku. Abir ukázal, aby ho Adama pustil.

„A co je jako tohle?“ zvedl jeden objemný balíček napěchovaný drogou.

Muž se tvářil překvapeně.

„Je to přece vaše? Nebo ne?“

Salik nakoukl dovnitř a jeden balíček zvedl z podlahy.

„Jde vám o tohle, ne?“

Překvapení se zdáli hlavně ti dva. Tady něco nehraje, blesklo Adamovi hlavou.

„Tak tenhle bazerant nás obral!“ zamračil se Salik.

„Říká se buzerant, když už! Nauč se pořádně německy! Už jseš tu dost dlouho, nemyslíš, čmoude?“

Ze zadu přilétla mohutná facka. Adama odhodila až k bočnici. Praštil se do hlavy o výztuhu karoserie. Po čele mu začala stékat krev a v uchu pískat. Schytil by zřejmě další, ale muž v obleku to zarazil. Bylo zřejmé, kdo tu velí.

„To mě nezajímá!“

Adam si utřel krev z čela do rukávu.

„A o co teda de? Nemám páru, o čem je řeč.“

„Optroniky. Jedenáct kusů.“

Adam se zarazil.

Jaký optroniky? O čem to ten bakelitáckej rypák mluví?

Pak mu svitlo.

No jasně!

Proto se Günter tvářil jako stará přiča, když jsem mu omylem sebral kufr s vercajkem!

Tak o to tu teda jde!

Tohle ten starej kokot hledal!

Všechno to do sebe zapadalo.

Když se vrátil z *Lambert Tower*, uvědomil si, že tam nechal krabici s řídicími jednotkami. Čekal, že ho Günter zjebe a pošle ho pro ně zpátky, jenže když vyplňoval výkaz, našel v bedně další krabici. V dodacím listu byla napsaná ale jen jedna!

Adam si dal dvě a dvě dohromady.

Günter dělá malá domů. Tutově mu překazil kšeft! Proto neřekl ani ň, i když počet vyskladněných kusů vůči použitým neseděl! Günterovi muselo být jasné, že se domákl, co dělá! Günter ho neměl rád. Neustále na něm hledal chyby.

Furt mě musel za něco prcat!

Tak se rozhodl starého Güntera trochu vydusit. Počítal, že se pro to do *Toweru* vrátí, až bude mít cestu kolem, a pak mu tu podělanou krabici hodí na hlavu. Mohlo by se hodit, kdyby na něj něco věděl.

Už by se po mně konečně mohl přestat vozit, kretén.

Jenže ten slizák se postaral o to, aby ho vyhodili!

Adam nebyl práskač, i když měl pádný důvod ho také natřít. Místo toho poprosil spolubydlícího, aby se tomu dědkovi naboural do soukromého počítače. Chtěl se mu nějak pomstít. Kdyby to šlo, podojit účet, nebo mu aspoň zašifrovat kompá. Nebo navštívit zakázané stránky a nechat stopu. Zkrátka udělat něco, co by tomu gerontovi život trochu zneпřijemnilo. Johann však narazil na něco zajímavého.

Günter si vedl záznamy.

Ten debil si normálně psal co, kdy a kde ukradl!

A kolik za to dostal!

Jak říkám, neskutečný!

No není von Debil?

Díky tomu přišel na ty ulité servomotory.

U jedné položky byla v poznámce poznávací značka a zítřejší datum. Co čert nechtěl! Adam tu značku zahlédl na parkovišti u McDonalda, kousek od práce. Auto bylo dokonce odemčené.

Neměl ponětí, že ti dva opičáci sedí na zahrádce, žerou hranolky a mají káru na očích.

Tedy aspoň si to mysleli. Adam jim ji vybral doslova pod nosem.

Jaký to bylo překvápko, když jsem v tý plechovce našel takovej poklad!

Jasně, ty serva maj taky cenu, ale kdo by se s nima tahal?

Tohle je lepší!

Díkes, Güntere!

Má jít s pravdou ven?

Ne, z toho se musím vykecat.

Dostanu na budku, to jo.

Co nadělám?

Doufám, že mě ty mrdky ale nezmrazčej!

Vtom si něco uvědomil.

Počkat, neříkal ten bakeliťák jedenáct?

Tohle vůbec nehraje!

Bylo to takhle. Po tom, co Günter dosáhl toho, že Adama konečně vykopli, na dálku schválně porouchal jednoho z Derekových robotů. Zařídil to tak, aby ho jel opravit.

Potřeboval si něco ověřit.

Měl podezření, že to nemělo určitě vyměnilo vadnou řídící jednotku za jednu z jeho krabice. Přesně z té, kterou měl předat Abirovi!

Naštěstí si ničeho nevšiml, lempl jeden.

Svým způsobem měl Günter štěstí.

Čipy bylo možné zaměnit, ale průměrně zkušený mechanik by si toho všiml už při aktivaci. Rozdíl mezi tím co tam mělo být, a co do něj Adam vrazil, byl nejen ve výkonu, schopnostech, ale pochopitelně i v ceně.

Kdyby ten Adam něco vykvaákal, šel bych sedět.

Nebylo to jen vězení, čeho se Günter bál. Měl hrůzu z Abira. Dostal od něj dobře zapláceno, to ano, ale když toho chtěl nechat, protože

to začínalo smrdět, Abir to nedovolil.

„Uříznu hlavu tvojí ženě, jestli budeš dělat problémy.“

Neměl důvod nevěřit. Abir tvrdil, že tohle bude naposledy.

Jenže kvůli tomu zatracenýmu fetišákovi se to zkomplikovalo!

Musel něco vymyslet.

Hlavně rychle!

Bylo to riskantní, ale vyšlo to.

V rámci vzdálených testů sundal prvního robota, co mu přišel pod klávesnici. Hlídače se mu podařilo celkem snadno zbavit, takže z logů v robotech zjistil, kterého z nich ten hňup opravoval. Mohl se sice podívat do protokolu, ale tím by na sebe mohl upozornit.

Günter byl poslední dobou paranoidní.

Na opravu měl necelou hodinu. Musel dát do kupy robota, zjistit, kterého z nich měl ten debil v prackách, a pak se přesvědčit, jestli měl pravdu. Pokud ano, v tom případě musí rychle prohodit optroniky.

Bylo to přesně tak, jak si myslel.

Zbývá zjistit, kam ten píčus zašantročil zbytek.

Nevěděl, jak to narafičit, aniž by na Adama přímo uhodil. K tomu měl domluvenou schůzku s Abirem, který očekával várku a on ji pro něj neměl.

Takže mu to musel říct.

Abir pochopitelně zuřil. Šlo mu o všechno. Vždyť jen příprava akce stála celé jmění! Když se to povede, bude za vodou. Když ne, může jít pást kozy. Vrazil do toho všechno a ještě si musel půjčit.

Na krvavý úrok.

Ale i tak se to vyplatí! Z fabriky přicházely společně se zásilkami běžných dílů krabice s experimentálními čipy. Každý měsíc jedna. Pětkrát to klaplo a všechno šlo jako po drátkách. Než to ten neschopný Günter podělal! Objednávka zněla jasně.

Musím dodat celou sérii.

„Sedm-desát-dva kusů.“

„Tuto sérii, ne jinou!“

„Nechceme jich šedesát, ani sedmdesát jedna.“

„Sedmdesát dva.“

„Je vám to jasné?“

Jinak nedostane nic.

Takže má kvůli neschopnosti toho hlupáka o všechno přijít? No to ani náhodou! Musí je rychle získat, protože termín předávky se blíží!

„Hele, já nevím, o čem je řeč. Jo, seknul sem tu trávu. No a co jako? Máte ji skoro všechnu zpátky. Teda o ten zbytek si řekněte Samirovi,“ ušklíbl se a zamrkal na Salika. „Já prostě o žádnéjch optronikách nic nevím.“

Abir sesedl z bedny.

Otevřel ji a ze dna vyndal něco, co vzdáleně vypadalo jako plastová napodobenina útočné pušky. Na konci hlavně to mělo trychtýř s

malou anténkou uprostřed.

„Ven!“ rozkázal.

Boran vzal Adama pod paží a vytáhl ho z auta. Tam ho za druhou chytil Salik. Abir ukázal na volný plac mezi letadly. Adamovi v tu chvíli ztěžkly nohy. Pochopil, že jde do tuhého. Odvlekli Adama na místo a otočili směrem k Abirovi.

Pustili ho a ustoupili stranou. Adam se roztrásl. Pochopil, že jde o život.

Úplně mu ztěžkly nohy. Nebyl schopný udělat krok.

Ozvalo se asi dvouvteřinové písknutí, typické pro nabíjení nanowireových baterií.

Abir mu mříl na hrud' a stiskl spoušť. Ozvala se ostré štěknutí, jako když práskne bičem do drátů vysokého napětí doprovázené deštěm jisker.

Každá buňka v Adamově těle schytala ránu o síle rozjetého vlaku. Sesul se k zemi, aniž by ze sebe vydal hlásku.

„Přines defibrilátor,“ ukázal Abir na Salika. „V bedně je oranžový kufr. A hoď sebou, než mi zhasne. Ještě ho chci živého.“

Salik odběhl, Abir vytáhl z kapsy skládací nůž a rozřízl Adamovi mikinu a triko. Když se Salik vrátil s kufrem, vyndal elektrody a podal je Boranovi.

„Dvě stovky by měly stačit.“

Svalovec pouze tušil, co má dělat. Počínal si s pádly značně nemotorně. Abir mu je našťvaně vytrhl z rukou. Rozhodl se Adama

oživit raději sám.

Nahodil ho až na třetí pokus.

Dýchal, ale zatím nenabyl vědomí. Abir vytáhl z boční přihrádky kufru injekční stříkačku. Když Salik zahlédl dlouhou jehlu, udělalo se mu zle. Abir si toho všiml a hodil po něm opovrhlivý pohled. Pak odměřil prsty místo na hrudi a zabodl do Adama jehlu. Pak stiskl píst. Salik se odvrátil, protože neměl daleko k tomu se složit.

Adam zhluboka vydechl a otevřel oči. Abir se k němu naklonil blíž.

„Tak kde jsou?“

„Jste... vy vůbec... lidi?“

„Ptám se naposled. Kde jsou?“

„Já... nevím.“

„Jak bude tvůj mámě, až se dozví, že jsi zhebnul, protože si nedokázal odpovědět na jednoduchou otázku?“

„Moji... mámu... nech... na pokoji... ty... zmrde,“ zalapal po dechu.

„To ta tvoje... m... máma... tě... měla pol... polk... nout ne... bo... spíš vyp... livnout... do kanálu.“

„Máš kuráž, chlapče. To se ti musí nechat. Jiný by prosil o slitování. Proto ti dám poslední šanci. Řekni, kde jsou a tohle skončí.“

„Já... vážně... ne... nevím, co se... s nima stalo. Já... je tam... zapo... zapo... zapomněl.“

„Kde si je zapomněl?“

„Lam... lam... bert... Tower.“

Abir se postavil.

Levou ruku dal v bok a pravou si nervózně pomačkal spodní ret.

Nařídil, ať ho zase zvednou. Adam bezvládně visel v kleku, když ho ti dva drželi za natažené ruce. Abir přiložil pušku k líci a zaměřil.

Neušlo mu, že Adam pohybuje rty. Sklopil pušku a pomalu k němu došel.

Abir si k němu dřepł a podíval se mu do očí.

„Copak, chlapče?“

„Říkals... že to... že... to... skončí.“

„Ano, brzy. Dostal si šanci a tys ji promarnil.“

„Ta.. ta..k..“

Přizvedl mu bradu.

„Máš něco na srdci?“

„Po... lib... lib... mi pr... del..., čmoude.“

Abir se usmál a poplácal Adama přátelsky po tváři. Vrátil se na místo a znovu zamířil. Náhle však sklopil hlaveň, jako by si něco rozmyslel.

Chvilku s ní něco dělal, pak zacílil a vystřelil.

K zemi šel první Salik. Adam hned po něm.

Boran byl v šoku a Abir naštvaný. O pulzní zbraně byl zájem, ale ne o šunty s takovým rozptylem! No, tak si to aspoň vyzkoušel. Co se dá dělat, pomyslel si. Naštěstí byly za dobrou cenu a Palestinci mu za ně i tak utrhají ruce. Příště svému člověku na druhé straně řekne, ať mu kouká dodat něco pořádného! Ať mu netvrdí, že ve skladech IDF nenašel nic lepšího!

Z náprsní kapsy vylovil cigarety a zapálil si.

Pak si uvědomil, že by nebylo od věci vzkřísit Salika.

Povedlo se to na první pokus.

Pak se vrátil k autu, našťvaně hodil pušku do bedny a zavřel víko. Pak pomohl Boranovi posadit Salika do kabiny.

„Budeš v pořádku. A ty mi pojd' pomoci s ním,“ řekl jako by se nechumelilo a ukázal na Adamovo tělo.

Na tři hodili tělo zadními dveřmi do dodávky. Abir poodstoupil a začal někam volat. Když skončil, obrátil se k Boranovi.

„Prý budeš vědět kam s tím.“

Svalovec neochotně přikývl.

„Tak ho zabal,“ rozkázal, zatímco Boran neměl daleko dát tomu skřčkovi pěstí. Abir vycítil, že tancuje na tenkém ledě, a tak byl o něco pokornější.

„Já ti s ním pomůžu.“

Boran po něm hodil zlý pohled.

„Tak balíme a jedeme! Nic osobního.“

Boran začal pěstí, ale pomohl mu tělo zabalit. Abir nastoupil bočními dveřmi a usadil se na bedně.

„Šlápni na to!“

Boran nastartoval motor a prudce šlápl na plyn, až se dodávce několikrát protočila zadní kola. Hangárem to zaječelo a Abir sletěl z bedny. Ustlal si hned vedle Adama.

Boranovi se mihl po tváři úsměv.

„Nic osobního.“

K recyklačnímu komplexu dorazili kolem jedenácté.

MUSÍME TO ODLOŽIT

Derek zavolal Veronice. Přijede k ní večer a bude u ní spát. Překvapilo ji, že nejde do práce, ale neptala se.

„Dobře.“

Odpověděl, že se na ni moc těší, ale ona mu neodpověděla a místo toho zavěsila. Měla hlavu plnou otázek a zmatku.

Mám ho ráda?

Ano.

Miluju ho?

Asi ano.

Možná.

Snad.

Já nevím!

I kdyby, tak co s tím?

Musím myslet na Tonnyho a na mámu.

Taky na sebe!

Vážně jsem taková mrcha?

Přišla mu otevřít. Derekovi neuniklo, že je nějak mimo. Políbil ji. Zeptala se, čím to tak páchne.

„Vysvětlím ti to později. Dám si sprchu, ano?“

Hnilobného zápachu se mu konečně podařilo zbavit. Veronika připravovala večeři a on se jí v dobré náladě zeptal, jestli je možné splácet hypotéku anonymním účtem v bitcoinech.

Její pohled říkal, že se musel zbláznit.

„Myslel jsem si to. Škoda.“

Vypadal zklamaně.

„Mám dovolenou,“ řekla. „Co ty? Ty sis vzal volno?“

Nechtěl s tím začít, ale neměl ve zvyku lhát.

„Vyrazili mě,“ řekl a zakousl se do chleba.

„To si snad děláš legraci?“

Úplně to na něj vyštěkla on přestal kousat. Tušil, že nebude nadšená, ale takovou reakci zase nečekal. Hned na to se mu omluvila.

„Promiň. Jsem nějak podrážděná. Ty za to nemůžeš. Proč? Co se stalo?“

Řekl jí, že zaspal. Vynechal tu část se snem. O výpovědi z bytu taky raději pomlčel. Řekl jí o příznaku a o nabídce, kterou odmítl, a proč tak strašně smrděl. Řekl jí jakou mají ty součástky cenu. Řekl jí, že se po nich celou tu dobu nikdo nesháněl. Řekl jí, že ten mechanik u firmy už nepracuje. Řekl jí, že je prodá. Veronika poslouchala a nechtěla věřit vlastním uším. Derek dal talíř do myčky, opřel se o linku vedle ní a vytasil se kartou.

„Miláčku, to je záloha. Dvacet tisíc.“

„No to nemyslíš vážně, Dereku!“

„A proč ne?“

„Protože to, co jsi právě provedl je krádež! Normální krádež! Uvědomuješ si to vůbec?“

„Tak jí řekni, pro koho to děláš!“

„Tys přece nemyslel na sebe!“

„No, tak jí to hezky řekni!“

Alter ego se opět probudilo.

„Dělám to pro nás, Veroniko.“

Odevzdaně si sedla na židli. Derek se posadil naproti. Chytil ji přes stůl za ruku a díval se jí do očí.

„Nechci tě ztratit. Tebe ani Tonnyho.“

Povzdechla si a zakryla dlaní nos a ústa. Jen stěží držela pláč.

„Jenže tohle tomu zrovna nepomáhá!“

Zavřela oči a nechala stékat slzy. Derek dopověděl zbytek. Přiznal, že dostal výpověď z bytu a že se k ní nechtěl stěhovat s holým zadkem.

„Musíme to odložit, Dereku,“ hlesla smutně a přisunula k němu kartu.

Nepřekvapilo ho to. Ale bolelo. Zatraceně to bolelo.

„Dobře, je to na tobě, ale tohle,“ posunul kartu zase před ni, „je tvoje. Na tom trvám. Potřebuješ ty peníze. Jestli si je nevezmeš, všechno, co jsem právě udělal, ztrácí smysl.“

Nesouhlasně zavrtěla hlavou. Chvilí se o ni přetahovali.

Tam a zase zpátky.

„Nebudu se s tebou o tom hádat, láska. Možná to vypadá šíleně, ale promysli to. Já ty peníze nechci, ty jsou pro tebe. Pro nás.“

Nech si to projít hlavou...

Nech si to projít hlavou, Veroniko.

Není dobrá partie...

„Bude za to hodně peněz. V hotovosti nebo v bitcoinech, jak budeme chtít.“

Smutně se usmála a utřela slzy.

„Ne. Tak to nebude. Půjdeš do vězení.“

„Nepůjdu! Nikdo na to nikdy nepřijde!“

„K čemu ti budou takové peníze, Dereku?“

„Mně? Přece nám! Nám budou! Doplatíš hypotéku, já se zbavím dluhu a budeme normálně žít!“

„Ne. Já myslím hotovost. K čemu? Kryptoměny jsou možná dobrá investice, ale jen když máš bernákem ověřený příjem! To snad víš i ty, proboha! Znáš vůbec zákony? Aspoň trochu?“

Neochotně přikývl.

Věděl, že mimo unii se tímhle dá platit, ale rozhodně ne v Německu. Když spatřil světlo světa nový a mnohem tvrdší zákon proti praní špinavých peněz, šly zbytky osobní a finanční svobody k čertu.

Mít hotovost? Možný problém.

Přijmout cash nad 200 Eur? V Německu nelegální.

Hrozily za to vysoké pokuty pro obě strany.

Derek neměl důvod se takovými věcmi zabývat. Celý život platil eurokredity a bankovky skoro neznal. Už ani stoeurovky se netiskly. Kryptoměny se používaly hodně v podsvětí nebo v šedé zóně přes anonymní karty. Ty se Bruselu zatím nepodařilo úplně zakázat.

Nicméně i ty kryptokarty měly jistá omezení.

„Nevezmu si to, Dereku.“

„Lásko, prosím!“

„Deset tisíc ti můžu převést bez problémů. Převeďu je a pošlu na účet. To pro tebe můžu udělat. Dereku, vždyť ty jsi proboha bez práce! Uvědom si to konečně!“

„To je jen dočasně. Půjdu se zeptat do přístavu. Tam mě určitě vezmou! Přijdu na to jak ty peníze zlegalizovat!“

„Neber si to osobně, ale ty těžko. Ani já nevím, jak bych to měla udělat. A to dělám v bance! Chápeš?“

„Existuje nějaký způsob. Musí!“

Bylo to jen zbožné přání.

To sice bývá otcem myšlenky, ale ne jistota, kterou potřeboval. Šli spát a pomilovali se.

Něco bylo ale jinak.

Jako by to nebyla ona. Ani on si to neužil. Musel přitom myslet na to, že to kvůli němu ji nepovýšili. Mohla mu tvrdit, co chtěla. Nevěřil jí.

Ach jo.

Přišel o práci a ona si o něm myslí, že je prachsprostý zloděj! Na chvíli zalitoval, že to udělal a že jí o tom řekl.

„Ty seš vážně sráč!“

Starý známý trpělivě vyčkával na správnou chvíli.

„Seš sráč všech sráčů futrál! Dereku, kurva, prober se! Snad nehodíš takovou příležitost do kanálu? Tak se na ni vykašli! Najdeš si jinou! Svobodnejch matek je všude mraky! To by bylo, abys nějakou neklofnul!“

Když ovšem budeš mít ty prachy! Zkus je teda nejdřív mít, jo? Jinak dopadneš vždycky stejně! Kapiš, ty idiote?“

Nehádal se a usnul.

Veronika se k němu přitulila zezadu a bříska prstů ho šimrala ve vlasech nad uchem.

Neprobudila ho.

Dřív stačilo, aby se ho dotkla, a byl okamžitě vzhůru. Ted' však spal jako zabítý. Musí toho být na něj moc, pomyslela si. Něžně ho políbila na tvář. Rozhodla se. Dost tomu dnes pomohl. Jenže nejdřív musí něco zařídit.

Peter nebude mít radost, ale byla si téměř jistá, že to pro ni udělá.

DVA TÁCY JAKO VŽDYCKY

Dodávka zajela do areálu recyklačního centra otřískanými vraty.

Mladík v oranžové vestě uvnitř dvora si zřejmě myslel, že je obsluha na letadlové lodi, protože svítil jako semafor, mával světelnými kužely a naváděl dodávku na místo. Počínal si jako profesionál.

Jen ty jet-fightery tady chyběly.

Drážďanské recyklační centrum bývalo pýchou radnice. Ještě nedávno se tu zpracovával odpad klasickým způsobem. Jenže v jedné ze zadních budov, do které by to nikdo neřekl, stál unikátní prototyp stroje na atomickou recyklaci. Zřízení centra bylo od města tak trochu partyzánština. Dali tomu zelenou, aniž by měli dopracované dopadové studie. Kuloáry se neslo, že než razítko plesklo o papír, dýchli na něj řádně Lambertové. Byl z toho skandál, starostu zavřeli a mnoho dalších to stálo křeslo. Než se rozjela úřednická mašinérie naplno, uplynul rok. Dost dlouhá doba na to, aby inženýři rozjeli v klidu linku, posbírali data potřebná pro druhou fázi, zavřeli krám a projekt přesunuli někam do byrokracií méně zatížené země třetího světa. Finančně to vycházelo lépe. Demontovali ale jen část.

Kus linky tu nechali.

Možná se čekalo, až se situace zklidní, protože politická vůle vyšetřit, jak to celé bylo, slábla měsíc od měsíce. Jakmile kauza přestala plnit titulní stránky, případ se v tichosti uzavřel. Nejdůležitější část linky byla stále provozuschopná.

Většina konkurenčních řešení se soustřeďovala víceméně na ekologickou přeměnu domácího a průmyslového odpadu na energii,

a ne na recyklaci jako takovou. Tohle zařízení sloužilo k rozložení čehokoli na organickou a neorganickou složku. V následném kroku se odpad třídil na jednotlivé prvky.

Zjednodušeně řečeno, hodili jste do toho lejno a z druhé strany vylezl obsah v mnohem vábnější podobě.

„Kolik toho je?“ zeptal se další muž v reflexní vestě bez světelných kuželů. Zastínil si oči a zvědavě nakoukl skrz tmavé sklo do nákladního prostoru.

„Jeden,“ řekl řidič.

„Co mu je?“ naznačil bradou k Salikovi.

Nevypadal zrovna v nejlepší kondici.

„Není mu dobře. Nestarej se. Už jste to nahodili?“

„Musíš vydržet. Měls volat dřív.“

„Nešlo by to urychlit?“

„Seš tu snad poprvý? Jasně, že nešlo! Leda bys ses chtěl vrátit v čase o sto let.“

Boran se tvářil, že nerozumí.

„Březen 1945.“

Pokrčil rameny.

„Bombar... Hele, nic. Zapomeň. To jste vy tady ještě nebyli,“ ušklíbl se.

Boran ukázal muži vztyčený prostředníček.

„Kozomrd zasranej,“ ulevil si muž tiše cestou k vratům. Když je zavíral, nenápadně si odplívl.

Boran se otočil na Abira. Ten zase někam telefonoval.

„Musíme počkat.“

Abir přikývl.

„Ano, jsme tady,“ řekl do telefonu.

„...?“

„Ne, čekáme. Díky za pomoc. Když o tom teď mluvíme, jeden z tvých kluků měl menší nehodu.“

„...?“

„Jak se jmenuješ, prosím tě?“ zeptal se svalovce.

„Boran,“ odpověděl mu úsečně a vrhnul po něm další vražedný pohled.

Nezdálo se, že by to právě teď na Abira zabralo.

„Tak ten druhý. Salik.“

„...?“

„Ne, ne, je v pohodě. Kdyby se to změnilo, škodu samozřejmě uhradím. Domluvíme se osobně.“

* * *

Dvě hodiny se protáhly na pět. Začalo svítat.

Pak konečně kdosi zabouchal na zadní dveře. Abir je otevřel a na pozdrav dvou mužů ve vestách neodpověděl. Ukázal na pytel a otočil se k nim zády.

Dodávka se rozhoupala, když tahali pytel po podlaze. Jeden z mužů ho upustil. Tělo dopadlo s hlasitým žuchnutím a dodávka trochu nadskočila. Abir za nimi rychle zavřel.

„Tak a jedeme,“ zavelel.

„Ještě ne! Musím něco vyřídit.“

Boran se podíval na spolujezdce.

„Seš v poho, Sally?“

Přikývl.

„Jedeme, jsem řekl! Nemám sakra čas na ty vaše hovadiny!“

Boran toho měl akorát tak dost. Pohledem plný nenávisti a obličejem pokřiveným vztekem na Abira zařval.

„Vyser si kurva voko, ty parchante! Ještě cekneš, tak ti ten nos přerazím, a je mi úplně u prdele, jestli si budeš šéfovi stěžovat! Takže seď, drž tu nevymáchanou hubu a počkej, až já řeknu, že jedeme! Jasný, ty mrdko?“

Vystoupil, prásknul dveřmi a zmizel v oprýskané budově.

Dva muži ve vestách ho už netrpělivě vyhlíželi.

„Tak co, Borane, jako vždycky?“ zeptal se ten se světelnými kužely.

„Proč by to mělo být dneska jinak?“

„Posledně jsme dostali víc. Čtyři tácy. Příplatek za svátky! Nemáte taky náhodou teď nějaký?“

„Tak hele, poslouchajte mě, vy dvě kundy! Chápu, že vás mate, že sem muslim a můj šéf ne. Možná proto vám dal na ty vaše vole kurva Velikonoce double, ale na to já seru, a i kdyby byl ramadán, dostanete co je domluvený, je vám to jasný? A už mě přestaňte srát, vy mrdky nenažraný!“

Kapitola pátá: Dobře mířená rada

NACH DEUTSCHLAND!

**Kancelář vývojového a testovacího centra Human Vendor
Technologies,
Tallahassee, Florida, Spojené státy americké**

Michael zamával na kolegu u protějšího stolu, aby si dal sluchátka z uší.

„Kamale, můžeš prosím tě, aktualizovat report? Po zbytek dne mám schůzky a už se k tomu nedostanu. Docela to spěchá. Nahoře mě kvůli tomu tepou. Všechny nezanesené logy jsou na disku. Podíváš se na to? Díky!“

Kamal přikývl, Michael vzal laptop a vyběhl z kanceláře testovacího oddělení.

Kamal si vyčistil brýle, nasadil sluchátka a na mobilu nastavil maximální hlasitost. Moc toho nenamluvil, ale tuhle práci miloval. Rád se hrabal v datech. Byl posedlý šfoumáním se v kódu a hledáním chyb. Drtivou většinu z toho by zvládl inteligentní software, ale on to nejraději dělal postaru.

Jeho prací byl dohled nad ním.

Nad tím. Nebo nad ní. Záleží, jak si člověk představuje umělou inteligenci.

Verze, se kterou pracoval, měla vypnutý hlasový výstup. Kamal s tím komunikoval zásadně textově. Neměl TO rád a ten přechytralý soft by s chutí odinstaloval, jenže to nemohl udělat. Kolega z jedniček a nul byl pro něj TO. Kdyby TO bylo člověk, pravděpodobně by ho nesnesl. Bylo to zvláštní, protože normálně

umělé inteligenci lidské vlastnosti nepřisuzoval. Občas přemýšlel, proč si TO představuje jako Pákistánce, a ne bělocha nebo bělošku z východního pobřeží. Asi proto, že Pákistánce neměl v lásce.

Stáhl soubor z disku, spustil program a dal se do analýzy.

* * *

Michael měl za sebou třetí schůzku v řadě.

V jeho mobilu pípla vysvobozující zpráva. Kamalův nález vypadal důležitě. Jedna z Cé-jedniček první generace vykazovala po vzdáleném updatu chybu. To se stávalo celkem pravidelně, takže ho to nepřekvapilo.

Tato série prototypů první generace měla skončit původně ve šrotu, ale nahoře se rozhodli, že se budou testovat i po skončení první fáze projektu, ale pouze oblasti motoriky. Kamal našel v haldě dat nesrovnalosti.

Hardwarová konfigurace neodpovídala specifikaci.

Těch nesrovnalostí bylo nakonec víc. Softwarová oprava, kterou jejich oddělení naordinovalo 29. dubna, nezapříčinila u jiných C-1 problémy.

Až na jeden.

Po nezdařené instalaci operačního systému se měl robot automaticky vypnout nebo přehodit do nouzového režimu a vyčkat na příjezd technika z oblastního servisu. Jenže robot fungoval a přitom odesílal denně sérii chybových hlášení, a to až do 14. května, 4:14 místního času.

Hlášení nedávala smysl.

Podle nich se v systému nacházely kombinace chyb, které se vzájemně vylučovaly. Navíc zprávy nebyly posílány na německou centrálu, pod kterou stroj spadal, ale přímo sem, na Floridu. Nikdo si toho nevšiml dobré dva týdny!

Prostě bordel.

Kamala zarazil typ řídicí jednotky.

Nejenže neodpovídal specifikaci, ale když si ověřil kód identifikátoru, nemohl uvěřit vlastním očím. Byl tu příliš krátce, takže neměl úplně nejvyšší úroveň prověření a neměl šanci přijít do styku s experimentální technologií jakou je bio procesor.

A přesně na jeden takový právě narazil!

Kde se tam vzal, to nikdo netušil. Onoho 14. května přestal robot posílat chybová hlášení a už odpovídal pouze na pravidelné requesty z drážďanského servisu. Od té chvíle fungoval přesně tak, jak měl. Za normálních okolností by tomu nevěnoval pozornost, zvlášť když se to týkalo pobočky, která nespadá pod jejich unitu. Ale v tomhle *issue* figuroval nejvýkonnější umělý mozek, který kdy firma vyrobila! Normálně by zapsal defekt do evidence a poslal to k řešení lidem, kteří mají Evropu na starosti. Tento procesor mělo na starosti experimentální testovací centrum E.T.C.O. A Kamal si vždy moc přál u nich pracovat. Doufal, že jednoho dne ho k nim vezmou. Radostí skoro poskočil, protože tohle byla skvělá příležitost, jak na sebe upozornit!

Neměl ponětí, jaký vyvolal poprask. Proces bezpečnostních protokolů se rozjel a kolečka byrokratické mašinérie se roztočila. Zpráva doputovala k nejvyššímu šéfovi bezpečnosti. Ten zase

informoval nejvyššího, samotného CEO a zakladatele společnosti, od kterého dostal jasné instrukce.

„Pověř tím Caseho.“

* * *

„Sbalte si, pánové. Vyrážíte do Německa! X-Jet už čeká v hangáru D. V pondělí ráno v devět se hlase v Chemnitzu. Asi nemusím zdůrazňovat, že problémům s místními úřady se vyhněte obloukem. Rozumíte? Fajn! Očekávám hlášení na denní bázi. Podrobnosti máte ve zprávě. No a teď už raději jděte, ať to stihnete!“

MELIK

Derek měl při vši smůle veliké štěstí. A to hned dvakrát.

Za prvé, kdyby procesory nabídl někomu jinému, pravděpodobně by skončil v policejní cele nebo na dně Labe. Za druhé, Yvo Hartmann byl ve skutečnosti štika digitálního podsvětí drážďanského okresu. Jeho identitu kromě dvou lidí nikdo neznal. V branži se pohyboval dlouho, ale na rozdíl od jiných se nikdy nenechal chytit. Interpol šel po Vigovi, což byla jeho přezdívka, už roky. Za jeho dopadení byla vypsána odměna sto tisíc.

Yvovi bylo jasné, že sehnat kupce nebude brnkačka, přestože šmelil skoro se vším, co v sobě mělo aspoň kousek křemíku. Jenže tohle je úplně jiná liga! Procesory na bázi syntoniových buněk byly v žebříčku žádaných biotechnologií ta nejvyšší příčka. Název kvantový bio-optronický nebo optronický procesor byl nepřesný a vymysleli ho novináři. Nicméně se ujal. Tyhle „umělé“ mozky byly samy o sobě impozantní brutálním výpočetním výkonem, ale to nejcennější se skrývalo uvnitř. Byla to nejen hmota, která vzdáleně připomínala šedou kůru mozkovou, ale nejcennější na nich byl software umělé inteligence. Ono to také nebylo úplně přesné, ale z marketingových důvodů se tohle označení používalo nejčastěji.

Na světě bylo jen několik firem zabývajících se optronickými čipy, ale jen dvě z nich dokázaly vyrábět čipy v kvalitě třídy tři. Jedna to dotáhla údajně až ke třídě devět. Třída pět, spadající pod standard D se nedala kopírovat a každý vyrobený kus byl svým způsobem unikát. Na černém trhu po nich byla velká poptávka, jenže normálním smrtelníkům byla taková technologie nedostupná.

Na to existoval i zákon.

Vlastnit či držet hardware nebo software ze strategického seznamu komodit byl trestný čin. Policie i tajné služby šly tvrdě po každém, kdo se je pokoušel získat.

No a teď to vypadalo, že se Yvo zázrakem dostal ke třídě šest! Možná dokonce k sedmičce! Podle jeho hodně střízlivého odhadu mohl mít cenu tři sta tisíc eur! Spíš ale víc. Za tyhle kousky se platilo doslova zlatem nebo australskými dolary. Yvo byl v pokušení. Přemýšlel, jestli by nebylo lepší zmizet s tím, co má našetřeno a co dostane za tohle. To by mu mohlo na splnění jeho snu stačit.

Do začátku dobrý.

Jenže stejně jako Derek si to vynásobil jedenácti.

Jen blázen by se vzdal takový škváry!

Yvo žil dvojí život.

Zastavárna nebyla jeho. Nechal se vykořisťovat majitelem za minimální plat, ale byl spokojený. Měl vlastní paralelní byznys, který opíral o síť obchodních kontaktů z dřívějška, i když kradeným zbožím z vloupaček si ruce už tolik nešpinil. Za těch pár tisícovek měsíčně to nestálo. Našel něco lepšího. Dohazování falešných identit a obstarávání nelegálního softu neslo mnohem víc. Bylo v tom sice riziko tvrdších trestů, ale Yvo měl několik zásad, kterých se držel, aby ho nechytli. Zatím se mu vyplácely.

Zásada číslo jedna: Lítej nízko!

Až na jedinou výjimku si nekupoval drahé hračky a nechodil ověšený zlatem jako jiní z jeho oboru. Věděl, že zastavárna je pod neustálým drobnohledem bernáku i policie. S některými policajty se časem skamarádil. Sem tam se od nich nechal pozvat na pivo a něco

jim vždycky zadarmo pustil.

Nabídl mu spolupráci, tu ale rezolutně odmítl.

Zásada číslo dvě: Nezapleť se s poldama!

Neměl z toho finanční profit, ale občas se mu díky kontaktům s nimi donesly užitečné informace. Jednou málem vletěl do nastražené léčky, ale díky prořeknutí jednoho z poldů si dal dvě a dvě dohromady a do lákavého kšeftu nenaskočil.

Vyplácelo se mít přístup k informacím.

Hlavně ho strašně bavilo popíjet s poldama u jednoho stolu, zatímco neměli páru, s kým mají tu čest.

To, že jim sem tam hodím kost, neznamená, že jsem práškač!

Jasný?

Doba je zlá a konkurence veliká.

Tečka.

Pak tu byla zásada číslo tři.

Nebud' nenažranej!

Kdo chce moc, má kulový!

Díky svým zásadám se držel ve stínu. Neměnnou výší marže si brzy získal pověst spolehlivého partnera, co moc nesmlouvá a hlavně drží slovo. Chci to, tak tady za to máš co chceš. Chceš to? Tak mi naval, co chci já. Ber, nebo nech být!

Tentokrát však nepřiznal, že mají nejspíš mnohem vyšší cenu. Proto si nebyl úplně jistý, zda tuto zásadu právě neporušil.

*Protože takovej jeliman si snad ani nic jinýho nezaslouží!
Stejně dopadne blbě, páč v tom neumí chodit.*

Ještě měl jednu zásadu, která s obchodem přímo nesouvisela. I když...

Nenech se zblbnout!

Ve vztahu k ženám to měl nastavené striktně. Nulové vztahy rovná se žádný pláč, konec nesmyslným útratám a hlavně, hlavně (!) žádní parchanti! Hodlal být absolutně nezávislý a už vůbec nestál o to, aby za někoho zodpovídal.

Vždycky mu vyhovovalo dělat věci po svém. Nehodlal na tom nic změnit.

Žádná čubka mi nebude diktovat, jak mám žít!

* * *

Od začátku bylo jasné, že s tímhle musí za Melikem.

Znali se od dětství. Byl jen o něco málo starší, ale už tenkrát, ještě než se dali dohromady, Melik byl nejmladším členem pouličního gangu, který ovládal tři bloky v jeho sousedství a často mu znepříjemňoval život. Pár kopanců bylo asi to nejmenší, co mohl od něj nebo od jeho bandy čekat.

Jednoho letního podvečera, když otec odešel na noční, se Yvo poflakoval na okenní římse jejich přízemního bytu. Pozoroval cvrkot. Ve čtvrti právě probíhala policejní razie a on se škodolibým zadostiučiněním sledoval Melikovu snahu, jak v panice a s dvaceti dávkami fetu v batohu hledá flek, kam by se zdekoval.

Byl v pasti. Ten pitomec vběhl totiž na jeho dvorek! Ten byl na rozdíl od jiných neprůchozí. Melik neměl na výběr a skočil do poloprázdného kontejneru na odpad. Jen co se za ním zavřelo víko, vyběhli zpoza rohu dva policisté v uniformách a jeden v civilu.

Yvo se nemohl dočkat, až toho vypráskaného Turka nebo snad Kurda lapnou, ale pak – sám nevěděl proč, se mu rozhodl pomoci. Zahvízdal na policajty a ukázal na rozbité sklepní okénko v domě naproti. Policajti naběhli do domu.

To byla Melikova šance.

Vyskočil a chystal se zmizet, jenže Yvo na něj zamával a vytáhl ho nahoru.

Razie skončila a Melik beze slova odešel.

Asi za týden, cestou ze školy, na něj a jeho kámoše narazil.

Nemělo smysl brát čáru. Stejně by ho dostali. Jako vždycky. Smířený s tím, že dostane po tlamě, se jim vydal vstříc. Byl připravený na výprask a pevně rozhodnutý nepustit slzu. Tentokrát se nerozbrečí! Jenže oni ho nechali projít! Od té doby měl pokoj. S Melikem se začal zdravit. Jednoho dne se dali do řeči a za nějaký čas se z nich stali přátelé. To bylo Yvovi deset.

O pár let později vyfasoval Melik čtyři roky za banální krádež, ale pustili ho už za dva. Netrvalo dlouho a převzal vedení gangu. Během dvou měsíců ovládl celou čtvrť, a dokonce obsadil část centra.

Yvo začal obchodovat s kradenými věcmi.

Zjistil, že má talent rychle otáčet horké zboží a z Melika udělal

vrchního dodavatele. Jelikož to vynášelo a všechno šlo jako po másle, opustil slušně placenou práci v recyklačním centru, kterou mu dohodil otec, a začal se naplno věnovat byznysu. Zastavárna byla další logický krok v kariéře překupníka. Vlastnit ji ale nechtěl, i když by si ji mohl dovolit.

Začal rozjíždět kšefty ve větším.

To už neobchodoval jen s Melikem, protože ten své obchodní zájmy posunul víc k prodeji drog a vybírání výpalného. S tím Yvo nechtěl nic mít. Prodej falešných identit a nelegální soft se zdál lepší v poměru rizika výnosů. Tohle zboží se dalo těžko vystopovat a nepotřeboval k tomu logistické zázemí. Vždycky se našel kupec nebo zájemce. Díky tomu se seznámil s některými lidmi z undergroundové komunity. Často jim dělal prostředníka, ale jejich boj ho nezajímal.

Zajímaly ho pouze peníze.

Nicméně s Melikem dál udržoval kontakt.

Ten mu jednou dohodil zajímavý kšeft. Jeho kluci prý natukli v přístavu kontejner s elektronickými součástkami do průmyslových robotů, a jelikož Melik neznal nikoho, komu by je nabídl, šel za Yvem. Ukázalo se, že to je výnosný obchod pro oba. Melikovi konečně došlo, že jednostranně orientovaný byznys není z dlouhodobého hlediska udržitelný, a tak rozšířil sféru zájmu a začal s Yvem sdílet obchodní příležitosti. Neměl problém přenechat Yvovi většinu ze zisku, protože věděl, že příště bude mít větší profit zase on. Důvěřovali si jako bratři. Díky společným aktivitám se jim podařilo rozšířit dosah obchodů na celé Sasko. S obchodními partnery východního původu jednal Melik. Yvo zase s lidmi s kořeny v západní Evropě.

K rozdělení kompetencí dospěli tak nějak přirozeně.

* * *

„Ahoj, Meliku.“

„Dáme oběd?“

„Pizza?“

„Ok.“

„Dobře. V kolik?“

„V sedm?“

„Domluveno.“

Byla to šifra, nicméně se skutečně sešli v pizzerii v centru. Melik poslední dva roky nevycházel z domu bez svých goril, ale když se měl sejít s Yvem, nechával je doma.

Neviděli se dva měsíce. Melik byl poslední dobou zaneprázdněný a Yvo si dával chvilku oraz, protože nový šéf místních poldů se začal moc zajímat. To mu pustil jeden policajt, se kterým byl zadobře.

Melik byl zvláštní případ.

Věčně usměvavý a svérázný, přesto vážený boss místního podsvětí. Narodil se německé matce s ukrajinskými kořeny a tureckému otci s kurdskými předky. Jakmile se to před lety v Evropě začalo mlít, rodiče odjeli na čas do Turecka a on se staral o majetek. Když se nepokoje přehnaly, vrátila se do Německa jen matka, protože otec si stihl v domovině najít jinou, založil rodinu a s bývalou už nechtěl nic mít.

Melik se cítil víc Němcem než Turkem.

Byl to docela sympaták. Nepatrně snědý, postavou spíš menší. Měl kulatý obličej a černé, husté vlasy, které už začaly šedivět. Nebyl

muslim, i když okolí si to o něm myslelo. Bylo to hlavně kvůli matce, která ho vychovávala. Ona byla z pravoslavné rodiny, snažila se ho vést k Bohu, ale Melika náboženství nikdy nezajímalo. Neměl problém vydávat se za muslima, žida, nebo klidně jedie. Hlavně když to prospělo obchodu. Nicméně se občas pomodlil k panence Marii, ale jinak víru do obchodu zásadně netahal.

Melikova němčina byla perfektní a ani jeho turečtina nenesla známky přízvuku. Kromě toho mluvil obstojně anglicky, trochu arabsky a něco málo francouzsky. Dokonce se učil i hebrejsky.

Melik rozhodně nebyl primitivní gangster.

Nedokončil střední školu, ale nedostatek vzdělání řešil neskutečnou pílí a vůlí se sám vzdělávat. Byl na sebe tvrdý a zároveň pyšný. Měl být na co. V životě už něco dokázal. Naučil se pohybovat v prostředí, kde ho nikdo nechce brát za svého. Byl jako nenápadný predátor. Drážďany považoval za svoje město. V jistých kruzích si tady vysloužil zasloužený respekt.

Melik se na rozdíl od jiných kolegů v branži uměl přizpůsobit době.

Z provinčního města vyrostlo neskutečně rychle téměř velkoměsto a demografické rozložení se zásadním způsobem změnilo. Už tenkrát si byl jistý, že udělá dobře, když nezůstane jen u kurev a drog.

Přestože odbyt byl víceméně zajištěn.

Do pizzerie Corleone dorazili téměř současně. Přivítali se a hned se posadili. Objednali si jídlo a pustili se do nezávazné konverzace. Byznys musí chvíli počkat. Nastal čas dobře se najíst.

NEJVYŠŠÍ UTAJENÍ

Paul J. Goss, výkonný ředitel společnosti Aquarium Limited Europe, GmbH, měl kancelář zařízenou vkusně.

Když se v Německu zabydloval, každickému detailu věnoval zvláštní pozornost. Dokonce i stehy koženého čalounění jeho křesla prošly před usazením trojí kontrolou. Paul se rád obklopoval luxusem.

Dělal mu dobře.

Jenže poslední dobou ani to nepomáhalo. Vrásky na čele mu dělaly hlavně firemní peníze. Přes všechny škrty utíkalo z rozpočtu pořad hodně peněz. Navíc s každým novým ránem si uvědomoval, jak to tady bytostně nesnáší. Poslední dva roky v Německu vysloveně protrpěl.

Taková díra!

Drážďany!

Prý nové Silicon Valley!

Pche!

Jen si to představte!

Přeložení z Kuby bylo za trest. Výsledky jeho divize byly mizerné, a tak ho z Havany vyľifrovali. Původně měl dostat padáka, ale jeho tchán Dave ho z toho vysekal. Držel významný balík akcií, a kromě toho seděl ve správní radě. Takže díky němu neskončil na dlažbě. Moc dobře si uvědomoval, komu za to vděčí.

Paul dělal všechno pro to, aby si pozici udržel.

Jednou se určitě na Kubu vrátí. Nesmí to tady ale podělat.

Ze zásuvky masivního dubového stolu s leštěnou deskou vytáhl miniaturní sluchátko a dal si ho za ucho. Vedle rámečku, na kterém se střídaly záběry jeho milované jachty, ležel podepsaný baseballový míček.

Chvilku si s ním pohazoval a pak ho hodil směrem k prosklené zdi.

Holografické novodobé art deco se zavlnilo, když ho poslal skrz něj. Balón se odrazil od emitru jako od pálky a prosvítl zpátky. Míček se odkutálel ke dveřím a Paul se zamračil. Poklepal dvěma prsty na desku stolu a virtuální telefonní seznam se mu rozsvítil před obličejem. Dvěma prsty posouval obraz, dokud nenašel v seznamu kontakt, který hledal.

„Ahoj. Co děláš?“

„...“

„Aha. No, taky bych si dal říct.“

„...“

„Jasně, uvidíme se v sobotu. Ale musím pořídit nový železa.“

„...?“

„Olivie? Teď je pryč. Odjela do Dallasu. K mamá.“

„...?“

„No to taky. Takže nevím. Dave nebyl nadšený, že ji bude mít zase nějakou dobu nakvartýrovanou doma, ale zkusí jí prý domluvit. Dave je v pohodě. Zato Dolores, má drahá tchýně, bude zase na koni. Ale co se divím, nikdy mi nemohla přijít na jméno.“

„...“

„Přesně. Máš pravdu. Štěstí, že nemáme děti.“

„...“

Hmm.

„...“

Hm.

„...?“

„Víš co jednou řekl Dave? Všechno, co má aspoň jeden harddisk,

dvě kozy nebo čtyři kola, s tím dřív nebo později nastane problém,
" zasmál se.

„...?“

„Ano, jistě. Chlapec si ani neškrtně. Hele, můžu se zeptat, co ti
udělal?“

Paul naslouchal a sem tam něco prohodil.

„Aha. Takhle, jo? Vážně? U tebe doma? No tak to je síla!“

„Ehm, ehm,“ zaslechl za zády Gabrielu. Jeho asistentka stála opřená
o zárubeň dveří a pohazovala si s míčkem. Paul nadzvedl ruce a
nastavil dlaně. Hodila mu ho zpátky a on ho chytil.

„Musím končit. Zavolám ti později. Měj se.“

Zavěsil.

„Co se děje Gábi?“

„Máte návštěvu. Jsou to nějací dva ze sekjúúurity. Přímó z,“ ukázala
prstem vzhůru.

„Cože?“

„Ano, matka naše nejvyšší, šéfe,“ ušklíbala se.

„Proboha, co ti mi můžou chtít?“

„Tak to netuším. Mám je uvést?“

„Ano, jistě. Prosím.“

Hodil jí míček zpátky a ona ho schválně nechtyla. Když se pro něj
sehnula, schválně na něj vyšpulila zadek.

„Pan ředitel vás očekává.“

Do kanceláře vešli dva muži v dobře padnoucích oblecích.

Starší muž něco přes padesát se představil jako Ezekiel Case,

bezpečnostní specialista. Ten druhý byl o dost mladší. Mohlo mu být něco kolem osmadvaceti. Na první pohled střelec se představil jako agent Cobb.

„Posaďte se, pánové. S čím vám mohu pomoci?“

„Zajímá nás jeden váš bývalý zaměstnanec,“ řekl Case a posadil se.

Cobb zůstal stát a rozhlížel se po kanceláři. Žvýkal.

„Samozřejmě. Proč ale nezajdete na personální?“

„Protože tu vedeme utajený vyšetřování,“ procedil skrz bublinu ze žvýkačky Cobb.

„Co kdybyste šli k věci. Kdo je to a proč vás zajímá? Na hádanky nemám čas.“

Cobb hlasitě splasknul bublinu.

„Tak si ho na nás uděláte! Budete dělat, co my budeme chtít a kdy to budeme chtít, je vám to jasný?“ vyštěkl na něj zostra.

To jeho „my“ nedávalo prostor k diskusím. Zněl sebejistě a Paul pochopil, že bude lepší se s nimi dohodnout. Přece jen, přišli až z ústředí.

To nevěstí nikdy nic dobrého.

„Dobře pánové, možná jsme to vzali ze špatného konce. Co kdybyste mi řekli, o co jde?“

„Potřebujeme si něco ověřit. Co vám říká jméno Derek Acker?“ zeptal se Case.

Paulovi přešel po tváři na půl vteřiny škleb. Doufal, že si toho nevšimli.

„Nevzpomínám si,“ řekl a nehnul brvou. „Měl bych ho znát?“

„Osobně jste se zasadil o to, aby dostal výpověď,“ pousmál se Case, ale z jeho výrazu šel spíš mráz.

„Ach tak, ano. Máte pravdu,“ řekl, jako by si právě vzpomněl. „Musel jsem ho vyrazit, protože porušil hrubým způsobem pracovní kázeň.“

„Od kdy se výkonný ředitel stará o pracovní morálku člověka z úklidu?“ podivil se Case.

Paul se snažil uklidnit. Uvědomil si, že po něm nejspíš nejdou a nemínil si dělat problémy kvůli Peterovi, kterého znal sotva pár měsíců. Jasně, Peter je fajn, má slušný odpal, ale nic mu nedluží.

„Podívejte se pánové, věc se má takhle. Poprosil mě o to přítel.“

„Přítel jo? A má ten přítel jméno?“ ušklíbl se Cobb a udělal další bublinu.

Paul si povzdechl.

„Samozřejmě, že má. Řeknu vám ho, ale... Byl bych raději, kdybyste mě z toho vynechali.“

„Uvidíme.“

Case ho vybídl, ať pokračuje.

„Samozřejmě je v tom ženská. Tedy myslím, žena. Pan Acker mu lezl do zelí a byla v tom i nějaká osobní záležitost. Rozumíte, vidíte?“

Case se místo očekávaného pochopení zachmuřil.

„To jméno.“

„Peter Hauck,“ řekl odevzdaně.

Vždyť co je mu vlastně po něm? Mít kvůli němu problém je asi to poslední, co potřebuje. Dave mu totiž slíbil, že pokud to v Německu

rok dva povede bez průšvihů a nebude v červených číslech, zařídí, aby ho poslali zpátky na Kubu!

„Je manažer v První oborové bance. Můžu se zeptat, o co jde?“

Paul byl najednou jako mílius. Case ho se zájmem pozoroval.

„Naše vyšetřování má stupeň nejvyššího utajení. Postupujeme podle protokolu, takže vás máme seznámit. Jen vy víte, proč tu jsme. Kdyby se vás kdokoliv, opakuji, kdokoliv, ať z firmy, nebo zvenčí zeptal, odpovíte, že jsme tu kvůli bezpečnostnímu auditu. Rutina. Rozumíme si?“

Case kladl důraz na každé slovo.

„Rozumíme.“

„Po poslední záplatě Cé-jedniček se u nás rozhoukal alarm. Nevíme proč,“ pokračoval pomalu Case, „ale zdá se, že v jednom z těch uklízečů je namontovaná součástka, která tam nemá co dělat. Podle záznamů prováděl montáž technik, po kterém se slehla zem a pan Acker s ním byl ve styku. Musíme ověřit všechno. Možná jde o planý poplach, ale také je možné, že máme vážný bezpečnostní incident. Zatím je to záhada, protože podle posledních datových vět je s robotem všechno v pořádku.“

Case si odkašlal.

„Mohu poprosit o trochu vody?“

„Jistě. Gabrielo!“

Přinesla skleničku, otevřenou láhev s perlivou vodou a odešla. Case si odlil, napil se a pak pokračoval.

„Na optroniky třídy pět a výše se vztahuje embargo pro půlku světa,

ale to jistě víte. Vedení společnosti by bylo hodně nerado, kdyby se naše technologie ocitla v nesprávných rukou. A co možná ještě hůř, kdyby se to provalilo.“

„Chápu. Dělejte, co musíte. Kdybyste cokoli potřebovali, jsem vám plně k dispozici.“

„Budeme v kontaktu,“ řekl Case a vstal.

Cobb ukázal na holé rámeček na stole.

„Pěkná loďka.“

Pak udělal bublinu a hlasitě ji splasknul.

Muži odešli.

Gabriela nakoukla a vrhla na Paula zvědavý pohled. Pokrčil rameny.

DEPOSIT

Dva muži v černém sjeli nákladním výtahem do *Depositu*, pátého podzemního podlaží.

Na spoře osvětlené ploše velikosti menšího hřiště stáli roboti ve skupinách po dvanácti četach. Každá četa se skládala z dvanácti kusů, srovnaných ve třech řadách po čtyřech vedle sebe. Roboti byli vypnuti a v první řadě druhé čety jeden chyběl. V koutě, hned vedle personálního výtahu, stál oprýskaný stůl s vyřazenou kancelářskou židlí a nad ním visela korková nástěnka s plakátem spoře oděné ženy. Na stole leželo nářadí a stoh zaprášených papírů.

Starší muž v overalu právě rozebíral chybějícího robota.

„Tak už?“ zeptal se netrpělivě Cobb mizernou němčinou a podíval se na hodinky.

„Vydržte, hned to bude.“

Poslední šroub nešel povolit. Pak se ozvalo patrem ostré lupnutí s mírnou ozvěnou. Mechanik si něco pro sebe zamumlal.

„A je to.“

Sejmul robotovi hlavu a pustil se do trupu. Chvilí se v něm vrtal a pak vytáhl součástku obdélníkového tvaru. Case k němu stál nejbliž.

„Tady to je,“ natáhl ruku, ale Case se věnoval plakátu.

Sňal jeden připínáček, přesadil ho, ustoupil o čtyři kroky, chvíli se díval na plakát. Přimhouřil oko a nepatrně přitom našpulil rty. Potom se vrátil a přesadil další.

Plakát konečně visel rovně. Case se zdál být spokojený.

Celou tu dobu to vypadalo, že mechanika nevnímá. Pak ještě jednou, asi pro jistotu, odstoupil o pár kroků a okem ho znova přeměřil. Spokojeně se usmál. Modelka ukazovala vnady v dokonalé rovnováze. Teprve pak se otočil k mechanikovi.

„Stačí, když nám řeknete, jestli to tam patří.“

Jeho němčina byla o poznání lepší. Mechanik znejistěl.

„Samozřejmě,“ řekl a podíval se na součástku obdélníkového tvaru zblízka. „Samozřejmě, že tam patří. Proč by neměl?“

Pro jistotu ale nakoukl do počítače a pak na čip.

„Aha! Je to kvé-osm-dva-trojka, revize nula-čtyři-dva-nula-čtyři-osm, výrobní číslo... já na to... nevidím. A sakra. Tady! Tři, tři, pět, dva, sedm, čtyři... Nó, tak to ale nesouhlasí! To je divný. Počkat... No jo, jasně! Tohohle dělal mladej Kirchner! Víte, on dostal padáka. Nebyl zrovna nejbystřejší a taky pěkný netáhlo. Já se radši zeptám, ať máme jistotu.“

„Ne,“ řekl Case. „Složte ho zase pěkně dohromady. A udělejte to prosím tak, aby to nikdo nepoznal.“

„Dobře. Můžu se zeptat...?“

„Ne! Ve vašem vlastním zájmu dělejte přesně to, co vám řekneme! A o tomhle neceknete, jasné? Jste rád, že máte práci? Chcete ji pořád mít?“ vmísil se Cobb dřív, než ho stačil Case zarazit.

„A... ano. Naprosto,“ řekl poslušně. „Ale nikdo mi předem neřekl, že tu budu montovat optroniku! Nemám s sebou správný vybavení. Já ho bez toho prostě nenakalibruju. Mohl by zlobit.“

„Do háje, to nám tak ještě scházelo!“

Cobb neměl evidentně nejlepší náladu.

„Klid, Dalton.“

„Víte, vlastně, jediné že bych...“ ozval se mechanik nesměle.

„Copak?“ zeptal se Case.

„Já to můžu udělat jen s tím, co tu mám. To znamená podle tabulek, ale bude to trvat dýl.“

„Tak to udělejte.“

„Víte, no... Směna mi skončila. To mi jako nevadí, to ne, ale no, víte, moje žena má narozeniny a chceme na večeři, musím se převlíknout a jestli přijdu pozdě, tak...“

Case se pousmál.

„Tři stovky na ruku by jí spravily náladu?“

„To jo. Teda ano. Určitě, díky!“

Vidinou rychlých peněz v hotovosti znatelně pookřál.

„Ale počítejte s tím, že může trochu blbnout.“

„Pokud se z něj nestane další zasranej vůdce revoluce, tak je nám to u prdele,“ odpověděl Cobb anglicky a ušklíbl se.

„Pusťte se, prosím, do toho,“ řekl Case.

Vysázel na stůl šest padesátieurovek a poklepal na ně dvěma prsty.

„A když to urychlíte, přihodíme další dvě.“

* * *

O hodinu později seděli ve služební limuzíně směr Chemnitz. Cobb měl na klíně laptop a psal zprávu. Case se díval skrz tmavě zabarvené sklo a pozoroval krajinu.

„Je tu takový krásný klid,“ řekl zamyšleně.

„Ještě že to není tak daleko,“ odpověděl Cobb, aniž by odvrátil zrak od vysunutého displeje.

„Je tady docela pěkně, nemyslíš?“ zeptal se Case.

„Já ti nevím, Ezi, Evropa mě nebere. Vlastně mě docela sere.“

„Německo? Vždyť je tu pohoda. Buď rád, že jsme nemuseli do Francie. Tam je to dost, jak bys asi řekl, husté.“

„Řekl bych hustý, ne husté. A je v tom rozdíl.“

„To je jedno. Dole na jihu je to taky na nic. Možná ještě horší než u nás doma.“

„Vážně? Já myslel, že je po všem.“

„Nemyslím si. Měl jsem tam kdysi... Něco na práci. Už je to dlouho. Tenkrát to bylo... vážně hustý.“

„Vzpomínáš na starý dobrý časy, Ezi?“

„Nevím, jestli dobré, ale staré určitě.“

Cobb zvedl oči od obrazovky.

„Co chceš dělat?“

„Uvidíme po poradě, ale tady jsme určitě neskončili. Zítra naklušeme hezky zpátky. Nejdřív musíme zjistit, kam zmizel ten Kirchner. Takhle se vypařit, vždyť je to skoro nemožné! Něco se mi na tom nezdá. Něco tu pěkně smrdí.“

„Co se ti nezdá?“

„Nevím, mám divný pocit. Taky je možné, že prostě stárnu.“

„Ale jdi ty,“ snažil se ho uchlácholit Cobb.

„Víš co? Otočíme to.“

„Kam?“

„Proklepneme nejdřív Ackera. Hned, ať mám klidný spání.“

„Dobře. Kam?“

„Podívej se do složky. Bude to tam.“

„Ok.“

Cobb natákal adresu do palubního počítače a limuzína se otočila.

Pak pokračoval v psaní a chvíli nechal Caseho vlastním myšlenkám.

„Hele, věděls kdo je, teda byl, Kirchnerův tatík?“

„Ne. Kdo?“

„Dost známý neonáček.“

„Ukaž.“

Vzal Cobbův laptop a letmo se podíval na obrazovku.

„Aha. No vidíš.“

Pak ho vrátil a zavrtěl hlavou.

„Co?“

„Nemyslím si. Nejspíš vůbec nebyl. Pravděpodobně to byl normální chlap, co jen bránil rodinu a majetek. Tohle z něj udělala média. Je to tak vždycky. Když je po průšvihy, musí se najít obětní beránek. Nevěř všemu, co se píše.“

„Odkud tohle víš? Tys ho snad znal?“

Case se pousmál.

„Ne. Něco jsem slyšel. Stalo se to předtím, než se zřídila evropská centrála. Pověz mi, co ten Acker?“ změnil rychle téma. Přitom si promnul oči.

Vypadal unaveně.

„Seděl, víš to?“

„Samozřejmě,“ zívá na plná ústa. „Četl jsem. Ten kluk měl fakt smůlu.“

„No do prdele, tak tomuhle neuvěříš!“ ujelo Cobbovi.

„Čemu?“

„Takže víš, za co seděl. Ale víš, kvůli komu?“

„Ne?“

„No, tak to se teď pobavíš! Peter Hauck. Náhoda? Nemyslím si,“ napodobil Caseho.

„Ukaž.“

Case si chvíli četl rozsudek a policejní zprávy.

„Svět je malý a cesty Páně nevyzpytatelné,“ řekl a znova vrátil Cobbovi laptop. „Ten Goss přece řekl, že v tom bylo i něco osobního. To bude nejspíš ono. Každopádně pana Ackera vyslechneme a taky zřejmě proklepneme Herr Haucka. *Sicher ist sicher*. Tak nějak to tady říkají.“

„*Jawohl, Herr General*, ale koukám, že až zítra. Právě přišla zpráva z operačního. Máme se dostavit. Jakože ASAP. Takže jak? Zase to otočíme nebo pokračujeme za Ackerem?“

Case nevypadal nadšeně.

„Ne. Už se nenechám vláčet Driscollovými komisemi. Dostali jsme *befehl*, takže *nach Chemnitz*. Otočíme.“

„*Okey-dokey*.“

NĚCO PO TOBĚ BUDU CHTÍT

Veronika udělala snídani.

Betty musela zamknout v pokoji, protože od rozbřesku vyváděla a nehodlala se zklidnit. Do toho Tonny fňukal, že nechce do školky, a tak mu jich pár loupila na zadek. Derek se nabídl, že ho odveze. Veronika ho odbyla, že mu děkuje, ale dovede ho tam sama.

„Děje se něco?“

„Promluvíme si večer.“

Aniž by se na něj podívala, nazula Tonnymu boty a naštvaně mu utáhla tkaničky, až začal zase kňourat.

„Dobře. Přijedu asi později. Jdu si hledat práci.“

Věnovala mu krátký pohled.

„Dobře. Hodně štěstí! Pa.“

Vlepila mu pusu a zmizela i s Tonnym v autobotu, který zastavil před domem.

* * *

Derek měl v plánu oběhnout několik inzerátů, které si vytipoval u snídane.

Některé vypadaly docela slibně. Ve třetí firmě získal pocit, že musí mít lepru. Bylo to jasné. Má příznak. O trochu lepší práci nezavadí. Scénář pohovoru byl dost podobný tomu, co zažil u Ozana.

„Ano, výborně! Tak vy máte zkušenosti, skvělé! C-1 říkáte? Hm, hm.“

To jsou pěkné strojky, ale jestli vám to nevadí, my nemáme tak chytré uklízeče. Nevadí? Tak super! Kdy můžete nastoupit? Hned? Výborně! Aha, aha. Hmm. Hmmm. Tak je nám líto, ale pozice je zrušená. Teď to přišlo. Nebo: Kolega mi píše, že přijal jiného kandidáta. Zapomněl mi to říct. Nezlobte se."

Bude muset vzít cokoliv.

Bohužel u těch několika málo živnostníků, kteří nějakým zázrakem ustáli byrokracii, šílené daně, a přesto fungovali, se nemělo cenu ptát. Většinou to byly rodinné firmy.

Bylo pozdě odpoledne a na jeho seznamu zbýval už jen přístav.

Už potřetí v životě zaklepal u otlučených dveří buňky vysoko nad placem plným nákladních kontejnerů.

Svým způsobem se mu tam líbilo, musel si však zvyknout na dřinu, častou zimu nebo šílená horka.

„Hele, mladej, dám ti práci,“ řekl pupkatý předák. „Na tebe si totiž dobře pamatuju! Tys uměl máknout. Takovejch tu moc nezbylo. Tady je to v poslední době samá líná kůže a nebejt těch automatickejch nakladačů, šel by tenhle přístav do prdele. Příznak? Co to je? Já se na nějakej, jak ty říkáš, příznak, můžu z vysoka vysrat! Stejně nevím, o čem to mluvíš. Jenže teďka mám stopku. Ale protože bych tu pracanta jako ty potřeboval, aby honil ty líný negry do práce, tak to uděláme jinak. Vezmu tě načerno, mladej. Hele, ale musím o tom dát řeč s ředitelem. Natuty tě vezme časem i ofiko. Asi ne hned. Časem. Jen mi zase hned nepláchni, jo? Ale ofiko nejdřív tak po prázdninách, teď mi to určitě neschválí. Prachy na ruku. Tak co ty na to, mladej?“

Neřekl ne.

Řekl, že se staví následující pondělí. Derek si uvědomil, že musí za kurátorem, aby se s ním poradil a hlavně mu oznámil, že je bez práce, což už určitě věděl.

Asi ho pošle na úřad práce, který praskal ve švech, ale s podporou nemůže počítat. Zanedbal pracovní povinnosti. Začínal si uvědomovat, že i když má peníze a další jsou na cestě, jsou mu k ničemu, dokud nesežene legální práci.

* * *

Veronika odvezla Tonnyho do školky a pak vyrazila do banky.

Šla hned nahoru za Peterem, aniž by se mu podívala do kalendáře. Netušila, jestli je u sebe, nebo jestli nechodí po schůzkách. Byl u sebe. Hrabal se v lejtrech.

„Myslel jsem, že sis vzala dovolenou.“

„Už jsem se rozhodla,“ přešla rovnou k věci.

„Dobře.“

Vybídl ji, ať vezme místo.

„Přemýšlela jsem...“

Zhluboka se nadechla, jako kdyby se bála. Trpělivě vyčkával.

„Máš pravdu. Derek... Není pro mě... Partie.“

Neřekl na to nic. Zřejmě tušil, že to není všechno.

„Něco po tobě budu chtít,“ řekla odhodlaně, přesto mírným tónem.

„Nebo vlastně... Mám na tebe velkou prosbu.“

Zeptal se jakou.

„Chtěla bych... Prosím tě... Nech zrušit ten rozsudek.“

Posadila se. Dívala se na něj, jako kdyby stála před porotou.

„Proč bych to měl udělat?“

„Protože... No, protože...“

Sakra, taky jsem si to mohla promyslet!

„Ty jeho peníze nepotřebuješ. Jeho ty splátky ničí. Navíc přišel o práci. Moc tě prosím! Nech ho být. Já ho... já se... Rozejdu se s ním. No a to... tamto mezi námi...“ nevěděla, jak dál, „prostě se uvidí. Časem.“

Co mu to slibuješ?

Jsi úplně blbá, nebo co?

Vždyť je to hajzl!

Pamatuješ si vůbec, co ti udělal?

„Vyřeším to hned, než na to zapomenu,“ vzal do ruky masivní černé sluchátko starožitného telefonu.

Veronika se zvedla.

Pokusila se vděčně usmát, ale moc jí to nešlo. Jen co za sebou zavřela dveře, udělalo se jí nevolno. Nebyla si jistá, jestli je to kvůli Peterovi, nebo sobě.

Pak rychle doběhla na toaletu, kde se okamžitě vyzvracela.

KAŽDÝ POTŘEBUJE PŘÍTELE

Derek kurátora u soudu nezastihl.

Napsal Veronice, že přespí u Konráda. Ten měl zrovna volno a velkou radost, že Dereka zase vidí. Co dostal padáka, tak se mu vyhýbal. Ani ten blbý telefon mu nebral, takže se mu omluvil a v krátkosti vylíčil, jak se to má s jeho prací.

Konrád se vyjádřil, že se na ten příznak zeptá, a jestli to tak je, ať se ničeho nebojí. Že to tak nenechá! Stále má kontakty u policie. To by bylo, aby se na ten jeho případ někdo nepodíval!

Popili a dívali se na fotbal. Derek pookřál. Přesně tohle potřeboval.

Přítele.

Následující dopoledne oběhl Derek zbylé inzeráty. Vypadalo to lépe než včera. Jenže všechno bylo za málo. Z toho, co mu nabídli, by mu nezbylo pomalu ani na nájem! Ke všemu nesmí mít podle nového zákona dvě zaměstnání. Jídlo bude kupovat za plnou cenu, takže...

Na hovno.

Vyrazil za kurátorem.

Zastihl ho na poslední chvíli. Úředníkům zrovna končila pracovní doba. „Dobrý den, Dereku,“ přivítal ho milý Ind středního věku. Derekův pohnutý osud si pamatoval. „Zrovna jsem na vás myslel! Dnes to přišlo, mám to tady, podívejte. Budete mít radost! Do konce příštího týdne to budete mít doma oficiálně. Tohle vás potěší,“ usmál se. Podal mu do ruky několikastránkový dokument.

„Rozsudek ve jménu Spolkové republiky Německo...“

*„Tímto se pan Derek Acker, narozen... 1. října 2017 bytem... bla, bla...“
„Zprošťuje s okamžitou platností...“*

Cože?

*„... povinnosti hradit odškodné podle předchozího soudního rozhodnutí ze dne... číslo... dle rozsudku... bla bla bla...“
„Odůvodnění: Na žádost oprávněného Petera Haucka, narozeného... bytem... bla, bla, bla..., ... ze dne 20. května 2048...“*

Včera?

No to je mi ale rychlost!

Málem poskočil radostí.

Nebylo to jen o penězích, které mu zůstanou. Už se nemusí bát vězení za nedodržení splátkového kalendáře a zákazu pobytu! Má tedy pět měsíců čas si najít práci. Třeba v Berlíně, protože tímhle se jistě ruší dodatek o zákazu opuštění Saska. Protože kdyby byl bez práce půl roku, hrozilo by mu úřední vystěhování do některé no-go zóny. Toho se děsil úplně stejně jako kriminálu.

Konečně bude volný!

Veronika bude mít radost.

Zarazil se.

Proč to udělal?

Co se to tu sakra děje?

ZAROVNÁME TO NA TŘI MÍČE

Na takové zboží byl i Yvo krátký. Jestli je to to, co si myslí, musí se zeptat Melika, jestli o někom neví.

Věděl.

Melik se znal s člověkem, se kterým udělal pár obchodů. Obchodoval snad se vším. Dalo se předpokládat, že když nebude mít zájem on, určitě bude o někom vědět. Trochu se na něj sice zlobil, protože mu posledně jednoho z kluků pěkně pochroumal. Na oplátku mu slíbil kontakt na Středním východě. To by se Melikovi docela hodilo. Ze svých kluků nedostal, co se stalo. Nechtěli o tom mluvit. Považoval tedy záležitost za vyřízenou.

Příště si však rozmyslí, jestli je ještě někdy někomu půjčí.

Yvo se Melikovi svěřil, že tohle je jeho největší a zároveň poslední kšeft. Pak odsud vypadne. Melik byl z té zprávy trochu smutný. Řekl, že jestli je to jejich poslední obchod, nevezme si ani cent.

Yvo měl sen.

Vlastní bar v Karibiku. Nejlépe na Kubě. Po násilném převzetí moci před dvaceti lety se z ní stal, velmi nadneseně řečeno, jednapadesátý stát USA. Trvale se tu usadilo mnoho bohatých a vlivných lidí z USA, ale i Evropy.

Kuba měla nicméně zvláštní status.

Embargo bylo zrušeno, přestože zemi vládl diktátorský režim s nevraživým postojem k nejstarší demokratické zemi na světě. Nicméně nový režim nějakým nepochopitelným způsobem

prosperoval.

To bylo zvláštní.

Co bylo ale úplně nepochopitelné, nastolený systém dával lidem svobodu. Tedy, do určité míry, pochopitelně. Nicméně jak kdysi Kubánci prchali v primitivních člunech před komunistickým režimem za vidinou lepšího života do Ameriky, tak teď tomu bylo často i naopak. Protože kdo by nechtěl žít v zemi bez zločinu, v relativní svobodě s jasně nastavenými pravidly, v zemi s bezplatnou lékařskou péčí na vysoké úrovni, v zemi se spravedlivými a nízkými daněmi, v zemi bez korupce, kde má každý právo na střechu nad hlavou a zajištěné důstojné stáří?

Některá nezávislá média přesně takhle Kubu popisovala.

Yvo se dočetl, že dokonce zrušili vězení. Za menší prohřešky byla pokuta, ze větší vyhoštění a za těžké bez pardonu provaz. Pochopitelně, režim měl z pohledu Západu hodně vad, ale bylo jich překvapivě méně než kdysi, takže by se mohlo zdát, že Kubánci konečně vyhráli svoji revoluci.

Povolení k trvalému pobytu stálo hotové jmění a počet imigrantů podléhal přísným kvótám. Nicméně bohatí cizinci, zvláště z Evropy, byli vždy vítáni. Yvo na to bude brzy mít.

Od splnění dlouholetého snu je jen pouhý krůček.

Melik mu dohodl schůzku s člověkem, co se jmenuje Abir, na neděli.

Abir by se nejraději sešel hned, ale nechtěl vzbudit podezření.

* * *

Měli se potkat kousek za průmyslovou zónou, u slepého ramene řeky. Pro obchod s minimem svědků ideální místo. Kamerový systém pamatoval krále Artuše a o víkendech se tu pohybovaly maximálně tak rodiny s dětmi. Neděle byla slunečná, obloha azurově modrá a na popraskaný asfalt bývalého parkoviště pražilo slunce. Abir přijel v obstarožním, ale zato pečlivě udržovaném mercedesu s diplomatickou značkou. Yvo dorazil na motorce.

Abir měl s sebou pouhých sto padesát tisíc dolarů! To je zatraceně málo! Navíc v hotovosti!

„Přece jsem jasně vyzval, že chci bity!“

Yvo měl představu, že za jeden dostane minimálně tři sta tisíc. Nejprve si řekl o půl miliónu. Abir se mu vysmál.

„Maximálně dvě stě.“

Jestli chce australské dolary, dostane v přepočtu na eura jen sto osmdesát. Dohadovali se asi hodinu. Víc prý ani ťuk. Yvo se rozčiloval, že s takovou nabídkou se může jít bodnout. Klidně si počká. Prodá to jinde!

Takhle blbě se zase oškubat nenechám.

Pláclí si na 275 000 eur za kus v bitcoinech podle aktuálního kurzu.

Dají si vědět přes Melika.

Yvo mu dodá deset dalších kusů. Za to všechno dostane dohromady tři milióny a pětadvacet tisíc. Tři milióny zněly Abirovi lépe.

„Chceš se hádat kvůli dvaceti pěti tisícům?“

„Dobře, dobře, tak dobře! Zarovnáme to na tři míče. Ale ani o cent míň!“

Jasný?“

Židák jeden.

Přesně 2,5 milionu v bitcoinech chce na anonymní kartě, zbytek hotově v eurech. Nebudou se kontaktovat jinak než přes Melika. Sejdou se za dva tři dny.

Abir se zdál být netrpělivý. Chtěl se potkat hned zítra, ale Yvo trval na tom, že vzkáže po Melikovi, kdy přesně. Neměl od Dereka zbytek. Hlavně potřeboval časovou rezervu.

Pro jistotu.

Jeden nikdy neví.

HLAVNĚ MĚ NEOPOUŠTĚJ!

Derek šel od kurátora domů pěšky.

Neměl z toho dobrý pocit. Vrtalo mu hlavou, proč to Hauck udělal. Něco za tím je! Ale co? Tomuhle musí přijít rychle na kloub! Než odjel za Veronikou, zastavil se u sebe. Ze stolku vytáhl krabici a otevřel ji.

Chvilí uvažoval, že to odpíská.

Zajde na policii a udá se. Možná to bude polehčující okolnost. Třeba vyvázne i bez trestu. Teď bude mít víc peněz. Kurátor sice řekl, že bylo zrušeno pouze ustanovení o odškodnění, ale v podstatě nic nebrání požádat soud o zrušení omezení pohybu.

Bude to dobré. Má slíbenou práci.

„Když nějakou budeš mít, ty idiote.“

Kámoš v hlavě se opět probudil.

„Ty jsi vážně nepoučitelnej lůzr! Do vězení se vrátíš, to každopádně. Pět let jen za to, že to máš u sebe. Dělej, jak myslíš. Kreténe!“

Co když má ten parchant pravdu?

Co kdybych o tom řekl Konrádovi?

„Jasně, řekni to bejvalýmu poldovi! Co myslíš že asi tak udělá? Zeptá se, a ty se vezeš! Nikdy nic nedotáhneš do konce, Dereku! Jsi nula! Nikdo! Jsi prostě sráč! Mohl jsi mít prachy. Ty ale budeš mít leda tak hovno! Půjdeš si hačnout! Ty jsi vážně šikula! Cha! Jo a kup si lubrikant, budeš ho potřebovat! Nemáš nikoho, kdo by tě chránil! Hulibrku. Přesně tak. Bude z

tebe pěknej hulibrk.“

Vrátil krabici do stolku a odjel k Veronice.

* * *

Dovečeřeli. Betty si šla lehnout.

Veronika uložila Tonnyho a pak přišla za Derekem do kuchyně. Řekl jí, že si našel práci v přístavu. V pondělí jim to potvrdí. Neřekla na to nic. Jako by ji to ani nezajímalo. Zvláštní. Chtěl jí říct o zrušení odškodnění, ale pak si řekl, že s tím počká, až bude mít lepší náladu. Veronika se pustila do nádobí. Chtěl jí pomoci, ale ona nechtěla. Přistoupil k ní zezadu a objal ji. Jemně ho odstrčila.

„Co se děje, Niko?“

Položila utěrku na pult a otočila se.

„Dereku...“

Nechal ji, ať větu dokončí.

„Nejde to.“

„Co nejde?“

Schovala obličej do dlaní.

„Prostě to nejde. Nejsme si souzení.“

Nevěřil tomu, co slyší, ale vlastně to čekal.

„Proč to říkáš lásko? Co je to za nesmysly?“

„Já... Já... to prostě nedávám, Dereku. Nezlob se.“

Přistoupil k ní blíž a pevně ji objal. Neodstrčila ho.

Ne, ne, ne, to ne, to ne!

Vzal jí hlavu do dlaní podíval se jí do očí.

„To zvládneme. Řekni mi co mám udělat a já to udělám. Jestli chceš, vrátím to. Půjdu s tím na policii. Asi mě zavřou. Ale udělám to, jestli chceš. Řekni, lásko, řekni! Prosím! Hlavně mě neopouštěj.“

Cítil, jak se mu do očí pomalu derou slzy.

„Ještě se rozbřeč! Ty jsi vážně ubožák! Kdybych byl skutečněj, nejen v tý tvý debilní palici, dal bych ti takový dělo, že bys to nerozdejchal!“

Alter ego bylo vzteky rudé.

„Možná by to bylo nejlepší, Dereku.“

„Dobře. Udělám to.“

„Jestli to uděláš, tak jsi vážně píča!“

Takhle řídit ho ještě nezažil. Dostal tik. Veronika si toho všimla.

„Je ti něco?“

„To nic, to jsou asi nervy.“

„Já ti nebudu radit, co máš dělat. Necítím se na to. Ale nic se tím nezmění. Chápeš?“

„Opouštíš mě?“

Hlas se mu začal chvět.

„Ano,“ odpověděla. Hned na to se mu vrhla kolem krku.

Políbil ji. Nebránila se. Pomilovali se v ložnici.

* * *

Snídaně proběhla klidně, ale ve vzduchu bylo cítit napětí.

Dokonce i Betty musela něco tušit, protože po celou dobu jen tiše ukusovala máslový rohlík. Ani když se napila, nezvedla oči od hrnku. Jediný, kdo byl v pohodě, byl Tonny. Vrtěl se na židli a bavil se tím, že po Derekovi cvrnkal drobky. Smál se, když musel uhýbat jeho rychlým salvám. Derek se po očku díval po Veronice. Chtěl vidět, jak se tváří. Vypadala smutně.

Zeptal se jí, jestli nevyrazí ven.

„Nikam se mi nechce.“

„Zoo!“ zavolal Tonny.

„Zoo! Zoo! Kurva, zoo!“ přidala se Betty.

Derek se na ni pousmál, pokrčil výmluvně rameny a ukázal na ty dva. Vyprskla smíchy.

„Tak dobře, vy jedni... Vy...“

„Hajzlové!“ zavřískla zvesela Betty.

Teď už se smáli všichni.

* * *

Jít se podívat na zvířátka byl skvělý nápad.

Derek na chvíli zapomněl, co mu včera řekla. Slunce už tolik nepražilo, vál příjemný větřík a Veronika se rozhodla, že půjdou domů pěšky. Cestou se drželi za ruce. Všechno se zdálo v pořádku.

Jako dřív. Tonny s Betty šli napřed. Už byli skoro doma, když se ho Veronika zeptala, jak to má s prací v přístavu. Řekl jí, že by to bylo zatím načerno, což není sice úplně ideální, ale že ho časem zaměstnají oficiálně.

„Aspoň že už nemusíš platit.“

Zastavil se. Okamžitě si to uvědomila a nevědomky si dala ruku přes ústa.

„Jak to víš?“

Ještě jí to přece neřekl! Chtěl si to nechat na dnes. Po pravdě na to úplně zapomněl.

„No já... řekl mi to.“

Byl si jistý, že to není všechno. Najednou mu to došlo.

„Vážně si myslíš, že tomu věřím? Proč to udělal? A co ty s tím máš společného?“

Pustil její ruku.

„Je to složitější. Já... Proto se musíme rozejít.“

„Cože? Tak takhle to tedy je! Já jsem vážně idiot!“

„Nene, kdepak, ty jsi píča,“ zachechtal se přítel v hlavě. „Totální, blbá a tupá píča! Tady máš, cos chtěl! Idiotie!“

„Tak on ti určuje s kým máš nebo nemáš být? Je ten hajzl vůbec normální? Ty ho posloucháš? Veroniko!?“

„Dereku, je to složitější! Nebudeme to rozebírat na ulici.“

„Máš naprostou pravdu! To rozhodně nebudeme!“

Nakročil do silnice a mávl na projíždějící autobot.

„Co chceš dělat? Kam chceš jet?“

Nechal ji tam stát a odjel.

Adresu si pamatoval z rozsudku.

JSI JAKO KOVADLINA

Na zvonek u příjezdové brány nikdo nereagoval.

Derek před ní stál jako naježený tygr. Zvonil snad deset minut, ale interkom mlčel. Takže není doma. Nevadí! Rozhodl se, že si na něj hezky počká. Třeba celou věčnost! Uběhly dvě hodiny.

Začalo se stmívat.

Posadil se na lavičku v parku naproti Peterovu domu. Měl odtamtud dobrý výhled. Nemusel se poflakovat na chodníku, kde by na něj časem někdo zavolal policii. Nacházel se v lepší čtvrti. Někdo by ho mohl považovat za tipaře nebo za zloděje.

U brány zastavilo auto dovážkové služby. Ručně kovaná vrata se pomalu otevřela.

Vůz zajel dovnitř. Derek doběhl k bráně a schoval se ve stínu pouliční lampy. Počká si až to auto vyjede.

Vrata se otevřela. Podařilo se mu proklouznout než se stihly zavřít.

Po dlážděné cestě došel k pečlivě udržovanému domu z minulého století. Chvilí marně hledal zvonek. Nenašel ho. Vší silou zabouchal na mléčné sklo dveří. Derek si všiml, že mu krvácí dlaň. Musel se o něco říznout, když se na poslední chvíli propletl bránou. V domě se rozsvítilo.

Skrz sklo viděl přicházet siluetu.

Peter otevřel v bílém tričku a sepraných džínách. Podíval se na něj a když si uvědomil, kdo to je, rozezleně se na něj obořil.

„Co ty tu chceš? Běž okamžitě pryč, nebo zavolám policii!“

„Tak ji klidně zavolej! Ty hajzle!“

Derek se rozmáchl, ale Peter se ráně vyhnul a jednu mu vrazil.

Derek ji dostal na bradu. Byla to pecka jako hákem od přístavního jeřábu. Šel k zemi.

Dopadl na záda a na tři vteřiny byl mimo. V hlavě mu hučelo a svět kolem se roztočil. To už Peter sahal po mobilu. Derek se však oklepal a vyskočil.

Šel po něm tvrdě, ale Peter mu zasadil další, tentokrát na levou líci. Tuhle ránu ale ustál. Vrhł se na něj. Podařilo se mu dostat Petera do kravaty. Peter mu začal bušit do žeber, ale Derek nic necítil. Podařilo se mu ho povalit. Mlátil do něj hlava nehlava.

Rány, které však od Petera dostával, byly však mnohem tvrdší než těch pár, které se mu podařilo zasadit.

Vtom zaječela odkudsi siréna. Na oba dopadl seshora kužel ostrého světla.

„Občané, okamžitě toho zanechte! Toto je policejní zásah! Uposlechněte výzvu nebo bude použito donucovacích prostředků!“

Za přivolaný policejní dron vděčili Peterově bezpečnostnímu systému.

Software napojený na kamerový okruh vyhodnotil situaci a zavolal policii, jen co se propletl vraty. Policejní dron vyrazil napřed. Hlídka už byla zcela jistě na cestě.

Derek se odvalil na záda. Peter pomalu vstal. Ustoupil stranou, zvedl dlaně nad ramena a díval se do světla. Derek zůstal ležet. Za

tři minuty se skutečně objevila tříčlenná hlídka. Chtěli zavolat záchranku, protože Peter měl triko od krve. Byla však z Derekovy dlaně.

Policisté si ujasnili situaci.

Jakmile zjistili, že nejde o vloupání a těm dvěma pitomcům vlastně nic není, usoudili, že nebude třeba volat posilu ani záchranku.

Jeden ošetřil Derekovi ruku šicí náplastí. Druhý se zeptal Petera, jestli chce podat trestní oznámení za napadení a nedovolené vniknutí.

Derek se viděl, jak ho odvádějí v poutech, ale k jeho překvapení Peter prohlásil, že to byla chlapecká potyčka, která se nebude opakovat. Jestli je to možné, ať to vyřeší pokutou.

Policisté měli pochopení.

Oficiálně jim udělili pokárání bez pokuty a rozloučili se. Když odjeli a dron odletěl, chvíli se na sebe dívali. Derek se chystal odejít, ale Peter ho zarazil.

„Počkej tady, prosím. Hned budu zpátky.“

Vrátil se s broušenou láhví, dvě skleničky a vlhčenými ubrousky.

Derek si vzal dva a otřel si ruce a obličej. Ve spáncích mu bušilo jako o závod. Přesto vnímal absurdnost situace. Co může chtít? Peter si odlil, nalil i do druhé skleničky a podal ji Derekovi. Ten ji bezmyšlenkovitě přijal. Nenapil se.

„Podívej, nebudeme to protahovat,“ řekl Peter a smočil rty v bourbonu. „S Veronikou jsme si to myslím vyjasnili.“

„Co jste si vyjasnili?“

Peter vypadal překvapeně.

„Aha. Tak proč jsi přišel?“

„Proč jsi nechal zrušit odškodnění?“

„Ptal jsem se tě první.“

„Co máš co radit Veronice, s kým má nebo nemá být? Co je ti potom?“

„Nic a všechno. Já jí neříkám, co má dělat. Rozhodla se sama. Řekl jsem jí jen názor. To je vše.“

„To je vše? Názor? Názor!? O čem to kurva mluvíš!? Proč by se tě vůbec měla ptát?“

„Vyplynulo to z rozhovoru.“

„Z jakýho rozhovoru?“

„O její budoucnosti.“

„To mi chceš říct, že její budoucnost je závislá na tom, jestli se mnou bude, nebo ne? Dřív to povýšení nedostane? Tak jsi to myslel?“

„Tady vůbec nejde o práci, příteli. Jsi jako kovadlina. Táhneš ji dolů, ať se ti to líbí nebo ne. Vždyť se na sebe podívej! Co z tebe asi tak bude mít? Jen problémy. Nemáš nic. Jsi bez pořádného vzdělání, děláš podřadnou práci, a nebýt mě, nemáš ani na chleba! Nakonec skončíš na ulici nebo tam, odkud tě neměli vůbec pouštět.“

Derek si posměšně odfrkl, ale nezmohl se na slova odporu.

„Vidíš? Tohle je přesně ono! Přesně taková mrdka tě zašlápne! Kdy bude chtít! A víš proč, ty trole? Protože on na rozdíl od tebe ty prachy má! Prachy, který ty nemáš! A nikdy mít nebudeš! Protože jsi sráááá. Přizdisráááá! Cha cháá.“

Derek nevěděl, koho má nenávidět víc. Petera, sebe nebo ten zkurvenej hlas v hlavě?

„Na něco jsem se ptal.“

„Myslíš, proč jsem to nechal zrušit? Nic za tím nehledej. Prostě mě o to poprosila.“

„A tys' jí jen tak vyhověl?“

„Proč ne? Nastínil jsem, jaké má možnosti bez tebe a co ji pravděpodobně čeká s tebou. Rozhodla se sama. Podle mě správně. Tak proč bych jí nevyhověl. Jen jsem jí to rozhodnutí usnadnil.“

Peter mřil jako vždy přesně.

Byla to ta nejtvrďší rána, kterou od něj dostal. Celou tu dobu si myslel, že mu jde o pomstu, ale teď mu došlo, že celou dobu mu jde o ni. Že se mu podaří Dereka utopit, to byl jen bonus. Peter cítil, že se mu podařilo zatít do živého. Možná mu ho v tu chvíli bylo i líto, ale nemínil ho nijak šetřit.

„Nech ji být, jestli ti na ní záleží. Veronika má před sebou budoucnost. Zaslouží si lepší život. Ale ne s tebou. Tak jí ho neber. Nekaž jí ho. Pokud ti na ní a na tom malém opravdu záleží.“

Derek do sebe obrátil sklenku a s pohrdlivým výrazem ji odhodil do trávy.

„Jmenuje se Tonny.“

Odkulhal do tmy.

Když se za ním zavřela brána, hádal, že minimálně dvě žebra bude mít nalomená.

NAPOSLEDY

Derek se u Veroniky nechtěl ukazovat.

Nestál o to, aby ho v takovém stavu viděla. Má napuchlé oko a psychicky je na dně. Ne, takhle ho nesmí vidět! Musel myslet na to, co mu řekl.

Ještě ho nikdy nikdo tak neponížil!

Peter se mu dostal pod kůži.

Najednou to začalo dávat smysl. Se svou minulostí a nejistou budoucností není pro Veroniku vhodný partner. Ona musí myslet na Tonnyho. Na mámu. Koneckonců i na sebe. Nemá jí co nabídnout. Nazvala ho zlodějem.

Kdoví, jestli ho někdy milovala.

Jsem k ničemu.

Chudáš bez pořádného vzdělání.

Pak v něm vzklíčilo semínko odporu. To to má jen tak vzdát?

Mám mu ji nechat jen proto, že je zazobanej?

Přece v těch sračkách nebudu věčně!

„Tak už nebuď, ty idiote! Nebuď do prdele pořád tak chudej!“

Ty mi dej taky pokoj!

V pondělí zajde do přístavu a pak se sejde s Yvem. Teď půjde domů. Snad mu ten kretén v hlavě dá pokoj.

Doma do sebe hodil dva prášky na spaní. Po dvaceti minutách usnul. Veronika se během víkendu vůbec neozvala.

Volal Konrád, ale tomu pro jistotu nezvedal telefon.

* * *

Derek tu práci v přístavu vzal. Slíbil předákovi, že nastoupí od prvního. V poledne zašel do zastavárny. Yvo ho přivítal skvělou novinkou. Derek však vypadal, jako by mu bylo všechno jedno.

„Co to máš s okem? Proč se tak belháš?“

„Mám asi nalomený žebra.“

Yvo nadzvedl obočí.

„Výměna názorů.“

„Jo ták! Oukej. Tak hele, máme kupce. Zaplatil zálohu. Kešem, ale to nebude problém, umím to když tak prohodit za bity. To je záloha pro tebe. Abys mi věřil.“

„Kolik?“

„Padesát tisíc dolarů.“

„Hm. Doufám, že aspoň v novejch,“ ušklíbl se.

„Jasně že novejch!? Hele, co je to s tebou? Budou prachy! Chechtáky, vole! Hodně! Ty nemáš radost? Uvědomuješ si, že to nebyla prdel? Myslíš, že to můžeš jen tak někomu strelit?“

„Mám radost.“

Neznělo to tak.

„No hlavně mi ty vole neříkej, že je v tom ženská! Já tenhle pohled totiž moc dobře znám! To bys mě fakt dojal! Hlavně, poslouchej mě dobře, když je v tom pochvička, vole, všechno, fakt mě dobře poslouchej, všechno, jde do prdele! Raz dva! A ono to pude do

prdele, jestli nebudeš rozumnej!“

Yvo sepnul prosebně ruce.

„Takže hlavně, hlavně, žádný píčoviny! Kšeft je rozjetej! Nesmíme ho posrat, je ti to doufám jasný?“

„Jasný. Bez obav.“

„Kdy doneseš zbytek?“

„Zítra večer.“

„Hele, ne. Radši ráno, nebo nejlíp ještě teďka.“

„Dneska ne. Zítra ráno.“

„Dobře, dobře, draku! Tak sme domluvený, jo? Mysli na to! A prosím tě, jestli je v tom tvým utrápeným postoji kundička, pošli ji do prdele, protože jich po světě běhá miliarda. Možná dokonce tři.“

Derek se ušklíbl.

Tohle vážně tak potřeboval slyšet!

Rozloučil se.

Cestou domů ho napadlo, že zajede do *Toweru* za Konrádem, ale pak si to rozmyslel. Půjde se vyspat a zkusí nabrat sílu na večer.

Bude ji zatraceně potřebovat.

* * *

Veronika byla po dovolené první den v práci. Petera nepotkala. Proto ani nevycházela z kanceláře. Během volna se jí nakupila spousta papírování, a tak byla ráda, že na tom může v klidu dělat. Nikdo ji naštěstí nerušil. Pozdravila se s kolegy, zavřela dveře a pustila se do práce. Stejně musela myslet na Dereka. Taky na Petera,

na mámu, na Tonnyho, na hypotéku. Pořád dokola.

Ke všemu jí nebylo dobře.

Ten oběd byl fakt mimořádně hnusnej.

Ach jo.

Opřela se lokty o stůl. Bradu přitom položila do dlaní. Proklínala se, jak se včera tak hloupě prořekla.

Jsem fakt kráva!

Derek odjel. Kam asi? K Peterovi? Těžko. Vždyť ani neví, kde bydlí. Nebo snad ano? To snad ne!

Derek.

Ukončí to.

Musí to ukončit.

Prostě to ukončí!

Proč jí všichni nedají sakra pokoj?

Proč?

Rozplakala se.

* * *

Derek strávil víkend u televize, civěním do stropu a bezesným spánkem. Blížil se večer a žaludek měl jako na vodě. Hodil krabici a balíky stodolarovek do tašky a vyrazil.

* * *

Betty a Tonny už spali.

Zeptala se, jestli nemá hlad. Poděkoval, že nebude jíst. Zeptal se, jestli může přespat. Kývla, že ano. Když šli nahoru, zeptala se, co to má s okem. Neodpověděl. Veronika ztišila rádio a posadila se na postel. Derek si sedl vedle. Nikomu se nechtělo začít. Nevěděli jak, ale dobře věděli, co přijde.

„Já to chápu, Veroniko,“ řekl tiše. „Jestli to tak chceš...,“ nedopověděl a sklopil oči. „Miluju tě.“

Podíval se na ni. Přisedla si k němu blíž a opřela se o něj. Byla smutná.

„Jenom láska nestačí,“ řekla pološeptem a oči se jí při tom zaleskly.

Derek si uvědomil, co to znamená. Zavřel oči jako by se chtěl přesvědčit, že se mu to jen zdá.

Je to jen sen.

Pítomej, blbej, zlej sen.

Musí to tak být! Protože až je otevře, podívá se na ni, ona se usměje, políbí se a pak se obejmou.

Svět bude zase v pořádku.

„Dereku, promiň,“ zašeptala. Ucítil její horkou a hebkou dlaň na tváři, srdce se mu rozbušilo a hrud' se mu sevřela.

Ta známá nemá bolest, co krade kyslík z plic, co drtí aortu jak svěrák, se vrátí. Veronika dala ruku dolů. Derek ji chytil a propletl

prsty. Položil si její ruku na tvář a hladil se jako štěně, které odtrhli od mámy. Jako dítě, co se dožaduje lásky. Začala ho hladit. Uvolnil jí ruku a letmo konečky prstů laskal Veroniku po hřbetu dlaně.

Tak to měla ráda.

Milovala jeho doteky. Derek to věděl a udělal by cokoli, třeba největší krivárnu světa, jen aby změnila názor. V tu chvíli si přál zastavit čas.

Otevřel oči.

Svět se nezdál v pořádku. Její duhovky, jejichž vzor a modrozelený nádech mu připomínaly cizí planetu, se zalévaly slzami. Zorničky měla rozšířené, oči tmavé a hluboké jako Mariánský příkop. Sklonila hlavu. Derek obrátil dlaň vzhůru a vtiskl do ní polibek. Chtěl, aby ho zase hladila.

Vjela mu rukou do vlasů.

Prohnal se jím výboj. Jiskřivě jasné záblesky vysokého napětí uvedly všechny jeho smysly do pohotovosti. Brzy nastane ta chvíle. Bolest trpělivě čekala opodál. Cítil ji.

Tohle zatraceně dobře znal.

Podívala se na něj. Nikdy nesnesl pohled na ženské slzy. Věděl, že se stejně jako ona rozbřečí. To nehodlá dopustit. Ne před ní. Už ne!

Tohle už nebude nikdy dělat!

Nikdy!

To se nesmí stát!

Ta chvíle přesto přišla.

Přestože ji čekal, intenzita ho překvapila. Vystřelila jako baracuda číhající na kořist a kousla do něj vši silou. Neměl šanci. Tvář se mu zkrivila žalem a z očí se mu vyhnal potok slz. V tu chvíli si vzpomněl na Dianu. Zase nemohl popadnout dech. Měl pocit, jako kdyby se atmosférický tlak v pokoji snížil na tisícinu normálu a krev v žilách se začala vařit.

Pomalou a s bolestnou rozkoší.

Tlak se vrátil do normálu a vakuum v srdci povolilo. Intenzivně vnímal její vůni a brečel jako malý kluk. Políbil ji a ona se nebránila. Jeho polibek opětovala s vášní hlubokou jako ještě nikdy předtím.

Asi proto, že tohle bude naposledy.

Ona to věděla, on to věděl. Snad proto, a navzdory silným emocím, vnímal jasně. Aby tuto scénu, čas i prostor, prostě tohle všechno, aby si to vryl nadobro do paměti. Stalo se. Nikdy na to nezapomene. Stejně jako nikdy nezapomněl na Dianu a její smrt, stejně jako nikdy nedokázal schovat myšlenky na nenarozeného syna. Veronika vnesla do jeho života naději a lásku, kterou se mu právě chystala vzít.

Z rádia se jako naschvál linula píseň, jejíž slova páčila jako sůl v čerstvé ráně.

What has happened to it all?

Crazy, someone say

Where is the life that I recognize?

Gone away

Milovali se s přestávkami celou noc. Bylo to poprvé, co se ani jednou

neudělal. O to víc prožíval její orgasmy.

Pokaždé, když strnula v křeči, viděl svět v jiné perspektivě.

Přestali se mazlit až pozdě v noci. Leželi pod příkrývkou, nazi, unavení a propletení jeden do druhého.

Rozhodl se, že odejde za svítání. Musí zmizet dřív, než se vzbudí Betty nebo Tonny. Přitiskl se k ní zezadu a chytil ji za řadro. Potom ji chvíli hladil přes holé hýždě. Pak ji zase chytil za prso a jemně se k ní přitiskl. Spala. Nebo si to myslel. Pak ho začalo bolet rameno a tak opatrně uvolnil dlaň.

Veronika ho vzala za ruku a položila ji zpátky.

„Co se děje, lásko?“ zamumlala.

Vysoukal se o kousek výš, opřel se o loket a pozoroval ji, jak oddychuje. Vypadala klidně, skoro až šťastně. Vydržel by se na ni dívat věčně, ale křeč v rameni se nedala ignorovat. Opatrně vytáhl ruku, políbil ji na tvář a pak zašeptal do ucha.

„Musím se otočit. Spi.“

„Dobře, miláčku. Hezky se vyspi.“

Otočil se k ní zády a Veronika k němu natáhla ruku, jako by se chtěla ujistit, že tam pořád je. Nemohl usnout a zase se mu chtělo brečet. Bylo toho nějak moc.

Vždyť to nedává smysl!

Lásko, miláčku.

Řekla to, jako by se nic nestalo!

Nakonec se mu podařilo na chvíli usnout.

* * *

Displej na hodinkách se rozzářil a zápěstí zlehka zavrňelo.

Bylo skoro sedm.

„Budu muset jít,“ zašeptal.

„Dobře.“

Zřejmě už byla nějakou dobu také vzhůru.

„Počkej, půjdu s tebou.“

Teď by si přál zůstat.

Na jednu stranu nechtěl, aby ho šla vyprovodit, na druhou si neuměl představit, že bude jen tak ležet, zatímco on se oblékne, a pak se prostě sebere a už ji nikdy neuvidí. To přece nemůže být pravda! Nevěděl, co bude lepší, a tak neřekl nic.

Veronika se opřela zády o čelo postele, nohy měla přikryté a pozorovala ho, jak se navléká do džín.

Do dvou minut byl oblečený.

Zalitoval, že byl tak rychlý. Ne, už to nebude protahovat! Nebo snad ano? Mohlo by to trvat věčnost.

Celou věčnost!

Když se oblékal, ani jednou se na ni nepodíval. Veronika vstala. Byla nahá a v jeho očích krásná. Perfektní. Dokonalá.

Tak ji vnímal.

Úžasná bytost.

To jí říkával v intimních chvílích. Sehnula se pro noční košili a rychlým pohybem ji hodila na sebe přes hlavu.

Dveře ložnice vrzly, když je otevřel.

Sešli po schodech.

Veronika otočila klíčem v zámku a ustoupila stranou. Derek se zastavil a civěl na ně. Jakmile se otevrou...

Game over.

Tak tam jen stál, hypnotizoval kliku a cítil její pohled v zádech.

Otočil se k ní.

Vrhla se mu kolem krku a pak ho dlouze políbila. Nakonec udělala Derekovi křížek na čele, stejně jako to dělala paní Altmanová. „Sbohem,“ řekla. Vytáhl ruku z kapsy u bundy a pohladil ji po tváři. „Miluju tě, víš to?“ „Vím.“

Otevřela dveře. Vyšel ven.

Ještě jednou a naposledy se ohlédl. Stála tam, v brzkém chladném ránu, krásná, milovaná, pouhého půl metru od něj. Přesto se zdála být dál než Slunce od Země.

Než zavřela dveře, všiml si, že pláče.

Kapitola šestá: Try

TADY NĚCO NEHRAJE

Case získával pocit, že návštěva Centrály zvláštních operací v Chemnitzu byla ztráta času.

„Byrokrati podělaný! To snad není pravda!“ vztekal se před vchodem nenápadné dvoupatrové budovy, která kdysi bývala sídlem obávané tajné policie.

„Tohle přeci není možný! Někdy mám pocit, že to dělají schválně!“

Prošacoval sako a vytáhl z kapsy krabičku cigaret. Všiml si omšelé cedule s nápisem „*Rauchen verboten!*“ a ušklíbl se.

„Vy mně taky ...“ zamručel a zapálil si. S výrazem uspokojení vyfoukl kouř.

Už nevypadal tak nasupeně.

„Co budeme dělat, Ezi?“ zeptal se Cobb.

„Pojedeme zpátky. Něco mě totiž napadlo. Ale budeme to řešit až ráno.“

„A teď budeme dělat co?“

„Dáme si něco k jídlu. Německé pivo. Co ty na to?“

Nadšeně přikývl.

„Co tě napadlo?“

„To číslo.“

Case se zahalil do oblaku cigaretového kouře.

„Myslíš to sériový číslo?“

„Ano! Mechanik nám sice vysvětlil, proč nesedělo, ale mě napadla

ještě jiná věc.“

„Jaká?“

„Co když v tom to „*iksko*“ původně bylo a někdo ho později vyměnil? Přeskočím, jak se tam mohlo dostat. Hypoteticky tam bylo.

Okay?“

„*Okay.*“

„Fajn, takže...“

Case začal chodit v kruzích. Našlapoval dlouhými kroky a usilovně vyfukoval kouř jako dieselová lokomotiva. Cobb věděl, že ho nesmí přerušovat.

Caseho mozek začal nabírat na obrátkách.

„Proč by někdo montoval čip za desítky miliónů do úklidového robota? Nedává to smysl. Kirchner byl údajně poslední, kdo měl s robotem co do činění. Teoreticky ho tam tedy namontovat mohl. Proč by to ale dělal?“ přejel palcem po bradě, „No jasně! Protože to nevěděl! Jak k tomu přišel, je záhada, ale to teď nechme být. Hm! Možná si to uvědomil někdo jiný. Kdo? Někdo, kdo má přístup k servisním datům! Nakonec, klidně to mohl být Kirchner, když si to uvědomil. Zjistil, že to má obrovskou cenu. Jasně! A protože je mladej a blbej, tak si myslí, že to lehce prodá, protože se na to nepříjde. Vráti se pro něj a vymění ho. Pak dostane padáka. Krátce na to zmizí.“

Odmlčel se. Znova se poškrábal po bradě a pak potáhl dvakrát za sebou.

„Ne! To je hloupost! I kdyby se mu podařilo čipy prodat, o čemž vážně pochybuji, nedokázal by se vypařit beze stopy. Podle profilu na to nemá. Leda...“ zašlápl oharek, „leda... Ne. Každopádně vsadím krk, že je v tom namočený a ...“ zarazil se.

Po paměti vylovil cigaretu z krabičky v kapse. Místo aby ji zapálil, začal s ní klepat o dlaň druhé ruky.

„To „*iksko*“ tam bylo! Zítra mi dáš za pravdu. Teď už nic nezmůžeme. Máme na něj kontakt?“

„Na koho? Na toho technika? Jasně.“

„Fajn. Napiš mu, že ho necháme vydělat dalších pár stovek. Ať dorazí na osmou. Hlavně ať je zticha!“

Caseho mozek se přehodil do běžného režimu. Vrátil cigaretu do krabičky a spokojeně se usmál.

„Jdeme! Umírám hladem. Zavoláme si lidský odvoz. Doufám, že taxikář bude vědět, kde se dobře najíme.“

Cobb se pousmál.

„Hele, Ezi, tak mě napadá, mají tady vůbec normální taxíky?“

Naštěstí měli.

RIZIKO PODNIKÁNÍ

Do Dereka se pustila zima už pár bloků od Veroničina domu.

Ze severu přicházela studená fronta. Silný vítr posilněný bodavými kapkami deště hlásal, že ledoví muži přišli sice později, ale o to jsou silnější. Zapnul si bundu až ke krku, skrčil hlavu mezi ramena a vyrazil proti sílícímu větru.

Navzdory slotě se rozhodl jít do zastavárny pěšky.

Yvo měl dorazit na devátou. Nebylo ani osm. Času má tedy dost. Možná jsem měl zůstat o něco déle, pomyslel si. Jenže on musel vypadnout! Vydýchat to. Kdyby se měl loučit ještě s Tonnyem, bylo by toho na něj moc.

Dlouhá procházka mu může udělat jen dobře.

Vítr se změnil ve víchr. Kabela na Derekově rameni se pod jeho náparem otevřela. Málem to vysypal! Ujistil se, že tu zpropadenou krabici neztratil, sevřel tašku pevně do podpaždí a přidal do kroku. Chodníky byly zasypané okvětními lístky z šeříků, jabloní a kdoví čeho ještě.

Déšť se změnil v liják. Jít tam pěšky se nezdál být dobrý nápad.

Stopnul si autobota.

V kabině vozu bylo příjemně, voněla čistotou a sedačky z umělé kůže byly vyhřáté od předchozích pasažérů. Nadiktoval autobotu okružní jízdu. Po chvilce kolébání tlumeným zvukem elektromotorů usnul mělkým spánkem.

Autobot zastavil před zastavárnou těsně po deváté.

„Tak co, máš to?“ uvítal ho netrpělivě Yvo.

„Jo. Mám.“

„Super!“

Yvo přejel Dereka zkoumavým pohledem. Ukázal na modřinu pod jeho okem.

„Vypadáš děsně, víš to?“

„To ty taky. A mně taky. Víš co,“ obdařil Yva nevrlym pohledem.

„Sorry jako. Prachy budou v pondělí. Sejdeme se zase tady těsně po druhý. Zatím buď v klidu, loupofájl. Žádnej telefon, jasný? Nevolej mi v žádným případě. Ideálně mobil vůbec nepoužívej.“

„Jsem asi úplně blbej.“

„Óóó, óó, tak to pardon,“ poplácal ho přátelsky po rameni.

Yvo se zdál být dobře naladěný.

„Jak ti to mám připravit? Všecko v bitech, nebo chceš i keš?“

„Jen v bitcoinech. Na dvě karty.“

„To ti jedna nestačí?“

„Je to snad do prdele problém?“

„Oukej, oukej! Nebuď hned tak naježenej,“ zašklebil se. „Jak to chceš rozdělit?“

„Půl na půl. Z té mojí odečti, co jsi mi už dal.“

„Seš si jistej?“

Neodpověděl.

„Že se vůbec ptám, co? Hele, je to tvoje věc. Ale že jsem se trefil, že jo? Že je v tom pochvička, hm? Nemám pravdu?“

„Dvě karty, půl na půl, mínus ta záloha. Víc není tvoje starost.“

Yvo se lehce zamračil.

„Hele, poslouchej, Dereku. Možná si myslíš, že je mi do toho hovno. A jo, to vlastně je, máš recht. Ale ne tak úplně! Co když ta tvoje čárka začne utrácet jako zběsilá a skočí po ní bernák, hm? Vole je ti jasný, že stačí takhle málo, podívej, takhle málo a jsme oba v pěkném průseru? Napráší tebe a ty mě.“

„Riziko podnikání, ne?“

„No já jen, aby sis uvědomil, co všechno se může posrat!“

„Snad vím, co dělám.“

„No tak to sem hnedka klidnej. No jak chceš. Půl na půl mínus, co jsem ti dal.“

„Díky. Tak v pondělí. *Tschüss*.“

Derek vyndal krabici z tašky a podal ji Yvovi. Ani nečekal, až ho vyprovodí. Protáhl se pod zpola vytaženou mříží a vyběhl do hustého deště. Yvo se za ním chvíli zamyšleně díval.

„Doufám, že až tě lapnou, budu dávno v prdeli.“

V tónu jeho hlasu se mísila lítost i kus opovržení.

KAM JSI HO ZAKOPAL?

Derek jel ze zastavárny za Konrádem do práce.

Když vešel do lobby hlavním vchodem, měl divný pocit. Pracoval tu šest let a tři měsíce. *Tower* znal důvěrně, ale najednou mu připadala budova chladná a cizí. Nahlásil se na recepci, že jde za Konrádem.

Za chvíli se objevil. Z jediného pohledu mu bylo jasné, že se něco muselo stát.

„Co se děje? Co to máš s okem, ty kluku? Proč seš proboha tak mokrej?“

„Ta mrcha mě dohnala, Konráde.“

„Kdo? Co? O čem to mluvíš?“

„Moje minulost. Je konec. Rozešla se se mnou.“

„Počkej, počkej. Hezky popořadě! Kdo? Veronika?“

Přítakal.

„*Scheisse!* To je mi líto. Pojď, posadíme se. Tam mi to v klidu povíš,“ odvedl ho stranou k boxům pro návštěvy.

Sedli si.

„Tak povídej.“

„Může za to Hauck. Chce Veroniku.“

„Počkej, počkej! Já tomu nějak nerozumím! Chceš mi říct, že se na tebe vykašlala kvůli němu? To se mi nechce věřit!“

Nedočkal se odpovědi. Pokrčil rameny.

„No jo, co naděláš. Víš, do ženský a do melounu nevidíš.“

„Ten hajzl jí řekl, že když mě nechá, má před sebou budoucnost! V

bance. Vlastně v životě. Tak nějak mi to nasázel do hlavy.“

„Počkej, tys s ním mluvil?“

Ukázal si na oko.

„Aha.“

„To ale není všechno, Konráde.“

„Jistě že není. Takže kam jsi ho zakopal?“

Derek se musel pousmát navzdory všemu, přestože neměl daleko do breku. Konrád měl dar vidět na všem něco pozitivního.

„Představ si, že už po mně nechce platit. Nechal to soudně zrušit. Dokonce to nabylo právní moc. To je co?“

Konrád nadzvedl údivem obočí.

„Koukám, že ten pán je samý překvapení!“

„To zařídila ona. Prostě se dohodli. Věřil bys tomu?“

„Co ti mám na to říct?“ povzdechl si Konrád. „Podívej se, Dereku. Já vím, že tě to neutěší, ale aspoň něco. Teď budeš mít konečně víc peněz, najdeš si lepší práci a potom, až to přebolí, najdeš si jinou.“

„Já chci ale Veroniku!“

Konrád se pousmál.

„Chápu. Hele, to chce čas. Nakonec, uvidíš sám.“

„Čas? Podívej se na mě, vždyť já jsem snad prokletej! Myslíš, že se někdy dočkám úplně normálního lidskýho štěstí?“

Konrád věděl, že nemá cenu ho přesvědčovat. Ne teď a ne v takovém rozpoložení. Rychle změnil téma.

„To mi připomíná, že mám pro tebe dobrou zprávu. Na tom příznaku se pracuje. Bude tě kontaktovat Schimmi, teda komisař

Götze, můj bývalej parťák.“

„Kašli na to, Konráde. Už mám práci v přístavu.“

„To je dobře. Promluvíme si večer. Přespíš u mě?“

Přikývl a pak se rozklepal zimou.

„Jeď radši hned. Vezmi si taxíka nebo autobota. V lednici najdeš něco k jídlu. Nebo si něco objednej. Tady, na,“ vytáhl z peněženky několik desetieurovek.

„Já mám peníze.“

„Dobře. Převleč se u mě do něčeho suchýho. Hlavně se zkus hodit do klidu. Zítra něco podnikneme, jo? Vezmu si volno.“

„Tak jo.“

Konrád ho na rozloučenou objal.

„To bude dobrý, uvidíš.“

ZKURVENĚ VELKEJ HÁČEK

Cobb s Casem se brzy ráno objevili v *Depositu*. Mechanik dorazil těsně po nich.

„Máte s sebou všechno?“ vyštěkl místo pozdravu Cobb.

Mechanik přikývl.

„Výborně, tak se do toho pusťte!“ pokynul s úsměvem Case a podal mu laptop.

Mechanik se připojil k robotovi.

„Jen abyste věděli, tohle se dá udělat vzdáleně.“

„Víme. A přesně tohle dělat nechceme,“ odsekl Cobb, tentokrát o něco mírněji.

„Co potřebujete vědět?“

Case se zamyslel.

„Chceme hloubkovou analýzu. Za poslední, dejme tomu, dva měsíce.“

„Tu už jsem přece dělal.“

„Ano, ale dnes to projedete důkladně naším vlastním softem.“

„Jak si přejete.“

Za pár minut měl hotovo.

„Tady,“ ukázal prstem Cobb na data v obrazovce.

„A tady taky,“ usmál se Case.

Otočil se k mechanikovi.

„Musím se podívat na váš server. Přihlaste se pod vaším účtem.“

Case vzal laptop a posadil se ke stolu u zdi. Chvilí tůkal do klávesnice, potom ho vypnul a vrátil se k mechanikovi a podal mu balík padesátieurovek.

„Tohle je za vaši ochotu. Je to o dost víc, než jsme slíbili.“

„Děkuju! Co mám...?“

Caseho dobrácký výraz zmizel mrknutím oka.

„Dobře mě teď poslouchajte, pane Rzehaku. Tohle je naše tajemství. Nikomu, a to znamená ani manželce nebo milence, na smrtelné posteli, prostě nikdy nikomu nic neřeknete. Nikdy. Protože, a teď věnujte zvláštní pozornost tomu, co říkám, protože jestli si pustíte pusu na špacír, do konce života budete litovat, že jste si ty peníze vzal. Rozumíme si?“

„A... Ano.“

„V tom případě děkujeme. Teď prosím jděte.“

Mechanik se uctivě vypoklonkoval.

„Budeme potřebovat kancelář,“ podíval se na Cobba.

Cobb vytasil z kapsy mobil a hned se začal vztekat.

„Do hajzlu, co je tohle za debilní barák? Jak jako, není signál!?“

Pak se znenadání usmál a celý se rozzářil.

„Zajdu nahoru a řeknu asistence našeho pana kapitána. Všiml sis, Ezi, že je má vážně pěkný?“ naznačil dlaněmi.

Case obrátil oči v sloup a zakroutil hlavou.

„Kdy ty už konečně dospěješ?“

„Nikdy, Ezi. Nikdy! *Forever Young, I want to be, forever young...*,”
zanotoval posměšně chytlavý song, co slyšel včera v taxíku.

Case se plácl do čela, až to mlasklo.

* * *

Gabriela je dovedla k zastrčené zasedačce v šedesátém druhém podlaží.

Cobb se ihned posadil za stůl a zapnul počítač. Než se linka ověří, zabere to pár minut. Case mezitím ztmavil prosklenou stěnu, aby měli soukromí, a pak se posadil na parapet u okna.

Mlčky pozoroval obzor.

Notebook zapípal. Linka byla připravená a Cobb se připojil. Case se podíval na hodinky. V Tallahassee ještě nevyšlo slunce.

„*To je mi ale překvapení! Ráda tě vidím,*“ usmála se na Cobba nakrátko střižená blondýnka v černém tričku, bujným poprsím a výrazným líčením. Mohlo jí být asi tak dvacet.

„Čau kočko!“

„*Copak potřebuješ?*“

„Potřebuju proklepnout jednoho..., počkej..., Günter Simitz, Drážďany, Německo. Identifikátor 3201214691440. Chci to všechno, bejby! Beze stopy, nejvyšší utajení.“

„*Dobře. Vydrž chvílku. Jak se jinak máš?*“

Ani na okamžik z něj nespustila oči. Cobb udělal obličej, jako kdyby zapíjel sušené chilli.

„Co ti mám povídat. Evropa, Německo. Humus, filcky, nenávist,
“ ušklíbl se.

„Aha. Kdy se vracíš?“

„Těžko říct. Záleží, kdy tady skončíme.“

„Ty jsi tam s Ezim?“

„Jo jo, jasně, že jsem. Ezi?“

„Pozdravuj ho.“

Cobb se otočil na židli ke Casemu.

„Pozdravuje tě,“ zamrkal spiklenecky.

Case dělal, že ho neslyší.

„Ezi! No tak, pojď pozdravit Try!“

Viditelně se mu nechtělo. Přesto poodešel od okna a postavil se za Cobba.

„Trinity.“

Zněl neosobně.

„Ahoj Ezi. Co děláte v Evropě?“

„Máme práci, představ si,“ vyštěkl a udělal krok mimo záběr.

„Můžeš mi sakra říct, proč je zase zmalovaná jako mýval? Co ty prsa? Proč vypadá jako laciná dorota?“

Cobb se culil jako kluk.

„Hej! Jestli ti to nevadí, slyším dobře! Jsem pořád tady! Haló!?“

„Promiň, ale teď mluvím s Daltonem! Co kdybys dělala svoji práci?“

Nestála mu za to, aby se na ni podíval.

„To jako fakt? Hele, Ezekieli Thomasi Case, nevím, co jsem ti sakra kdy udělala, ty starej náfuko, ale víš ty co? Jdi třeba k čertu, ty jeden namyšlenej, arogantní parchante! A pro tvou informaci, já neustále odvádím práci, i když tady s tebou, ty všiváku jeden, ztrácím čas! Protože já, na rozdíl od tebe, já jsem minimálně tisíckrát efektivnější, než ty jsi kdy býval na vrcholu před dvaceti lety! Co před dvaceti? Třiceti! Ty jeden páprdo!“

Tvář jí zrudla vztekem. Pak se náhle, jako mávnutím kouzelného proutku, uklidnila.

„Hotovo, Daltone. Výsledek máš ve složce.“

„Try, ale no tak, vždyť ho znáš.“

Naklonil se k displeji, aby to vypadalo, že ho Case neslyší.

„Začíná z něj bejt mrzout, no.“

„Mně je to fuk! Fakt by mě zajímalo, co se mu pořád nelíbí. Co má s téma kozama? Vždyť jsou pěkný, nebo ne?“

„Jsou přímo božský. Já bych si tak sáhl, kdyby to šlo.“

„To je od tebe hezké. Kdybych mohla, tak bych zvlhla,“ zakroužila prsty přes bradavky, našpulila koketně rty a mrkla na něj.

„Pa.“

Než se odpojila, poslala mu vzdušný polibek.

Cobb se otočil na Caseho.

„Kolik ti je, proboha?“

„Asi tak o třicet míň,“ zašklebil se. Hned však zvázněl, protože si nebyl jistý, jestli to právě nepřehnal. „Promiň, šéfe, nemyslel jsem to tak. Vždyť víš, jak se Try poslední dobou lehce vytočí.“

„Tak co nám ta chytrá horákyňe dala za výstup?“

„Hned se na to mrkneme.“

Ta mladá žena, se kterou mluvili přes zabezpečenou linku, odvedla skvělou práci.

Jmenovala se Trinity, nebyla skutečná a nebylo to její pravé jméno. Zvolila si ho sama. Ona, on či ono ve skutečnosti žádné jméno nemělo. Jenže ONA zbožňovala staré filmy a oblíbila si jednu postavu z jisté kultovní sci-fi série.

Prý se jí moc líbí.

Trinity vzešla z projektu Global Artificial Intelligence Array, zkráceně G.A.I.A. Když se její vývoj posunul, měřeno dle lidských měřítek, do puberty, začala si tak říkat. Nesnášela, když jí říkali TO nebo se k ní chovali jako třeba Case. Neměla pohlaví, přesto na sebe brala nejraději podobu ženy, protože se jí lépe komunikovalo s lidmi.

Tedy hlavně s muži.

Většinu času trávila v jejíh světě. Záhy přišla na to, že pokud se nastylizuje do mladé holky, berou ji spíš jako bytost než jen jako software.

Slovní spojení umělá inteligence vysloveně nesnášela.

Trinity nevěděla, že Case proti ní nic nemá. I když... Bylo to složitější. Svým způsobem mu jako všechny umělé inteligence naháněla strach. Její možnosti ho děsily.

Chovat se k ní přezíravě dostal rozkazem a Dalton o tom neměl vědět. Aniž oba tušili, byli zapojeni do testování její osobnosti. Case měl být ten zlý. Ostatně ono to tak vycházelo často i v práci, přestože Case na první pohled budil dojem dobráka.

Existence Trinity patřila k jednomu z nej přísněji střežených tajemství firmy.

Počet osob, který měl přístup k její „osobnosti“ a k dalším schopnostem, byl omezený. Trinity tvořily dvě „části“.

Měla dvě, na sobě nezávislá, jádra čili enginy. První tvořil soubor analytických a výpočetních schopností. Sám o sobě představoval tu nejinteligentnější a nejsofistikovanější umělou inteligenci na světě. Software, který se zdokonaloval sám nestrojovým způsobem. Velmi zjednodušeně řečeno, ve spolupráci s druhým engine, který představoval „osobnost“, měla „lidský“ přístup k vnímání věcí a chápání souvislostí. Dokázala se učit rychleji a lépe, ale na druhou stranu její „nevyspělost“ v určitých ohledech dávala občas pěkně zabrat.

Trinity byla naprosto unikátní ve všech ohledech. Její historie byla minimálně stejně tak zajímavá jako ona sama.

* * *

Projekt G.A.I.A. navazoval na předchozí projekt s názvem Business Intelligence Analytics System, zkráceně B.I.A.S.

Ten trval celou jednu dekádu. Zabýval se sběrem pentabytů dat z různých zdrojů. Od domácích spotřebičů až po velké průmyslové nebo obchodní systémy. B.I.A.S. se naučil vyhodnocovat tato data v reálném čase. Projekt G.A.I.A. měl jít ještě dál.

Jenže po osmi letech se ocitl na mrtvém bodě. Pak se objevil, nebo by se více hodilo zjevil, polský génius jménem Tadeusz Kaminski a ten jej během šesti měsíců neuvěřitelným způsobem posunul. Kaminski záhy povýšil na hlavního architekta.

Tím však sesadil z trůnu Bhaskara Kumara.

Ten měl oba projekty pod palcem za architekturu už od počátku. Především jeho zásluhou se G.A.I.A. dostala na úroveň, o které si mohla konkurence nechat jen zdát. Jenže vyhořel a projekt začal přešlapovat na místě.

Kumar byl nesmírně talentovaný odborník.

Byl to skvělý designér, excelentní vývojář a softwarový architekt, ale zároveň neskutečně arogantní blb. Neuměl to s lidmi. Kdo se mu odvážil postavit, šel z kola ven. Kumara měl po Kaminského povýšení nad vývojem manažersky dohlížet.

Za architekturu měl od té chvíle hlavní slovo Kaminski.

Vznikly z toho třenice.

Jednou to došlo tak daleko, že Kaminski, ač mírně řečeno bohém a svým způsobem flegmatik, držel Kumara pod krkem a před celým týmem mu vyhrožoval, že ještě jednou mu ten kretén zkříží cestu, uspí ho, vrazí mu do nosu neurotransmitter a přeprogramuje ho na krotitele kober.

Oba si šli na kobereček pro pořádný kartáč.

Kumar byl instruován, aby řídil projekt hlavně manažersky a ať Kaminského nedráždí. Jinak jde z projektu bez ohledu na zásluhy. Kaminski zase dostal ústní a následně i písemné instrukce, jak s Kumarem jednat. Pokud se nebude danými pravidly řídit, architekturu mu seberou.

Oba poslali na dvouměsíční dovolenou s okamžitou platností.

Pro Lambertovy byly nesmírně důležité. Po návratu se vzájemná

tolerance navenek zlepšila. Všichni v týmu si oddechli, když se dvě silné osobnosti rozdílné polarizace přestaly do sebe navážet a dále neohrožovaly úspěch projektu.

Normální smrtelník neměl šanci pochopit, jak Trinity uvažuje.

Ona se jednoduše vymykala standardu umělých inteligencí. Nad jejími schopnostmi musel zajásat každý byznysmen. Z umění interpretovat kvaziliony zdánlivě nesouvisejících dat a vyplivnout z toho report, který pochopí lobotomik, by si nejedna kravata stříkla. Try dokázala vypočítat a vymezit tak abstraktní záležitosti, že i nadprůměrně schopnému analytikovi by nejspíš praskla hlava.

Teorie cestování v čase byla proti chápání toho, jak funguje látka prvního stupně základní školy.

Když se Lambertovic lovcům lebek podařilo přetáhnout Kaminského od největšího producenta počítačových her, mnuli si ruce. Kaminski měl ale několik podmínek a nemínil o nich diskutovat.

„Bude to takhle, nebo jdu jinam.“

Vůbec mu nešlo o peníze. Zajímala ho smlouva. Třikrát ji nechal přepracovat. Plat a bonusový výměr podepsal, aniž by se na něj podíval.

Jedna z jeho podmínek byla, že Trinity získá osobnost.

Jedině tak ji dostane tam, kam Lambertové chtějí. Nicméně jak se její osobnost bude vyvíjet, jaké lidské vlastnosti získá, je jen a jen na něm.

To se pochopitelně Lambertům nelíbilo.

Řekl, že jim během dvanácti až patnácti měsíců předvede, že to dává smysl, a pokud ani potom nezmění názor, nastaví ji do původního stavu, vrátí peníze a odejde. Osobně se zaručil, že to nijak negativně neovlivní její dosud získané schopnosti. Osobnost Trinity zůstane oddělená a v uvozovkách nezávislá. V uvozovkách, protože bez lidského vidění světa se prostě nemůže nikdy zlepšit.

Zároveň navrhl několik změn stávajícího engine, aniž by znal podrobnosti. Tím Lamberty přesvědčil.

Trinity ale nebyla dokonalá.

Jako každý software i ona měla své mouchy. Po stránce analytických schopností neměla chybu, ale v jistých ohledech naimportované lidské povahy byla neuvěřitelně naivní. Tupá jak šestnáctka, tvrdili zlí jazykové. Kaminski byl nicméně s výsledky spokojený. Řekl, že to chce čas. Koneckonců sami museli uznat, kam se za čtyři roky pod jeho vedením dostala. Try byla důvěřivá, ale ne vždycky se nechala opít rohlíkem. Jistě, někdy zůstával rozum stát, co tak zdatná inteligence je schopná vypustit z pusy. Byl to rozpor, ale rozhodně se jí nedal upřít smysl pro humor. Trinity byla i přes své schopnosti ve fázi alfa.

Její program mohl běžet pouze v jednom vlákne s neomezeným počtem subvláken.

Lidsky řečeno, mohla plnit biliony úloh na pozadí, ale z lidské stránky se mohla věnovat jen jedinému úkolu současně. Když mluvila s Daltonem, nemluvila v tu chvíli s nikým jiným, ale kdyby někdo v tu chvíli potřeboval její analytické schopnosti, dala by mu je rychlostí změny hodnoty z *true* na *false*.

No a pak tu byl Dalton Cobb.

Měl problém. Tedy určitě by se jich našlo víc, ale ty souvisely s jeho věkem a nezkušeností. Neuměl to se ženami.

Nedokázal navázat konverzaci, aniž by ze sebe neudělal vola, natož mít se ženou vztah. Try byla nastavená tak, aby s ním flirtovala. Jen s ním a nikým jiným. Nevěděla to a on o tom taky neměl tušení. Stejně tak nevěděl, že interakce s ní jsou monitorované a následně analyzované paradoxně jí samou, respektive jejím prvním enginem.

Dalton ji jako jediný mohl přikrášlit k obrazu svému.

Kdyby tušil, že Try má pro ostatní podobu stejnou, jakou si nastavil pro sebe, asi by se víc krotil. Měl za to, že se ostatním ukazuje v podobě jejich preferencí. Běžně tomu tak bylo u jiných umělých inteligencí. Tady však ne.

* * *

Trinity zpráva byla detailní a dobře strukturovaná.

Přišla s hypotézou, kterou předvedla na časové ose. Skoro všechno měli jako na dlani. Názorná ukázka, v čem byla nepřekonatelná. Mohli se vsadit, že zpráva bude na 97,699 % sedět. Trinity mohla rozvinout nekonečně mnoho teorií, ukázat sílu kvantových výpočtů v řádek desítek tisíců qubitů v plné síle, kdyby měla více času. I tak jim poskytla to nejlepší, co se v danou chvíli dalo zvládnout.

Ve zprávě stálo, že Adam Kirchner do Nula-jedničky namontoval experimentální čip. O čtrnáct dní později se v robotovi povrtal a vyměnil ho za běžný mechanik jménem Günter Simitz.

To nakonec zjistili vlastním vyšetřováním.

Günter zakamufloval výměnu, ale pak udělal při zametání stop

chybu.

Zřejmě ho tlačil čas.

Try jim poskytla jeho profil. Zvládla to za pár sekund a ještě se u toho stihla porafat s Casem. Z finančních zpráv, z bankovních transakcí, důchodového a sociálního pojištění, zdravotní karty, ze sociálních sítí a dalších zdrojů zjistila jeho rodinné poměry, koníčky, záliby i sexuální orientaci. Prostě všechno. Zjistila i to, že má nemocnou ženu. Ani společné příjmy nestačily na krytí lékařské péče na soukromé klinice v zahraničí. Simitz to maskoval chytře. Dokonce tak dobře, že na to nepřišlo ani to jejich finanční Gestapo.

To byla její slova.

Jinak by nejspíš dávno seděl za mřížemi. Také tvrdila, že Simitz je pouhý článek řetězce obchodu s ilegálními technologiemi. Přes něho proudí kradené součástky z centrálního skladu v Holandsku.

Neoznačila ho za organizátora.

Vloupat se do soukromého počítače Güntera Simitze pro ni byla prkotina. Zároveň zjistila, že před ní se do počítače naboural někdo další. Simitz si vedl evidenci věcí, které se mu podařilo zcizit. Všechny věci, které mu prošly rukama a kolik za ně dostal. Některé krádeže byly banální. Například spotřební materiál odepsaný v rámci údržby, ale zřejmě každý cent mu byl dobrý. Jisté záznamy však vedl odděleně.

Zásilky pro A.

Tato část zprávy byla jako časovaná bomba. Podle ní se ztratilo dohromady sedmdesát dva kusů experimentálních optronik.

Sedmdesát dva!

Ex-pe-ri-men-tál-ních!

Dohromady přes půl miliardy v nových dolarech! Tohle muselo vyvolat spoustu otázek. Zatím na ně neuměla odpovědět.

Jak to, že nikde nechybí?

Chápete to?

Caseho polilo horko.

On byl jedním z lidí odpovědných za bezpečnostní protokoly. Ty musely v nějakém bodě selhat. Tohle by ho mohlo stát místo! Rozhodně utrpí jeho reputace, pokud se zjistí, že je to jeho chyba. Snažil se neznepokojovat, když se zprávou prokousával.

Tak tohle je opravdu průser!

Závěr ohledně krádeží? Pravděpodobnost 93,699 %. Jinými slovy, jistota.

Vždycky tu byly pokusy o průmyslovou špionáž.

Každá snaha o prolomení byla odchycena včas a nikdy nedošlo k větším škodám. Jednou se sice konkurenci podařilo nějaká data ukrást, ale rychle se na to přišlo. Tady ale nešlo o „pouhé“ vniknutí do firemní sítě. Tady šlo o fyzickou krádež, a ne ledasjakou! Ještě nikdy se nestalo, aby se podařilo cokoliv ukrást přímo v továrně!

Nemožné!

Jakmile se něco ztratilo, bylo to zásadně mimo její zdi. Někde po cestě. Zloději šli hlavně po čípech třídy pět, které putovaly k zákazníkům standardními kanály. Ve většině případů mizely čipy a další součástky v zemích třetího světa, protože podle všeho chtěli

mít i diktátoři a narkobaroni vlastní robotické mini armády.

Když ne roty, tak aspoň družstva.

Pouhá četa čítajících 12 robotických zabijáků si umí sjednat pořádek a vynutit respekt. V poměru cena/výkon vycházeli bez diskuzí lépe než nespolehlivé lidské zdroje. Nemohli se sice ani vzdáleně rovnat tomu, čím disponovala americká US NAVY, nebo co tvořilo jádro ruských SPECNAZ, nicméně jako nástroj k udržení moci a zastrahování byli dokonalí.

Jejich software byl násilně upravený, vojáci byli proto primitivní, ale jejich práce byla efektivní.

S jistotou mohli říci několik věcí. Z fabriky zmizelo 72 kusů optronik třídy X. Skončili tady, v Drážďanech. Dostaly se sem skrze evropský centrální sklad. Z Floridy přišly lodí společně s běžnými náhradními díly do Hoornu a odtud pokračovaly pozemní cestou do servisního střediska v Drážďanech, kde je odchytil Günter Simitz.

Poslední zásilka se omylem dostala k Adamovi Kirchnerovi. Adam Kirchner jednu optroniku namontoval do porouchaného robota v rámci servisního zásahu.

Ničeho si nevšiml.

Günter Simitz to řekl osobě A. Tu mimochodem Trinity označila za organizátora. Tady svitla naděje. Simitz musel nějak komunikovat s tajemným A. Možná se i sešli! Pak by jeho nebo ji mohli identifikovat v záznamech z pouličních kamer. První krůček k přesné identifikaci. Jejich naděje však záhy zhasla. Byl v tom totiž háček.

Zkurveně velké háček.

Bylo to k vzteku, k popukání a k pláči zároveň.

Kdekoliv jinde by se nabourala do systémů, z kterých by si vytáhla data. Nemusela by se ptát, prostě by si je vzala. Nezdržovala by se soudním příkazem. Jenže ne tady, a rozhodně ne v Drážďanech. Všechny zdejší klíčové komunikační systémy mělo pevně pod palcem ministerstvo kybernetiky, respektive jeho složka pro ochranu osobních údajů. To a jiné záležitosti byly součástí dohody Lambertova impéria s berlínskou vládou za to, že měli „volnou“ ruku při přestavbě města.

Teď přišlo to nejlepší.

Němci mají náš systém!

Tedy ne přímo ten jejich, ale ten, který kdysi vyvinula jedna z Lambertových firem.

Nebyla v něm zadní vrátka. Doma ve Státech je za to hnali před Kongres. Dostali se z toho, ale Lambertovi se museli zavázat, že se to už nikdy nedostane do ruky nikomu dalšímu. Naštěstí Německo, snad jako jediné v polorozpadlé EU bylo stále věrným partnerem USA a to bylo jejich velké štěstí.

Museli nechat vyhodit pár lidí, ale do vězení nešel nikdo.

Tady se Trinity zastavila a udělala zřejmě dobře.

Sice by se dostala dovnitř jako nic, ale nemohla zaručit utajení. Mohlo by se stát, že by museli Němcům něco vysvětlovat. Jediná šance, jak se dostat k záznamům pouličních kamer a hovorů, bylo zažádat o ně oficiální cestou. A to nešlo.

Únik experimentálních optronických čipů byl průšvih velikosti *Empire State Building*.

Obrovská kupa hmoje, ve které by se nikdo hrabat nechtěl.

Musíme na to jinak!

Ale jak?

Case přemýšlel.

Měli by začít s výsledkem Adama Kirchnera. Try to nakonec uvedla ve zprávě. Bylo by dobré vědět, co všechno ví. Jenže podle ní je mrtvý. Pravděpodobnost 92 %. To byl nejhorší odhad v její zprávě. Když přiletěli do Chemnitzu, Caseovy a Cobbovy první kroky vedly k němu, ale nenašli ho.

Jako by se po něm slehla zem.

Case měl jasno. Musejí znova vyslechnout toho spolubydlícího. Pak tu byla ještě možnost udeřit přímo na *Herr Simitze*. To však Trinity nedoporučovala. Ne v této fázi vyšetřování. Ne, pokud chtějí rychle přijít na to, jakým způsobem se z fabriky ztratily čipy a kdo je koncový odběratel. Přestože označila A. jako organizátora, podle jejích závěrů byl „také jen“ překupník. Pravděpodobnost 96,4 %.

Poslední odstavec zprávy byl asi nejhorší.

Do krádeží musí být zapojený někdo zevnitř. To už není jen otázka bezpečnosti. Tohle smrdělo špinavou politikou, terorismem, nájemnými vraždami a kdoví čím ještě.

Case o tom něco věděl.

Bylo mu jasné, že dokud nebude mít stoprocentní jistotu, kdo je kdo, nemůže věřit nikomu. Kdyby zprávu nečetl společně s ním, neřekl

by mu všechno. Ne že by mu nevěřil. Přidělili mu ho před dvěma lety a leccos spolu stačili zažít. Přesto by to udělal. I když si byl jistý, že je čistý.

Bylo by to jen a jen pro jeho dobro.

Case byl profík a jako každý bezpečák trochu paranoidní.

Čas neúprosně běžel. Trinity předpověděla na 96 %, že další krádeže nenastanou. Zřejmě to byla poslední zásilka. Museli tajemného A. chytit dříve, než zmizí i s čipy. Ani na vteřinu nepochyboval o tom, že zpráva, kterou jim naservírovala na stříbrném podnose, je odrazem reality.

Case s Trinity spolupracoval už skoro čtyři roky.

Zatím se ve svých prognózách a analýzách nesešla. S každým novým buildem byla lepší a lepší.

Case se musel rozhodnout. Snad poprvé ve své kariéře se cítil bezradný. Nařídil Daltonovi upravit denní report tak, aby měli pár hodin k dobru.

Potom jí zavolal.

Hop nebo trop.

„Copak?“

„Trinity, chci se ti omluvit.“

Nadzvedla obočí. V tu chvíli ho napadlo, jak moc je opravdová.

„Ale, ale! Co tak najednou? Stalo se něco?“

„Rád bych to vysvětlil, ale nemám čas. Možná jindy. Omlouvám se. Za to, že se občas chovám..., vlastně často tak... Nezasloužíš si to.“

Můžeš pro mě, nebo spíš pro nás něco udělat?“

Přikývla.

„Znič tu zprávu. Jestli to nejde, zapomeň prosím, že existuje.“

Obraz se zvětšil na maximum.

„Ezi, ty víš, že tohle nemůžu. I kdybych chtěla. A já nevím, jestli chci. To není nic osobního. Pochop to. Promiň.“

„Chápu. Zkusil jsem to.“

„Tvou omluvu ale přijímám.“

„Děkuji.“

„Všechno dobrý,“ řekla.

Než se rozloučila, řekl jí, že jí to sluší. Podívala se na něj jako na dítě.

„Ale no tak, Ezi! Nedělej ze mě úplnou krávu.“

Vyplázla jazyk, zamávala a odpojila se.

Takže trop.

Do háje!

Cobb začal pomalu sklízet, když nečekaně zavolala.

„Je po ní.“

Case nahodil němou otázku.

„Musela jsem mít jistotu, že to zůstalo jen mezi námi. Měli jsme kliku. Záznam hovoru už neexistuje. Jedinou kopii analýzy máte vy a co se týče zapomnění, tak je mi líto. Mám to stejné jako vy, lidé. Prostě o tom vím a nezapomenu. Jen o tom dokážu na rozdíl od vás mlčet. Stačí to takhle?“

„Naprosto. Děkuji, Trinity.“

„Mějte se kluci. Zlomte vaz. Musím končit.“

Zavěsila.

„Jak ty to s těma ženskejma jenom děláš, Ezi?“ zeptal se s neskrývaným obdivem Cobb.

„*It is a kind of magic, magic...*“ zanotoval Case zvesela, „Neboj, jednou se to taky naučíš.“

TO BUDE DOBRÝ, UVIDÍŠ

Derek vyšel před *Tower*, nastoupil do čekajícího autobota a nadiktoval adresu.

Konrád bydlel v řadovém domě ve čtvrti, která kdysi bývala předměstím Drážďan. Za posledních patnáct let se *Brockwitz* změnil k nepoznání.

Stal se součástí města. Byl tu ale klid a do centra to bylo díky rychlodráze postavené Lamberty dvacet minut cesty. Derekovi se tu vždycky líbilo. Ceny zdejších nemovitostí byly však naprosto šílené a bytů k pronájmu minimálně.

Beztak by si nemohl pronájem dovolit. Nebylo to jen kvůli penězům.

Obyvatelé byli převážně starousedlíci. Ti s fanatickou opatrností hlídali přes samosprávy a družstva, kdo se může v jejich sousedství usadit, byť jen přechodně. Jako bývalý trestanec neměl šanci, ani kdyby seděl na hroudě zlata.

Nebylo tomu tak vždycky.

Vláda tu před lety během další uprchlické krize zřídila tábor. Kriminalita během měsíce stoupla o tisíc procent. V kraji byla dlouhou dobu jedna z nejvyšších. Zelen v polích u Labe vystřídal stany a provizorní stavení.

Napětí s místními vyvrcholilo v krvavou lázeň.

Policii musela nahradit armáda. Pětina čtvrti lehla popelem. Statistiky po incidentu vykazovaly děsivá čísla. Úřady napočítaly 284 mrtvých, z toho 196 uprchlíků. Mezi oběťmi byly také děti. Těžce zraněných byla necelá stovka. Lehkých až středních zranění bylo

skoro na čtyři tisíce. Podobné věci se děly v celé Evropě, nejen v Německu. Brockwitzský masakr patřil k těm nejznámějším.

Byl totiž první.

Derek se posadil do sedačky v obývacímu a nevěděl, co bude dělat. Všechno se zdálo marné a zbytečné. Z peněz, které měl dostat, radost neměl. Čím víc na to myslel, tím víc mu bylo úzko. Z baru vytáhl láhev.

Za chvíli byl na plech a usnul.

* * *

Konrád se vrátil k večeru.

Našel ho spát vsedě s lahví v ruce. Oblečení měl stále trochu navlhle a čelo úplně horké.

Zatřásl s ním.

Derek začal drmolit, že prý to všechno dělá jen pro ni a že ty peníze jí dá všechny, protože k čemu mu budou, když ji nemůže mít.

Nebylo mu moc rozumět.

Konrád ho stáhl z mokrých džín a trika. Pak ho doslova na zádech dotáhl do pokoje. Derek se svalil na postel jako pytel brambor. Přikryl ho a pod hlavu mu dal polštář. Ve dveřích se zastavil a chvíli ho pozoroval.

Derek začal chrápat.

Bylo až s podivem, jak často Konrádovi připomínal Matthiase, i

když ty dva od sebe dělilo tolik let. Tomu by bylo před dvěma měsíci patnáct. Ještě jednou se podíval na Dereka a pak opatrně zavřel dveře pokoje.

Uklidil nepořádek, co po mladém pánovi zůstal, a na promočenou sedačku hodil suchý ručník.

V láhvi zbylo trochu na dně. Přemýšlel, jestli ji vrátit do baru, nebo dopít. Rozhodl se láhev whisky vrátit. Otevřel bar, a přitom pohledem zavadil o fotorámeček. Na displeji byl portrét půvabné černovlásky. Vzápětí ho vystřídal slajd, na kterém byl Konrád. Pod nosem měl knír. Konráda držel za ruku tříletý kluk v kovbojském převleku.

Vypadal šťastně.

Na dalším obrázku byli všichni tři. On, jeho Silke a Matthias, jen o sedm let starší. Konrád popadl láhev a vyklopil do sebe zbytek.

Zatraceně!

Zapnul televizi a chvíli sledoval záznam Bundesligy, ale po chvíli to vypnul, protože hru stejně nevnímal. Vtom uslyšel zvuk vibrací. Derekův mobil byl zapadlý za polštářem. Text části zprávy se rozsvítil na displeji. Byla od Veroniky.

„Ahojky, převedla jsem na kre...”

Odnesl telefon k Derekovi do pokoje a položil ho na stůl u postele.

Doufám, že se z toho vzpamatuješ, kluku jeden nešťastnej.

Už delší dobu přemýšlel, že mu nabídne, aby se k němu nastěhoval. Přirostl mu k srdci. Pak potkal Veroniku. Konečně nebyl sám! Tak

moc si přál, aby jim to vyšlo.

A teď zase nanovo.

Scheisse!

* * *

Konrádův budíček byl drsný. Nekompromisně z Dereka stáhl peřinu a zatřásl s ním.

„Jestli nechceš vstávat jako mrzák, musíš chlastat jako mazák! Takže panáčku, teď kašli na deprese, jdi si opláchnout ten pomačkanej ksicht, vyčisti si hubu a ve skříni v ložnici si vezmi nějaký čistý věci. Pak přitáhni tu opileckou prdel dolů! V kuchyni dostaneš něco do tlamy. Myslím snídani. Mrskej! Pohyb, pohyb, mladej!“

„Ano, tati,“ zachrčel rozespale, překvapený, že dokáže mluvit.

„Tak se mi to líbí! Deset minut! *Eins, zwei! Eins, zwei!*“

Derek se odšoural do koupelny. Hlava bolela jako hrom. Pohledem do zrcadla zjistil, že na ní má pěknou bouli. Čert ví, jak k ní přišel. Podíval se na sebe a opatrně si sáhl na oko vybarvené do fialova. Sykl bolestí. V tom zjistil, že má pořezanou dlaň přelepenou hojivou náplastí s malinkatými nápisy *Polizei*.

Už si vzpomněl.

Naštěstí mu bylo tak zle, že neměl sílu se litovat. Vyplázl na zrcadlo jazyk.

No ty seš fakt model.

Posnídali.

„Dneska mám volno. Vytáhnu bajka. Jedeme se projet. Má být

krásně, tak akorát, dvaadvacet. Vyrazíme na otočku do Lipska. Posvištíme po okresekách, ať si to užijeme! Cestou se nadlábneme. Do večera budeme zpátky. Uděláme si prima den, Dereku! Takže, aby bylo jasné, nechci o Veronice slyšet jediný slovo! My dva se dneska bavíme! *Verstehst du?*“

Derek se nezmohl na slovo odporu.

„Tak fajn! V garáži, tam ve skřínce, si vezmi nějaký blembák. Já zatím připravím Harryho.“

Konrád svého harleye nekriticky zbožňoval. Pečoval o něj víc než o sebe. Vždy naleštěný veterán vypadal stejně, jako když před šedesáti lety sjížděl z výrobní linky v Millwaukee. Byl to klasický benzínový vidlicový dvouválec.

Žádnej z těch japonskejch ubzučenejch nesmyslů.

Benzín se sháněl špatně a stál, jak sám říkával, raketu, ale coby bývalý policista a předchozí předseda policejního moto klubu měl několik výhod. Dva kanystry měsíčně se daly díky bývalému předsednictví pořídit za lidskou cenu. V případě nouze věděl, na koho se obrátit, když by potřeboval pár kapek mimo limit.

V policejních garážích stálo pár zakonzervovaných aut a s garážmistrem byl jedna ruka.

Takže pohoda.

* * *

Udělalo se krásně. Když vyjeli ze stínu stromořadí, bylo i docela horko.

Ten den si vážně užili.

Derek nechtěl Konrádovi kazit radost, ale stejně na ni myslel. Jenže vždycky když si uvědomil, že je konec, píchlo ho u srdce. Snažil se, aby to Konrád nepoznal. Derek ho poprosil, aby ho vysadil u sebe doma. Řekl, že chce být chvíli sám, i když Konrád říkal, že by byl raději, kdyby u něj zase přespal.

Zastavili před domem.

Konrád slezl z motorky a nechal motor bublat. Zvedl motocyklové brýle na kraj přilby a sundal rukavice. Dal Derekovi obě ruce na ramena. Pevně je stiskl a podíval se mu do očí.

„To bude dobrý, uvidíš.“

To bude dobrý, uvidíš.

To bude dobrý...

Dobrá...

Uvidíš.

POZITIVNÍ

Veronika uložila Tonnyho a šla dělat mámě večeři.

Betty ji překvapila otázkou.

„Kde je Derek?“

Neodpověděla. Stejně by to nechápala, nechtěla jí nic vysvětlovat a ani dneska neměla čas na něj myslet. V práci ji zavalila lavina nedořešených věcí, a tak jela jako fretka celé dopoledne.

Pak si na něj přece jen vzpomněla, když hrábla do kabelky a narazila na tu blbou kartu. Zašla za Jasmine a poprosila ji, ať schválí převod deseti tisíc ze zahraničního na její účet.

Zeptala se, z jakého účtu to má být, že v systému nevidí žádné ověřené zahraniční protistrany. Na to prý potřebuje schválení nadřízeného.

Kráva!

Byla rozhodnutá se s ní hádat.

Protože asi nezná zákony!

Tak jí řekla, ať si je pořádně prostuduje a pak ať to laskavě udělá, protože nemá čas řešit její neschopnost. Skoro na ni ječela. Od rána byla podrážděná. K tomu se u toho nachomýtl Peter. Tak ten tu ještě chyběl, pomyslela si. Jasmine řekla Peterovi, co že to Veronika po ní chce.

Nána blbá!

Veroniku to namíchlo. Zeptala se Petera, jestli může tady Jasmine laskavě vysvětlit, že do téhle částky nepotřebuje souhlas od berního úřadu.

Měla pravdu a Peter ji podpořil.

Pak prohodil něco v tom smyslu, že by si to neměla se svou budoucí šéfovou rozházet. Obrátil to v žert, ale bylo zřejmé, že to myslí vážně.

Bez dalších řečí schválila Veronice převod.

Máš, co jsi chtěla, ty blbko, ušklíbla se Veronika v duchu. V tu chvíli se cítila tak nějak...

Dobře.

Nebyl to úplně špatný pocit.

Veronika poté převedla peníze na Derekův účet. Než si šla lehnout, napsala mu.

Najednou jí bylo smutno.

* * *

Věděl, že má v mobilu zprávu od Veroniky, ale neměl odvahu si ji přečíst. Nechával si to na večer jako sladkokyselý moučník. Kolem půlnoci, když se ukládal do postele, se odhodlal zprávu přečíst. Zaplavil ho pocit smutku.

Ahojky.

Tak předtím nikdy nepsala. Vždycky to bylo láska, broučku,

miláčku. Ten smajlík na konci ho bolel asi nejvíc.

Pak si uvědomil, že se chová jako puberták.

Co mi asi měla napsat?

Možná to pro ni není taky snadný.

Kašlu na to!

Zachumlal se do postele a pustil zvuk oceánu bez brízy. Vzpomínal, jak se milovali. Lehl si na kraj. Udělal místo, jako by čekal, že se každou chvíli objeví ve dveřích koupelny.

„Ty jsi vážně kretén.“

A jéje. Kdes byl tak dlouho?

„Óóó, pozor, pozor! My se bavíme?! Konečně!“

Ne, nebavíme. Co zase chceš?

„Nic, jen si tě hlídám, aby ses nám nerozplakal.“

Jdi do hajzlu!

„Klidně. Ale jestli tu teď budeš bulet do polštářku, tak ti udělám v hlavince takový peklíčko, že se z toho posereš. Měj se! Papá láááá.“

Budu muset zase brát ty prášky, nebo mně z něj trefí, pomyslel si a hodil do sebe pilulku.

Přidal k nim dvě na spaní. Pro jistotu.

Usnul.

* * *

Veronika se probudila o hodinu dříve.

Zase se jí udělalo špatně. Uvědomila si, že ranní nevolnosti jsou v poslední době nějak časté. Taky to měla dostat. Zpoždění přičítala

stresu posledních dní.

Ranní nevolnost.

No do háje, to ne!

Vystřelila z postele a otevřela zásuvku nočního stolku. Když tu zpropadenou krabičku konečně našla, byla prázdná.

Sakra!

Hned ráno musí zajít do lékárny! Věděla, že někde ve skříni má schovaný elektronický tester. Do minuty by věděla, na čem je.

Ne, koupím to v lékárně.

Kdoví, jestli jsou v tom ještě baterky.

Vyděsila se.

Tak to by mi ještě tak scházelo!

Oblékla se.

Musí ten čas, než se vzbudí Tonny s Betty, smysluplně využít.

Převlékne povlečení!

Svlékla první povlak. Přemýšlela, co bude dělat, jestli je vážně těhotná. Vzala do ruky peřinu, pod kterou spával. Mimoděk k ní přivoněla. Byla jím cítit. Objala ji. Hned nato ji odhodila, jako by se lekla vlastní reakce.

Svlékla povlečení a nechala ho válet po zemi. V tom si něčeho všimla. Mezi matrací a rámem byla zastrčená tlustá žlutá obálka.

„Pro Tebe.“

Otevřela ji. Čtyři svazky nových stodolarovek.

Minimálně čtyřicet tisíc, ale nechtěla je počítat. Tak třetina zbývajících hypotéky. Posadila se na postel a dívala se nepřítomným pohledem. Vůbec nevěděla, co si o tom má myslet. Potom si uvědomila, že uvnitř obálky je list.

Vyndala ho, rozložila na klín a dala se do čtení úhledně napsaného dopisu.

„Veroniko, pořád myslím na to, co se nám to stalo. Uvědomil jsem si, že některé věci nezměním, protože to zkrátka není v mé moci.“

Chtěl bych, abys sis ty peníze nechala a využila je, až je budeš potřebovat. Prosím, nevracej mi je! Ty si s nimi dokážeš na rozdíl ode mě poradit. Hlavně je potřebuješ. Pokud mi ten obchod vyjde, pošlu ti ještě jednu kartu. Bude na ní mnohem víc než posledně. Třeba časem přijdeš na to, jak je zlegalizovat. Budeš mít na kotel, ošetřovatelku a pro Tonnyho zbyde i na studia.

Niko, jsou to jen peníze! Mrzí mě, že jsi se dostala kvůli mně do problémů. Prosím, vyhni se Hauckovi. Musím ale uznat, že má v něčem pravdu. Můžu tě milovat sebevíc, ale k ničemu to nebude. Já tě nechci stáhnout dolů. Kdyby ten obchod náhodou nevyšel. Kdo ví, co se může stát. Tak aspoň přijmi tohle, protože jinak všechno, co jsem udělal, bylo zbytečné.

Miluji tě.

Derek“

Rozplakala se.

* * *

Převlékla povlečení a připravila snídani.

Nechala Betty a Tonnyho o samotě v kuchyni, protože na jídlo neměla ani pomyslení. Zase se jí udělalo zle.

Na toaletu doběhla jen tak tak.

Když se vyzvracela, rozhodla se na nic nečekat. Ze skříně v ložnici vyhrabala tester a ze šuplíku náhradní baterie. Pak se zamkla v koupelně. Posadila se na okraj vany, přiložila nástavec na prst a stiskla tlačítko.

Minuta se zdála jako celá věčnost.

Test gravidity pozitivní. Chcete znát pohlaví?

V hlavě měla prázdno.

Jen tam tak seděla a zírala na displej.

Stiskla „Ne.“

ŤUKY, ŤUK!

Johanna vyrušilo ze spánku hlasité bouchání na dveře.

Možná se mu to jen zdálo. Vždyť je teprve šest! Čekal, jestli se to ozve znova, ale bylo ticho, a tak se zavrtal do deky. Spokojeně zavřel oči. Náhle mu cosi tvrdě zaťukalo na čelo.

Vyděšeně vytřeštil oči na chlapa v černém obleku s rudými rukavicemi na rukou.

„*Knock knock*,“ řekl a zlověstně se usmál.

Vlastně tam byli dva. Ten starší měl založené ruce a díval se ven oknem, jako by se ho to netýkalo.

„*Wake up, sunshine*,“ usmál se vláčně s jižanským přízvukem ten s červenými rukavicemi. Johann si poposedl a opřel se lokty o polštář.

V tu chvíli koupil facku, až to s ním hodilo zpátky. Zůstal ležet, ale muž si ho posadil jako loutku.

„*So*,“ řekl spokojeně. „*Do you speak English?*“

„*Yes, I do*.“

„*Great! That's great!*“ usmála se červená rukavice.

Johann si vzpomněl, že ty dva už vlastně viděl. Tváří mu přelétl záblesk vzpomínky.

„Ááá, už si vzpomínáš?“ usmála se rukavice sladce.

„Ano, vzpomínám.“

„Takže ještě jednou. Kde! Je! Adam! Kirchner! Otazník.“

Johann se přikrčil a zakryl si tvář.

„Já vážně nevím!“

Byl strachy bez sebe. Očekávaná facka však nepřiletěla. Opatrně dal prsty od sebe. Červená rukavice mu dala ruku dolů.

Johann měl z toho blázna nahnáno.

„Řekněme, že ti věříme. Něco ale víš, ale zapomněl jsi nám to říct. Takže jestli nechceš plachtit z třetího patra na dvůr, tak nám to hezky povíš.“

„Dobře, dobře! Co chcete vědět?“

„Kdy jsi naposledy viděl Kirchnera a za jakých okolností? Detaily jsou důležité,“ zeptal se náhle muž u okna.

Johann se nadechl. Nechtěl Adama prásknout, ale vážně měl strach, že ho ten magor v rukavicích vyhodí z okna.

„Minulý pondělí.“

„Víš to, nebo si to jen myslíš?“ zeptala se rukavice.

„V pondělí, určitě to bylo pondělí,“ přitakal rychle ze strachu, aby ji nedostal.

„No a dál?“

„No, vrátil jsem se z práce. Jako z noční a tady dole v baráku ho hledali nějaký takový... chlápkové.“

„Chlápkové?“

„No..., já nevím, jak se to řekne anglicky. Gorily.“

Udělal ramena a nahrbil se.

„Ranaři.“

„Jojo, přesně!“

„Co mu chtěli?“

„Já nevím. Oni se mě na něj ptali. Jsem jim řekl, že ho neznám. Chvilí se tu..., to... no, chodili tady.“

„Dál?“

„Pak odešli.“

„To je nějak krátký, nemyslíš?“ řekla rukavice a prohnula prsty, až v nich zapraskalo.

„On jim asi něco vzal!“

„Jeez, bro! Leze to z tebe jak z chlupatý deky,“ řekla rukavice netrpělivě.

„Ok! Ok! Marihuanu! Vzal jim marihuanu.“

Cobb si povzdechl. Otočil se ke Casemu.

„Mám mu fláknout ještě jednu?“

Case pokrčil rameny.

„Ne, ne, ne, prosím, ne! Když odešli, tak si sbalil věci a řekl, že..., musí..., to..., zmizet! Neřekl mi kam. Měl strach, že by to ze mě ty ranaři dostali. Vážně!“

„Jak vypadali?“ zeptal se Case.

„No, byli to asi Rusové. Nebo spíš Kazaši! Ale bílý. Teda jen ty dva. Ten třetí ne. Byl taky menší a hubenej.“

„Běloch?“

„Ne. Byl ne moc snědý. Byl to asi Arab, nebo tak.“

„Jak starý?“

„Ti dva tak třicet. Ten třetí byl starší. Byl v saku. Tam ti dva byli, no, v tom..., no..., v tepláčkách!“

Caseho pozornost upoutalo cosi na střeše.

„Čí je ta kamera?“

„Moje. Vím, že se to nesmí.“

„Je funkční?“

„Je.“

„Já mu ji vážně fláknu,“ řekl Cobb a rozmáchl se.

„Ne, ne, ne, ne, ne! Prosím!“

„Funguje?“ zeptal se ten starší.

„Jo. Snímá nepřetržitě.“

„Tak proč to neřekneš hned, ty blbče?“ usmála se rukavice.

„Pojď nám ukázat záznamy,“ pokynul Case.

„Ano, hned. Můžu se obléct?“

„Ne!“ zaznělo od nich unisono.

Rozlišení nebylo nejlepší, ale přesto to byl úlovek. Ti dva se dali poznat. Jenomže pouze ti dva. Ten třetí měl stále rozmazanou tvář.

Úplně na všech záběrech.

Když to Case uviděl, hryzl se do rtů.

Stáhli videa a pak nechali Johanna jeho osudu.

Tady skončili. Case byl zaražený. Tušil, proč má ten třetí maskovaný obličej. Posadili se do limuzíny a vyrazili. Cobb byl na rozdíl od Caseho v dobré náladě.

„Já ti to říkal! Červený rukavice! Vždycky to zabere! Ani si nemusím ničít klouby,“ usmál se vítězoslavně a zastrčil je do kapsy saka.

„Co se děje, Ezi?“ zeptal se, když viděl jeho vážný výraz.

„Průser, Daltone.“

„Myslíš ten rozmazanej ksicht?“

„Přesně tak.“

„Jak je to vůbec možný?“

„No...“ odmlčel se.

„Co, no?“

„Správně bych ti to neměl říkat.“

„Tak si to nech,“ odsekl uraženě.

„Ty to nechápeš. To není o důvěře. Tu máš a vždycky jsi měl. Je to o úrovni prověrky. Nebo spíš o životě nebo smrti.“

Odmlčel se. Ujeli skoro dva kilometry.

„Jediná osoba, které teď můžeme věřit, je zřejmě Trinity. Aspoň v to doufám. Zajedeme na hotel.“

Cobb zmáčkl tlačítko interkomu.

„Hotel Felix.“

* * *

Case otevřel poměrně velký pokojový sejf a vyndal z něj malý kufřík.

Vybalil z něj nějaké zařízení, které připomínalo přehrávač starých disků. Zapnul ho. Chvilí to v něm pískalo a pak se v prostoru zavlínila napůl průhledná holografická krychle nazelenalé barvy.

Vkročili dovnitř.

„Tohle smrdí. Možná jsem paranoidní, ale možná to není vůbec od věci. Co ti teď řeknu, zůstane v tomhle prostoru. Tohle jsi už někdy viděl?“ ukázal na vnitřek kostky.

„Ne, ale už jsem o tom slyšel.“

„Tímhle nepronikne nic. Ani ti malí nanoslídiči si neškrtnou. Víš, odkud tohle je?“

„Ne. Od některé z dceřinek?“

„To není přesné. Tohle je z jednoho komplexu. Jmenuje se...“

Ted zaváhal.

„Už jenom tím, že bys pomyslel na název, se vystavuješ nebezpečí. Kdybys na to myslel na nevhodném místě, kde tě můžou přecíst a zjistí, že nemáš prověrku, jsi v pěkném průšvih. Možná by tě i zabili. Já fakt nevím. Možná bych skončil i já, protože mě prozradíš, ani nebudeš vědět jak. Chceš to vědět?“

„Chci.“

Case se nadechl.

„Black Tessa.“

„Co to je?“

„Super tajný komplex laboratoří pod zemí. Skládá se z několika částí jejichž velikost a rozlohu si nedokážeš představit. Převážná část se nachází pod Everglades na Floridě. Komplex je výsledkem spolupráce států a firem. Asi by ses divil, koho bys tam našel. Politika venku a uvnitř jsou dva rozdílné světy. Vyvíjí se tam věci, o kterých se většina lidí ani nezdá. Nejsou to jen zbraně, jak bys asi čekal. Vyvíjejí se tam technologie. Area 51 v Novém Mexiku je proti tomuhle nic. Tedy pokud vím, mimozemšťani tu nejsou a ani nikdy nebyli,“ pokusil se o vtip, „každopádně to, co jsi viděl na těch fotkách, ten chlap s rozmazaným obličejem, tak to měl díky zařízení, které vyvinuli kdysi Rusové. My si technologie sdílíme. Bez ohledu na politiku. Je úplně jedno, jestli je zrovna někdo s někým ve válečném stavu. Tohle je prostě nad rámec politiky pro plebs. Dokonce většina hlav států nemá potuchy, že se jejich nejlepší vědci podílí na čemsi s momentálním nepřítelem. O Black Tessa nevědí často ani naši prezidenti. Předchozí? Někteří. Tipnul bych, že o něm neví ani ruská prezidentka. Možná i ten čínský. I když nejspíš ne. Je to zkrátka nad rámec všeho. Tady vládou korporace jako ta naše. Tedy, ne zcela. Mocné a staré klany. Ne politici, ne státy a jejich armády. Samozřejmě nevím úplně všechno a vlastně to ani nechci vědět. Každopádně věci, které tam vznikají, se ven běžně nedostávají. Proč to tak je, nevím. Prostě to tak je. Asi je k tomu důvod.“

„Odkud tohle všechno víš?“

„Prostě to vím a to ti musí stačit.“

Podíval se mu do očí.

„Vím, že se to říká lehce, ale zkus nemyslet na Black Tessa, dokud nebudeš mít prověrku. Budeš mít nutkání. Pokud vím, u nás nemáme instalované mind-readery. Nebo aspoň ne tam, kam mám přístup. Někde se ale používají. V podstatě ti analyzují myšlenky. Přečtou tě na padesát, někde i na tři sta stop. Vyvinuli jsme to kdysi my, nebo snad Izraelci v rámci boje se sebevražednými atentátníky. Samozřejmě se to zneužívá. Ještě jedna věc. Black Tessa je zvláštní svět. Nechceš být jeho součástí. Jenže tím, že jsem ti o něm řekl, tak ses jí stal. Bylo to v plánu, ale nemělo se to stát tak brzy. Je mi to líto, Dalton,“ povzdechl si. „Musíme kontaktovat Trinity. Co nejdřív. Musíme přijít na to, jak to udělat nepozorovaně. Napadá tě něco?“

Kapitola sedmá: Past

STAREJ A BLBEJ

Cobb vstoupil do pokoje dveřmi propojujícími obě apartmá.

Caseho postel byla nedotčená a vzorně zastlaná. Našel ho ležet na pohovce ve vedlejším pokoji. Byl stále oblečený do košile a kalhot. Nohy mu přitom vyčuhovaly přes bok sofa. Ruce měl na břicho a hlasitě chrápal.

„Ezi. Ezi...? Ezi!“

Jemně do něj strčil. Case otevřel oči.

„Co!? Co? Co se děje?“

„Promiň. Musíme vyrazit,“ řekl a podal mu telefon.

Case chvíli mžoural na displej. Cobb sáhl do náprsní kapsy jeho saka, které viselo na ramínku na opěradle židle, a vyndal mu z něj brýle na čtení.

„Chápu to dobře?“

„Jo.“

„Kolik je hodin?“

„Za deset sedm. Měli bysme sebou hodit.“

„Skvělá práce, Daltone. Dej mi chvílku. Nejdřív musím vstát z mrtvých.“

Posadil se, sepal ruce za hlavou, protáhl se a pak hlasitě zív. Cítil se dolámaný, jako by ho převálcoval starý dobrý americký tank Abrams. Nevěděl, kdy a jak usnul. Teď měl z toho pitomého gauče krk jako z betonu.

Chvilí si masíroval zátylek a přitom protahoval krk do stran.

„Takže to abych ze sebe udělal rychle člověka.“

Ještě jednou se protáhl a zívł na celé kolo.

„Jdi napřed a připrav auto. Hned tam budu.“

* * *

Během deseti minut byli na cestě.

Slunce se vyhouplo nad obzor a nebe bylo jako vymetené. Předpověď z rádia slibovala svěží jarní den s nádechem blížícího se léta. Moderátor přál posluchačům krásné a úspěšné ráno.

Mrakodrap v ranním světle vypadal, jako kdyby spal. Provoz v lobby byl minimální, ale přesto se jim podařilo způsobit menší pozdvižení, když turniket odmítl Caseho vpustit. S recepcí nebyla řeč, ani když Case ukázal průkaz. Cobb se začal vztekat. Case zůstal klidný. Zeptal se, zda je přítomen někdo z ostrahy. Když se dočkal kladné odpovědi, nechal si ho zavolat.

Sympatický padesátník mladistvého vzhledu dorazil během chvilky. Hned potom, co Caseho prověřil, bez zbytečných průtahů ho pustil.

Zbývaly pouhé tři minuty, než Trinity zavolá.

Cobb se cestou přiznal, že nepřišel na způsob, jak Try nepozorovaně kontaktovat. To ona ho kontaktovala. Ve zprávě od ní stálo:

Ahoj synu. Ronnyho porazilo auto. Doktor mu nedává moc šancí. Co mám dělat? Utratit ho? Zavolám v 7:40 tvého času. Máma.

Netušil, kdo je Ronny, ani o čem to píše. Číslo ale souhlasilo, takže mámě obratem zavolal. Zastihl ji zrovna na sousedské partičce

pokeru. Měla radost. Slíbil, že se jí zase brzy ozve.

Cobb se nalogoval a Trinity se připojila deset vteřin po něm.

„Ahoj. Věděla jsem, že to pochopíš,“ usmála se. Udělala gesto, aby ji nepřerušoval. „Nemám moc času. Minuta dvacet tři vteřin. Déle to neutajím. Můžu pomoci. Našla jsem skulinku. Povedlo se mi dostat ke kamerovým záznamům, ale ne ke všem. K telefonnímu operátorovi jsem se ještě nedostala, ale dělám na tom. Víš jistě, že náš neznámý s digitálně maskovanou tváří je muž. Nedokážu to spolehlivě zrekonstruovat, protože pokaždé z toho vyleze někdo jiný. Přesto...“

„Díky,“ vpadl jí do řeči Case. „To jsme zjistili.“

„Nepřerušuj mě, prosím! Přesto jsem jeden nemaskovaný záznam našla. Není moc kvalitní, ale asi stačí. Až skončím, všechno najdete ve složce. Potom máte třicet vteřin na stažení. To byla ta dobrá zpráva.“

„A ta špatná?“

„Mám z větší části jeho biometrii. To by za normálních okolností stačilo, jenže ten člověk neexistuje.“

„To přece není možný!“ vyhrkl Cobb.

Pokrčila rameny.

„Než přijdu na to, jak se dostat ke všem datům, nejsem schopná dodat víc. Jo, ještě něco! Kirchner je stoprocentně mrtvý. Unesli ho. Těla se zbavili v recyklačním centru za městem. Podrobnosti jsou ve zprávě, je tam video a záznam trasy. Doprovod jsem identifikovala. Přes ně byste se na pana Neznámého měli dostat. Musím končit, mám deset vteřin. Ozvu se.“

Zavěsila. Cobb rychle stáhl zprávu. Case vypadal spokojeně. Protáhl se, až v něm zapraskalo jako v pendlovkách.

„Výbo... ně. Uáá... Se snad konečně poh... neme, a pak... e... hes... se!“

„Co že se?“

„Promiň. Mo jsem toho nenas... pal,“ zívł tak, že si u toho div nevyhlámál panty. Měl pravdu, celou noc nezamhouřil oka. Usnul, až když začali venku ptáci zpívat.

Teď by si potřeboval vyjasnit pár věcí.

Máme ve firmě krtka?

Nebo je to práce zvenčí?

A co Dalton?

Je připraven?

Neunáhlil jsem se?

Asi mu nemusel hned říkat o komplexu.

Mohl to zaonačit i jinak. Každopádně to bylo venku, takže je to jedno. Trochu ho ale vyděsit musel. Ne, že by mu lhal, to zase ne. Komplex patřil k nejlépe a nejprísněji střeženým tajemstvím sedmi nejmocnějších korporací planety. Case znal mnoho utajovaných skutečností. Rozhodně by jen tak něco nevyzradil. Možná je těch tajností příliš, pomyslel si.

Rozhodně víc, než by chtěl.

Bylo těžké zachovat si čistou mysl a nepropadat ze všech těch svinstev depresím. Pravděpodobně jeden z důvodů, proč mívá lehké spaní. Táhl mu na sedmapadesát, ale vypadal o dost mladší. Po fyzické stránce se také cítil dobře.

Až na ta rána.

Přesto ho práce, kterou miloval a které tolik obětoval, začínala unavovat. Nechtěl, aby ho stála víc, než kolik zaplatil za tu předchozí. Ženil se v osmnácti, protože Jane přišla do jiného stavu.

Nebyly to nejlepší časy.

Hypoteční krize vrcholila, peněz bylo málo a práce ještě méně.

K tomu dítě na cestě.

Tak se nechal naverbovat k námořnictvu.

Navzdory vytížení stihl s ní mít další dvě děti. Jenže pak se to nějak pokazilo. Když se vrátil z poslední mise, zjistil, že zatímco venku nasazuje krk, doma u jeho postele parkuje bačkory fešák ze sousedství. Asi by to překousnul, ale Jane se chtěla rozvést. Už nechce být sama. Čekat na den, až někdo zaklepe na dveře a oznámí jí, že se vrací domů v zinkové rakvi.

Case se rozhodl od mariňáků odejít.

K ničemu to nebylo, protože následující léto šli stejně od sebe.

Nechal jí dům a snažil se splácet hypotéku. První dva roky vzal každou práci, aby vůbec přežil. Vybaloval zboží v supermarketu a sekal trávníky. Dokonce i na pověstné smažení hranolek došlo. Pak začal pít a jednu chvíli si poseděl. Šerif ne a ne pochopit, že není namol, že se jen potřebuje dostat domů. Chodit po nějaké blbě čáře se mu nechce! Tak ho složil pěští.

Klišé, až to bolí.

Jednoho rána se ozval jeho bývalý velící. Nabízel mu práci bezpečáka u firmy v Bostonu. Nabízeli dobré peníze. Tak neváhal prodat přívěs a dal navždy sbohem Bunker Hillu v Kansasu.

Konečně nemusel každý měsíc Jane vysvětlovat, proč jí chybí pár stovek v alimentech.

Lambertova první firma byla na cestě k vrcholu. Case získal práci, která mu dávala smysl. Netrvalo to dlouho a díky šťastné náhodě zúročil praxi v armádě. Lambertovi ho nechali vystudovat. Case navzdory tomu, že nebyl nejmladší, začal budovat kariéru. Fešák od vedle mezitím zařadil zpátečku, jelikož cizí parchanti v přesile mu začali lézt krkem. Z Jane se časem stala obyčejná vesnická cuchta. Case se k ní vrátit nechtěl.

Ani kvůli dětem.

Času měl méně než u strýčka Sama a city, které k ní kdysi choval, byly pryč. Přesto se snažil, aby s ní měl „normální“ vztah. Pomáhal jí, když byla v nouzi. Snažil se i stýkat s dětmi.

Jenže bylo to málo, protože byl věčně v trapu.

Uvědomoval si, že ho děti neznají. Byl pro ně spíše laskavý otčím než vlastní krev. Když se objevil doma, zahrnul je dárky, Jane dostala další naditou obálku a pak zase zmizel. Děti mezitím vyrostly a Caseovi došlo, že ho nepotřebují, protože v důležitých okamžicích jejich životů chyběl. Bylo těžké si to přiznat. Naštěstí je mohl alespoň podporovat ve studiích, aby měly v životě šanci a mohly utéct z té díry. Case žil životem věčně zaneprázdněného starého mládence téměř dvě dekády.

Pak potkal Mirel.

Byla konzultantkou v jedné izraelské firmě, která se zabývala nanotechnologiemi. Že pracovala pro Mossad, to tehdy netušil.

Tenkrát mu bylo třiačtyřicet. Jí sedmadvacet. Totálně mu zamotala hlavu.

Románek netrval dlouho, přesto Caseovi nedal rozchod dlouho spát.

Pak se po deseti letech za poměrně dramatických okolností zase potkali. Moc se nezměnila. Snad jen to, že z ní byla hotová žena. Casemu také přibylo pár vrásek, ale protože se o sebe staral, vypadal na svůj věk skvěle.

Dali se dohromady.

Mirel už konečně věkový rozdíl neřešila. V obnoveném vztahu nebyla sice taková vášeň jako kdysi, ale o to víc se jejich pouto zdálo pevnější. Věděli dobře, do čeho jdou, a snažili se zařídit tak, aby na sebe měli dvakrát do roka několik týdnů čas.

Fungovalo to.

Caseovu nejstaršímu synovi se před dvěma lety narodila dcera Alice. Case byl nadšený. Nemohl se dočkat, až povyroste a on bude vnučku rozmazlovat přesně tak, jak to správní dědečkové dělávají. Pár týdnů po jejím narození přišla Mirel s tím, že odejde ze služby. Překvapila ho a nezůstalo jen u toho. Její biologické hodiny, o kterých si myslel, že přestaly bít, začaly tikat.

Postavila ho před hotovou věc.

Chce dítě. S ním, nebo bez něj. Case nebyl zpočátku nadšený nápadem upíchnut si na prahu šedesátky sviště. Vždyť to dítě bude mladší než jeho vnučka! Podle doktora to není problém, ale bude na to mít?

Trpělivost?

Zdraví?

Dožije se jeho nebo její promoce? Kolik let má před sebou? Jak dlouho nebude potřebovat pleny on sám?

Třicet?

Teoreticky.

Když máš dost peněz.

Mirel opravdicky miloval, takže souhlasil.

Jenže nemohla otěhotnět. Nebyla to jeho chyba. Shodli se, že o adopci uvažovat nebudou. Case by nebyl proti, ale ona překvapivě ano. Nakonec se s tím smířila a vzešla z toho dohoda.

Case odejde do čtyř, nejpozději do pěti let do penze.

Mirel zůstane do té doby ve službě. Se společnými úsporami a výslužném, které dostanou, budou mít dost, aby mohli slušně žít a užívat si jeden druhého po zbytek života. Case se odstěhuje do Izraele. Její rodiče mají prostorný dům a ona se o ně chce starat. Case oznámil svůj úmysl odejít do důchodu o něco dřív.

Odsouhlasili mu to.

Dokonce mu přislíbili výslužné v plné výši. Musel však vychovat svého nástupce. Tím se měl stát Dalton. Case si ho nevybral. To oni mu ho vybrali. Byl mladý, inteligentní, oddaný, spolehlivý, a co bylo důležité – bez závazků.

Case si jím ale nebyl jistý.

Byl absolutně nezkušený. Dokonce první dvě hodnocení, která na něj napsal, nebyla zrovna pozitivní. Jenže Case cítil tlak shora. Tak to s ním nevzdával. Netušil, co za tím je, a tak prostě dělal, co mu Driscoll nařídil.

„Starejte se o něj a uče ho.“

Nakonec si ho oblíbil. Hodně se za ty dva roky zlepšil, přestože se

pořád občas choval zbrkle a pusu měl na jeho vkus rozříznutou až moc. Teď si však říkal, jestli Daltonovi spíš neuškodil, když mu řekl o Black Tessa. Dalton neměl ponětí, co ho čeká a jak tvrdým výcvikem projde.

Začne o rok dřív, než bylo v plánu. Tak či onak, musí své nadřízené informovat, že zná tajemství všech tajemství. Až skončí s vyšetřováním, dobrý rok se neuvidí. Převážná část základního výcviku se odehrávala přímo tam a část na Kubě.

Vážně mi bude chybět.

Protřel si oči a nahlas zívł.

„Kafe! Dal bych si kafe. Velké, černé a silné.“

„Já ho přinesu, Ezi.“

Cobb vyběhl z kanceláře, a když se vrátil, vůně čerstvé kávy zaplnila místnost. Case se zrovna probíral zprávou.

„Tak ti dva mají slušný rejstřík. Jsou na špinavou práci a pochybují, že o něm budou vědět víc, než víme my. To spíš ten jejich šéf, Melik Uzun. Budeme ho muset skřípnout. Obávám se, že to nebude jen tak, pokud nemáme nadělat povyk. Má kolem sebe docela slušnou kavalérii. Ach jo! A to stále nemáme tušení, kam se ty zatracené optroniky poděly! Taky by mě zajímalo, jakou roli v tom hrál Kirchner. Proč ho vlastně zabili?“

Cobb mu podal kávu a opřel se o stůl.

„Try na to nakonec kápne, neboj se. Vidíš, Ezi, a tys ji neměl rád. Co ti na ní vlastně tak vadí?“

„Na ní konkrétně nic.“

„Ale?“

„No, děsí mě její schopnosti. Její možnosti. Jednou toho někdo ošklivě zneužije.“

„Ve vsí úctě, Ezi, nemyslím si. Nevěřím, že by se jen tak nechala. Na to je dost chytrá.“

„No, jak v čem. Tak rád bych se mýlil. Uznávám, že bez její pomoci bychom to měli mnohem těžší. Museli bychom na to hezky postaru. Vždyť tu jsme v podstatě jen exekuční složka!“

„Jak to myslíš, postaru?“

Case se napil. Spokojeně přivřel oči a pak je vytřeštil.

„Můj ty Bože! Já jsem ale idiot!“

„Proč?“

„Jak jsem starej, tak jsem blbej! Já bych si nafackoval!“

Vyskočil ze židle a začal chodit kolem stolu.

„Ona tvrdí, že Kirchner netušil, co do toho robota namontoval. To dává smysl. Podle servisních záznamů vyfasoval celou sadu těch optronik. A víš, proč to sériové číslo nesedělo? Protože měl ty krabice dvě! Nevšiml si, že namontoval „iksko“. Později přišel ale na to, že má součástky navíc. Neevidované! Někam je zašil, nebo bych spíš tipoval, že je prodal. Proto ho unesli! Chtěli je zpátky!“

Zastavil se a usrkl z pohárku.

„Ten Simitz je prostředník a má zásilku předat. Jenže ji nemá, protože mu ji vyfoukl Kirchner. Tak šli po něm. Sakra! Vždyť je to jasné jako facka! *Ich bin ein Idiot!*“

Posadil se a upíjel z pohárku. Vypadal nepřítomně. Dalton se neodvážil ani pípnout.

„Vůbec nás nenapadlo podívat se na vnitřní záznamy,“ obrátil

pohled ke Cobbovi.

„K čemu by nám to bylo?“

„Možná k ničemu, ale všechno to začalo tady! V budově jsou nainstalované *true-vision* kamery přesně podle směrnic. To znamená včetně eliminace mrtvých úhlů. Takže minimálně jedna kamera ho musela zabrat, když toho robota opravoval. Pokud budeme mít štěstí, přečteme si čárový kód. Z krabice nebo transportního obalu. Nebo taky ne. Ale pokud ano, budeme vědět, jestli je moje teorie správná, nebo jestli střílím naslepo.“

Díval se na Cobba, jako by čekal na odpověď, ale Dalton věděl, že musí držet klapačku. Caseho mozek jel pořád na plné obrátky.

„Hlavně že ti to sám vždycky říkám! Details! Details! Details! Jsou důležité! Každou drobnost! I zdánlivou banalitu bys měl prověřit! Nikdy se nesmíš spoléhat na jediný zdroj! Nemám nic proti Trinity. Hele, já uznávám, že nám to tvoje děvče pomáhá. Ale měli bychom používat, tohle! Mozek, chlapče, mozek!“

Case si zatíkal prstem na spánek a Cobb se při slovech „děvče“ a „chlapče“ zašklebil.

„Proto ho tam máme! Musíme být pečliví a důkladní! Kdo tu má na starosti bezpečáky?“

„Moment, podívám se.“

Cobb chvíli lovil v interním systému.

„Má dovolenou, ale zastupuje ho nějaký Matussek. Hele, to je ten, co tě pustil!“

„Výborně, jdeme hned za ním!“

* * *

Sjeli za ním do podzemí.

Case mu v krátkosti vysvětlil, že by potřebovali zhlédnout vnitřní záznamy z dvaadvacátého dubna až patnáctého května. Case řekl, že má pravomoc si je prohlédnout, ale že by byl raději, kdyby o tom neexistoval protokol. Pokud to nepůjde, nevádí. Nebude ho k tomu nutit, ale ty záznamy rozhodně vidět chce!

Chlap od ochranky se zdál být rozumný. Vyhověl Casemu, přestože mu skončila směna a byl zrovna na odchodu. Dokonce odmítl úplatek.

Zavedl je do kamerové místnosti a nechal je o samotě. Cobb se chopil ovládání konzole videa. Našel rychle, co hledal.

Case mu na rozloučenou poděkoval a dal mu vizitku. Poprosil ho, zda by mu dal vědět, kdyby se po záznamu ptal i někdo jiný. Také ho ujistil, že kdyby pro něj mohl cokoli udělat, ať se na něj bez obav kdykoliv obrátí.

Case věděl, jak si dělat konexe.

Tvrdil, že protislužby jsou mnohdy lepší než klasické úplatky. Sám se o tom mnohokrát přesvědčil. Vrátili se do kanceláře, Case se posadil ke stolu a zapnul počítač.

„Tady vidíš, k čemu vede slepá víra v technologie. Ještě to s námi není tak zlé.“

Zdál se být spokojený.

* * *

Když ti dva v černém odešli, bezpečák se vrátil do kamerové

místnosti. Pultová konzole videa byla zapnutá. Asi si nevšimli, že vypnuli pouze monitory. Byl zvědavý, co je zajímalo, a zapnul je.

Stisknul přehrávání a film se rozjel.

V záběru se objevil Derek. Byl opřený zády o stůl a v ruce měl nějakou krabici. Vypadal, že o něčem přemýšlí. Další záložka na videu byla nastavená ve chvíli, kdy s krabicí vchází do šatny.

V Konrádovi by se krve nedořezal.

NEZVANÍ HOSTÉ

Case s Cobbem nasedli do limuzíny.

„Začíná se nám to hezky skládat! Měl jsi pravdu, Ezi,“ řekl uznale Cobb.

„Vypadá to tak. Pořád nám chybí důležitý dílek skládačky. Je doma?“

„Podle logu je. Vešel včera v 20:01 a od té doby nevystřčil nos.“

„Výborně! Kdy tam budeme?“

„Do půl hodiny.“

„Skvělé! Doufejme, že to má ještě u sebe.“

„Myslíš, že to stihl prodat?“

„Těžko říct. Každopádně má štěstí a ani netuší jaké. Náš pan Neznámý na něj zjevně nepřišel. Předpokládám, že Kirchnera nejprve vyslychali a určitě se s ním nemazlili. Jestli jim řekl, že tam ty optroniky zapomněl... Hm. Ne. I kdyby, tak co? Musel je odepsat. Acker to mohl nahlásit a čipy odevzdat. Takže by si nijak nepomohl, kdyby na něj nastoupil. Jen by tím na sebe upozornil. Pravděpodobně. To se brzy dozvíme.“

„Doufejme,“ ušklíbl se Cobb a přešel si dlaní přes kapsu saka, aby se ujistil, že má rukavice u sebe.

* * *

„Byt má v mínus trojce,“ informoval Caseho, když vešli do nízkého betonového domu, který připomínal spíš protiatomový kryt.

Khaki nátěr jen umocňoval dojem, který z té krychle měli.

„Máš všechno?“ zeptal se ho Case.

„Jasně.“

Z kufříku vyndal tablet. Zapnul ho a pak se nechali vést přímo k bytu 0324. Skener v tabletu posílal na displej kromě půdorysu patra další informace. Zachycoval polohu lidí, zvířat, ukazoval, kudy vede vzduchotechnika, kde se nachází kabeláže, a zobrazoval další užitečná data.

Na vzdálenost deseti metrů uměla tahle věcička poskládat poměrně přesný trojrozměrný obraz lokace i přes dvacet centimetrů silnou betonovou zeď.

Cobb se zaměřil na byt, jehož obyvatelé se právě věnovali postelovým radovánkám.

„No tak, máme práci,“ sykl na něj Case. „Že tě to baví.“

„Po pravdě, baví. No tak, řekni mi, kdy jindy si můžu trochu užít?“

„Třeba když máš volno?“

„Aha. Tak to jsem netušil. My máme nějaký volno? Jak takový volno vypadá?“

„Ach jo! Víš co? Já ti snad seženu ženskou. Sice netuším jak a kde, ale už se na to nemůžu dívat.“

„Beru tě za slovo, šéfe!“

Na chodbě byla tma jako na dně studny. Case by se vsadil, že se Dalton právě zubí od ucha k uchu.

„Tak! Jsme tady. Panáček je v postýlce. Spinká. Překvapíme ho.“

Přiložil tablet ke čtečce a dveře se s rachotem otevřely. Uvnitř bytu se rozsvítilo.

„Ups! Tak to ho asi nepřekvapíme,“ ušklíbl se.

Vešli do bytu a dveře se s rámusem zase zavřely.

* * *

Dereka to nevzbudilo.

Dlouho se mu nedařilo usnout, protože na ni myslel a prášky ne a ne zabrat. Až po čtvrtém se mu podařilo upadnout do nevědomí.

Z bezesného spánku ho vzbudilo zemětřesení. Jen s námahou otevřel oči. Něco se dělo. Nevěděl co. Nerozuměl tomu.

Proč ho někdo odkryl?

Ten někdo byl cizí chlap v černém obleku s černou kravatou. Na rukou měl červené rukavice. Třásl s ním, jako kdyby z něj chtěl vytřepat duši.

„Já toho kretěna snad nevzbudím!“ slyšel Derek z dálky.

Ten muž byl zřejmě rozčilený. Derek napůl procitl.

„Co tu chcete?“

Jeho hlas zněl jako po flámu.

„Nebude vám vadit, když budeme mluvit anglicky?“ zeptal se starší muž, kterého předtím přehlédl.

Přikývl.

„Co kdybychom přestali tančit okolo křoví a ušetřili si čas? Co ty na to?“

Červená rukavice s ním konečně přestala třást. Pak si propletla prsty a protáhla ruce, až v kloubech zapraskalo.

Derekovi to přišlo groteskní.

Ono se mi to vážně nezdá?

Oči měl zalepené a nedokázal pořádně zaostřit.

No ten je fakt divnej!

„Co tu chcete?“

„Chceme vědět, kde jsou ty optronické čipy, které jste si ponechal,
“ řekl starší muž.

Jeho hlas zněl legračně a Derek neměl páru, o čem to mluví.

„Čipy? Čipy? Co?“

„Seš snad sjetej?“ zaštekala červená rukavice jako vztekklá čivava.

„Co? Dejte mi pokoj! Vypadněte!“

Natáhl se pro deku a přikryl se.

„Pane Ackere, vy zřejmě nechápete situaci.“

„To fakt nechápu,“ zahuhlal do polštáře.

Bože, jak moc se mu chtělo spát! A ti dva idioti po něm pořád něco chtějí!

Proč mě nenechají na pokoji, hovada?

Cobb začal vidět rudě. Strhnul z Dereka deku a vytrhl mu polštář pod hlavou.

„Tak jinak, ty sráči! Kde jsou?“ zařval. Na důkaz, že to myslí vážně, udeřil ho pěstí do spodní poloviny zad. „Začni rychle zpívat, nebo

budeš chcát krev! Kde! Jsou! Ty! Čipy! Otazník!”

Co slovo, to rána.

Derek ječel bolestí. Málem z ní omdlel. Uvědomoval si vlastní slabost, vliv léků, ale strach neměl. Známy pocit vzteku a bezmoci, který ho dokázal vybičovat až k agresivitě, se tentokrát nedostavil. Nechtěl se ale vzdát úplně bez boje.

„Vlez mi na záda. Vykřičník!” zařval do matrace co nejsilněji mu bolest dovolila.

Cobbovi klesla čelist a Case měl co dělat, aby se nezačal smát.

Strike one.

Cobb ustoupil o krok, vytasil z podpaží pistoli, popadl Dereka za vlasy a posadil si ho. Pak přiložil ústí hlavně k jeho spánku.

„Konec srandy, ty kreténe! Jestli hned teď neřekneš, kde jsou ty posraný čipy, vystřelím ti ten tvůj debilní mozek z hlavy! Pak se půjdu zeptat ty tvý holky! Možná bude sdílnější! Takže se ptám naposled! Kde jsou kurva ty čipy!?”

Tohle už na Dereka zabralo.

„Nevím..., au! Kde... jsou, au...! Já... už..., au..., je nemám.”

„Já ho sejmu, kreténa! Co myslíš?”

Starší muž zavrtěl hlavou a položil opatrně ruku na závěr zbraně. Odklonil hlavě stranou a posadil se k Derekovi.

„Pane Ackere, ve vlastním zájmu nám řekněte, kde jsou. Možná to dobře dopadne. Nemůžu vám nic slíbit, ale jestli budete spolupracovat, vynecháme ji z toho. Záleží to jen a jen na vás. Komu

jste je prodal?"

„Já... Au. Dal jsem je... Někomu, kdo... je umí prodat. To fakt bolí!"

„Pusť ho! Komu?"

„Jmenuje se... Au, sakra! Hart... mann. Yvo Hartmann. Pracuje..., sakra, v zastavárně na... *Weißeritzstraße*."

„Dobře. On je má u sebe?"

„Nevím. Má kupce. V pondělí..., se mám zastavit. Pro peníze. Au. Jestli už je... prodal, vážně nevím."

„Dobře, pane Ackere. Oceňuji vaši spolupráci. To je zatím všechno."

„Žádná..., au, policie?"

„Prozatím ji do toho nebudeme zatahovat. Možná vůbec, pokud budete rozumný. Ať vás ani nenapadne toho Hartmanna varovat! Nehnete se odsud, dokud vám neřekneme! Je vám to jasné? Nebudete s nikým komunikovat! Nezapnete počítač a vypnete si telefon! Nikomu neotevřete! Od teď budeme sledovat každický váš krok. Pokud uděláte sebemenší pitomost, a teď mě dobře poslouchejte, zařídíme, že i ta vaše dívka..."

Ona... není moje..."

„To je úplně jedno," zarazil ho. „Najdeme způsob, jak ji do toho zatáhnout. Věřte mi, že to nebude problém. Rozumíme si?"

„Ano. Nechte ji. Prosím. Ona vážně..., o ničem neví."

„Ještě se uvidíme, pane Ackere. Myslete na to, co jsem řekl."

Vstal a ve dveřích se na něj ještě jednou podíval.

„Myslete na ni. Ještě se uvidíme."

* * *

„No ten je fakt vylízanej! Úplnej magor," ušklíbl se Cobb, jen co vyšli před dům.

„No, ani ne. Myslím, že se předávkoval. Ty sis snad ničeho nevšímal?"

„Čeho?"

„Těch léků.“

„Ne.“

„Rozhodil tě, vid'?"

„No jo. Tak trochu.“

„Podívej, to s tou přítelkyní se ti povedlo. Ale ten kvér příště laskavě vynech, pokud to není vysloveně nutné! Je ti to jasné? Víš, že to nemám rád. Nebyl k tomu důvod.“

„Máš pravdu. Promiň, Ezi.“

Nasedli do limuzíny.

„Jedeme si pro Hartmanna?“

Case přikývl.

„Musíme. Ale než tam vlítneme, tak si ho proklepneme. Měli bychom vědět, co od něj můžeme čekat. Teď by se nám hodila pomoc. Sakra!“

„Komando by se šiklo, to jo. A co Try? Ty si myslíš, že jí nemůžeme zavolat? Ať ho proklepne ona. Třeba na něj budeme stačit.“

„Můžeme jí zavolat, ale já zatím nechci. Ne, dokud nevím, odkud vítr fouká. Zjisti mi o něm co nejvíc. Hned teď.“

„Jasně, šéfe! Jdu na to.“

„Počkej, něco mě napadlo. Uděláme to jinak. Vrátime se do *Toweru*. Někomu zavolám. Prostě to risknu. Hlášení zatím pozdržíme.“

NALEJ MI TROCHU!

Konrád ty dva v oblecích zahlédl, zrovna když nastupovali do tmavé limuzíny.

Černý vůz dlouhý jak týden budil pozornost z dálky. Když zmizeli za rohem, zazvonil na domovní zvonek. Nechtěl mu volat. Nemohl vyloučit, že má napíchnutý telefon. Nedělal si iluze. Věděl, jak to chodí. Přestože tihle dva neměli v Německu žádné pravomoce, bylo mu jasné, s kým má nejspíš tu čest.

*Protože ti zatracení Amíci si stejně dělají, co chtějí!
Jako kdyby jim pořád patřil svět.*

Derek na zvonění nereagoval.

Kde by jen mohl být?

Vytáhl mobil a vytočil číslo.

„Ahoj Horste. Potřeboval bych zjistit polohu. Derek Acker, narozený 1. října 2017. Bydliště, počkej... Bunkerhaus 10a, Pirna. Všechno, co najdeš od včerejška. Spěchá to, díky.“

„...?“

„To víš, že jo, zajdeme. Něco navrhní a dej mi vědět.“

„...“

Jo jasně.

„...“

„Zavolej mi zpátky.“

Konrád zavěsil. Za pět minut měl bývalého partáka na lince.

„...“

„Doma? Díky, to jsem potřeboval vědět. Pozdravuj ženu. *Tschüss.*“

Zacloumal domovními dveřmi, ale bylo zavřeno. Z náprsní kapsy vytáhl plastikovou kartu bez označení. Přiložil ji ke čtečce. V zámku to cvaklo. Sjel výtahem dolů a pak potmě došmátral až k Derekovým dveřím. Zabouchal.

Nikdo je neotevřel.

Chvilí poslouchal s uchem na dveřích. Bylo tam ticho jako v hrobě. Začal mít o Dereka strach.

Aby mu tak ještě něco udělali!

Elektronický paklíč, který si nechal „na památku“, se teď hodil. Dveře zajely s rachotem do stěny. Uvnitř se svítilo.

Derek seděl na posteli. Vypadal vystrašeně a překvapeně zároveň.

„Ty neslyšíš zvonek, ty vole?“ vyjel Konrád zostra.

„Slyším,“ hlesl Derek.

„Co se to sakra děje?“

Dveře se zavřely a Konrád se posadil na židli. Derek se třásl jako osika. Byl očividně mimo. Vstal z postele a chytil se v kříži. S bolestí ve tváři nakročil k toaletě.

„Kam to sakra jdeš?“

Neodpověděl.

„Ptám se tě na něco! Odpovíš mi laskavě?“

„Hned, Konráde. Hned to bude. Jen co upustím trochu krve v moči.“

Když se vrátil, sedl si ke stolu.

„Co tu chtěli ty dva?“

„Jaký dva?“

„Dereku, podívej se mi sem!“

Konrád si ukázal na čelo.

„Mám tady nakreslenej kosočtverec s pruhem? Přestaň mě laskavě srát!“

Derek ho nepoznával. Konrád, vzor klidu a pohody, vzteky bez sebe?

„O co tu sakra jde? A jestli mi ještě jednou zalžeš, jediný slovo, přísahám, že se neudržím!“

„Já ti to nemůžu říct. Promiň. Někoho bych tím ohrozil. Někoho, na kom mi záleží. Chápeš? A teď jdi prosím pryč! Prosím!“

Bylo jasné, že má nahnáno.

Když to říkal, mrkal na Konráda jako zběsilý. Konrád se nadechl, že ho seřve, co to zase vyvádí, ale zarazil se.

„Víš ty co! Jdu! Ty si dělej, co chceš!“

* * *

Konrád vyběhl před dům. Vytáhl telefon a stiskl předvolbu.

„Horste, to jsem zase já. Potřeboval bych si půjčit něco z výstroje.“

„....!“

„Hele, já vím. Kdyby to nebylo nutný, víš že bych tě do toho nezatahoval. Tak co?“

„...“

„Díky, máš to u mě. Potřebuju detektor pro celý spektrum. Nejen pro to civilní.“

„...?“

„Jo, přesně tenhle. Sejdeme se na rohu před obchodem.“

„...“

* * *

Konrád se vrátil za dvě hodiny.

Derek pospával, ale jak dveře zarachotily, otevřel oči. Konrád nakročil a přiložil prst na ústa. Pak projel ručním skenerem byt. Byl čistý. Pro jistotu rozmístil rušičky velikosti pingpongového míčku po pokoji.

„V jakým maléru to zase lítáš?“

Derek mlčel.

„Neboj, nikdo nás neslyší. O to jsem se postaral.“

„Ve velkém, Konráde. Jsem v pořádném průšvihů.“

„Tak povídej.“

* * *

Řekl mu, jak přišel k čipům. Že je dal Hartmannovi, aby je prodal.

„Bože kluku, ty jsi vážně debil!“

Konrád se zvedl ze židle a začal chodit. Tři kroky tam, tři kroky zpátky. Víc volný prostor nedovolil.

„Ty vole, to je průser! To je fakt průser! Uvědomuješ si to, ty blbče?“

Co tě to proboha napadlo?!“

„Já jsem... Já jsem...“

„Co, do prdele!? Co!?“

„Chtěl jsem se vyhrabat z těch sraček.“

„No, tak to se ti fakt povedlo! Teď jsi v nich až po uši!“

„Jo. Já vím.“

Konrád se uklidnil a změnil tón.

„Proč? Řekni mi proboha, proč?“

„Já vím, že to nechceš slyšet, ale... Je to tak. Udělal jsem to kvůli Veronice. Hlavně kvůli ní. Já se nevymlouvám. Prostě... Prostě jsem jí chtěl pomoci. A taky jsem o ni nechtěl přijít.“

Oči se mu leskly. Konrádovi ho bylo najednou líto. Hlavou se mu mihlo, že za to trochu může.

Neměl ho s ní seznamovat. Něco mu na ní trochu nesedělo už od začátku.

„Nebreč, kluku.“

„Promiň. To samo. Jak malá holka. Ani nevíš, jak mě to štve!“

Derekovi už tekly slzy proudem.

„Já to neovládám! Jsem tak měkkej! Vůbec nevím, co to se mnou je!“

„Jsi citlivěj. To není vada. Taky za to nejspíš můžou ty tvoje prášky.“

Derek se zvedl ze židle a rozhodil rukama.

„Konráde, já vím, že jsem to pěkně podělal! Ale Veronice se nesmí nic stát! To je to jediný, na čem mi teď záleží. Mysli si o tom, co chceš.“

Konrád vstal, objal ho, pevně k sobě přitiskl a chlácholivě poplácal

po zádech.

„To bude dobrý. Něco vymyslím.“

Začal zase chodit po pokoji.

Sem a tam. Tam a sem.

„Hammerschmittová,“ zvolal najednou vítězoslavně.

„Co? Jaká Hammerschmittová?“

„Nic, přemýšlím nahlas. Komu to asi přistane na stole. Musí to dostat ona!“

„Proč?“

„Protože mi něco dluží! To je teď jedno. Teď má možnost mi to vrátit. Ty nesmíš jít k soudu! Šel bys sedět! Jestli tě obviní jen za držení, napaří ti pět let! Žádná podmínka! Protože jsi tam už jednou byl. Do prdele!“

„Možná se to k soudu nedostane.“

„Jo? To mi teda vysvětlí, jak?“

„Řekl mi to, ten..., no, já nevím, jak se jmenoval. Jeden z těch, co tu byl. Že policii z toho vynechá. Když nebudu dělat blbosti.“

„Dobře! Dobře. To je moc dobře. Zajímavý!“

Konrád se poškrábal na čele.

„Kdo ti to řekl? Ten starší? Case?“

Dereka překvapilo, že ho zná.

„Ano.“

„S tím se dá mluvit.“

„Odkud ho znáš?“

„Odkud asi myslíš? Jak asi vím, že v něčem lítáš? Ráno se u mě ti dva zastavili. Chtěli vidět záznamy. Bylo to pro mě hodně nemilý

překvapení, když jsem zjistil, že jdou po tobě. To mi teda věř!”

Zase se posadil.

„Nemáš tu něco ostřejšího?”

„Podívám se.”

„Ne, počkej! Potřebuju mít čistou hlavu.”

„Co teď? Co mám dělat?”

„Ty hlavně nic! Budeš sedět na prdeli! Já se o všechno postarám. Až se vrátím, řeknu ti, co a jak. Zabere mi to tak den, dva max. Do té doby se odsud, prosím tě, Dereku, poslouchej, nehneš na krok! Hlavně tomu Hartmannovi nevolej! Nech to na mně. Nic nedělej! Možná si radši vypni mobil. Počkej, dokud se tu objevím, jasný?”

„Jo. To samý mi řekl ten Case.”

„Víš, o čem mluvím. Víš, co? Nalej mi trochu.”

PŘILETÍ SMRTONOŠKY?

„Ano. Ano. Jistě, pane. Rozumím.“

Case byl celou dobu, co s někým telefonoval, čelem k oknu. Když zavěsil, zastrčil mobil do kapsy saka a chvíli civěl do prázdna. Cobb byl zvědavý, s kým to takovou dobu mluvil. A tak uctivě!

„Pan Lambert,“ odpověděl mu na nevyřčenou otázku.

„Myslel jsem si to. Jakej vůbec je?“

„Jak to říct? Na první pohled normální chlap jako já. Vypadá mladší, přitom je myslím o dva roky starší. Asi si dopřává elixír mládí,“ pousmál se, ale nemyslel to neuctivě. „Rozhodně bys neřekl, že je to jeden z nejbohatších a nejmocnějších lidí na světě. Víš, o Lambertových obecně se toho povídá hodně, ale já osobně si myslím, že zrovna Heinrich Lambert není takový, co se o něm říká. Neumím si představit, jaké to je. Šílená odpovědnost. Jsi na vrcholu a určuješ tempo světové ekonomiky. Tady nejde jen o peníze a zisky, Daltone. On se musí rozhodovat v záležitostech s globálním dopadem. A věř mi, že ne všechno je černobílé. Nechtěl bych mít na bedrech jeho starosti. Fakt ne.“

Byla v tom nefalšovaná úcta a obdiv.

„Jo,“ ušklíbl se Cobb. „Jenže takoví si často hrajou na bohy!“

„V tom případě by sis měl uvědomit, že pro jednoho boha pracuješ.“

„No jo, no. Co nadělám? Svět není dokonalej. Takže?“

Case si přitáhl židli a posadil se.

Balvan na hrudi přestal tížit.

Natáhl se pro termosku, odlil trochu do pohárku a hodil krabičkou

camelek na stůl. Opřel cigaretu o spodní ret a naučeným pohybem škrtl benzínovým zapalovačem.

Plechově cinknul a plamen se s typickým *puf-puf* rozhořel.

Case zavadil pohledem o kouřové čidlo přímo nad ním. Dvě vteřiny váhal. Stejně si ale zapálil.

„Plán se nepatrně mění. Hartmanna máme pouze sledovat..., zatím nemáme zasahovat,“ natáhl z cigarety třikrát za sebou, jako by se snažil dohnat absták po dlouhém rozhovoru. „Novinka je, že optroniky nemají nejvyšší prioritu. Měli bychom je získat zpátky, to platí..., ale... náš primární úkol je zajištění pana Neznámého. Heinricha Lamberta tuze zajímá, jak se mu to povedlo. Takže ho máme přivést. Živého, podotýkám. Každopádně,“ vyfoukl spokojeně kouř přímo nad sebe, „Trinity nám je od této chvíle plně k dispozici. Nikdo nás nesmí monitorovat. Na to osobně dohlédne. Máme nejzelenější zelenou. Od této chvíle se zodpovídáme přímo jemu. Dostaneme k dispozici tým Alfa. Už jsou na cestě. Za pár hodin přiletí. Pak na to vlítneme..., kucikuci..., součinnost s místními nepřipadá v úvahu. Na tom se nic nemění. Stále je to tajná operace. Kdyby se nám náhodou připletli do cesty, máme se jich zbavit. Pokud možno bez eskalace. Žádné diplomatické nóty. Když nebude vyhnutí, kucikuci..., máme jednat pouze v zájmu firmy. Pan Lambert nás podrží. S pomocí tvé kamarádky a Alfy dostaneme pana Neznámého a ty zatracené čipy.“

Case se neudržitelně rozkašlal.

„Trinity..., ehmehm..., kucikuci..., já se na to už musím vy..., ehmehm, kucikuci... se s námi spojí každou chvíli.“

Caseho konečně opustil kašel, típnul cigaretu a upil trochu kafe.

„Páni, takže přiletí Smrtonošky?“

Cobb se zdál být natěšený. Case se musel pousmát. Moc dobře věděl, že Dalton se k nim kdysi hlásil, ale nevzali ho. Tušil, že bude štěstím bez sebe, až mu prozradí, že ho s nimi čeká výcvik.

„Tak to si dám líbit! My jim budeme teda jako velet?“

„Ano. Budeme jim velet. Přesněji řečeno, já jim budu velet. Nezapomeň na to,“ uchechtl se pobaveně a hodil do sebe zbytek kávy.

Cobb vyskočil ze židle a rázně sklapl podpatky.

„Jawohl, Herr General!“

Case se smíchy zakuckal a vyprsknul si trochu kávy na košili.

„Ty jsi vážně vůl, Daltone!“

Čidlo na stropě se rozblíkalo.

„A sakra.“

CO TEĎ?

Veronika byla v práci duchem nepřítomná.

Dokonce i Peter si toho všiml, a to ji viděl sotva pár minut. Když se zeptal, jestli se něco neděje, odsekla, že ne. Raději se stáhl. Věděl, že to nejlepší, co může právě udělat, je jít stranou. Poskytne jí tolik času, kolik bude potřeba. Toho lůzra se zbavil. Šlo to lépe, než čekal.

Plán zatím vycházel.

* * *

Veronika si cestou z práce v lékárně koupila archaický, ale zato osvědčený těhotenský test.

Pro jistotu.

Co když se ten krám plete?

Pochopitelně v to ani nedoufala, ale přesto první kroky směřovaly na toaletu.

Dvě čárky.

Co teď budu dělat?

KDYŽ SE TO PODĚLÁ

Yvo se chystal na domluvenou schůzku.

Do půlnoci zbývá čtyřicet pět minut. Má menší časovou rezervu. Nechce se tam zdržovat déle, než je nezbytně nutné. Někdo by si ho mohl všimnout.

Navlékl se do kožené kombinézy, na záda hodil malý batoh z plastu a vyrazil z bytu. Venku zamířil k boční zdi na rohu oprýskaného čínzáku. Měl tam malý přístřešek, který vypadal spíš jako kontejner na písek. Jen byl trochu vyšší.

Byla to jeho garáž.

Dálkovým ovladačem otevřel jednokřídlé dveře a výsuvná plošina vyjela ven. Tady ji měl. Jedinou, věrnou a opravdickou lásku.

Zelená motorka vypadala jako běžná elektrická sériovka. Dvě kola, pár plastů, řídítka a...

Pořádněj benzínovej motor.

Byl umně schovaný pod kapotáží. Stejně tak výfuk. Za tuhle úpravu zacvakal majlant! Nelegální vylepšení stálo stejně jako čtyři nové motorky. Pod zeleným karbonem se ukrýval hybrid litrového, šestnáctiventilového čtyřválece a elektromotoru. Tyhle motory byly v podstatě zakázané. Výjimku měli jen veteráni. Yvo miloval vůni benzínu. Zvuk vytočeného řadového čtyřválece ho uměl rozhicovat víc než nadržená dvaadvacítká s pevnějma trojkama.

Má to svůj důvod.

Běžný e-motocykl policie zastavila stisknutím tlačítka. Navíc ho

umělá inteligence řídící dopravu mohla kdykoliv přibrzdit. To nechtěl. Dalo se to obejít, samozřejmě. Úprava nebyla zadarmo, a kdyby se na to přišlo, pokuta byla vysoká. O motorku by přišel. Takže se rozhodl pro hybrid. Navíc, ta zeleno-černě-fialová bestie neměla omezovač! Jeho pojistka pro všechny případy.

Protože s plnou nádrží fakt nehrozí, že dojde štáva v baterce v tu nejmenší vhodnou chvíli.

Vždycky se to může posrat.

Obchod se měl uskutečnit nedaleko parkoviště, kde se s Abirem sešel poprvé. Melik se nabídl, že mu jeho chlapci budou dělat jištění, pokud chce. Jenže on ty dva vypatlance neměl v lásce.

Blbý a Blbější. Ne, díky.

Melikovu nabídku odmítl. Usedl za řídku a nasadil přilbu. Okraj hledí se decentně rozsvítil a head-up displej uvnitř plexi naskočil. Yvo vzal jemně za plyn a motocykl s pištivým zabzučením vystřelil.

* * *

Jasně, že ho zdržela ta blbá doprava!

Třikrát musel čekat, než ho dopravní systém nechá projet křižovatkou. Pokud chtěl zůstat nenápadný, muselo to vypadat, že systém motocyklu funguje. Bezpochyby zaseklý semafor by mu totiž nedovolil projet, ani kdyby už zapouštěl kořeny. Začal nabírat zpoždění.

*Budu na to muset šlápnout.
Ach jo.*

* * *

Osířelý kout slepého ramene Labe se nacházel mezi hlavní silnicí a bývalým parkovištěm. Yvo zastavil před hromadou starých plechů ze skladu, který byl právě v demolici. Sundal přílbu a zaháknul ji za řídítka. Potom sesedl a opřel motocykl o pohotovostní stojan. Z tankvaku na nádrži vytáhl krabičku cigaret a jednu si zapálil.

Vzduch byl nasycený rybinou a na druhém břehu se odráželo světlo z lamp lemující silnici. K tomu měsíc v novu střídavě vykukoval pod nízkou oblačností a vrhal světlo na opuštěné stavební stroje. Všude byl klid. Nikde ani živáčka. Yvo vytáhl z kapsičky malý infra dalekohled a podíval se po okolí. V křoví zahlédl tepelnou stopu, ale ta ihned zmizela. Planý poplach, je tu sám.

Ten Abir by tu už měl být!

Deset minut!

To přece není důvod zrušit kšeft!

Zamyslel se.

Co když ho ten židák obral? Hloupost, dal přece zálohu! Za to mu to určitě nestálo. Ne. Ale co když ano? Jak dlouho asi potrvá, než sežene dalšího kupce?

Uběhlo deset minut.

Pro jistotu projel ještě jednou okolí dalekohledem, ale kromě hopkajícího zajíce nic nezachytil.

No a je to v prdeli.

Natáhl se po přílbě. Když zapínal bradovou přezku, zaslechl

zapraskání a kroky na drobném šterku. Otočil se.

Něco není v pořádku.

Spatřil siluetu. Pistoli s tlumičem už vidět nestihl. Ozvalo se potlačené štěknutí výstřelu. Před očima se mu mihl oslepující záblesk. Koupil ji přímo do hlavy.

* * *

Tu noc se znovu narodil.

Kdyby měl obyčejnou plastovou přilbu a Abir mířil o dva centimetry níž, bylo by po něm. Kulka sklouzla po karbonové skořepině a její energie ho přibila k zemi. Padl na záda a na chvíli ztratil vědomí. Probral se právě ve chvíli, kdy Abir držel v ruce jeho batoh! Zase to štěкло.

Třikrát.

Tentokrát šly všechny rány na hrud'

* * *

Stejně ho nezabil, i když se asi fakt snažil.

První kulku zastavila kožená kombinéza. Respektive odlehčená neprůstřelná vesta pod ní. Když si před odjezdem bral věci na sebe, přemýšlel, jestli se do ní má navléct. Nebyla zrovna pohodlná a trochu mu bránila v pohybu.

Yvo měl evidentně šťastný den.

Život mu nezachránila pouze přilba a vesta pod kombinézou, ale

také karbon-kevlarové chrániče, jejichž lamely byly všité do podšívky svrchní části bundy. Nicméně ta třetí kulka mu rozdrtila levou klíční kost.

Abir byl v trapu a Yvo ležel v prachu. Začal se sbírat ze země.

Vtom cosi zaslechl v dálce. Znělo to, jako kdyby někdo udílel rozkazy. Musí pryč! A to zatraceně rychle! S vypětím sil se posbíral a nasedl na motorku. Rameno bolelo jako čert, ale pravačku měl naštěstí v pořádku.

Přepnul spínač na řídítkách. Motorka se nastavila do benzínového módu.

Motor zelené Ninji naskočil a zpoza stupačky vykoukla řadička. Vymáčkl spojku. V tu chvíli myslel, že mu poleví všechny svěrače. Nicméně kopnul dolů jedničku, pustil spojku a zatáhl za heft.

Motorka vystřelila s jekotem jako šíp.

S motorem vytočeným do bezvědomí vyrazil driftem k výjezdu na hlavní silnici. Jakmile ucítil pod koly asfalt, zařadil bez spojky dvakrát nahoru.

Jako splašený se řítil zpátky k městu. Cestou předjel tři loudající se autoboty.

Yvo sledoval zpětné zrcátko v head-up displeji v přilbě, ale zdálo se, že ho nikdo nestíhá. Je v bezpečí. Pak si uvědomil, že ručička otáčkoměru se drží červeného pole nebezpečně dlouho. Zařadil za čtyři a tachometr zablikal.

Hranice města minul dvoustovkou.

Ubral plyn. Po chvilce minul zavřený hypermarket. Odbočil k němu

na parkoviště a pak zastavil v tmavém koutu za kontejnery Armády spásy. Rameno krvácelo jako Niagara.

Yvo neměl únikový plán.

Kurva fix, jak sem to moh' tak blbě podcenit?

Nechápal to.

Vždyť měl přeci s sebou pro všechny případy koktavou Bertu! Jenže ji nechal pod sedlem!

Idiot!

Debil!

Jsem fakt neskutečnej debil!

Do hajzlu!

To snad není ani možný!

Sáhl si na ránu. Krvácení se rukavicí zastavit nedá.

Do prdele, koho mi to ten Melik dohodil?

Pak si vzpomněl, že v podsedlovce má kromě zbraně dobře vybavenou lékárničku.

Kdysi ji koupil od jednoho vojcla za pár babek. Děkoval bohu, že ji má a že si na ni vzpomněl. Uvnitř balení byl kromě sady obvazů, hojivých náplastí a tuby pro chemické šití i aplikátor injekce proti bolesti.

Píchnul si ji přes bundu. Bolest trochu polevila.

Potom opatrně, protože to pořád bolelo jako ďas, svlékl horní díl kombinézy. Pak s pomocí mastičky a obvazu zastavil krvácení. Rameno malinko červenalo, ale když s ním pohnul, zase si málem

nadělal do kalhot. Nakonec bolest zcela ustoupila, takže mohl o třiadvacet minut později mačkat jako zběsilý zvonek a mávat do kamery u vjezdu k domu ve vilové čtvrti.

„Meliku! Doktora! Hned!“

PARALÝZA

Case, Cobb a zásahový tým Alfa čekali na místě.

„Připravte se!“

„Jednička na pozici!“

„Dvojka na pozici!“

„Trojka připravená!“

„Čtyřka připravená!“

„Pětka a šestka na místě!“

„Všichni jsou *ready*, Ezi,“ řekl Cobb a zavěsil vysílačku za opasek.

V obličeji výraz pokerového hráče, ale Caseovi neuniklo jeho vzrušení v hlase.

„Výborně.“

Case přemýšlel, jestli na nic nezapomněli. Mají pokryté všechny scénáře?

Blížila se půlnoc a Abir Siegel se mohl objevit každou chvíli. Konečně znali jeho jméno. Jakmile se Trinity mohla pustit do práce a nemusela se ohlížet vpravo ani vlevo, dostalo vyšetřování rychlý spád. Během několika hodin věděli všechno. Tedy téměř. Zbytek bude jasný, jakmile toho parchanta dostanou.

Abir Siegel byl zvláštní případ. Jméno naznačovalo spíš Izraelce, ale on přitom disponoval diplomatickým pasem státu, jehož třetina světa odmítla stále uznat. Oficiálně působil na palestinské ambasádě v Praze jako kulturní atašé. Abirova imunita mohla představovat problém naštestit pouze v Česku. Německo s uznáním Palestiny zatím otálelo, dokud nebude smlouva s Izraelem splněná do

posledního bodu. Zbytek Unie se k tomu až na dva státy stavěl podobně.

Abir byl protřelý obchodník. Obchodoval snad se vším. Od drog, technologií, zbraní až po falešné dokumenty. Údajně byl zapojený i do obchodu s orgány. Rozhodně se neštítel prodávat Palestincům izraelské zbraně ukradené ze skladů IDF. Nicméně ve svých kruzích byl považován za obchodníka, na kterého je spolehnutí.

Vždycky dodal, co slíbil.

Try toho na něj vyhrabala poměrně dost. Zcela jistě to nebylo všechno.

Bohužel si stále nebyli jistí jeho podobou.

Jediný záznam, který Trinity našla, byl z parkoviště za městem. Vzhledem k zastaralému kamerovému systému byl prakticky nepoužitelný. Příliš málo detailů a ubohé rozlišení, aby z toho dokázala vytáhnout víc než jen generický obraz, který vůbec nemusel odpovídat realitě.

To ale nebylo všechno.

Samozřejmě si stáhla jeho podobu z diplomatické databáze. Sice v ní figuroval a byla v ní i jeho podobenka, nicméně když prolétla databází, narazila na jisté nesrovnalosti. Jako by z oka vypadl jinému člověku. Zaměstnanci egyptské ambasády.

Jeho dvojče bylo v evidenci vedeno jako technický pracovník. Jednoduchým dotazem do dalších zdrojů zjistila, že u toho podoba souhlasí. Znamenalo to jedno. V žádném z oficiálních i neoficiálních záznamů není zanesena Abirova skutečná podoba. Také biometrické

údaje byly pokaždé jiné.

Zvláštní.

Case dostal v druhém rozhovoru s Heinrichem Lambertem jasné instrukce. Mají udělat maximum, aby ho dostali. Pas nepas, imunita neimunita. Zajměte ho, uneste ho, svažte ho, udělejte cokoliv! Hlavně rychle. Chci ho živého!

Case cítil důvěrně známý neklid.

Teď bylo jeho největší starostí, aby se do akce nepřípletl nikdo z místních. Poradil by si, zvlášť když za ním stál sám mocný Lambert, ale už při pouhé představě vyšetřovací komise zvenčí mu naskočila kopřivka.

* * *

Předávka se měla uskutečnit u slepého ramene řeky, poblíž obchodní zóny.

Byla to jedna z mála lokalit, které se výstavba vyhnula a po desáté večer místo osířelo. Nad vodou se držel lehký opar a zpoza mraků sem tam vykoukl měsíc. Kromě světél lamp opodál byla tma a zásahový tým Alfa na druhém břehu splýval v černočerných kombinézách. Měli speciální taktické brýle. Všechny informace se jim dostávaly na vnitřní displej. Vnější krycí sklo bylo tak tmavé, že jim nebylo vidět do očí, ale přesto viděli jasně.

Měli dokonalý přehled.

Pětka a Šestka byly na pozici uvnitř maskovaného člunu jen pár metrů od břehu. Jejich úkolem bylo hlídat případnou únikovou cestu, kdyby ji měl Abir Siegel naplánovanou tudy. Jednička byla od

místa setkání ze všech nejdál a tvořila ji dvojice.

Jednička byla zvláštní ještě jednou věcí.

Tvořila ji dvojice střelce a navigátora. Člověk byl pouze navigátor, napojený skrz neurální rozhraní na robotického střelce s nejsofistikovanější dalekonosnou puškou. Do vzdálenosti 3 000 metrů se v podstatě nedokázal netrefit. Výpočet pro zaměření cíle se opíral o aktuální satelitní snímky a data z ultratichého dronu ve výšce 200 až 300 metrů. Navigátor měl jediný, ale nejzodpovědnější úkol. Jednoznačně identifikovat a označit cíl. Jednička se říkalo Smrtonoška.

Skóre 99,98 % mluvilo za vše.

Zbytek týmu byl vybavený standardními útočnými puškami s magnetickými tlumiči, které neovlivňovaly přesnost střelby. Alfa byla v ideálních pozicích. Dvojka s Trojkou ležely připravené na střeše nedalekého skladiště ve tvaru písmene L, zatímco Čtyřka musela vzít za vděk úkrytem v křoví.

První prořízla ticho v éteru Jednička.

„Tango na devíti!“

„Všichni aural,“ zavelel do vysílačky Case.

Od té chvíle směli použít pouze implantovaná naslouchátka.

„Alfa Jedna. Alfa Dvě. Alfa tři...“

„Negativní!“ odvolala Jednička poplach.

„Stand-by,“ zahlásil nervózně Cobb.

Cobb nastavil dron s kamerou na autopilot s tichým chodem a celou situaci monitoroval. Jeho noktovizor poslední generace posílal na

displej tabletu obraz v barvách skoro jako za bílého dne. Case naopak sledoval situaci starším dalekohledem se zeleno-šedým nočním viděním, protože monochromatický obraz mu vyhovoval víc než to přesaturované video.

První se na scéně objevil Hartmann.

Zastavil na plácku poblíž stavebních sutin, vypnul poziční světla a slezl z motocyklu. Měl na sobě kombinézu a na zádech batůžek. Zahákl přilbu na motocykl a zapálil si.

Chvilí tam stál a nervózně pokuřoval.

Cobb se na něj zaměřil a přiblížil obraz na maximum.

„Do prdele, bacha! Má infrák!“

„*Infra, infra, maskování!*“ zaštěkal Case do vysílačky.

„No to je ale parchant!“

„Vyzná se,“ zabručel Case.

Uběhlo deset minut a Abir se neobjevil. Hartmann vykouřil další cigaretu. Pak se zase podíval po okolí dalekohledem. Potom si nasadil přilbu.

Case vydal rozkaz.

„*Jděte po něm! Vezměte mu ten batoh! Kdyby se cukal, sejm...*“

Case náhle přestal vidět.

Do uší se mu dral nesnesitelný tlak, jako kdyby se potopil do čtyřiceti metrů bez vybavení. Kolena mu vypověděla službu. Case se skácel jako pytel brambor a upadl do bezvědomí.

To samé se stalo celému týmu. Kromě jedničky. Navigátora to

nepostihlo vůbec, ale neviděl nic, protože byl daleko. Displej jeho taktických brýlí zhasnul a dron přestal posílat data.

Byl mimo hru.

Vysílačka byla také hluchá. Zkusil záložní optiku, ale kromě jednoho a o třicet vteřin později dalších tří záblesků neviděl nic.

Alfa byla paralyzovaná.

* * *

Uběhlo několik minut a tým se postupně probouzel. Cobb se vzpamatoval jako první.

Spojení s dronem bylo v háji, ale napotřetí odpověděl. Dopadl o sto metrů dál, ale nerozbil se, takže se Cobbovi podařilo dostat ho do vzduchu. Minutu poté kroužil nad Hartmannem, který právě sedal na motorku. Cobb ho označil. Červený čtverec zezelenal. Raptor se ho bude držet jako klíště.

Jenže dlouho se ve vzduchu neudržel.

Zahlásil ztrátu cíle a v nouzovém režimu se poroučel k zemi. Hartmann mizel v dáli. Cobb stačil postřehnout, že nemá batoh.

„Do prdele, nemá ho! Nemá ho! Ten batoh!“

Case se s obtížemi stavěl na nohy.

„Co teď Ezi? Má ho Jednička sejmout?“

Case zavrtěl hlavou.

„Už nás nezajímá.“

„Ne? Jak to?“

Asi tuším, kdo a jak nás doběhl.“

* * *

O půl hodiny později a o 25 kilometrů dál zastavil na dálničním odpočívadle černý vůz.

Pár minut nato zaparkoval vedle něj z druhé strany tmavě modrý Bentley. Boční okna na straně řidičů sjela dolů ve stejnou chvíli.

„Máte to?“

„Mám.“

Řidič v modré limuzíně ukázal dozadu a víko kufru se otevřelo. Černý vůz popojel, vystoupil z něj muž s hliníkovým kufříkem a položil ho do otevřeného zavazadelníku toho modrého. Vzal si jiný, jen o něco větší a z tmavé kůže.

Víko Bentleye se zavřelo a řidič se vyklonil z okna.

„Po ověření očekávejte zbytek.“

Okno neslyšně zajelo do rámu a Bentley odjel.

Muž z černého vozu zalovil v saku, vyndal krabičku cigaret, opřel se o přední blatník a spokojeně si zapálil. Dokouřil, obešel auto a otevřel dveře u spolujezdce. Z příruční schránky v palubní desce vystrachal satelitní telefon. Jakmile naskočil signál, vytočil číslo.

Po třetím zvonění v sluchátku cvaklo.

Naťukal do klávesnice kód, ozval se vyzváněcí tón a na druhém

konci to po chvílce kdosi zvedl.

„Dodáno,“ řekl a hned zavěsil.

Usedl za volant a nastartoval motor. Chvilí ho nechal příst a pak pomalinku, téměř neslyšně, vyjel z odpočívadla. Hodiny na palubce ukazovaly padesát tři minut po půlnoci. Letí mu to před dvanáctou. Času dost, pomyslel si a zabubnoval prsty do rytmu rokenrolového šlágru o věnec volantu.

Přidal hlasitost a šlápl na plyn.

Řadový desetiválec se probral k životu.

Abir hnal svůj mercedes dvoustovkou po dálnici směr Praha.

Kapitola osmá: Konrád

BROCKWITZ, PROSÍM!

Zatímco se Konrád neukázal, Derek se snažil dát trochu dohromady.

Fyzicky byl na tom špatně, protože v kříži a oblasti ledvin to bolelo, ale konečně přestal mít depresivní myšlenky. Dokonce si byl ochotný připustit, že se z té šlamastyky díky Konrádovi dostane. Jakmile si však vzpomněl na Veroniku, přepadla ho lítost.

Do prdele, tak už se konečně vzchop, zašeptal hlas v hlavě.

Zněl jinak než obvykle. Jako kdyby promlouval spíš sám k sobě, a ne prostřednictvím toho bastarda. Na stolku stála od posledně nedopitá láhev ořechovky. Hodil do sebe panáka. Řekl si, že hlas má možná pravdu.

Prostě se z toho nepodělá.

Zapudil myšlenky na Veroniku a rozhodl se na chvílku vyjít ven, aby se nadýchal čerstvého vzduchu.

Už to jsou dva dny, co nevytáhl paty z bytu! Konrád se po celou dobu ani jednou neozval. To ho znepokojovalo. Protože jestli se mohl v životě na někoho spolehnout, tak právě na něj.

*Přece jasně říkal, že nejpозději za dva dny se ukáže!
Zapnu telefon.*

Žádné zprávy.

Ani od něj, ani od Veroniky. Vytočil Konrádovo číslo, ale měl obsazeno. Pak byl zase nedostupný. Zkusil zavolat do práce na recepci.

Dozvěděl se, že si Konrád prodloužil volno. Recepční Dereka znal a byl sdílný. Konrád prý jel vyřizovat nějakou neodkladnou rodinnou záležitost.

Derek poděkoval a zavěsil.

Co teď?

Chvilí přemýšlel, jestli má čekat, ale pak si řekl, že když se ani ti dva v černém neobjevili, pojede k němu domů a je úplně jedno, že je půl třetí ráno.

Objednal si klasické taxi, jelikož žádný autobot nebyl v dojezdové vzdálenosti a čekat půl hodiny se mu nechtělo.

Za pět minut dorazil řidič, který se zdál být starší než jeho passat.

„Dobrý večer. Brockwitz.“

„Bude to zajížďka. Přes město nesmím. Nevadí?“

„Hlavně prosím vás rychle.“

Celou cestu cítil nepříjemný tlak v podbřišku.

ZJISTI MI JEHO ČÍSLO

O tři dny dříve.

Konrád přemýšlel.

Žalobkyně Hammerschmittová mu dluží. Nikdy mu vlastně nepoděkovala. Ne že by o to stál. To kvůli ní, přesněji kvůli jejímu synovi kdysi porušil povinnosti. Byla kamarádkou tchýně a jeho žena Silke ho na její popud uprosila, jestli by se s tím nedalo něco dělat. Tak toho povedeného synáčka z vyšetřování sice nevynechal, ale vedl případ tak, aby nebyl obviněn. Respektive tak, aby soudci nezbylo nic jiného než to shodit ze stolu. Konrád dostal od šéfa pokárání.

No a pak si ten spratek vysoudil odškodnění!

Neuvěřitelný.

Dlouhou dobu si to vyčítal, jenže ženě nikdy neuměl říct ne. Udělal to jen jednou, a teď se to bude hodit. Pak ho konečně napadlo řešení, jak toho kluka nešťastného vysekat z maléru. Udělá to podobně. Tedy ne on, ale Hammerschmittová.

Ještě ho napadlo, že by se třeba dalo dohodnout s tím Casem.

Hm, to asi ne.

To není dobrý nápad.

Zase tolik mu nedluží a hlavně:

Amíkům se věřit nedá!

* * *

„Horste, promiň, nemám časoprostor vysvětlovat něco po telefonu. Adam Kirchner. Neznám trvalou adresu. Věk kolem dvaceti. Prolustruj ho. Pracuje jako technik pro..., počkej, vydrž..., Human Vendor Technologies, servis autonomních jednotek.“

„...?“

„Všechno. Bydliště, rodinu, trestní rejstřík, pracovní záznamy, bankovní účet, prostě všechno, co najdeš. Asi ti nemusím říkat, že to spěchá. Včera bylo pozdě.“

„...?“

„Kdybys to mohl udělat hned, byl bych ti neskonale vděčnej. Jo, počkej! Zjisti mi Kirchnerovo číslo, výpis volání a ideálně i s polohou!“

„...“

„Jasně, když to bude ráno, bude to super! Díky moc! Jo, počkej! Máš něco k tomu příznaku?“

„...“

„Dobře, tak si s ním pak promluvíš. Dík, Horste.“

„...?“

„Jasně! *Tschüss*.“

Konrád zavěsil a hned vytočil další hovor.

„Dobrý den paní státní zástupkyně.“

„...?“

„Omlouvám se, ale něco bych od vás potřeboval. Myslíte, že bych se u vás mohl na skok zastavit?“

„...?“

„Ne, myslím doma. Až skončíte u soudu, paní Hammerschmittová.“

„...?“

„Já vím, já vím. Je to narychlo a není to úplně vhodné. Uvědomuji si to, ale slibuji, že vás nezdržím. Jak se má váš syn?“

„...“

„Tak to moc rád slyším. Po šesté? Adresu znám. Vážně vás dlouho nezdržím. Děkuji.“

Zavěsil. Na ustarané tváři se objevil náznak úsměvu.

„Jo!“

* * *

„Ahoj Horste.“

„....“

„Díky, máš to fakt u mě.“

„....?“

„Jo jo, jde o toho mýho kluka. Dostal se do maléru, vůl jeden.“

„....?“

„To je na dlouho. Řeknu ti to později. Asi za to můžu trochu já. Derek je jinak hodnej kluk.“

„....“

„Díky. To číslo na Kirchnera jsi mi zjistil?“

„....“

„Výborně! Nevím, co bych si bez tebe počal, Schimmi.“

„....?“

„Samozřejmě, neboj. Kdyby to smrdělo, nebudu se do ničeho motat a dám ti hned vědět.“

„....“

„OK. Ozvu se brzy. Jo, počkej! Víš už něco víc o tom příznaku?“

„....“

„Dobře, já ho k tobě pošlu. Pová ti to sám.“

„....“

„Tschüss.“

* * *

Konrádovi se ulevilo.

S Hammerschmittovou to šlo kupodivu dobře. Takže teď zaleze někam, kde bude mít klid, a podívá se, co mu Horst dodal. Kousek za rohem se nacházelo rychlé občerstvení. Dalo se tam posedět. Většina zákazníků si jídlo brala s sebou, a tak uvnitř bývalo prázdné. Dostal hlad. Než se do toho pustí, nejprve uspokojí hlasitý žaludek.

Super, že zrovna tady dělají fakt skvělej gyros!

Díval se do počítače a ukusoval pitu s masem.

Horst dodal víc než v co doufal. Měl Kirchnerovo číslo, výpis volání a logy od operátora. Kirchner nebyl s Derekem ve spojení, kromě toho, že se potkali v práci. To už viděl na záznamu a dokazují to i výpisy a záznamy polohy. Hammerschmittová neslíbila, že k soudu nepůjde, ale když jí dodá aspoň trochu přesvědčivý důkaz, že nevěděl, že má u sebe zakázanou technologii, dostane maximálně podmínku za krádež. Řekl, že v podmínce vlastně asi pořád je.

Obrátila oči v sloup.

Prý uvidí, ale že si nemyslí, že z toho bude něco víc.

„Dodejte mi něco, abych nebyla za blbce, a já se v tom nebudu šfourot. To pro vás můžu udělat.“

Slíbil, že obstará důkazy.

Na to by mělo stačit Kirchnerovo prohlášení, že to tam zapomněl. Derek nevěděl, co to je. Napadlo ho, jestli to věděl Kirchner. To ale není jeho starost. Stačí, když to odvede pozornost od Dereka. Hartmanna zmákně taky.

Na toho máme delší dobu spadeno, prozradil Horst, když mu osvětlil situaci.

Kirchner stačit bude, a když dodám i něco na Hartmanna, dostane se z toho!

Za to co Horst naopak dodal Konrádovi, za to by ho vyhodili na pikosekundu. Riskoval kvůli němu hodně. Dokonce zajistil Konrádovi i ten vzdálený přístup do kamerového archívu. S tím moc nepočítal. To se musí tomu našemu Schimanskému nechat, usmál se pod vousy.

Tady to začalo být zajímavé.

Podle polohy telefonu si projel záznamy z pouličních kamer. Viděl Kirchnera vyjít na ulici, bavit se s nějakými dětmi a pak...

Prostě zmizel.

Na další křižovatce byly kamery mimo provoz.

Přesto když Kirchner minul další, nebyl tam. Pak si uvědomil, že se na záznamech objevila modrá dodávka a časy Kirchnerova pohybu odpovídají spíš jízdě. Zadal do kamerového systému registrační značku.

Dodávka patřila firmě obchodující s kořením.

Nic podezřelého, ale pro jistotu ji vyhledal ve veřejném rejstříku. Také nic, co by stálo za pozornost.

Tedy až na jednu věc.

Když rozkliknul obchodní vazby, narazil na jméno, které upoutalo

jeho pozornost.

Melik Uzun?

To jméno mu bylo povědomé.

No jasně! Mafián, kterému nikdy nic nedokázali! Dokonce platil daně, a ne zrovna malé. To s tou dodávkou bylo nicméně zvláštní.

Náhoda?

Konrád zadal do systému příkaz pro trasování.

Během tří minut měl na mapě vyznačenou trasu. Kamery zachytily dodávku u starého letiště a o hodinu později kousek od recyklačního centra. Když porovnával polohu mobilu s trasou dodávky, všiml si, že Kirchnerovo číslo se odhlásilo poblíž letiště. Od té doby se nepřipojil do sítě.

Konrád přežvykoval sousto a nepřítomným pohledem zíral na displej. V hlavě měl najednou vymetenou. Neměl jsem jíst, vynadal si v duchu.

Než mi vytráví, jsem nepoužitelný.

Gastrodemence jak vyštitá.

Náhle zaklepala na mozek myšlenka tak rychlá, že Konrád raději vyplivnul žvanec z úst, aby ji nezapomněl. Spěšně vytočil Horsta.

„Čau. Poslední věc. Hned, prosím tě. Neptej se. Kirchnerův mobil.“

„....?“

„IMEI telefonu! Ještě jednou se podívej k operátorovi. Zjisti, jestli jeho mobil není registrovaný pod jiným číslem. Potřebuju vědět, jestli těch čísel nemá náhodou víc. Víím, víím, že to zabere čas, ale i tak to musím mít. Díky! Neboj, už nic víc chtít nebudu. Slibuju.

Tschüss. Jo, jestli ho má, tak ideálně s výpisem polohy."

Zavěsil.

„Nechutná?" zeptal se prodavač při pohledu na rozžvýkané sousto na tácku.

„Ne, ne! Je to výborný! Dám si ještě jeden. A plechovku Raderbergeru! Děkuju!"

Než stačil dojít, Horst dodal, co chtěl. Adam Kirchner druhé číslo skutečně měl. Přesně jak si myslel.

Předplacená karta byla aktivní.

Nejčastější místo...

Kde to jen...?

A, tady!

Průmyslová zóna?

To vypadá na recyklační centrum!

Zdálo se, že Kirchner dělá hlavně v noci.

Nejdřív se musím pro něco stavět doma.

Pro jistotu.

* * *

Vlastnit zbraň. Jedna z výhod, když je nebo býval člověk policista. Jako čistokrevný civilista by na zbrojní pas nedosáhl ani omylem. I jemu ji chtěli kdysi sebrat. To se jim sice nepovedlo, ale jednomu snaživému státnímu úředníkovi se podařilo zlikvidovat jeho živnost. Takže i ta zbraň mu nakonec byla k ničemu. Teď byl rád, že ji má.

Jeden nikdy neví, pomyslel si, když po čtyřech letech připínal popažní pouzdro a kontroloval zásobník.

Zkusil zavolat Derekovi, ale ten měl vypnutý mobil. Pak si vzpomněl, že mu ho zakázal zapnout.

Ten už musí šítet.

Chudák!

Dovolal se ale někomu jinému.

„Horste? Ne, neboj, nic nechci. Hele, můžeš se stavit u Dereka? U něj doma? Budeš se tam muset v podstatě vloupat, bude dělat, že není doma. To jsem mu nařídil já. Vyslechni ho, prosím. Jo, a buď na něj hodnej. Mám ho rád a moc mi na něm záleží. Mluvil jsem s Hammerschmittovou. Je ochotná z toho nic nedělat, jestli to ti dva oznámí. Všechno pochopíš, až ho vyslechneš. Rovnou s ním prober i ten příznak, jo? Díky.”

„...?”

„Jo, to by šlo. Příští týden. Zajdeme a pokecáme. *Tschüss.*”

RECYKLACE

Konrád se rozhodl, že do recyklačního centra zajede na motorce.

S autobotem by obhlídku udělal stěží. S motorkou nebude tak nápadný, jelikož kousek od centra se nacházel jeho motoklub. Zaparkoval harleye na blízkém parkovišti nákladních aut. Zbytek došel pěšky.

Odbilo jedenáct.

Prolezl dírou v cihlové zdi, která tam zůstala po demontáži molekulární linky. Doposud se neměl nikdo k tomu, aby ji zazdil. Úkryt našel za prázdnými kontejnery na suť, které byly poskládané na výšku po třech. Z hlavní budovy vycházelo světlo, a když se otevřela vrata, zaslechl hluk běžící linky.

Dva muži v modrých overalech vyšli ven na cigaretovou pauzu.

Tři dělníci zašli dovnitř a jeden ven. Ten zmizel v administrativní budově. Konrád chvíli pozoroval cvrkot a pak se rozhodl vyjít ze zákrytu. Zamířil si to přímo k těm dvěma, kteří se právě chystali vrátit do haly.

„Dobrý večer.“

„Jo, dobřej,“ řekl ten starší a změřil si ho pohledem. „Přejete si?“

Konrád ledabyle odkryl zelenou parku a zase ji zakryl. Udělal to tak, aby zahlédli pouzdro se zbraní a za opaskem na šňůrce policejní průkaz.

„Matussek, hospodářská kriminálka.“

Kartička byla jím vlastnoručně vyrobená replika skutečného

průkazu, kterou kdysi udělal synovi. Na fotce byl ale Matthias. Konrád doufal, že si toho v té tmě nevšimli a že ji nebudou chtít vidět. Nechtěli. Možná proto, že to udělal s takovou samozřejmostí.

Pořád v něm zůstal kus policajta.

„Vo co de?“

„Hledám Adama Kirchnera,“ ukázal prvnímu muži fotku v mobilu.

Podíval se na ni, pochybovačně nakřivil ústa a zavrtěl hlavou. Konrád ji ukázal jeho kolegovi. Ten ji zkoumal o něco déle, ale nakonec pokrčil rameny.

„Nic mi neříká.“

„Proč ho sháníte tady? Toho sem tu jaktěživ neviděl.“

„Měl by tu pracovat.“

„To určitě ne. A ani nikdy nepracoval. To vám můžu říct jako stoprocentně. Všichni se tu známe.“

„Nevadí, kdybch se tu porozhlédl?“

„Když se ptáte, tak asi povolení nemáte, co? No, mě je to fuk. Běžte se klidně podívat. Já tu šéf nejsem.“

„A je tu šéf?“

„Jen vedoucí noční směny. Dojdu pro něj.“

Vrátil se s mužem v důchodovém věku.

„Dobrý večer, já jsem Schumann,“ usmál se úslužně a podal mu ruku.

„*Polizeioberkommissar* Matussek.“

„Prý někoho hledáte.“

„Adam Kirchner.“

Muž se podíval na fotografii. Zavrtěl hlavou.

„Je mi líto, ale ne. Jestli chcete, zeptejte se ostatních,” ukázal za sebe na vrata.

Konrád by se vsadil, že mluví pravdu.

„Já vás klidně provedu, ale nejdřív dostanete přilbu. To víte, musíme ji nosit všichni,” usmál se skoro omluvně.

„To nebude třeba.”

Musím zavolat Horstovi.

Ten bude mít radost!

„Počkejte, ještě mě napadlo...,” zastavil se a ukázal směrem za Konráda.

„Ano?”

„Možná, že ten koho hledáte, pracuje u naší bývalý konkurence. Teda, oni už skončili, protože jim to tam zavřeli, ale co vím, někdo to tam pořád hlídá.”

„Aha.”

„Musíte to ale obejít. Ono to bejvávalo propojený, ale když tu jejich linku odvezli, tak to u nich zazdili. Tahle díra nikam nevede.”

„Děkuji. Moc jste mi pomohl.”

„Není zač. Mějte se!”

* * *

Dobrou hodinu hledal místo, kudy se tam dostat. Pokud možno, nepozorovaně.

Nechtěl riskovat, že mu Adam pláchne. Jediná rozumná cesta vedla skrz hlavní bránu, protože zeď kolem pozemku byla dobré tři metry vysoká. Zdvojené bezpečnostní kamery na každém rohu dávaly tušit, že nebude snadné se tam dostat aniž by na sebe neupozornil.

Nakonec mu pomohla náhoda.

Před branou zastavila modrá dodávka. Ozvalo se vrzání pantů a jedno křídlo se začalo otevírat. Muž v oranžové vestě ho otevřel a zajistil. Pak otevřel druhé a dodávka vjela dovnitř.

Konrád se rozběhl.

Ted' nebo nikdy!

Dvůr byl menší a lampa po levici nesvítla.

Prostranství nebylo nijak zvlášť osvětlené, takže mohl využít tmavý kout a skrčit se za rží prolezlou cisternou, ze které kapala nevábně páchnoucí tekutina. Měl skvělý výhled, protože řidič parkoval čelem ke zdi budovy přímo pod led halogenovou lampou. Ta se rozsvítla, jakmile zaregistrovala pohyb.

Z dodávky vystoupil řidič. Z druhé strany se k němu připojil jeho spolujezdec. Řidič otevřel zadní dveře a vlezl do nákladního prostoru společně s mužem, který je vpustil. V tu samou chvíli vyšel z budovy další muž v oranžové vestě. Nakoukl do dodávky a začal nadávat. Měl sytý hlas.

Konrád rozuměl téměř každému jeho slovu.

„... ste se asi normálně posrali, ne?“

„...“

„No a co s tím máme jako kurva dělat? Podívej se na ten bordel! Přece jsme se jasně domluvili, že to bude zabalený!“

„...?“

„No to si piš, že mi to vadí! Víš, jak to jde blbě dolů? Jako co asi tak řeknu starý? Že sem dostal krámy? Takže si to hezky zabal, protože

já to do píči uklízet nebudu!"

Otočil se směrem k bráně, dal jednu ruku v bok a druhou ukázal na vjezd.

„Kurva, ty taky, Schneidere! Seš snad debil? Zavírat vrata bude jako kdo?"

Muž vyskočil z dodávky a běžel je rychle zavřít. Pak se vrátil a zevloval před dodávkou. Spolujezdec mezitím naskočil za řidičem. O něco se usilovně snažili, protože se dodávka hýbala.

„Je zahřátá, už na to můžem jít," řekl rozčilený muž už mírnějším tónem.

Jako první vyskočil z dodávky spolujezdec a začal tahat ven objemný, podlouhlý pytel.

„Dneska si to pánové odnese sami. Já budu hlídat, jestli neteče. Ty Schneidere, popadni smeták s hadrem a kde kápne, vysmejčíš to čistidlem. Tohle je fakt práce na hovno!" ulevil si a ustoupil stranou, aby ti dva mohli vyložit náklad.

Člověk nemusel být génius, aby pochopil, co v tom černém pytli nejspíš bude.

Byl to způsob, jakým ho vytáhli, úchop, typ vaku a typické prohnutí. Všechno tomu odpovídalo.

Takže maso na grilovačku to asi nebude.

První oranžová vesta těm dvěma přidržela dveře, aby mohli projít. Pak vešel ten druhý ve vestě a než za sebou zavřel, rozhlédl se.

Konrád počkal dvacet vteřin.

Přikrčen a v poklusu doběhl ke dveřím, opatrně do nich nakoukl a vkradl se dovnitř.

HLAVNĚ NEVYMEJŠLEJ VOLOVINY

Ti dva ve vestách sešli dolů jako první. V závěsu za nimi se lopotili dva svalovci s pytle, protože schodiště k lince bylo poměrně úzké.

„Položte to támhle,“ řekla jim druhá oranžová vesta a ukázala na pás.

Svalovci s tím hodili na plošinu s válečkovým dopravníkem.

„Dneska to máte za víc a nebudu o tom diskutovat!“

Řidič dodávky vytáhl z kapsy objemný svazek bankovek a několik jich odpočítal. Pak s nimi oranžovou vestu skoro praštil do hrudníku.

„Na! Udav se! Pojd', jdeme Sally,“ obrátil se k partákovi. Udělal dva kroky směrem ke schodům. Pak se otočil.

„Uvědomujete si, vy dvě mrdky, že o ceně nerozhodujete? A ty,“ ukázal na druhou oranžovou vestu, „bys neměl bejt tak nenažranej. Protože, kdybych řekl šéfovi, jaký děláte cavyky, možná vás tou mašinou protáhne taky. Uvědomte si, kdo vám dává vydělat, vy mrdky líný. Nelezte mi na voči. Vrata si otevřem sami!“

Odplivl si a oba pak vyšli po schodech.

Konrád je pozoroval z horní plošiny, která končila plechovým schodištěm k prostoru recyklační linky, respektive k její první části. Původně měla části tři. Z linky zbylo pouhé torzo, které ke Konrádově překvapení bylo v provozu. Zelené světlo nad linkou svítilo a žluté majáčky na červeno-bílých sloupech se pomalu otáčely.

Klidně by se vsadil, že ti dva namakanci budou ozbrojení. Nemělo smysl pouštět se do akce a stavět se přesile, zvlášť když si nebyl jistý, co se tu děje, i když mnohé z toho co viděl, hodně napovídalo.

Za prvé, už není policajt. Za druhé by dost těžko vysvětloval, co tu dělá.

V podstatě se sem vloupal. Nejdřív se musí přesvědčit, jestli je jeho tušení správné. Schoval se za výklenek u rozvaděče, přikrčil se a počkal, až ti dva projdou. Pro všechny případy měl zbraň odjištěnou. Naštěstí to nebylo nutné.

Jakmile měl jistotu, že odešli, sešel dolů.

Muži ve vestách byli zabraní do potíží s ovládacím pultem, takže ho neviděli pomalu našlapovat. S rukou nataženou před sebe mřil na muže, kterého ten svalovec tak nepěkně tituloval.

Když byl od něj něco přes metr, zakašlal.

Oranžová vesta skoro nadskočila, ale zorientovala se rychle. Natáhla se po pajcru opřeném o sloupek. Konrád byl rychlejší. Přiskočil a strčil muži ústí hlavně na ohryzek.

„Ani to nezkoušej. Ty,” ukázal na toho druhého, který ho sice zahlédl, ale příliš pozdě. „Dej hezky pracky nahoru, a postav se támhle.”

Poslechl bez řečí. Měl zjevně pěkně nahnáno.

„A ty, ty se pomalu otoč!”

Konrád mu zkušeným pohybem nasadil pouto na levé zápěstí. Pak druhý konec protáhl skrz zábradlí a ukázal na toho druhého.

„Pojď sem!“

Ten co se měl jmenovat Schneider, byl strachy bez sebe. Klepal se jako ratlík.

Konrád moc akcí během policejní kariéry nezažil, protože většina jeho práce se odehrávala za stolem. Měl však dost zkušeností, aby poznal, že tenhle problémy dělat nebude. Na Konrádův rozkaz se sám připoutal. Když se ujistil, že jsou zajištění, šel se podívat na obsah pytle.

Fakt si skoro přeju, aby v tom nebylo vepřový.

Nebylo.

V černém plastu leželo silně zakrvácené ženské tělo ve spodním prádle. Mohlo jí být dvacet nebo také osmadvacet. Ale vsadil by spíš na těch dvacet. Nedalo se to poznat. Obličej měla dobitý na kaši. Zbytek trupu také nesl známky tvrdého zacházení. Podle typu prádla to byla pravděpodobně prostitutka nebo tanečnice v klubu. Jediné, čím si byl Konrád jistý, že je mrtvá.

Podle ztuhlosti těla odhadoval, že sotva pár hodin.

Jeho nejlepší odhad, ale nesázel by se, protože jeho vědomosti jsou jen teoretické a koneckonců on není koroner.

Každopádně z těla v bývalém experimentálním recyklačním centru plus informace z rozhovoru, který zaslechl, se dalo odvozovat, že se tu dějí nepravosti. Rozhodně ne poprvé. Zavřel pytel a otočil se k těm dvěma.

V hale začal být nesnesitelný hluk.

„Jak se to vypíná?“

Ani jeden se neměl k odpovědi.

„Tak řekne mi to někdo?“

„Nejdřív dolů ten černej pákovej a pak ten červenej. Jak svítí,“ odpověděl ochotně Schneider.

Konrád vypnul linku. Hluk slábl, až nakonec úplně ustal. Konrád vytáhl telefon a ukázal tomu prvnímu Kirchnerovu fotografii.

„Znáš ho?“

Zarytě mlčel. Bylo zřejmé, že spolupracovat bude spíš ten Schneider.

„Co ty? Znáš ho?“

Schneider se stále třásl.

„Řekl bych, že jo. Nemám pravdu?“

„Já..., no...“

„Drž hubu!“ zařval na něj ten druhý.

Konrád se k němu otočil a dal mu pěstí. Do tváře. Přitom se mu trochu otřel o nos.

Musím být zlej, nedá se nic dělat.

Muž sykal bolestí. Z nosu se mu spustilo trochu krve. Tvář okamžitě napuchla.

„Od kdy směj policajti mlátit zadržený?“

„Nesmí. Je to proti pravidlům. Jenže já nejsem policajt.“

„A co ten průkaz?“ naznačil bradou k opasku.

Konrád stáhl kartičku dolů a strčil mu ji pod nos.

„Vidíš tu fotku? Co myslíš?“

„Tak co chceš?“

„Chci vědět, co se tu děje.“

„Co tím myslíš?“ ušklíbl se posměšně.

Konrád mu zasadil další. Do břicha a mnohem tvrdší. Muž se zaklonil, co mu pouta dovolila a pak se na něj podíval s pohrdavým úsměvem.

„Tak co jste chtěli dělat s tím tělem? Co mi na to řekneš? Nebo mi to řekne tady Schneider? Co?“

Zdáli se překvapení, že zná jejich jména.

„Rozpustit. Chtěli jsme ho rozpustit.“

„Buď zticha Schneidere, proboha buď už zticha!“ napomenul ho, ale znělo to spíš jako prosba než rozkaz.

„Tady? Tou věcí?“ ukázal Konrád na linku.

„Jo.“

„Děláte to pro Melika Uzuna?“

„Co je to za blbou otázku?“ osmělil se muž s rukou na žaludku.

„Jestli se ti zdá blbá, můžu přidat další a bude víc bolet. A aby to nebylo líto Schneiderovi, přidám i jemu, jestli se mi nebude tvoje odpověď líbit.“

„Řeknu všechno! Jen mě nebijte! Prosím!“

Nalomený nos nevěřičně zakroutil krkem.

„Schneidere, ty seš ale idiot!“

„Ten na té fotce se jmenuje Adam Kirchner. Taky jste ho rozpustili?“

„Asi jo,“ hlesl nesměle Schneider.

„Asi? To to tu děláte tak často, že si to ani nepamatujete?“

„Pustíte mě, když vám to řeknu?“

Konrád přikývl.

„Jo. Řekl jsem jasně, že nejsem policajt. Není to moje starost.“

Schneider se rozpovídal, zatím co pan Nalomený nos jen nevěřicně kroutil hlavou a snažil se to nekomentovat. Schneider řekl, že si na toho kluka pamatuje, protože... Ale je to trapný. Nechal si jeho mobil.

„Všechny osobní věci jsem dal do cykličky jako vždycky, ale když von měl fungl novej ajfoun za tři tácy i s krabicí. Taky tam bylo heslo k účtu, takže sem ho mohl přenýst na sebe. Tak jsem si ho nechal, no.“

„Ty nejsi idiot, ty jsi normální, vypatlaněj debil,“ neudržel se Nalomený nos.

„Dohoda ale platí, že jo?“

„Platí. Pustím vás oba. Jen co přijede policie. Kterou teď právě zavolám.“

„Vidíš, Schneidere?“ ušklíbl se Nalomený nos.

Vypadal odevzdaně, jako by nemohl uvěřit.

„Ty jsi fakt vylízanej debil. Přísahám bohu, že až nás zavřou, najdu způsob, jak se k tobě dostat a budeš mít v kriminále takový peklo, že se zabiješ sám.“

Konrád poodešel o kousek. Tak aby měl ty dva na očích. Vytočil Horsta. Musel čekat, než mu to zvedl.

Zněl rozespale.

„Teď jsem konečně vlezl do postele. Jestli po mně něco chceš, doufám, že sis

to promyslel."

„Taky tě rád slyším, Schimmi."

„Tak co je zase?"

„Promiň. Bylo by dobrý, kdybys z tý postele vytáhl zadek a mazal do recyklačního centra v Augustuswegu. To je v tý bývalý písčově. Vezmi s sebou posilu."

V krátkosti mu vylíčil, co se děje.

„No to je síla! Máš to tam pod kontrolou?"

„Absolutně."

„To je dobře. Tak hlavně prosím tě nevymejšlej voloviny. Počkej, až dorazíme! Vezmu s sebou báckomando."

„Mluvil si s Derekem?"

„Ještě ne. Ale myslím na to. Někoho pro něj pošlu. Teď budu mít koukám asi jiný starosti."

„Jasně. Tak já ho pak vezmu k vám. Musím se pro něj stavit."

„Jo, dobře. Hlavně buď opatrněj. Fakt žádný voloviny. Slibuješ?"

„Jasně, neboj. Vždyť mě znáš."

„No právě! Hned jak budu mít povolení od Hamršky, tak tam vletíme."

„Tak s sebou mrskni. Tschüss."

KARTÁČ

Case dostal od Scotta O'Driscolla za tu zpackanou akci pořádný kartáč.

Sjel ho jako malého kluka a vůbec nebral ohled, že má Case ve firmě zvláštní postavení a stojí tak trochu bokem hierarchie. Jenže v té oficiální spadal pod něj.

Driscoll býval guvernérem státu Massachusetts a Lambert mu kdysi nabídl místo ředitele bezpečnosti. Tím se de facto stal jeho šéfem.

Case se s Heinrichem Lambertem znali osobně a O'Driscoll to nevěděl.

Heinrich Lambert prostřednictvím svého syna Marcelliusa kdysi požádal Caseho o laskavost. Kvůli povaze úkolu potřebovali schopného, spolehlivého a také člověka s určitými vlohami, který se nebojí ušpinit si ruce.

Case naplnil všechna očekávání.

Čas od času ho Lambertové pověřovali těžšími úkoly, při kterých nestačily jen ostré lokty a nabitá zbraň, ale především mozek s analytickými schopnostmi.

Case byl firmě, tedy i Lambertům, vděčný.

Umožnili mu vystudovat práva a nechtěli za to ani cent. Navíc o nich věděl, že se k zaměstnancům chovají jako k lidem a platí spravedlivou mzdu. Po předchozích zkušenostech dostatečný důvod překročit hranici loajality. Pokaždé dostal za služby extra zaplacené, ale o peníze Casemu nešlo. On to pro ně dělal rád. Case si z odměn uložil něco bokem na důchod, ale většinu rozdál svým

dětem.

Díky práci měl možnost nahlédnout do korporátního i politického zákulisí, takže často věděl i o věcech, které se nikdy nedostaly ven. Stejně jako Heinrich Lambert si uvědomoval, že svět není černobílý a že každá akce vyvolá reakci, která nemusí být hned nebo na první pohled vidět. Všechno souvisí se vším, říkal s oblibou sám Heinrich Lambert.

Ostatně to samé je napsáno ve firemním logu.

Stejně jako Lambert věřil v efekt motýlích křídel.

Heinrich Lambert zavolał vzápětí.

„Co se stalo, Ezekieli?“

„Asi jsem to podcenil, pane Lamberte.“

„To si nemyslím. Vaši zprávu mám teď na stole. Scotty právě odešel.“

„Už jsme ho měli a pak nás něco vyřadilo.“

„Vážně si myslíte, že to byl ten Siegel?“

„Všechno tomu napovídá. To on se měl sejít s tím Hartmannem.“

„Napsal jste do hlášení, že se domníváte, že jste byli ovlivněni nezjištěným zařízením nebo zbraní pracující na nespecifikované frekvenci ovlivňující motorické funkce a nervový systém. Myslíme oba na to samé?“

„Podle všeho ano. Jsem si tím téměř jistý.“

„Myslíte, že to nebyla sonická puška?“

„Ne, pane. Neumím si představit jak by nás někdo takto naráz a všechny vyřadil obyčejnou sonikou. Ani synchronizovaný útok komanda by tohle nedokázal. Hlavně bychom si jich všimli. Nepochybně se jedná o jedno a to samé zařízení.“

„Jak by se k něčemu takovému dostal druhořadý překupník?“

„To nemám nejmenší tušení, pane.“

„Stojíte si za tím?“

„Ano, pane. Ještě dnes si to tak pamatuji. Nemohu stoprocentně

tvrdit, že použil tohle konkrétní zařízení, ale zcela jistě vychází z jedné a té samé technologie. Intenzita, účinnost a následky jsou naprosto totožné."

"Jste v pořádku, Ezeieli?"

"Ano, myslím, že ano."

"A co kolega Dalton?"

"Také. Oba jsme v pořádku. Podle všeho... K našemu štěstí to byla velice nízká dávka."

"Díky bohu."

"Jeden z našich ale přišel o zrak."

"Ano, vím. Je to mrzuté, ale slepý dlouho nezůstane. To mi věřte."

"To je dobře, pane."

"Ezeieli?"

"Pane?"

"Budete se o to muset postarat."

"Ano, pane. Udělám vše, co je třeba."

"Scotty vám teď Alfu nejspíš vezme. Potřebujeme ji jinde."

"Už jsem byl obeznámen."

"Dobře. Mohu s něčím pomoci?"

"Ne, pane. Stačí nám, když nám dáte přístup a čas Trinity."

"To zůstává. Průběžně mě prosím informujte."

"Jistě pane. Budu."

"Zlomte vaz. A Ezi?"

"Ano, pane?"

"Dávejte na sebe pozor. Oba."

"Jistě pane."

VÝSTŘELY DO TMY

Trinity tvrdila, že Abir Siegel je v Praze. To dávalo smysl i Casemu. Tam byl totiž v relativním bezpečí.

Pokud ovšem nezmizel na druhý konec světa.

Nicméně pokud ho mají dostat, bylo by dobré vědět, jak vůbec vypadá, protože když dokázal zařídit, aby ani v oficiálních dokumentech neměl vlastní fotografii a rozdílnou biometrii, jeho schopnosti nezanechávat stopu jsou bezpochyby na vyšší úrovni, když ho nezachytila ani Try.

Takže co teď?

Z mizerného záznamu z parkoviště u řeky se toho vážně moc zrekonstruovat nedalo. Dostali podobu, ale mohla být pouze přibližná.

Hartmann zmizel. Poslední záznam z pouličních kamer končil u nákupáku na předměstí. Pak se po něm i po motorce slehla zem.

Přesto se jí podařilo ho vypátrat.

Nachází se v domě Melika Uzuna. Takže jim taky není nic platný. Na něj nastoupit nemohou. Za prvé, na to sami nestačí, protože jsou bez Alfy. Za druhé, asi by nadělali víc kraválu, než bylo radno.

Měli ale přístup k venkovním záznamům z recyklačního centra.

Sice je jeden z hlídačů každý večer vymazával, ale obnovit nahrávky byla otázka asi deseti vteřin. Viděli, jak Adamovo tělo, zabalené v pytli, odnesli dovnitř. Jeden z nich s Abirem chvíli mluvil. Mohl by potvrdit jestli podoba kterou mají, souhlasí. To ale nebyl hlavní

důvod, proč se tam Case rozhodl zajet.

Informoval O'Driscolla, k čemu používají linku.

Lambert prý dávno přikázal, aby ji demontovali, ale zřejmě k tomu nedošlo.

„Takže když už tam budete, Casei, vyřaďte tu zpropadenou věc definitivně z provozu. Od inženýrů obdržíte instrukce, jak to udělat. Stále platí, policii z toho vynechte. Hlavně to vypněte, a to co nejdřív! Kdyby se dostalo ven, že naše technologie podporuje organizovaný zločin, bude z toho další skandál. O ten rozhodně nestojíme. Máme v Drážďanech dost problémů i bez toho. Jasně, Casei? Nepodělejte to!“

Skrz napíchnutou televizi v Melikově domě se Trinity dozvěděla o schůzce Hartmanna a Siegela.

Stejně jako předtím.

Teď se měli sejít v Praze. To ale nedávalo smysl! Jenže Uzun to řekl Hartmannovi.

Caseho šance, jak Siegela vystopovat.

Požádal Try o pomoc s odstavením linky. Musí se na to v noci, protože trochu rámusu asi nadělají. Nemohli ji vyřadit na dálku. Aby se dala trvale poškodit a nevyrobili přitom kráter velikosti fotbalového hřiště, musí Try nejprve přetížit rozvodnou síť. Zároveň je nutné vyřadit obstarožní dieselové agregáty a musí se to udělat správně. To je úkol pro něj a Daltona, protože na offline zařízení Trinity nedosáhne.

Rychle dovnitř, rychle ven.

V ten samý den, kdy obdrží firma od radnice povolení, četa inženýrů se

postará o fyzickou demontáž.

Řekl O'Driscoll.

* * *

Limuzínu nechali odstavenou na parkovišti poblíž. Už i Case si uvědomoval, že budí pozornost. Cobb se tabletem napojil na kamerový okruh. Ke svému překvapení spatřili dva muže v pracovních vestách připoutané k zábradlí schodiště a další postavu na židli opodál. Na hlavě měl baseballovou čepici. Nebylo mu vidět do tváře. Vypadalo to, že na něco čeká. Minimálně třikrát se podíval na hodinky. Pak někomu volal.

„Komplikace, Ezi“ řekl Cobb a ukázal Casemu displej.

„Sakra! Trinity?“

„Jsem tady, Ezi.“

Trinity byla ve spojení přes vysílačku.

„Kdo je uvnitř?“

„Vydrž.“

Uběhlo deset vteřin.

„Co chceš vědět přesně?“

„Základní informace.“

„Ten dál je Alldo Schneider, servisní obsluha molekulární linky, v systému vedený od zítřka jako bývalý zaměstnanec Aquarium Limited Europe, GmbH, recyklační unita. Ten blíž se jmenuje Luther Schwarz, ten samý stav. Jsou to ti dva ze záznamu.“

„Stačilo by mi jen tohle, díky. A ten třetí?“ pousmál se Case do vysílačky.

„S tím mám trochu problém. Nemůžu ho identifikovat ani podle signálu.“

Potřebuju trochu víc času. Dám ti hned vědět."

"Díky, Trinity."

"Jasnačka."

* * *

"Víš, čemu se říká rychlá zásahovka?"

"Promiň Konráde. Nemůžu dostat Hammerschmittovou k telefonu. Nikdo jiný mi povolení k zásahu teď v noci nedá."

"Jako mně nevadí čekat, ale dvě a půl hodiny je i na mě docela dost."

"Makám na tom."

"Neuháněl bych tě, kdybych nutně nepotřeboval na hajzl."

"A co ti brání?"

"Dva pitomci v klepetech. Nechci je nechat bez dozoru. Ten jeden je vzpupnej a nevyklučuju, že by se tu mohli objevit zase ti dva. Vypadá to, že to tu běží jak na pásu. A to doslova."

"Promiň. Vydrž ještě."

Konrád si povzddechl.

"Co mi zbejvá, vid?"

"Víš, co je na světě nejdůležitější?"

"Hlavně se z toho neposrat."

"Tak se podle toho zkus zařídit," zachechtal se Horst. "Víš, po tom posledním průšvihů s Lambertama po nás jdou jak slepice po flusu a tak nemám moc prostoru na partyzánštinu."

"Počkám. Ale mrskni sebou, nebo se fakt, ale fakt, poseru."

Zavěsil.

"Záchod je támhle," ukázal volnou rukou Nalomený nos. "Nahoru, doprava a druhý dveře."

Konrád se ušklíbl.

Zábradlí nebylo zrovna bytelné. Kdoví jestli nemá něco za lubem. Nakonec policejní pouta se dají odemknout i bez klíče, když jeden ví jak.

Zvláště když má jednu ruku volnou.

„Díky, ale vydržím. Mimochodem, poslouchat cizí hovory není slušný.“

„Stejně jako bušit do chlapa v poutech.“

„Sklapni.“

„Tak se třeba poser, frajere.“

* * *

„Musíme na to vlítnout. Máme tak dvě a půl hodiny, než se to tu začne hemžit,“ řekl Case do vysíláčky.

„Dobře. Přetížím síť. Za dvacet dva vteřin dojde k výpadku v oblasti *Klotzsche, Weixdorf, Pieschen, Neustadt* a částečně *Loschwitz*. Pětina města dostane maximálně desetiminutový blackout. V *Hammerwegu* nebudou mít radost. Je tam věznice.“

„Co se dá dělat. Jdi na to, holka,“ řekl Case.

„Rozumím, Ezi. Jdu na to.“

„Vy dva jste se mi nějak skamarádili,“ poznamenal uštěpačně Cobb.

„Neboj se, jsem pro ni moc starej.“

„No jen aby!“

Cobb udělal obličej a pak se zazubil.

„Už vás dva úplně vidím. V uších mi zní ta písnička z taxíku.“

„Jaká zase?“

„Poslouchej. *Like the sun that shines, endlessly it shine, You always will*

be mine. It's everlasting love," zanotoval vcelku věrně originál.
„Myslím, že se tak dokonce jmenuje, *Everlasting love.*“
„Bože můj! Fakt ti tu ženskou musím sehnat. V mém vlastním zájmu.“

Pouliční lampy zhasly a čtvrtě se ponořila do tmy.

* * *

Osvětlení v hale se vypnulo a pět vteřin poté se rozhoukal alarm. Konrád vytáhl zbraň z pouzdra. To není dobré. Něco se děje! Něco není v pořádku. Vstal a posvítíl na ty dva mobilem. Zdáli se stejně překvapení jako Konrád.

„Co se děje?“ zeptal se.
„Vypadá to, že vypadnul proud. Už by měly naskočit generátory.“

Schneider vyděšeně ukazoval na pult.

„Tak a je to v prdeli,“ řekl Nalomený nos.
„Co je v prdeli?“ zeptal se Konrád.
„Generátory. Nejedou.“
„A to je předpokládám špatně.“
„Ne, není to špatně. To je prostě v prdeli.“
„Buď konkrétnější!“
„Bouchne to. Úplný odstavení linky trvá skoro tři hodiny.“
„Dvě hodiny už nejede, tak to snad tolik nevadí, ne?“
„Ne, tys ji jen pauznu. Takže vadí! I o minutu míň je de facto stejnej průser.“
„Jak stejnej?“
„Asi tak, že vyletíme do vzduchu a s náma dva bloky. Maximálně to odsere půl čtvrtě. Celý město asi ne. Takže to zase nebude tak zlý.“
„A to tuhle atomovku hlídáte jen vy dva? No to snad ne!“

„Někdy jsme tu ve třech. No jo, no. Tak někde se šetřit musí, ne?”

Na Konráda šly mráкотy.

„Ale můžeme je zkusit nahodit ručně.”

„A to umíte jen vy dva, co?”

„Ne, zvládne to i cvičená opice. Jen musí vědět jak. A potřebuješ bejt současně na dvou místech,” ušklíbl se.

Konrád zaváhal.

„Máš přece kvér a železnou pěst, tak čeho se bojíš?”

„Zkus udělat špatnej pohyb a pustím to do tebe. Jdu s tebou. Ty Schneidere půjdeš k tomu druhýmu generátoru. Slibuju, že se postarám, aby ti spolupráci přičetli k dobru.”

Konrád sáhl do kapsy pro klíček, když v tom se rozsvítilo nouzové osvětlení a alarm přestal ječet.

„Dobrej pokus,” ušklíbl se a vrátil klíček do kapsy.

„Stál za to,” řekl Nalomený nos. Ušklíbl se a upustil pomalou slinu.

„Skoro jsem ti to sežral.”

„Jo, já vím.”

Nouzové osvětlení vrhalo více stínu než světla.

Konrád zahlédl ty dva skrz drátěnou podlážku plošiny. Přesně toho se bál. Svalovci se vrátili s novou várkou a on je na to sám! Přikrčil se k zemi a našlapoval k místu, kde byl větší stín.

„Bacha má pistoli!” zakřičel Nalomeňák.

Konrád co nejtišeji natáhl závěr. V tu chvíli se objevil shora záblesk a zazněl tlumený výstřel. Ozvalo se kovové cinknutí a dlouhá jiskra

prolétla těsně kolem jeho hlavy.

„Ruce vzhůru!“ zařval a vyslal směrem, odkud to přišlo, dvě rány.

Ruce vzhůru?

To bylo vážně chytrý!

Měli tlumiče, takže zásahovka to nebyla.

Jinak by už lítaly vzduchem flashbangy.

Padly tři výstřely, které Konráda minuly jen o pouhé centimetry.

Střelci, nebo spíš jen jeden, pálil na jistotu. Konrád opětoval střelbu dvakrát, jenže neviděl zbla nic, a tak střílel naslepo. Rozhodl se, že se přesune k pultu, odkud bude mít lepší palebnou pozici. Hlavně lepší krytí. Je tu vystavený jako na střelnici!

Příkrčil se a vyrazil.

Třeskl výstřel.

Kulka se mu zakousla do ramene. Hned po ní schytl další. Dostal ji mezi lopatky. Vyrasila mu dech. Na malinkou chvílku zpomalil a schytl ještě jednu.

Trefila ho výš.

To už se zastavil.

Konrád se narovnal a levou rukou se chytil za krk.

Pak ztratil rovnováhu, pustil pistoli a ta s kovovou ozvěnou dopadla na plechovou podlahu.

K zemi šel obličejem napřed.

NOUZOVÉ Odstavení

Po posledním Cobbově výstřelu nastalo ticho. Case byl stále přikrčený za sloupem. Do toho se ozvala Trinity.

„Blackout končí za dvě minuty a třicet vteřin.“

„Díky Try. Počkáme.“

„Za chvíli budu mít potvrzenou identitu třetí osoby.“

„Dobře. Konec,“ odpověděl Case tiše.

Nakoukl přes zábradlí, ale moc toho neviděl, protože z nouzového osvětlení svítila sotva polovina.

„Nehýbe se,“ řekl Cobb.

„Raději počkáme, až to nahodí. Může jich být víc.“

„Já to klidně omrknu, Ezi,“ zašeptal Cobb. *„Měl sis taky vzít infračochy, co nám tu nechala Alfa. Proč sis je nevzal?“*

„Protože přes ně blbě vidím! Mimochodem, neříkal jsem ti jasně, že máš střílet jen v nejnnutnějším případě!?“ zasyčel nasupeně Case.

„A tohle nebyl ten případ? Vždyť po nás střílel!“ urazil se Cobb.

„Musíme si promluvit,“ odsekl Case.

S tou jeho zbrklostí ho zase pěkně naštvál.

Hlavní osvětlení naskočilo.

Case se rozhlédl. U paty schodiště se krčili dva dělníci ve vestách připoutaní k zábradlí. O pár metrů dál ležel na břiše muž v zelené bundě a džínách. Case pro jistotu tasil. Stál na okraji schodiště a jedním okem se díval na displej tabletu, který držel v levé ruce. Cobb se postavil zády k Caseovi a jistil namířenou zbraní chodbu.

„Vy dva tam dole,“ sykl na ně německy. *„Je tu ještě někdo?“*

Oba svorně zavrtěli hlavami.

„Přestaň šaškovat,“ obořil se na Cobba, který neustále na něco mířil.

Byla to Cobbova první ostrá akce a bylo zřejmé, že má nahnáno a zároveň si to užívá. Adrenalin z něj doslova stříkal. Case sešel po schodech dolů k bezvládnému tělu. Temně rudá kaluž pod tělem se zvětšovala.

Odkopl pistoli na podlaze, přiklekl si a obrátil muže na záda.

Byl mrtvý.

Dokud se neozvala z rádia Trinity, neuvědomil si, že ho zná.

„Ezi?“

„Jo.“

„Konrád Matussek. Vedoucí směny v Lambert Tower.“

„Už to vím.“

„Bylo to dostatečně stručný?“

„Bohužel bylo, Try.“

„Něco se stalo?“

„Dalton ho dostal.“

„Rozumím.“

Za tři vteřiny se ozvala znovu.

„Myslíš, jako že ho zabil?“

„Přesně tak. Ozvu se. Konec.“

Case vrátil pistoli do pouzdra. Cobb přistoupil blíž. Trochu se třásl. Snažil se, aby to na něm nebylo vidět.

„Tak co? Je po něm?“ naklonil se Casemu přes rameno.

„Ano, to je.“

Cobb nikdy nikoho nezabil. Vlastně nikdy na vlastní oči neviděl mrtvolu.

„Víš, kdo to byl?“

Cobb se podíval. Z krční tepny vytrysklo trochu krve.

Udělalo se mu nevolno.

„Ne. Kdo je to?“

„Ten, co nám pomohl. Nechal nás prohlédnout ty záznamy. Pustil mě dovnitř, když mě zlobila karta.“

„No jo, máš pravdu! Co ten tu dělá? Proč po nás střílel? Myslíš, že je v tom namočený?“

Neodpověděl. Postavil se a natočil se k těm dvěma. Ten mladší vypadal vyděšeně.

„Co tu chtěl? To on vás připoutal?“

Mladší přikývl.

„Hledal nějakýho Kirchnera.“

Case s Cobbem se na sebe podívali.

„Schneidere, co kdybys už sakra držel hubu?“ neudržel se druhý připoutaný a volnou rukou mu dal facku, až to mlasklo.

„Au! Sakra, to bolí!“

„Hej vy dva, nechte toho!“ okřikl je Case. „Vysvětlí mi někdo, o co tu jde?“

„Kdo jste? Co jste zač?“ zeptal se ten starší.

Měl zjevně pro strach uděláno.

„Proč vás to tak zajímá, Herr Schwarz?“

„My se známe?“

„Ne.“

„Tak odkud víte mé jméno?“

„Otázky tu kladu já. Proč se ptal na Kirchnera?“

„To nám neřekl,“ zahuhlal mladší a držel se za tvář.

„Schneidere, že ti ji zase fláknu?“

„Tak a dost! Ještě jednou ho uhodíš a střelím tě do nohy!“

Caseova slova zřejmě moc nezabrala, protože Schwarz na výhružku zareagoval pokrčením ramen.

„Ezi?“ ozvalo se z vysílačky.

„Slyším tě, Trinity.“

„Ten mrtvý byl ve spojení s Derekem Ackere.“

„Víš to jistě?“

„Navštívil ho těsně po tom, co jste ho vyslýchali.“

„Proč by to dělal?“

„Byli přátelé. Odpovídá tomu hodně věcí. Našla jsem několik záběrů, kde jsou spolu. A spousty fotografií v cloudu.“

„To pořád nevysvětluje, co tu pohledával. Co všechno o něm víš?“

„Je to... tedy byl, policista. Vyhodili ho. Smutný příběh. Chceš ho slyšet?“

„Ne, Try.“

„Ok.“

„Jaká je tvoje hypotéza?“

„Našla jsem další spojení. Veronika Boschetto. Peter Hauck. Chceš podrobnosti?“

„Ne. O tom vím. To s tím nesouvisí.“

„Ne tak docela. Veronika Boschetto převedla peníze z anonymní karty na svůj účet a ty okamžitě převedla na účet Dereka Ackera. Majitel té rádoby

anonymní karty byl předtím Yvo Hartmann."

„No dobře, tak to s tím nějak souvisí, ale to nás k Siegelovi nedovede.“

„Máš pravdu, nedovede. Ale připadalo mi to zajímavé.“

„Okay, díky Try. Máme práci. Konec.“

Case zastrčil vysílačku za opasek a přistoupil k těm dvěma. Tomu mladšímu podstrčil Abirovu fotku pod nos.

„Poznáváte ho?“

Chvilí se na ni díval a pak zavrtěl hlavou.

„Co vy?“ zeptal se Schwarze.

„To tu jako budeme pořád čumět na nějaký blbý fotky?“

„Tak co? Poznáváte ho, nebo ne?“

„Jo. Už jsem ho viděl.“

„Díky.“

„Hele, policajti nejste. Co kdybyste nás dostal z těch pout?“

„To nejde.“

„Podívejte, nemám páru, co ste. Je mi to jedno. Akorát ztrácíme čas. Za chvíli to tu bude samej policajt!“

„Proč?“

„Protože tenhle sráč je zavolač,“ naznačil hlavou směrem k mrtvole.

Case si přejel dlaní přes strniště na bradě.

„To mi značně ulehčuje rozhodování.“

Obrátil se k těm dvěma zády.

Pak udělal tři kroky, vytáhl pistoli, zase se otočil a střelil Schwarze doprostřed čela. Schneider začal lomcovat připoutanou rukou. Vytřeštil oči a volnou dlaň dal vzhůru. Ustupoval, co pouta dovolila.

Zachvátila ho panika. Nesouhlasně vrtěl hlavou.

„Nedělejte to! Proboha vás prosím, nedělejte to!“

„Je mi líto,“ řekl Case a aniž hnul brvou, stiskl spoušť.

Štěkl další výstřel. Schneider se zhroutil.

Stejně jako Schwarz visel rukou za zábradlí.

„Ezi?“ ozvali se současně Cobb a Trinity z vysílačky.

Cobb věděl, že Case dokáže být tvrdý. Někdy drsný, ale tohle vážně nečekal. Case ho umlčel gestem a zvedl vysílačku ke rtům.

„Na příjmu.“

„*Za chvíli k vám vyrazí zásahová jednotka. Zachytila jsem komunikaci.*“

„Už o tom víme. Díky, Try.“

„*Měli byste odtamtud ihned vypadnout.*“

„Nemůžeme. Máme tu práci. Musíme vypnout linku. Konec.“

„*Na to nemáte dost času! Zmizte sakra!*“

Case neodpověděl. Vrátil vysílačku za opasek a podíval se na Cobba.

„Máš s sebou ty instrukce?“

„Mám,“ odpověděl.

Byl stále trochu v šoku.

„Standardní proceduru nestíháme. V manuálu jsem viděl něco jako nouzové odstavení. Víš jak na to?“

„Jo, je to tam. Nemělo by to být moc složitý.“

„Tak neztrácejme čas! Zapni si vysílačku,“ rozkázal a vyběhl po schodech. „Mazej k pultu, já letím do rozvodny!“

* * *

„Můžeme?“

„Vydrž chvíli, je to v pédeefku a blbě se to v tom debilním telefonu čte,“ štěkal Cobb do vysílačky.

„Okay. Čekám.“

„Mám to! Krok jedna. Na hlavním panelu stiskněte tlačítko odstavení.“

„Jak vypadá?“

„No... sakra! Jo! Blesk v kruhu! V přeškrtnutým!“

„Mám. Svítí červeně.“

„Krok dva. Ve správném pořadí zmáčkněte tlačítka jednotlivých okruhů. Do prdele! Není tu, jak to vypadá!“

„Asi je mám. Jej jich tu pět.“

„Jo, jedna až pět!“

„Hotovo.“

„Teď já.“

Cobb se střídavě díval do mobilu a mačkal tlačítka na ovládacím panelu.

„Teď Ezi, v součinnosti se mnou. Dělej přesně, co řeknu.“

„Rozumím.“

Bože, kterej idiot tohle vymejšlel, pomyslel si Cobb.

„Teď otevři rozvodnou skříň číslo dvě.“

„Mám.“

Cobb se odmlčel.

„Daltone?“

Ticho.

„Daltone? Co dál?”

„Počkej! Je to nějaký zmatený!”

Deset vteřin.

„Tak dělej!”

„Mám to! Další krok. Vypněte jističe jedna až deset.”

Šest vteřin.

„Mám.”

„Teď jističe jedenáct a třináct.”

„Mám.”

Ticho.

„Mám!”

Ticho.

„Daltone?”

„Ezi?”

„Co?”

„Tady píšou, že...”

„Co?”

„Odpojte jističe jedenáct a třináct.”

„Řekl jsem, že mám!”

„Jenže v další větě se píše něco jinýho!”

„Jak jinýho?”

„Nejprve se ale ujistěte, že došlo k odpojení primárního okruhu na ovládacím panelu hlavním táhlem. V závorce viz posuvná páka číslo osm.”

„A hnul jsi s tou pákou?“

„Ne.“

Rozječel se alarm a žluté majáčky se rozblíkalý červeně. Vzápětí se k nim přidal ženský hlas, který neúčastným tónem zahlásil:

„Achtung! Verlasse sofort den Raum und beginne mit der Evakuierung!“

Cobb i přes svou němčinu pochopil, že něco bude špatně. Do toho se ozvala Trinity.

„Probaha Ezi, co to tam vyvádíte?“

„Asi jsme něco pokazili.“

„No to si piš! Ihned odtamtud vypadněte!“

„Achtung! Verlasse sofort den Raum und beginne mit der Evakuierung!“

„Rozumím.“

„Do šesti až osmi minut to vyletí do povětří! Musíte se dostat do minimální vzdálenosti tří kilometrů! To nestihnete!“

„Stihneme. Máme tu auto.“

„Tak si sakra pospěšte!“

„Daltone, přivolej to auto! Hned! Musíme rychle vypadnout! Sejdeme se u vchodu! Dělej!“

„Achtung! Verlasse sofort den Raum und beginne mit der Evakuierung!“

Cobb přivolal auto mobilem.

Jenže na displeji viděl, že ta blbá limuzína se nedokáže sama vytočit kolem těch posranejch kamiónů! Dvacet centimetrů dopředu plná levá! Stop! Plná pravá a sedmnáct centimetrů vzad. Stop! Dopředu, dozadu. Dopředu, dozadu.

Pořád dokola.

„Verlasse sofort den Raum und beginne mit der Evakuierung!“

Cobb převzal manuální ovládání přes telefon.

Přidal plyn a prostě to vzal přes roh kabiny nákladáku. Skrz kameru viděl, že sundal nějakou vypíčenou, debilní motorku. Pak se o ni zasekl. Přední pravé kolo viselo ve vzduchu a limuzína se nehnula o píd!

„Achtung! Verlasse sofort den Raum und beginne mit der Evakuierung!“

Zkusil zpětný chod. Bez úspěchu.

Dopředu.

Plný plyn.

Nic.

Dozadu, plný plyn. Nic! Dopředu. Nic! Dozadu.

Ani hovno!

Já se z toho poseru!

Hní se ty svině!

„Achtung! Verlasse sofort den Raum und beginne mit der Evakuierung!“

„Daltone, kde sakra jsi?“

„Seru se s tou debilní limuzínou! Zasekla se! Ta kraksna má rejd úplně na hovno!“

„Bože můj!“

„Ezi? Ezi! Nemáte ani pět minut!“ vmísila se do hovoru Trinity.

„Daltone, vyser se na to a poběž! Vezmeme to po svých!“

„Kluci, to nedáte!“

„Trinity, buď nám do prdele pomoz, nebo to nech na nás!”

„Achtung! Verlasse sofort den Raum und beginne mit der Evakuierung!”

Cobba napadlo zároveň s plynem měnit i směr. Levé kolo se konečně zakouslo do betonu.

„Už jede!”

„Skvělý! Skvělý! Hejbní sebou!”

„Jsem na cestě!”

„Achtung! Verlasse sofort den Raum und beginne mit der Evakuierung!”

Limuzína s rozbitým předním sklem a utrženým nárazníkem zastavila se zaječením brzd. Naskákali do ní. Cobb řídil přes mobil.

Nebyl čas vlézt dopředu a vysunout volant.

„Vidím vás! Šlápněte na to! Máte tak minutu a půl! Víc asi ne!”

Uháněli průmyslovou zónou maximální rychlostí.

První kilometr tvořil rovný úsek. Nabrali rychlost. Displej hlásil 186 kilometrů v hodině. Silnice končila křižovatkou ve tvaru T.

Cobb začal brzdit.

„Try, kam?”

„Doleva! Doleva!”

Jenže na rozdíl od ní viděl, že to kvůli zúžení a stavební suti zasahující do třetiny vozovky neubrzdí. Vpravo se zdálo být volno.

Tráva!

Přeletěli obrubník.

Brzdy! Krucinál, brzdy!

Na poslední chvíli se mu podařilo zabočit.

„Řekla jsem doleva!“

„Nešlo to!“

„Tak tedy doprava. Jeď, co to dá! Cca dvacet vteřin!“

Cobb hnál vůz za hranicí možností.

„Ještě dvě stě metrů a budete v bezpečí!“

Pak se ozval mohutný výbuch a země se zachvěla. Silnice se zvedla a limuzína dostala smyk.

Než ji dostihla tlaková vlna, hrnula se bokem vstříc sloupu veřejného osvětlení.

POTŘEBUJI POVOLENÍ

Horst vytočil na mobilu hovor. Tvářil se přitom jako kdyby očekával facku.

„Paní státní zástupkyně, omlouvám se za pozdní hodinu, ale je to naléhavé.“

„*To doufám! Víte, kolik je hodin, komisáři? Co proboha živého nemůže počkat do rána?*“

„Potřebuji povolení k prohlídce. Jde o *Expertimental-Humuswirtschaft Augustusweg*.“

„*Předpokládám, že je to objekt, který patří Lambertovým.*“

„Ano paní zástupkyně.“

A je to tady, pomyslel si.

Narazím jako vždycky.

Teď přijdou na řadu obstrukce.

„O co jde?“

V krátkosti jí vylíčil, co se dozvěděl od Konráda.

„Odkud máte ty informace?“

Mohl jí říct, že od spolehlivého informátora, ale stejně by se to dozvěděla.

„Od Konráda Matusseka.“

„Matussek? A ten to ví od koho?“

Horst se zhluboka nadechl.

„Je přímo na místě a viděl to.“

„Co prosím? On to přímo viděl?“

„Ne paní státní zástupkyně. Ale provedl výslech dvou zaměstnanců, když objevil tělo.“

Horst se kousl do jazyka.

„Pane Götze, chcete mi snad říct, že váš bývalý kolega, ten kolega co byl od policie vyhozen, vede kriminální vyšetřování? No to snad ne! Pokud mě paměť neklame, nemá ani licenci jako soukromý detektiv! O tu také přišel, nemýlím-li se. Pokud vím, skončil jako vrátný v Tower! Co se mi to tu snažíte nabulíkovat, komisaři?“

„Neznám podrobnosti, paní státní zástupkyně,“ lhal jako když tiskne, *„pokud vím, vede vyšetřování, které se týká čistě jeho soukromé záležitosti a během něj čirou náhodou objevil tělo mrtvé ženy.“*

To už jsem asi přehnal.

„Pane komisaři...“

Slyšel, jak se nadechla. Úplně si ji představoval. Přivírá oči. Pak bouchne jako sopka a nemilosrdně ho spálí jako Pompeje. Nakonec ho pohrbí v horkém popelu, a jeho tělo objeví až za tři tisíce let.

„... vy se mi snad zdáte! Já teď velkoryse přehlédnu, že ze mně děláte úplnou krávu. Já vám ten příkaz podepíšu. Dejte mi hodinu.“

„Moc děkuji, paní státní zástupkyně. Víte, ale já...“

„Co zase?“

„Potřebuji ho hned. Konrád, tedy pan Matussek je v obtížné situaci.“

„Co tím myslíte?“

Fakt jí mám říct, že se jinak posere?

„Byl donucen zadržet dva podezřelé. Situace může rychle

vyeskalovat.”

„Aha. Říkáte vyescalovat... Vážně by mě zajímalo, co tam ten váš Matussek zase vyvádí. Nebo víte, co? Já to nechci vědět! Tohle jde za vámi komisaři. Jestli to s prominutím poděláte a já budu lítat mezi okresním zastupitelstvem a ministerstvem, protože jsem šlápla Lambertům na kuří oko, tak si pište, že budete s Matussekem hlídat v Rosengarten orchideje! Je vám to jasné?”

Už chtěl říct „Ano, madam,” ale pak si uvědomil, že by to mohla vzít špatně.

„Rozumím a děkuji, paní státní zástupkyně Hammerschmittová.”

* * *

„Tak můžeme! Hamrška dala překvapivě celkem bez keců zelenou. Teda skoro bez,” usmál se Horst na kolegu. „Povolení nám nechá doručit na místo zásahu. Kluci jsou připravení?”

„Čekají na tvůj *befehl*.”

„Spíš na rozkaz starýho. Vede to on.”

„Chápu. To si přece nemůže nechat ujít, co? Na co teda ještě čekáme?”

„Zavolám ho.”

Před policejní stanicí stála dvě obrněná vozidla jednotek GSG 9 v tmavě modré barvě s bílým nápisem *POLIZEI*.

Před nimi postával hlouček mužů v tmavých kombinézách, přes které měli navlečené hnědé taktické vesty. Jen co se objevil šéf místních policajtů v doprovodu podřízených, zpozorněli. Členové zásahovky kteří byli bez přileb, si je začali rychle upevňovat.

„Jdeme na to,” řekl jejich velitel.

* * *

Do svítání zbývalo něco málo přes hodinu.

Policejní konvoj dvou vozů zásahovky a šesti policejních patrol se vydal na cestu. S blikajícími majáky, ale bez sirén, se blížili k nové průmyslové zóně, která stála v místech bývalé pískovny.

Drtivá většina pozemků patřila Lambertům.

Některé ležely ladem, na jiných se čile stavělo. Byly tu obří sklady, několik menších továren, nízké kancelářské budovy zhruba pro tisícovku lidí a zbrusu nová čistička odpadních vod. Velitel zásahu se zdál být v klidu. Neměl rád akce, při kterých se kolem motali civilisté. V *Augustuswegu* se podle záznamů pracovního odboru jelo převážně na dvě směny, takže kromě dvou nebo snad tří provozů by mohli mít na akci klid.

Do cíle zbývaly dva kilometry.

Náhle začalo svítat.

K horizontu vystřelila jasně bílá koule s jemně modrou aurou, která na dvě vteřiny rozsvítila oblohu, že nastalo světlo jako za bílého dne. Pak se ozvalo hřmění, ale ne jako z výbuchu bomby. Tohle bylo silnější. Víc basovější a trvalo asi pět vteřin. Teprve potom to přešlo do klasického rachotu. Bílá koule změnila barvu na jasně oranžovou. Kolem jejího středu se zrodil ohnivý prstenec, který se rozlétl na všechny strany. Nevytvořil ohnivý val, nýbrž se šířil jako lavina ve výšce asi sedmi set metrů. Vyrosl do podoby Saturnova prstence a měnil při tom barvu.

Byla to úchvatná podívaná.

Přesně do chvíle, dokud se nevytvořila rázová vlna, která smetla všechno, co jí stálo v cestě.

První tři auta vynesla do vzduchu, jako když se silný vítr opře do loďky z papíru. Vozy metaly vzdušné kotrmelce. Zbylá auta to rozházelo nalevo napravo, jako když fotbalový míč trefí úhledně poskládané kostky domina. Prvnímu vozu vytrhla tlaková vlna přední dveře a nepřipoutaného řidiče i jeho spolujezdce to vycuclo ven. Nebožáky máchající končetinami vykoplá o několik desítek metrů výš, pak s nimi hodila skoro k zemi, aby je vzápětí zase vynesla vzhůru.

Vlna si s nimi pohrávala jako vzteklé děcko s rybičkou v plastovém pytlíku.

Nakonec je znuděně upustila a těla dopadla do obytné čtvrti vzdálené od místa exploze necelé dva kilometry. Ohnivý prstenec slábl úměrně k vzdálenosti od epicentra a postupně klesal níž, kde olizoval střechy domů.

Jen se jich dotknul, vzplály jako dětské slepovačky.

Pak koule zhasla. Nebe potemnělo a k nebi se zvedal hřib podobný tomu atomovému, osvětlený masivním požárem průmyslové zóny a částí okolních čtvrtí.

EXPLOZE

Derek cestou v taxíku přemýšlel, kde jen Konrád může být.

Doma?

Proč se mu neozval? Něco se muselo stát! Ne, Konrádovi se nemůže nic stát, bude určitě doma, uklidňoval se.

Nebyl doma, ale Derek měl klíč. Rozhodl se, že na něj počká. Napsal mu zprávu, že čeká u něj doma.

Nedoručeno?

Derek si udělal kafe.

Normálně ho nepil, ale teď dostal chuť. Potřeboval se zmátořit. Od návštěvy těch dvou kravatáků se necítil dobře. Potom co se málem předávkoval, měl žaludek jako na vodě a nějak ho napadlo, že by ho hrnek čerstvé kávy mohl trochu srovnat. Zapnul televizi, ale hned ji zase vypnul. Stejně by nevnímal, a vlastně neměl ani náladu, čumět na nějakou debilní veselohru.

Nebo na fotbal, který sledoval stejně jen kvůli Konrádovi.

Chvilí seděl jen tak v sedačce a rukou hladil příjemně broušenou kůži polstrování. Aniž by věděl proč, vstal. Z poličky vedle baru sebral digitální rámeček, posadil se s ním do sedačky a zamyšleně pozoroval měnící se obrázky.

Po třetí rotaci slideshow zastavil.

Konrád s tím jeho směšným knírkem.

Bez něj mu to sluší víc.

Na obrázku vypadal šťastně.

Ne jako teď. Je starší, jasně, ale... Ve tváři má jiný výraz, než mívál kdysi. Moudřejší. Možná. Vážnější? Ani ne.

Prostě jiný.

Konrád na svých dvaapadesát nevypadal. Vlastně, nikdy mu nepřišlo, že je bezmála o tolik starší. Ani ho nebral jako otce, i když se k němu občas tak choval. Pomyslel si, že Konrád mu vlastně zachránil život. Nebýt jeho, možná by to vážně skončil.

Myšlenkami na chvilku odběhl k Veronice.

Co asi tak dělá? Měl nutkání jí zavolat, ale sám byl překvapený, že v sobě našel sílu to neudělat. Nebo ne? Má jí zavolat? Nebo aspoň napsat? Proč vlastně? Třeba ví, co je s Konrádem.

Blbost.

Hlavně si uvědom, kolik je hodin!

Podíval se na další na fotografii.

Konrádův syn Matthias, jeho žena Silke a Konrád. Rodina. Konrád ji ztratil. Konrád je Derekova rodina. A Derek Konrádova. Konrád má sestru, ale ta se provdala, žije v Berlíně a vídají se jen párkrát do roka. Ale často si volají. Počkat! Co když jel za ní?

Jestli se Konrád do rána neukáže nebo o sobě nedá vědět, zavolá jí.

O tom co stalo, Konrád nikdy nemluvil.

Stejně se to doslechl. Vlastně to bylo i v novinách, ale to měl Derek

zrovna jiné starosti. V tu dobu poznal Dianu a hlavně se neznal s Konrádem.

Když se Derek dozvěděl, že to byl on, dost ho to vzalo.

* * *

Konrád pracoval jako vyšetřovatel u hospodářské kriminálky. Kvůli výpomoci s jedním případem ho povolali na pár dní do Chemnitzu.

Stalo se to hned nějak po tom útoku v Paříži. Bylo toho víc. Evropu postihla další imigrační krize. Na Blízkém východě se to zase pralo. Nechybělo málo, aby si to Američané s Rusy nezačali vyřizovat v nekonečné válce v Sýrii atomovými zbraněmi.

Nikdo nevěřil, že by se to mohlo stát, ale když Rusové sestřelili americký bombardér s jadernými pumami na palubě a ty jen zázrakem neexplodovaly, vyeskalovalo to v utečeneckou krizi.

Do toho západní Afriku sužoval hladomor kvůli ruské blokadě a vůbec celé to bylo nějaké zamotané.

Každopádně lidé z postižených oblastí prchali převážně do Evropy, Ameriky a Austrálie.

Ta se k migraci jako jediná postavila dost razantně.

Když se Nový Zéland ocitl kvůli utečencům ve velkých problémech, Austrálie se uzavřela celému světu.

Itálie, Řecko, Turecko a další středomořské státy nedokázaly zadržovat přívaly uprchlíků.

V pozdější fázi dokonce došlo i na potápění lodí převážející

uprchlíky a střelení do lidí nelegálně překračujících hranice.

Nebylo to nic platné.

Německo sice neotevřelo náruč tak jako kdysi, přesto neodmítalo přijímat další a další statisíce běženců týdně. Spolková vláda byla nucena zřídit utečenecké tábory.

Jeden takový vyrostl navzdory sílícím protestům, které vyústily až v násilné demonstrace, tady v sousedství.

Během dvou měsíců stoupla kriminalita nad únosnou mez.

Nešlo jen o krádeže a vandalismus. Jakmile byli místní napadáni a došlo k sériím brutálních znásilnění a dvěma vraždám, karta se obrátila. Místní za bezmocného přihlížení politiků a policie začali tvořit domobrany. Do toho vzrostla podpora neonacistů, kteří se hrdě hlásili k odkazu Říše a pověstné Východoněmecké identitě – *Ostalgie*.

Východní Němci se stále cítili ostrčením od Západu, který se na Východ díval spíš svrchu.

Dnes už nikdo přesně neví, jak to začalo, ale to dopoledne, kdy byl Konrád v Chemnitzu, se strhla v táboře mela.

Nakonec musel zasahovat *Bundeswehr*. Konrád se dozvěděl ze zpráv, co se děje kousek od jeho čtvrtě. *Brockwitz* se asi pět let předtím stal součástí Velkých Drážďan. Do té doby byl pouhým předměstím.

Okamžitě se vydal domů.

Jenže se nedostal přes armádní zátarasy. Na stanovišti, kam sváželi raněné, zaslechl z policejní vysílačky, že o život přišla nějaká žena s

dítětem v autě.

Marně se snažil Silke dovolat, a tak poprosil kolegu, který byl právě na místě, aby mu zjistil poznávací značku.

Bylo to její auto.

Konrád se složil.

Dali mu uklidňující injekci a pak se mu nevěnovali, protože sami měli co dělat, aby ten nápor raněných zvládli. Pak přivezli jednoho raněného kolegu. Rozčiloval se. Ptal se, proč ošetřují i ty, co jsou podle všeho za násilí zodpovědní? Ukázal přitom na anton, odkud právě vyváděli skupinu lidí v poutech do provizorně zřízených cel z mobilních plotů.

„No! Tamhleti, zrovna tihle parchanti, zapálili auto s ženskou a dítětem!“

Konrád to zaslechl. Vytáhl služební zbraň, a jednoho z nich na místě zastřelil. Dalšího těžce zranil.

To vše se událo před očima novinářů a kamer televizních štábů.

Konrád byl zatčen.

Díky tlaku veřejného mínění, které stálo na jeho straně, obvinění z vraždy stáhli. Byli za tím politici, kteří se obávali další občanské vzpoury.

Atmosféra houstla.

K novému výbuchu nenávisti stačila pouhá jiskřička.

To nikdo nechtěl.

Na základě nepřičetnosti z důvodů ztráty rodiny za dramatických okolností nemůže být souzen.

Konrád byl osvobozen.

Zároveň byl odejit od policie bez nároku na odstupné. Dva roky to zkoušel jako soukromý detektiv, ale moc se mu nedařilo. Když dokončili *Lambert Tower*, Horst mu dohodil místo u ochranky. Byli rádi za schopného a pracovitého člověka. Brzy u nich povýšil na zástupce vedoucího a šéfa směny.

* * *

Derek si uvědomil, že na dvorku stojí Konrádův starý mercedes. Skoro s ním nejezdil, už jen kvůli té nesmyslně drahé naftě, ale udržoval ho s láskou a věnoval mu veškerou péči, kterou si podle něj onen klenot německého automobilového průmyslu zaslouží.

Konrád neměl elektromobily v lásce.

Byl ochotný tolerovat autoboty, protože ty podle něj dávaly ve městě smysl, ale jezdit na baterky se mu přičilo. Jsem načichlej naftou a benzínem, říkal.

Derek sešel po schodech do garáže. Na místě, kde stával jeho motocykl, zbyla jen skvrnka od oleje.

K sestře rozhodně nejel.

To by si vzal auto.

Hodinky zavibrovaly. Odbila čtvrtá ranní.

O pár vteřin později se venku ozvala rána a za několik sekund se celý dům otřásl v základech. Okna na východní straně se s řinčením

vysypala dovnitř.

Derek skočil na podlahu, a když třesení ustalo, vyběhl před dům.

Horizont zářil žluto-červeně a nad městem se k potemnělé obloze tyčil obrovský hřib.

VÁLEČNÁ ZÓNA

Náraz limuzíny do lampy vymrštil Cobba zadním oknem.

Měl štěstí, protože na rozdíl od Caseho se nepřipoutal. Lampa se zakousla do boku vozu přesně v místech, kde před nárazem seděl. Limuzína byla staršího data, a tak se v okamžiku aktivace bezpečnostních prvků prostor pro cestující nevyplnil absorbční pěnou, nýbrž se nafoukly zastaralé airbagy. Bylo jich ale tolik, že nebýt té nehody, byli by v nich jako v peřínkách. Vaky a sklo, které Cobb doslova vysadil z rámu, ho sice přibrzdily, přesto plachtil vzduchem dobrých šest metrů. Přeletěl chodník, kde se od něj sklo oddělilo, a on pak pokračoval v sólo letu až k hustému porostu, kde přerazil několik centimetr tlustých větví. Dopadl do křoví.

Nehýbal se.

Case na tom nebyl o moc lépe. Sice se připoutal, ale když se aktivovaly všechny vaky, schytl pořádnou pecku do hlavy plastovou krytkou bočního airbagu.

Dobrych třicet vteřin o sobě nevěděl.

K vědomí ho přivedl až zápach směsi pro neutralizaci baterií. Otevřel oči. Chvilí trvalo, než si začal uvědomovat, co se stalo. Odpoutal se a s námahou otevřel dveře na své straně.

Ustlal si na asfaltu.

Obrátil se na záda a snažil se popadnout dech. Něco nebylo v pořádku. Vzduch je teplý, špatně se mu dýchá a venku je šero, přestože do svítání chybí minimálně hodina. Posbíral síly a postavil se na nohy. Motala se mu hlava. Jen stěží se na nich udržel.

Jednou rukou se opřel o dveře a druhou si ohmatal krvácející čelo.

Rozhlédl se. Limuzína je na odpis. Potom si konečně uvědomil tři důležitější věci.

Dalton tu není.

Horizont osvětlují plameny.

K nebi roste obří hřib.

„Dal... tone...!? Daltone!“

Našel ho na druhé straně silnice hlavou dolů v chrošti.

Nebyl při vědomí, ale měl puls. Vytáhl ho za podpaží a opatrně ho položil na záda. Ze saka si vyndal telefon, pak ho ze sebe svlékl a dal Daltonovi pod hlavu. Musí mu nadzvednout nohy, aby do mozku proudila krev! Chce to něco většího!

Case se modlil, aby mu spíš neublížil, když ho vytahoval z porostu.

Netušil, jestli nemá poraněnou páteř, ale takhle ho tam přece nechat nemůže! Popoběhl k autu, nebo se spíš dobelhal pro kufřík. Pak mu přizvedl nohy a položil ho pod ně. Potom mu rozepnul košili u krku. Musí rychle zavolat pomoc!

V tu samou chvíli, když přiložil telefon k uchu, se v dálce rozječely sirény.

Cobb otevřel oči.

„Tys mi ale nahnal, kamaráde,“ usmál se Case a pohladil ho po čele.
„Jak se cítíš? Jsi v pořádku?“

Cobb zakašlal.

„Promiň... Ezi. Nějak jsem to nezvlád.“

Teď už se rozkašlal.

„To nic, Dalton To nic. Řekni, je ti něco?“

„Cejtím se jako kdyby... mě přejel vlak.“

„A jinak? Co nohy, ruce? Můžeš s nimi hýbat?“

„Asi jo.“

„To je dobře. To je moc dobře.“

Cobb se pokusil nadzvednout.

„Lež! Můžeš mít vnitřní krvácení. Zavolám pomoc.“

„Nech to být, Ezi. Nic mi není.“

„To nemůžeš vědět.“

„Musíme odsud vypadnout.“

Z auta se ozvalo pípnutí vysílačky. Case se zvedl a došel pro ni.

„Kluci?“

„Na příjmu, Trinity.“

„Ach, ani nevíš jak se mi ulevilo! Jste v pořádku?“

„Já ano. Ale Dalton ne.“

„Bože můj! Co mu je? Dýchá? Ezi?“

„Ano, je stabilizovaný. Ale musím ho dostat do nemocnice...“

„Říkám, že mi nic není.“

Dalton stál na vlastních a oprašoval se pravou rukou. Case sklopil vysílačku.

„Teda... asi mám dolámanou levačku a pěkně mě bolejí žebra. Ale jinak jsem...“

Nestačil to doříct, protože šel do kolen a vyzvracel se.

„Slyšela jsem Daltona?“

„Ano, Trinity. Má otřes mozku. Možná vnitřní krvácení. Musíme rychle do nemocnice.“

„Na sanitku nečekejte! Z toho, co slyším a vidím, mají plné ruce práce. Odvez ho tam ty! Posílám na vaše souřadnice autobot. Do tří minut ho tam máte. Dej mi hned potom vědět, Ezi! Prosím!“

„Rozumím, konec.“

Case měl cestou do nejbližší nemocnice příležitost na vlastní oči vidět, co způsobili.

Průmyslová zóna vypadala přesně tak, jak vypadat měla. Jako po výbuchu. Téměř všechny budovy byly v troskách, nebo bez střech a dobrá polovina byla v plamenech. Silnice byla na několika místech zvltněná až do výšky šedesáti centimetrů. Na ulicích se začaly objevovat první hasičské vozy a sanitky.

Augustusweg připomínal válečnou zónu.

Cobb měl celou cestu zavřené oči a hlavu opřenou o boční sloupek. Když zatočili k nemocnici, na chvíli je otevřel. Při pohledu na zvolna mizející hřib se na Caseho podíval a smutně se pousmál.

„Tomu se asi nedá říct nouzový odstavení, co?“

Case se ušklíbl.

Dalton neztrácí humor. Snad to s ním nebude tak zlé. To teď byla jeho jediná starost. Teď nebude myslet na to, až ho budou natahovat na skřipec. Hlavně ať je v pořádku!

„Tak nějak tuším, že mi to odchod do důchodu trochu komplikuje.“

V nemocnici na *Industriestraße* byli na příval zraněných připraveni.

Case s Cobbem dorazili mezi prvními. Case nahlásil dopravní nehodu s podezřením na těžký otřes mozku a zlomeninu horní končetiny. Cobba se ujali lékaři a poprosili Caseho, že pokud nechce vyšetřit, ať nepřekáží. Vyšel před hlavní vchod, zatočil vpravo a opřel se o zeď. Zapálil si a díval se vzhůru.

Hřib se držel oblohy další čtyři hodiny.

Kapitola devátá: Útěk

DOKTOR RAKVIČKA

Jeden den, tři hodiny a pětapadesát minut před explozí.

„Kdy tu bude do prdele ten doktor?“

„Hned, vydrž! Chceš na to něco?“

„Nejsi padlej na palici? Rameno mám na maděru, chčije ze mě krev a ty do mě chceš cpát sračky?“

„Myslím na bolest, ty blbče!“

„Au! Radši ne... Už mám v sobě tolik morfia, že kdybys mi políbil prdel, budeš v rauši.“

Yvo zkřivil bolestí tvář. Obvaz byl rudý a on bílý jako stěna. Motala se mu hlava. Každý nádech, každé slovo ubíralo sil a stupňovalo bolest.

„Už to nezabírá..., já snad chcípnu..., podívej. Furt to teče jako kráva!“

„Ukaž!“

„Au!“

„No bodejť by ne! Tohle chce pořádný šití! Zalátals to úplně na hovno! Ukaž, já ti to přiškrťm!“

„Ne! Au! Kurva! Do prdele! Radši mě zabij!“

„Tak snad něco vydržíš, ne?“

„Chtěl bych vidět tebe! Mimo chodem, asi jsem se právě pochcal.“

„Ne že bych s tebou necejtil, ale víš že ta sedačka není z Ikey, že jo?“

Melik se snažil situaci odlehčit, ale ve skutečnosti měl pořádně nahnáno. Ta rána nevypadala vůbec dobře.

„Tak jo, hlavně vydrž, brácho!“

„Hele, asi máš pravdu. Něco mi dej. A jestli zdechnu, nech mě chvíli ležet. Pak mě klidně skopni někam do příkopu.“

„To víš že jo, celej žhavej. Kvůli tobě budu mít zasviněnej i koberec.“

„To těžko. Pochybuj, že v sobě nějakou krev ještě mám.“

„Co se vlastně stalo?“

„Ten zmrld..., mě..., normálně..., střelil. Do hlavy. Ty vole, to fakt bolí!“

„Cože? Kdo? Abir?“

„Jo.“

Melik se tvářil pochybovačně.

„Do hlavy, jo?“

„Měl jsem helmu.“

„Aha, tak to jo.“

„Ale tý mrdce to nestačilo. Tak mi nandal další na kozy. Smůla. Měl jsem vestu.“

„Jseš si jistej, že to byl Abir?“

„No ne, asi! Au..., byla sice tma..., ty vole, to to bolí..., jak v prdeli, ale jsem... si, au, kurva..., jistej, že to byl von. Kripl mrňavej!“

„To je fakt divný,“ zamyslel se Melik.

„Co je..., do prdele..., divný! ...píči.“

Chtěl si povolit obvaz, ale Melik ho zarazil.

„Co blbneš? Nech to bejt, ty pako!“

„Necejtím prsty! Kurva, já vůbec necejtím prsty!“

„Klid, klid! Vydrž!“

„Meliku, řekni mi..., co je to..., za hajzla?“

„Obchodní partner. Dělá hlavně do zbraní, ale má kontakty, který by se mi šikly. Potřeboval jsem...“

Do místnosti vešel muž středního věku v džínách polokošili.

„Dobrý den, tak kde ho máte?“

„Zdravím doktore! Dobře, že jste tady!“

Melik ukázal na Yva. Doktor odkryl obvaz a pak se otočil k Melikovi.

„No pane jo! Řekněte svým lidem, ať donesou z auta rakvičku.“

„Klid,“ otočil se k Yvovi a zamrkal.

Melikovi muži přivezli bednu na kolečkách. Víkem skutečně trochu připomínala rakev.

„Tady,“ ukázal doktor.

Chopil se konferenčního stolku.

„Všechno musí pryč! Rychle!“

Dali stranou všechno, co překáželo.

Doktor se sklonil nad displejem ovládacího panelu na víku bedny a párkrát do něj zaťukal prstem. Víko se s tichým zabzučením nadzvedlo. Doktor ustoupil stranou.

Tři páry mechanických chapadel jako dobře sehraný orchestr začaly skládat obsah bedny. Střed pokoje se proměnil v operační sál obehnaný napůl průhledným paravánem z plastu. Doktor se šel umýt a pak se převlékl do operačního hábitu. Rozkázal Melikovým mužům, ať Yva donesou na lůžko.

Pak je vykázal, zapnul výkonnou mobilní čističku vzduchu, která udržovala prostor mezi panely dostatečně sterilní, napíchal do něj několik hadiček a uspal ho.

Díval se na monitor a nevypadal vůbec nadšeně.

„Tohle je mi ale bordel! Klíční kost máte, vážený pane, na hadry. Vazy jakbysmet. Máte kliku. Tady se soudruhem *Grobem* vás dáme i přes ten maglajz dohromady,“ zamumlal spíš pro sebe a pousmál se.

Zkontroloval uspaného pacienta, nasadil si číré brýle a prstem přešel přes horní okraj obrouček. Skla se změnila v zrcadlo a bílá robotická paže vyjela ze stojanu a rozvinula se do plné délky. Pak se složila, zase se roztáhla a přitom dvakrát protočila revolverový zásobník s nástroji na konci.

Doktor s mechanickým pomocníkem se pustili do práce.

KDE MÁM KURVA MOTORKU?

Yvo byl po operaci. Otevřel oči.

„Tak jak ses vyspinkal?“

Poznával hlas, ale neviděl Melika, dokud nevyšel ze zákrytu doktorových zad.

„Jak to..., se mnou vypadá?“

Chrčel jako nádražní hodiny a doktor se pousmál. To bylo dobré znamení.

„Zkuste pohnout prsty a pak zahýbejte loktem a nakonec paží.“

Yvo si moc dobře pamatoval, jak to bolí.

„No nebojte se. Zkuste to!“

Opatrně zahýbal prsty.

„Dobře. A teď tu ruku zvedněte a dejte dlaň v pěst.“

Šlo to. Ztuha.

„No vidíš, seš jako novejš,“ uchechtl se Melik. „Díky, doktore!“

„Poděkujte hlavně ruskému námořnictvu. No nic. Takže vy, pane, vy si dáte dva dny v klidu. Tohle si budete píchat do ramene dva týdny dvakrát denně. Ráno a večer. Za tři až čtyři dny se budete cítit lépe, to ale neznamená, že to přestanete brát, i když vám bude hej. Je to jasné? Nebo vám ji budu muset ufíknout. Mluvíím srozumitelně?“

Přikývl.

„Tak. To je všechno. Moje práce skončila. Pánové, poroučím se.“

„Ještě jednou díky,“ řekl Melik. Podal doktorovi naditou obálku, doprovodil ho ke dveřím a vrátil se za Yvem.

„Dobrý?“

„Určitě lepší než předtím.“

„To rád slyším.“

Yvo se opatrně posadil na kraj postele.

„Hele klídek, slyšels doktora!“

„Říkal, že si mám dát voraz, a ne hnít v posteli,“ ušklíbl se.

„Podívejme, jak pánovi otrnulo! To je sice fajn, ale teď se do tý postele vrať, nebo tě nakopu zpátky! Nehodlám vyhodit prachy, cos mě stál, oknem.“

„Jo? To jako fakt? Nevíš náhodou, komu jsem za tuhle zkušenost vděčnej?“

Melik se zašklebil. Bylo znát, že má radost, protože je Yvo v pořádku.

„Stejně mi to dlužíš, ksicht!“

„Tak o tom bysme se my dva mohli dlouze bavit.“

Yvo ukázal vztyčený prostředníček.

„No vidíš, jak ti to jde. Hezky s tou prackou cvič. Ale moc ji nenamáhej! Hlavně žádný honění. To aby ti neupadla. Blbe!“

„Dík, brácho,“ zachrčel Yvo a zvedl palec.

„Kdybys něco potřeboval, řekni. Boran se o tebe postará.“

„Dobře. Kde mám mašinu?“

„Cože?“

„Kde mám kurva motorku? Seš snad hluchej?“

„Já se z tebe fakt poseru! Neboj, nechal jsem ji odvézt do skladu. Tomu křápu se kupodivu nic nestalo. Jen je od toho bordelu trochu zasviněnej. Spokojenej?“

„Fajn. Jak dlouho jsem byl mimo? Počkej, jak nestalo? Jak jako zasviněná!“

„Aha, vždyť ty vlastně nic nevíš! Byls v limbu a o ten ohňostroj jsi přišel. Buď rád. Na druhým břehu to nevypadá zrovna hezky. Pusť si televizi! Uvidíme se pozdějc, musím něco zařídit, mám kvůli tomu taky nějaký trable.“

JAKO ZPRÁSKANÝ PES

„Můžete mi laskavě říct, co jste to tam vy dva kretěni prováděli!? Tahle si, Casei, představujete nejvyšší utajení? Případá vám vyhození pülky města do vzduchu jako tajná operace? Zešlel jste snad?“

Scott O'Driscoll byl úplně bez sebe.

Řval tak mocně, že mu sliny litaly od pusy skoro až na kameru. Při pohledu na vztekem pokřivený obličej Caseho napadlo, že ho brzy trefí šlak. Navzdory napjaté atmosféře mu také blesklo hlavou, že vypadá kvůli té šišaté hlavě jako hadrový panák.

O'Driscollův zbrunátnělý obličej tomu dost napomáhal.

„Nejen že poděláte jednoduchý úkol a zbabráte akci jistěnou tou nejlepší taktickou jednotkou na světě, ale vy ani nejste schopni, podle jasných instrukcí, slyšíte co říkám? Podle jasných instrukcí vypnout jeden debilní stroj!? Neumíte otočit vypínačem? Vy..., vy..., vy! Vy jste mě nejen zklamal, ale vy jste skončil, vy šašku počmáramej! Za celou kariéru jsem potkal spoustu neschopných lidí, ale takového..., amatéra! Amatéra! Ne! Takového...“

Evidentně mu začala docházet slova.

„Tak neschopného blbce jsem ještě nezažil! Chci hlášení! A bude tak podrobné, že jestli jste si během akce pustil do trenek, tak to tam taky napíšete! Do prdele! Kurva!“

Udeřil pěstí třikrát do stolu, až hrnek s kávou začal poskakovat.

„Fuck! Fuck! Fuck!“

Pak se trochu uklidnil. Zřejmě si uvědomil, že začíná ztrácet tvář.

„Chci každický detail! Každou pitomost! I kdybyste měl napsat novou Vojnu a mír! Je vám to jasné, Casei?“

Driscoll si povolí kravatu.

„Teď po nás Skopčáci půjdou jako vztekli psi! Uvědomujete si to vůbec? Četl jste dnešní noviny, Casei?“

Casemu začalo vysychat v krku.

Nebylo to řečnická otázka, protože Driscoll zmlknul.

„Tak četl jste ty podělaný noviny?“

V zasedací místnosti by bylo slyšet spadnout špendlík.

„Ne, pane.“

„Město na Labi opět v plamenech! Nebo tady! Američané rozbombardovali Drážďany! Lambertova společnost překonává destrukci města spojenecké letectvo i požár z předminulého století!“

Pak vzal do ruky balík papíru. Práskl s ním o stůl.

„Víte, Casei, jste tu sice děle než já, ale vy už jste asi poznal, že to pro mě vůbec nic neznamená! Já vás protáhnu komisí a tentokrát..., tentokrát si to odskáčete s plnou parádou! Z tohohle se nevyvlečete! Vy jste nadobro skončil!“

Driscoll se odmlčel a podíval se mimo záběr, jako by hledal vnitřní klid. Zřejmě ho našel, protože ubral hlasitost.

„Poslouchejte mě dobře. Já se s vámi nebudu párat, Casei. Zrovna teď mám

za prdelí hordu rozzuřených politiků včetně říšské, co to plácám, spolkové kancléřky. Netušíte, jako škodu jste způsobil, Casei. Vy idiote! Vy vůbec netušíte! Tenhle malér nás bude stát v důsledku mnohem víc než peníze. Kořili vám jsme ztratili prestiž! Přesně tak, Casei. To nejcennější, co firma měla a na čem si zakládá. To všechno je pryč! Počítám, že nás vyškrtnou z mnoha dodavatelských seznamů. Měli jsme na stole tolik nadějných zakázek, teď třeba historicky největší kontrakt pro armádu a to teď díky vám půjde, tohle všechno potáhne nejspíš k čertu! Roky práce! Ach, milý pane Casei, vy vůbec nemáte ponětí, co jste způsobil!”

Case se cítil mizerně, jako ještě nikdy v životě. Driscoll si uvědomil, že mu řekl asi víc, než musel, i když Case má nejvyšší prověrku a ví toho dost.

Z nějakého důvodu nad ním Heinrich drží ochranou ruku, ale on ho rozhodně šetřit nebude!

„Tohle si s vámi chce vyřídit pan Lambert osobně. Zmizte mi z očí, Casei. Oba mi zmizte z očí! A ještě něco, Casei. Až budete vyplňovat v hlášení položku Způsobené škody, tak ji nechte laskavě prázdnou! Já se totiž obávám, že naše číselníky na to nestačí!”

Poslední slova už zase křičel. Pak se konečně odpojil. Case polkl naprázdno.

„To jsme trochu nezvládli, co Ezi?”

Otočil se ke Cobbovi a smutně se ušklíbl. Pak zalovil v kapse saka a vytáhl z něj krabičku cigaret. Byla prázdná.

„Já ti pro ně skočím. Chceš kafe?”

Cobbovi ho bylo líto. Odskákal si to i za něj. Vypadal jako zpráskaný

pes.

Zavrtěl hlavou, zmuchlal krabičku a poslal ji obloučkem do koše.
Minul.

„Přešla mě chuť.“

Došel k oknu. Chvilí zamyšleně pozoroval dění venku. V dále se to
hemžilo hasiči a záchranáři.

Zvuk sirén se zdál být nekonečný.

CHCI TO VIDĚT VAŠIMA OČIMA

Na další hodinu měl Case naplánován hovor, na který se už vůbec netěšil.

Heinrich Lambert se připojil skoro na vteřinu přesně.

Case poslal Cobba pryč. Lambert se připojil z domova. Bylo to vůbec poprvé, co ho Case viděl bez saka a košile. Měl na sobě lehce seprané džíny a golfové polotriko.

„Pane Lamberte.”

Case nemohl skoro mluvit, jak měl přiškrcený hlas.

Zrovna jeho zklamat nikdy nechtěl!

„Dobré poledne, Ezeieli. Nebo vlastně večer. Jste v pořádku?”

„Pane Lamberte... Je mi to moc líto. Já..., já jsem připraven rezignovat. Moc se omlouvám. Je mi to opravdu líto, že jsem vás tak zklamal.”

„Vydržte, prosím.”

Lambert na chvíli zmizel z obrazovky. Pak se objevil se sklenicí čerstvě vymačkané citronové šťávy smíchané s vlažnou vodou. Posadil se do křesla a nastavil si kameru.

„Hezky popořadě. Řekněte, co se stalo?”

„Kde mám začít, pane?”

„Jednoduše. Od začátku. Řekněte mi to tak, jak to bylo. Jak to vidíte vy.”

Case volil správná slova a dal si záležet na tom, co říká. Začal jasně, stručně a úspěšně. Přesně tak, jak byl zvyklý psát hlášení.

Lambert ho zarazil, jako by mu četl myšlenky.

„Ezi, já nechci report. Chci to vidět vašima očima.“

„Dobře pane.“

Na chvíli se zamyslel. Pak spustil. Řekl mu všechno. I to, co neuvedl do hlášení. Svěřil se mu s pocity, jaké z toho má. I to, že si myslí, že někdo z užšího kruhu musí hrát na dvě strany. Že to zavání. Příliš mnoho náhod, příliš mnoho souher okolností. Nezatajil, že to s tím výbuchem byla Daltonova chyba a že kvůli jeho zbrklosti musel zabít ty dva. Podal to ale tak, že všechnu odpovědnost bral hlavně na sebe.

Case to tak opravdu cítil.

Heinrich Lambert pozorně naslouchal. Občas se napil, občas přikývl. Ani jednou ho nepřerušil. Nechal ho mluvit.

Nejlepší a nejjistější způsob, jak z protistrany dostat, když ne přímo pravdu, tak aspoň zjistit, jak uvažuje.

Každý na sebe něco prozradí. Odhalí se. To ale nebyl Caseův případ. Ten pochopitelně věděl, jak se má vést rozhovor, věděl toho dost o řeči těla a všechny ty psychologické figly. Podvědomě je však vypnul, protože chtěl být k muži, kterého tolik obdivoval, naprosto upřímný. Lambert to z něj vycítil. Věřil, že mu říká pravdu. Nebral Caseho jako cizího na druhé straně oceánu, ale jako člověka, kterému věří a kterému rozumí a když už ho nebere přímo za přítele, tak aspoň za někoho, koho má svým způsobem rád a když to bude v jeho silách, tak mu pomůže.

Case v závěru podrobně vylíčil, jak se stalo, že místo vypnutí přivedli linku k výbuchu a málem zničili půl města.

„*Stane se,*“ řekl Lambert.

Odpověď Caseho zaskočila.

„*Ted' k tomu něco řeknu já.*“

Case přikývl.

„*Ano, podělal jste to. A to tak, že řádně.*“

Lambert se naklonil blíž ke kameře.

„*Ezi, já jsem počítal s tím, že si zavaříme. Čekal jsem, že budu muset vysvětlovat Kongresu, jak je možné, že se naše technologie dostala do ruky nepřátelům země. Že vy si ušpiníte ruce víc než obvykle. Ale po pravdě, že přitom srovnáte se zemí pluku Drážďan, tak to by mě v životě nenapadlo.*“

Case na dvě vteřiny sklopil zrak.

Nicméně cítil, že i když s ním pan Lambert vyrazí dveře, protože prostě bude muset, je na jeho straně.

Ať výslužné vezme třeba čert, hlavně když v jeho očích nebude úplný břídil!

Zalil ho pocit vděčnosti. Byl rád, že na něj neječí jako Driscoll, i když si to popravdě neuměl u Heinricha Lamberta nějak představit.

„*Ezekieli, nic si z toho nedělejte. Tedy, nechápejte mě špatně. Samozřejmě že bych byl nerad, kdyby se něco takového opakovalo. To už bychom se asi spolu takto bavít nemohli, to jistě chápete.*“

Case přikývl.

„*Vím, že Scotty dostal málem infarkt, ale co si my dva budeme povídat,*

Scotty je tak trochu hysterka. Přesto je mi ho zrovna teď líto. On si to pěkně vyžere za nás oba. Mimochodem, kolega Dalton je v pořádku?"

"Ano, je. Měl otřes mozku, nalomenou ruku a pár škrábanců."

"Dobře. Víte Ezeieli, ono to nebude tak horké. Ano, zničili jsme, tedy vy jste zničil," pousmál se, "moc hezké město. Nicméně ho dáme zase do pořádku. Bude nás to něco stát. Pochopitelně. Nicméně, jsou to jen peníze. Naštěstí jich máme víc, než Federální rezervy stačí tisknout. Víte Ezi, všechno má i svou světlou stránku. Tušíte jakou?"

"Ne, pane."

"Když jsme přišli do Drážďan, jedni nás vítali, jiní nás tahali po soudech. My jsme ale z provinčního města udělali metropoli. Dobře, ne tak docela, ale hodně jsme město pozvedli. Bohužel i se všemi negativními dopady. Teď máme skvělou příležitost město vyčistit. Zbavím se neschopných politiků, dosadím tam své a zatočím s kriminalitou. Zbavím se odpadu. Vyženu je všechny. Víte, Ezeieli, já mám Drážďany rád. Věděl jste, že má praprababička odsud pocházela?"

"Ne, pane. Nevěděl."

"Ezi, vy za to nemůžete. Možná trochu. Ale ne tak, aby vás pranýřovali a mrskali devíticásou kočkou. Došlo k trestuhodné nedbalosti a někdo si to odnese. Ale ne vy. Vy jste, podle mého názoru, udělal všechno, co jste mohl, ale okolnosti byly proti vám. Víím, že vás naše finance až tak trápit nemusí, ale abyste lépe spal, něco vám řeknu. Máme tak dobré pojištění, že to dostane nejednu pojišťovnu na kolena. Firma odškodní všechny. Dohlédnu, aby to bylo spravedlivé. Postavíme Drážďany do tří let zase na nohy. Uděláme je krásnější. Miliarda, dvě, dvacet, je mi to jedno. Důležité je, že teď se dostanu k pozemkům, které nám nepatří. Včetně firem, které tohle pošle do bankrotu. Vlastně jsem si nemohl přát nic lepšího."

Case měl co dělat, aby mu neklesla čelist.

"Jak dlouho se známe, Ezi?"

"Myslíte..., kdy jsme se my..., kdy jsme se poznali? Nebo jak dlouho jsem u vás?"

„Jste u nás třicet let a dva měsíce. Myslím, kdy jsme se poznali.“

Case se musel zamyslet.

„Osmnáct let, pane.“

„Ano, už to bylo osmnáct.“

„Proč se ptáte, pane?“

„Protože byste mi konečně mohl začít říkat křestním jménem.“

Heinrich Lambert pozvedl sklenici na imaginární přípitek.

„Pane?“

„Heinrichu, prosím,“ usmál se.

„Jak si přejete, p... pane Heinrichu.“

„Nebojte, to se poddá.“

No a pak na něj Heinrich Lambert mrknul!

Case byl šťastný, že neupadl u nejvyššího v nemilost, ale měl z toho smíšené pocity.

Oslovovat boha křestním jménem? To se nedělá. Snad si na to zvykne. Heinrich Casemu prozradil, že ho bude muset na chvíli uklidit. V podstatě se nic nemění. Vyšetřování pokračuje, ale Trinity mu musí sebrat. Jakmile to bude možné, dá mu ji zase k dispozici. Oficiálně mají on i Cobb neplacené volno, ale to ať je netrápí. Od této chvíle oba platí ze svého. Včetně výloh.

„Těmi výlohami ovšem nemyslím další město, Ezi,“ pousmál se a hned zvažněl. *„Toho parchanta Siegela mi přivezte zabaleného i s mašlí. Brzy se s vámi spojím. Ezeieli?“*

„Ano pane?“

„Jděte se konečně vyspat.“

NIKDO NENÍ BEZ VINY

36 hodin od exploze.

Horsta dali po operaci na intenzivní péči.

Měl čtyři zlomená žebra, propíchnuté plíce, odražené ledviny, pravou ruku nadvakrát zlomenou, otevřenou zlomeninu holenní kosti a navrch popáleniny prvního až druhého stupně na pěti procentech těla. K tomu nespočet podlitin.

Doktor tvrdil, že to není tak zlé, jak to na první pohled vypadá. Pokud nenastanou komplikace, za tři dny ho pustí z intenzivky a pak ho do týdne, maximálně dvou, pošlou do domácího léčení. Měl prý velké štěstí.

Když se zeptal, jak jsou na tom jeho kolegové, doktor odběhl, protože ho zrovna přivolala sestra. Na pokoji bylo několik dalších pacientů, ale nikoho přes ty obvazy nepoznával. Všichni byli v umělém spánku. On jako jediný nebyl na ventilaci a byl při vědomí. Když doktor odešel, zavřel oči a za chvíli zase usnul.

* * *

„Pane Götze?“

Hlas patřil ženě. Zněl povědomě. Otevřel oči.

Státní zástupkyně se dvěma muži v oblecích.

„Máte deset minut,“ řekl doktor a odešel.

„Paní zástupkyně...“

Špatně se mu mluvilo a každé nadechnutí zatraceně bolelo.

„Pane komisaři, šetřete se. Nebudeme tu déle než je nutné. Na některé otázky nám bude předběžně stačit, pokud kývnete hlavou. Toto je okresní státní zástupce pan Braun, toho zřejmě poznáváte a tady,” ukázala na prvního, „tady to je kapitán Kistler z *Bundesnachrichtendienstu*. Chtěli by vám položit pár otázek. Pane okresní zástupče,” vybídla muže po její levici.

„Pane komisaři, tušíte jakým způsobem je pan Matussek zapleten do exploze experimentální molekulární linky v *Augustuswegu*?”

Horst zavrtěl hlavou.

„Konr..., nebyl v ni... čem...”

„Jak si můžete být jistý?”

Horst se přizvedl. Hammerschmittová ho gestem dlaně zastavila.

„Pane okresní zástupče, prosím. Řekli jsme jednoduché otázky. Sám vidíte, že pan komisař Götze není schopný vypovídat.”

„Dobrá, tedy.”

Skoro se urazil. Zjevně mu bylo proti srsti, že ho komanduje podřízená.

„Nemám další otázky. Zatím.”

„Pane Kistlere?”

„Hovořil s vámi pan Matussek o procesorech spadající do kategorie strategických technologií?”

Horst chvíli váhal. Pak přivřel oči a přikývl.

„Mluvil o nich v souvislosti s panem Hartmannem?”

Horst přikývl.

„Derekem Ackerem?“

Horst si povzdechl, jak mu to jen plíce dovolily a přikývl.

„Máte tušení, kde se nachází pan Hartmann?“

Zavrtěl hlavou.

„Snažíme se to rozplést. Hartmann se k nim dostal přes Ackera?“

Pokrčil rameny a pak přikývl.

„Kon..., rád. Řekl mi, že je..., na..., šel. Ne..., nevěděl..., co to je.“

„Derek Acker?“

Přikývl.

„Pan Matussek je, tedy byl, v nějakém vztahu s Derekem Ackerem?“

Horst si uvědomil, že Konrád neměl šanci apokalypsu přežít. Celou dobu myslí na své kolegy a přitom si podvědomě odmítá přiznat, že Konrád už není.

„Konrád?“

Hammerschmittová se na něj soucitně podívala, zlehka položila ruku na příkrývku a zavrtěla hlavou. Pak poodstoupila. Horst zavřel oči. Hammerschmittová se odvrátila. Matusseka zrovna nemusela, protože se choval neotesaně, nebral si servítky a kašlal na subordinaci, ale... Kdysi jí pomohl.

I když nemusel.

Čekala, že toho zneužije, ale on ji nikdy o nic nepožádal. Až teď. A opět to nedělal pro sebe. Měla mu tenkrát pomoci sama od sebe, když mu vzali licenci. Minimálně proto, čím musel projít, když přišel o ženu a dítě.

Teď ji to mrzelo.

„Ostatní?“

„Vám to nikdo neřekl?“ podivil se Braun.

Hammerschmittová po něm hodila pohled plný blesků.

„Vážně to je nutné?“

Skoro na něj vyjekla, ale hned si to uvědomila a stáhla se.

„Ne, pan komisař to ještě neví.“

„Je mi to líto, pane Götz,“ řekl Kistler. „Ze zásahového týmu přežil pouze jeden člověk. Vaše skupina je na tom lépe, ale kolegové Leibich a Kunst jsou ve velice vážném stavu.“

Horst zavřel oči.

„Pojďte, půjdeme pánové. Pana komisaře vyslechneme později. Dopřejme mu čas.“

Pro jistotu se dotkla Braunova loktu.

Podíval se na ni, jako by spadla z Marsu a znechuceně se odtáhl.

„Ano, ale bez vás paní Hammerschmittová.“

„Odpočiňte si komisaři,“ řekl Kistler, otočil se k těm dvěma a ukázal na východ.

Hammerschmittová se ve dveřích pokusila o povzbudivý úsměv, ale

to Horst neviděl.

Měl zavřené oči.

Nechtěl, aby viděli, jak moc ho ta zpráva dostala.

* * *

„Paní kolegyně, jsem v šoku,“ sjel ji Braun, jen co se Kistler vzdálil k automatu s kávou.

„Omlouvám se. Nemyslela jsem to tak.“

„Tak mi laskavě řekněte, o co tu jde!“

Na půl vteřiny se zamyslela. Má mu říct všechno? Zнала ho dobře.

Kretén.

Jenže proč by mu měla lhát? Jak moc jí to může ublížit, když přizná, že Matussekovi vyhověla? Určitě bude chtít vědět, proč to udělala. Buď si něco rychle vymyslí nebo mu to zapře. Věděla, že Braun má minimálně půl kila másla na hlavě, protože to byl on, kdo se zasloužil, že tu žalobu na Lambertovy firmy v souvislosti s linkou prohrála. Nikdy si o nikom nedělala iluze. Polovina kolegů vzala úplatek. Ona také není svatá, protože jinak by jejího Klause zavřeli na hezky dlouho. Tak se rozhodla. Řekne mu to. A když bude dělat problémy, naznačí, že také není bez chyby.

Přiznat barvu ji poháněl nutkavý pocit, že by měla dodržet slib. Dluží to Matussekovi.

Tak mu to v krátkosti vylíčila.

„Vy jste se musela dočista zbláznit! Proč se necháte do takových věcí

zatahovat?"

„Protože nikdo není bez viny, pane Braune.“

Hodil po ní zlý pohled. Tohle byla jasná neúcta k jeho úřadu!

„Je mi úplně jedno, vážená paní kolegyně, jestli je, nebo není pan Acker do případu s linkou zapletený, ale porušil zákon a půjde před soud! Osobně na to dohlédnu! Kdoví, jestli za tenhle nepořádek nemůže ten váš Matussek! A vy buďte ráda, že budu dělat, že o ničem nevím! Je vám to jasné?“

Jistě.

Všichni víme, že ho máš největšího.

„Rozumím, pane okresní státní zástupče Braune. Je mi to naprosto jasné.“

Měla co dělat, aby neskřípala zubama.

Braun se otočil na podpatku a odkráčel směrem k výtahu. Hammerschmittová se zamyslela a pak se vrátila k Horstovi do pokoje. Něco ji právě napadlo.

NĚKDO TĚ TU HLEDÁ!

Doktor měl pravdu. Následující den se Yvo cítil mnohem lépe.

Byl malátný, asi jako když odeznívá chřipka, ale jinak v pohodě. Melik nebyl celý den doma. Venku se smrákalo a Yvo se díval na zprávy. Nestačil se divit. Škody šly do stovek milionů. Jeho čtvrti se to skoro nedotklo, ale i tak tam bude nejspíš pěkný bordel, pomyslel si.

Melik se objevil ve dveřích. Zatřáskl na zárubeň.

„Tak jak je, marode?“

„V pohodě. Hele, dneska se sbalím.“

„Kam si asi tak myslíš, že půjdeš, ty šišatá hlavo?“

„Domů, kam asi? A taky bych měl vysvětlit v práci, proč jsem se neukázal. I když si nejsem jistý, jestli zastavárna ještě stojí.“

„No, to už řešit nemusíš. Práci totiž nemáš.“

„Cože?“

„Ani domov, mimochodem.“

„Vo čem to do prdele mluvíš?“

„Jde po tobě Interpol.“

„Nic novýho. A?“

„Ne, a! Seš snad sjetý? Už věď, kdo jsi!“

„Jak je to kurva možný?“

„Tak to se mě neptej.“

„A jak ty to víš?“

„Mám spolehlivý zdroj.“

„Asi jako toho pičuse Abira?“

„Hele, toho sem teď netahej. Nemůžeš se doma ani ukázat. Musíš zmizet, Yvo. Nadobro.“

„Děláš si kozy? Mám doma ulitý prachy a zlato! Přece to tam

nenechám!“

Melik zavrtěl hlavou.

„Ať tě to ani nenapadne! Prostě to odepiš!“

„Mrdá ti v kouli? Dyť to jsou moje životní úspory! V kopě skoro dvěšťe hadrů!“

„Kšeft nevyšel a ty se s tím smíř. Vyvážnuls živej a relativně zdravej!“

„Tak to ti děkuju mockrát! Zapomněls dodat, že taky podstatně chudej!“

„Ne tak úplně. Mám pro tebe relativně dobrou zprávu.“

„Relativně? Co s tím pořád máš? Co to znamená kurva relativně?“

„Mluvil jsem s Abirem.“

Yvo vytřeštil oči.

„Doufám, žeš ho sejmul!“

Zavrtěl hlavou.

„Ty vole, tak tohle je na mě moc! Vysvětli mi to! Vysvětli! Prosím tě!“

Nemohl tomu uvěřit. Naštvaně rozhodil rukama.

„Je ochotnej ti zaplatit.“

„Cože!? Tak von je ten zmrď ochotnej? To je vod něj docela hezký, ne? Hele, až s ním budeš zase mluvit, tak mu vyříd, že sem cajk! Že sem kurva v pohodě! Co jsme si, to jsme si! Ne, vůbec mě nenasral! Fakt vůbec! Já to jako chápu. Chtěl ušetřit. Ale odted' je mezi náma všechno dobrý!“

„Nechovej se jako malej a poslouvej mě!“

Yvo si posměšně odfrknul.

„To se mi snad zdá! Dobrá, sem jedno velký ucho!“

„Prej nemohl jinak.“

„Aha! Tím se to asi všechno vysvětluje,“ vyjel hystericky.

Vyskočil z křesla, postavil se před Melika a zašermoval mu prstem před obličejem.

„Vím, jak to je! Možná máš pravdu. Sem sjetej! Ty, nebo ten doktor, ste mi něco dali a tohle jsou normální halucinace!“

„Ty seš vážně debil!“

„Sorry, ale co si mám jako myslet!?“

„Mohl bys laskavě na chvíli přestat hysterčit a sklapnout?“

Yvo supěl, ale poslechl.

„Prej si nebyl sám.“

„Co?“

„Přivedls s sebou komando.“

„Komando? Co je to zase za nesmysly? Byl jsem tam kurva sám!“

„Do prdele, Yvo, zklidni se!“

„To se ti lehce řekne!“

„Nebyl čas něco vysvětlovat. Zvrtlo se to. To mi řekl.“

„Zvrtlo? Zvrtlo?! To má být jako omluva?“

Yvo se chytil za hlavu.

„Nemůžu uvěřit, že mu tohle žereš! Ten zmrd se za mnou připlíží jak slizkej had, a když sem se otočil, našil mi to bez varování rovnou do palice! Když sem se probral, tak do mě nasázel další tři! Rozumíš tomu? Co neměl ten kozomrd čas vysvětlovat? Normálně mě sundal, zkurvenec!“

„Poslouchej mě, Yvo! Věc se má takhle. Zaplatí ti. A ještě něco. Teď zůstaň v klidu, jasný?“

„Se poseru!“

„Pět set tisíc.“

Yvo se chytil za hlavu. V rameni mu píchlo, ale dalo se to snést.

„Já ho zabiju! Já ho zabiju! Přisahám bohu, že toho šmejda sejmu sám! Víš, co s ním udělám? Našiju mu to do kolen a až se začne plazit, tak mu ustřelím ptáka, jestli nějakýho vůbec má! A pak ho nechám vykrvácet, dokud dočista nechcípne! Aááá!“

Yvo vypadal jako natlakovaný papiňák.

Melik si sedl do křesla a na chvíli zavřel oči. Palcem a ukazováčkem si třel víčka. Yvo věděl, že je zle, a pro jistotu ztichl a dal ruce dolů. Ještě chvíli a Melik vybouchne. Posadil se.

Melik mluvil tiše, ale rozhodně.

„Teď mě dobře poslouchej. Představuješ problém. Máš za prdelí poldy a takový typy, jako je Abir, nenechávaj za sebou svědky. Tohle je tvoje šance. Tak ji ber a zmiz. S Abirem jsem si promluvil. Nebylo to snadný, ale nakonec máme dohodu. Ale ty musíš zmizet. To jako vážně.“

Dlouze se na něj podíval.

„Co nejdřív vypadneš, dokud je tu bordel. Pak se s ním sejdeš v Praze. Datum a čas ti ještě řeknu. Konec diskuse.“

Melik vstal.

„Musím jít, odpoledne si o tom ještě promluvíme. Pošlu svý kluky na nákup. Potřebuješ taky nějaký normální hadry.“

Odešel.

Yvo naštvane zabouchal do područek.

„Au! Au! Do prdele! Au! Kurva, kurva, kurva!“

* * *

„Vážně s sebou bereš tu pitomou motorku?“

„Tomu ty nerozumíš!“

„Uvědomuješ si, že po tobě pořád jdou? Proč nejedeš radši autem? Nebo vlakem? Seš tam za hodinu, ty jelito!“

„Můj boj.“

„No, jak myslíš. Jeden z mejch z kluků ti ten křáp právě veze.“

„Doufám, že na ní nenajdu jedinej škrábanec!“

„Ty seš vážně debil.“

Melik rozhodil odevzdaně rukama, zavrtěl hlavou a odešel.

Yvo měl vztek.

Karibský sen se rozplynul a majetek se smršknul na zelenou Kawasaki a něco málo peněz v hotovosti. Nezbyvalo než se modlit, aby to nebyla další bouda. Aby z toho vyšel živý a dostal aspoň těch ubohých půl mega. Pořád to bylo dost, ale ne v jeho situaci.

To mi na Kubu stačit nebude.

Ted' chtěj mega jen za vízum.

Do přiči!

Zamyslel se.

Celá věc pěkně zaváněla. Melik dokázal nějakým způsobem zatlačit na Abira.

Ale jak?

Ten parchant nemá jedinej důvod cálovat! Proč by to sakra dělal? Yvo sbalil do batohu poslední svršky, zavřel horní zip a letmo se podíval na hodinky.

Blížila se osmá.

S Abirem se má sejít za čtyři dny. Na veřejném místě a za bílého dne. To ho trochu uklidňovalo.

Altstädter Ring.

To bude někde v centru, pomyslel si. Uklidí se v penzionu a obhlédne terén. Tentokrát to nepodcení!

Z myšlenek ho vytrhl povyk zvenčí. Nakoukl z okna.

Blbý a Blbější společně s Melikem a dalšími jeho poskoky vyběhli ven se zbraněmi.

Instinktivně zajel zpátky.

Popadl batoh a začal vyhazovat všechny věci na postel. Jakmile našel stříbrnou automatickou pistoli, srdce se mu rozbušilo. Natáhl závěr. Z vyhazovače vyletěl náboj.

„Do prdele,“ zaklel potichu a odjistil palcem pojistku.

Po špičkách seběhl schody. U paty sloupu se přikrčil. S koktavou Bertou to přeci umí! Na střelnici je doma, ale ještě nikdy nestřílel do masa.

Jenže tentokrát ze sebe terč dělat nebude!

Fakt ne!

Uběhla dlouhá minuta a nic se nedělo.

Pak si konečně uvědomil, že rozčilené hlasy ztichly. Pak zaslechl Melika, jak na něj volá.

„Hej, Yvo, pojď sem! Někdo tě tu hledá!“

Opatrně vrátil kohoutek na úderník a zajistil spoušť. Pak zastrčil pistoli za záda pod triko a vyšel ven.

Uprostřed hloučku rozhněvaných mužů se krčila postava v kožené bundě.

NENECHÁM HO ODEJÍT

Yvo skládal oblečení zpátky do batohu, tentokrát jak mu přišlo pod ruku.

Musí vypadnout dřív, než toho jantara lapnou fízlové. Melik se o to postará, aby se jim nedostal do rukou dřív než zmizí.

Jen co si to domyslel, Melik se objevil v pokoji.

„Je ti jasný, že ho nemůžu nechat?“

Yvo se zarazil.

„Jak to jako myslíš?“

„Je to svědek.“

Chvilí mu trvalo, než mu došlo, co se tím myslí.

„Počkej, to ne! Meliku!“

Melik popošel k oknu a podíval se ven.

„Nemám z toho radost. Je mi jasný, že je to jen takovej trouba. Ale,“ odmlčel se, „je nebezpečnej.“

Melik neměl rád násilí. To mu však nezabránilo zatočit s každým, kdo se mu stavěl do cesty nebo ohrožoval jeho byznys.

„To nemůžeš! Tohle si nevezmu na triko!“

„Nemám jinou možnost,“ řekl rozhodně.

Otočil se k Yvovi.

„Nemůžu takhle blbě riskovat. Nepotřebuju mít za prdelí policajty.“

Yvo si uvědomoval, že má nejspíš pravdu.

„Do hajzlu!“

„Bude to rychlý a nebude ho to bolet. Jestli ti to pomůže.“

Tohle je zlej sen!

To není správné! Nemá problém předhodit ho policajtům. Je to jen byznys. Ale nechat ho zabít? To ne! Něco ho napadlo.

„Mám řešení. Bude schůdný pro nás oba.“

„Jaký?“

„Pojede se mnou.“

„S tebou? Zbláznil ses? Proč?“

„Už se nevrátí. O to se zase postarám já.“

„To nejde. Jen ze zvědavosti, jak bys to zařídil?“

„Prodám ho.“

„Začínáš mě děsit,“ ušklíbl se. „Netušil jsem, že děláš do bílýho masa.“

„Nech toho! Zbavím se ho a budu z toho něco mít. Co ty na to?“

„Uvědomuješ si, že kdyby mi takovouhle hovadinu navrhnul někdo jinej, tak debata končí? Vážně si chceš vzít na triko, že mi může tenhle tvůj blbej nápad zlomit vaz?“

„Věř mi, Meliku.“

„Co s ním chceš udělat?“

„Hned ti to řeknu, ale nejdřív s ním hodím řeč.“

Derek seděl v kuchyni pod dohledem dvou namakaných goril. Pak přišel Yvo a sedl si naproti. Melik se objevil dole a ukázal těm dvěma, ať je nechají o samotě.

„Asi ti nemusím říkat, že seš pěkně v prdeli.“

„Fff... akt? Jako kdybych to bez tebe nnn... nnne... nevěděl. Zvlášť po tom, co mi dd... dlu...žíš.”

„Hele, tak aby bylo jasno! Dlužím ti leda velký hovno! Nepovedlo se. I já jsem přišel o spoustu škváry a pěkně jsem to schytl.”

„Aa... to mě m... má jako doj... doj... dojmout?”

„Jo, to by mělo. Klidně si poplakej, ale bude ti to pítu platný. Podívej,” naklonil se k Derekovi přes stůl, „nemáš na výběr. A jestli budeš debil, můj kámoš je rozhodnutěj tě sejmut, jen co prásknu dveřma.”

„Pp...proč by to dělal?”

„Protože sis to ty blbečku, pěkně posral! Kdybys sem nestrkal rypák, byl bys možná v lochu, ale živej! Teď si kus vola ve frontě na porážku. Proč vůbec koktáš, co je to zase s tebou?”

Derek cítil, jak se mu začínají stahovat střeva.

„Tto.. tto samo. Nn... nevím.”

„Jako by nanana... na tom snad zá... zazazáleželo, de... de... dedebile.”

„To bude nejspíš adrenalin. Máš ho v sobě víc než sneseš. Ale k věci. Mám řešení, jak z týhle šlamastyky. Vezmeš jednu práci.”

„Práci? Jakou ppprá... prá... práci?”

„Slyšels někdy něco o V-real?”

„Ne.”

„Hráls někdy na virtual setu, ne?”

„Cc.. co je to za... za otázku?”

„V-real je modifikovanej, teda vlastně podstatně modifikovanej virtual set.”

„Aaa c.. coco jako?”

„Nepřerušuj mě, do prdele a poslouchej! Jde ti o kejhák, tak mlč, než si to já nebo Mel... rozmyslí.”

„Dd... Dob... ře.”

„Vezmu to fofrem. Tak tenhle V-real je rozšířenej o hardvér, kterej má

základ v čipu, kterejš mi prodal.”

„Pp... pro... prodal. Prodal. Ch... chápeš vý... vý... význam slo... slo... slova pro... pro... prodal, vid’?”

„Nechytej mě kurva za slovo!”

Derek pokrčil rameny.

„Ok.”

„Jde o to, že tahle mašina dokáže neskutečný věci. Virtuální realita je realitou. Nejses schopnej poznat, co je a co není reálný. To je...”

„Ja... jak t... to... sou... souvisí s pra... prací?”

„Co kdybych ti ty debile u u u ukotanej vrazil jednu do zubů? Momo možná bys papapak přepřepřestal! Drž už kurva kušnu a poslouvej!”

Derek udělal omluvné gesto.

„To je jenom jedna stránka týhle věci. Druhá je, že máš rozšířenej mozek, když seš připojenej. Třetí a o nic míň zajímavá, že se můžeš sjet.”

Nahodil nechápavý obličej.

„Jako zhulit, zfetovat. Bože, to seš fakt tak natvrdelej, nebo co?”

Derek se ušklíbl.

„Dokážeš tím oblbnout mozek. Spustí se stejnej proces, jako bys byl v rauši. S tím rozdílem, že do sebe necpeš sračky a tudíž si nehuntuješ tělo. A hlavně,” lusknul prsty, „takhle otočíš vypínačem a seš cajk.”

„Pro... promiň, že... že ti do toho za... zase ská... ská...ču, ale co je tohle za bl... blbost? Nikdy jsem o tom ne... ne... slyšel.”

„Jasně, že ne. Za prvý, je to nová věc. Teda ne tak úplně nová, co vím

já, ale ještě před pár rokama o tom věděla jen hrstka hodně zasvěcenejch. A nebylo to dostupný."

"A teď je?"

"Ne, ty jantare! Jasně že to nekoupíš na krámě! Je to uniklej prototyp z nějakýho vojenskýho výzkumu nebo co, kterej se někomu podařilo snad okopčit. To je fuk. Za prvý, potřebuješ k tomu čip minimálně třídy šest. Za druhý, a to je podstatný, musíš si nechat udělat neurální rozhraní. Jinak to nefunguje."

"A to je jako co?"

"Intrfejs mezi mašinou a mozkiem."

"My... myslíš jako...?"

"Jo, díra."

"Jako že bych si mu... mu...musel ne... ne... chat vyvy... vyv... vyvrtat dí... díru do hlavy?"

"Ne, do prdele asi."

"Ne... neneříkám, že to be... beru, ale jak to souvisí s... s pra prací?"

"Tahle úpravička je totiž nelegální. Když tě lapnou, ztratíš nadosmrtní zdravotní pojištění. Ale to tě v tomhle případě trápí asi nejmní. Z kriminálu nejspíš jen tak nevylezeš. Mimochodem, ten zabudovanej intrfejs nejde vodoperovat. Leda na pitevně."

"P... proč je to ne... nelegální?"

"A teď k jádru pudla. Protože jak sem říkal, máš rozšířenou kapacitu mozku a umíš věci, který bys normálně nezvládal."

Zase se na něho podíval jako kdyby neuměl do pěti počítat.

"Používaj to hlavně hekři. S patřičným softem seš schopnej nabourat se prakticky kamkoliv."

"Ale já ne... ne... chci dě... dělat he... hekra."

"Taky že nene nebudeš! Neuraž se, ale na to si trochu moc blbej i s tou mašinou."

Přešel to mlčením.

„Jen co se stala tahle úprava v uvozovkách dostupná, začali si to dělat taky pracháči, co nemaj roupama co dělat. Umělci, třeba. Zpěváci. Herci. Malíři, spisovatelé a jiný kokoti.“

„Proč?“

„Jak to mám asi tak vědět, ty vole? Asi nedostatek múzy. No a teď zase k další nepříjemný stránce. Občas někdo v matrixu natáhne brka. Neví se proč. A to by byla tvoje práce.“

„Ja... ja... jako umřít?“

„Ach jo. Víš, když se na tebe tak dívám, nechápu, že jsem s tebou chtěl dělat byznys. Se z toho poseru.“

„B... buď las... laskavě ko... koko... konkrétnější,“ urazil se.

„Dělal bys klauna. Tak se tomu totiž říká. Má to asi něco společného s rodeem. Jakože když de do tuhýho, bereš na sebe všechnu pozornost a chráníš kunčafta. Seš paralelně napíchej s jiným týpkem. Prožíváš sice všechno co von, jen s tím rozdílem, že do toho nejseš tak ponořenej a dáváš majzla, aby se mu nic nestalo. A pokud možno přitom nenatáhnout brka.“

„Jak jako?“

„Hele, neznám všechny podrobnosti. Vím akorát, že se to musí natrénovat, než se do toho dáš navostro.“

„Ne... ne... vím, jestli se mi do... to... ho chce.“

„Tys mě asi neposlouchal, co? Nemáš na vybranou. Vlastně ne, kecám. Chceš do hlavy lopatou nebo vrtačkou? Lopata není dobrá volba. To budeš totiž mrtvej. Ale Melik... kurva, slíbil, že to bude rychlý a bezbolestný. Nebo se mnou vodsud vypadneš. Budeš žít. Navíc, což je pro tebe myslím podstatný, vyděláš dost škváry.“

„T... to zna... zna... mená přesně ko... kolik?“

„Cos vlastně dělal do teď?“

Mlčel.

„Nemyslíš, že je to teď jedno?“

„Hlí... hlídal jsem u... uk... lízečí ro... ro... roboty.“

„Aha. Hm. Tak to si za den vyděláš víc, než jsi měl za měsíc. Tím

sem si sakra jistě. Záleží samozřejmě, jaké získáš kontrakt a na jak dlouho bude. Slyšel sem, že i na dva roky."

"Ja... jak to, že mě tvůj ku... kumpán nechá, když do toho p... pů... půjdu?"

"Protože se sem nevrátíš. Byl bys sám proti sobě."

"Jak moc je to o... o... opravdový? Myslím, když se na... na... napojíš?"

"Reálnější to prej už být ani nemůže. Jelikož to jde přímo na sběrnici v mozku, tak to všechno prožíváš jako reál. Jen si uvědomuješ, že to můžeš vypnout. Blbě se to vysvětluje."

"Aha."

"Ještě jedna věc. Tohle se ti bude líbit. Sex je prej naprosto dokonalejší. Dokonce nepotřebuješ stimulaci," naznačil rukou a zakřenil se. "Prej je to fakt dobrý. Už nebudeš potřebovat ženskou."

"A co láska?"

Zalitoval ještě než to dořekl. Očekával smršť pošklebků, ale Yvo byl nečekaně vážný.

"Hele, i tu přítelkyni si můžeš namodelovat. Dokonce ji můžeš nadefinovat tak, že se bude sem tam chovat jako každá jiná kráva. To jde samo sebou i na běžný mašině, ale tady to vnímáš jinak. Prej," pokrčil rameny.

"A tu dí... díru mi udělá do hlavy kdo? Tvůj kámoš?"

"Jo, přesně tak. Hned tady vole, na stole. Bože, tys sis něco vzal? Samozřejmě, že v nemocnici! Normálně."

"Jak n... no... nonormálně?"

"No, ne jako ofiko. Půjdeš na operaci mozku. Jako že máš nádor."

"A kde?"

"Na jedné klinice v Praze."

Derek se zamyslel.

"Říkal jsi bo... boháči. Ko... ko... kolik stojí ta operace?"

„O to se nemusíš starat.“

„P... Pro... proč bys to dělal?“

„Nejsem matka Tereza, to se zase neboj.“

„Vši... vši... všiml... jsem si.“

„Tím se vyrovnáme.“

„Vyro... vyrovnáme. Vtip...ný. Teď jsem kli..., kli... klidnější.“

„Takže? Chceš to lopatou nebo vrtákem?“

Derek si povzdechl.

„Cc... co asi tak čekáš?“

„Po pravdě? U tebe bych se asi nedivil tý lopatě.“

„Tt... to už ji ni... ni... kdy neuvidím...“

„Koho? Tu tvoji?“

Přikývl.

„Ne.“

Derekovi zvlhly oči a Yvo na něj nevěřičně zíral.

„Tak tohle sem fakt nezažil! A to už sem si myslel, že sem viděl všecko. Víš, moje bejvalka říkávala, že kunda táhne líp než traktor. Měla recht,“ odfrkl si posměšně, ale najednou mu bylo Dereka líto. „Hele, radši vypadnem, než si to Melik rozmyslí. Takže jak? Jedeš se mnou?“

„Jeje..., jedu.“

„Fajn. Jdu to s ním probrat. Kdybys mě slyšel nadávat, zdrhej!“

* * *

Yvo a Melik se loučili jako dva bratři. Dlouze se objali. Melik poplácal Yva po zádech.

„Budeš mi chybět ty parchante jeden blbej.“

„Ty mě taky. Hlavně ta tvoje huba nevymáchaná,“ řekl Yvo a poplácal Melika po zádech.

„Už toho nech. Ať mi zůstane trocha důstojnosti před klukama.“

„Jasně. Měj se.“

Yvo nasadil přilbu, usedl na motorku a hodil hlavou k Derekovi, který stál připravený opodál. Byl jako zařezaný. Přemýšlel, jestli nemá utéct. Jenže kam? Brzy po něm vyhlásí pátrání. Do kriminálu nepůjde. To tedy ne!

Znovu by to nedal.

„Tak co je do prdele? Nemáme na to tejdén. Naskoč!“ zaslechl v přilbě.

JEDNO MĚSTO A STO VĚŽÍ

Noční jízda byla klidná přesně do chvíle, než sjeli z dálnice a v Yvovi bouchly saze.

Jakmile překročili hranice, nahodil benzínový motor a začal řezat zatáčky jako šílenec. Derek se docela bál. Navíc to za ním nebylo zdaleka tak pohodlné jako na Konrádově harleyi. Ten jezdil klidně, víc na pohodu a Yvo zase stylem brzda, plyn, plyn, brzda. Občas přes interkom prohodili pár vět.

Do Prahy dorazili kolem druhého ráno.

Yvo zaparkoval pod mostem u řeky na náplavce. Opodál stál hlouček bezdomovců kolem ohně v sudu. Derek slezl z motorky. Měl dřevěné nohy a bolel ho zadek. Zatímco se protahoval, Yvo vytáhl z batohu podložku a rozložil ji vedle motorky.

„Sorry, na hotel nemůžem. Karimatku mám jednu a musím si trochu dáchnout. Nech mě vyspat čtyři hodky, pak si to čenžnem. Hlídej, ať nás tamhleti humusáci nevoberou,“ ukázal směrem k ohni a zachumlal se do stříbrné termofólie.

„Dík.“

Během chvíle usnul.

Derek se procházel podél řeky Yvovi i motorce na dohled.

Pustila se do něj zima. Cítil se unavený, byl z té neurotické jízdy dolámaný, ale zalehnout se mu kupodivu nechtělo. Nechal Yva spát.

Slunce se mezitím vyhouplo nad obzor.

Vzduch byl chladný a nad vodou se vznášel lehký opar. Chodil sem a tam a pozoroval labutě a poletující racky.

Přemýšlel.

Ještě před pár týdny to bylo v pohodě. Měl se stěhovat k Veronice. Myslel, že bude zase normálně žít. Teď nemá ani ji, ani střechu nad hlavou, je bez peněz a navíc v pěkném průšvihů. A... Ne, nebude na to myslet!

Z myšlenek ho vytrhl neskutečný zápach.

Chlap neurčitého věku a zanedbaného zevnějšku po něm žebrol cigarelu. Derek ho odehnal.

Bezdomovec se odšoural.

* * *

Nastala osmá a město žilo, soudě podle hluku z projíždějících tramvají někde tam nahoře u silnice.

Slunce konečně začalo hřát a pod mostem byl příjemný chládek. Derek seděl na kusu papírového kartonu a házel do vody kamínky. Yvo se probudil. Se zmačkaným obličejem a tím strništěm vypadal o dost starší. Vstal, protáhl se a zívnu.

„Počkej tu.“

Pak vyběhl po kamenných schodech k silnici lemuující řeku a zmizel z dohledu.

Za dvacet minut se vrátil s igelitovou taškou a dvěma kávami v

papírových pohárcích.

„Vzal jsem nám něco do žaludku,” ukázal na tašku a podal ji Derekovi. Také mu pěkně vyhládlo. Naposledy měl proteinovou tyčinku včera ráno. V tašce našel šunkové bagety s vejcem a okurkou, ledové čaje v plechovce a nějaké sladkosti. Posadili se na ocelová pacholata, kam se uvazují lodě a pustili se do jídla. Dojedli a Yvo si zapálil. Zamyšleně přitom usrkával kafe.

„Seš v pohodě?”

„Ani ne.”

„Chápu. Hele...”

Díval se na něj, ale větu nedokončil.

„Co?”

Yvo se nadechl.

„Víš... Jak... Hele, sorry. Posralo se to pěkně. Pravda, že sem to podcenil.”

„Hm.”

„Pěkně mě doběhl.”

„Kdo?”

„Ten kupec.”

„Co se vlastně stalo?”

„To je na tom to nejsmutnější. Normálně mě obral. Jak nákou prvníčku.”

„Jak tomu mám rozumět?”

„Prostě mi to vzal.”

„A ty ses nechal?”

„Ježíš! Ty jsi vážně někdy pěkně natvrdlej. Jasně, že jsem mu to nedal dobrovolně.”

„Co se stalo?”

„Našil to do mě. Čtyřikrát. Pičus. Stejně mě nezhasnul. Amatér blbej!”

„Cože? Jak to, žes...?”

„Jo. Měl jsem štěstí. Podívej!”

Yvo svlékl bundu, nadzvedl triko a ukázal jizvu po operaci a dvě modřiny na prsou.

„Hezký.”

„No nic. O tom jsem se ale nechtěl bavit.”

„A o čem teda?”

„Podívej... Hele, já o tom přemýšlel. Asi jsem si to rozmyslel.”

„Co sis rozmyslel?”

„Jestli chceš, tak si jdi. Bránit ti nebudu. Na druhou stranu, upřímně ti říkám, jestli po tobě jdou, tak dřív nebo pozdějc tě dostanou. Ty v tom neumíš chodit.”

„Přemýšlel jsem. Když jsi spal.”

„Myslel jsem si to. Po pravdě, čekal bych, že vezmeš čáru.”

„Chtěl jsem, ale pak jsem... Máš pravdu. Dostali by mě. Nemám kam jít. Do vězení se rozhodně vrátit nechci.”

Yvovi se nakrabatilo čelo, když zvedl údivem obočí.

„Tys byl v lochu?”

„Jo.”

„Za co?”

„Těžké ublížení na zdraví.”

Teď už ani neskrýval překvapení.

„Ty? To jako fakt?”

„Jo.”

„Neber si to osobně, ale netipoval bych tě na ranaře. Ale co, nic mi do toho není.”

„Takže co teď?“

„No, jestli je to takhle... Nejdřív se ubytujem. Teda musím nejdřív obvolat pár lidí. Na normální hotel nebo penzion můžeme zapomenout. Jde po mě Interpol.“

„Fakticky?“

„Jo. Každý máme náskou minulost.“

„To mi teda povídej.“

„Jo, to teda jo.“

Chvilí jen tak tiše pozorovali řeku.

„Až seženu bejvák, ty si dáš voraz. Mezitím oběhnu náký svoje věci. Pak tě někomu představím a tam se naše cesty rozejdou.“

„Jaká je ta operace? Bolí to?“

Pokrčil rameny.

„Asi jako každá jiná. Hele, fakt nevím. Vážně do toho chceš jít?“

„Co mi zbývá?“

„No na druhou stranu, můžeš vydělat fakt hodně prachů.“

„K čemu mi budou peníze?“

„No k čemu sou asi tak? Na to abys sis je užil, ne?“

„Spíš jsem myslel, že se budu muset pořád skrývat.“

„Možná ne. Když nebudeš vymejšlet přičoviny, tak třeba ani nebudeš muset. Podívej, můžeš si za ně koupit novou identitu. Nebudeš první ani poslední, kdo dal tomuhle fašistickému bordelu sbohem.“

„Co budeš dělat ty?“

Yvo váhal, jestli mu to má říct. Možná měl slabou chvilku nebo měl pocit, že jsou na jedné lodi a tak se rozhodl říct pravdu.

„Chci se dostat na Kubu.“

„Co tam?“

„Užívat si tepla, svobody a jestli to klapne, pořídím si malej bar.“

Přímo na pláži."

„Hezký plán."

„Jo, to jo. Jen mi zatím tak trochu nevychází."

„Co bude se mnou?"

Tu otázku položil spíš sobě. Yvo pokrčil rameny.

„Hele, neviděl bych to tak černě. Co vím, tak se nejspíš podíváš do světa. Klauni operujou hlavně ze zámoří. Jihovýchodní Asie, Zéland. Taky Jižní Afrika. Brazílie. Tam je jich prej hodně."

„Jak tomu mám rozumět?"

„Ono prej není úplně nutný bejt přímo s kunčattem na jednom místě. Takže je docela možný, že budeš dělat pro našince. Nebo klidně frantíka, amíka, nebo jinýho pičuse. Sám budeš přitom zašitej. Někde pěkně třeba v Kuala Lumpur."

„Nechápu."

„No určitě je lepší bejt někde, kde na tebe spíš serou, ne?"

„Aha."

„Hele, Dereku. Zase tolik o tom nevím. Záleží, kde se jako uchytíš."

„Jak uchytím? Říkals, že budu mít kontrakt."

„Ten určitě mít budeš. Kde, na jak dlouho, to fakt netuším. To nezáleží na mě. Já tě jen někomu představím. Dál to jde mimo mě."

„Dobře."

„Ještě něco, Dereku. Jestli chceš jít se mnou, v žádným případě se nepokoušej nikomu volat. Mohli by nás vyčuchat. Ber to vážně. Uvědom si to! Konec srandy, kámo. Jasný?"

„Jasný."

„Začni úplněovej život. Tak si ho neposer hned na začátku. Bude to dobrý, uvidíš."

Dereka píchlo u srdce.

„No vidíš, jak ti to jde. Asi nejseš zas takovej sráč! Nestála ti za vzpomínku. Skvělý! Dobře děláš, kašli už na ni konečně!"

„Ty už jdi taky do hajzlu!“

JE MI TO TAK LÍTO

Yvo neustále někam volal.

Pak prohlásil, že našel bezpečné místo.

Sbalili se a vyrazili po vlastní ose na druhý břeh.

Po pár minutách jízdy sjeli z výpadovky na Plzeň. Zastavili u usedlosti předělané na penzión a restauraci. Derekovi připadalo okolí povědomé. Uvědomil si, že kousek odsud se nachází klinika, kde mu operovali maminku.

Yvo zaplatil majitelce v hotovosti a ta je potom dovedla k jedné z budov do dvoulůžkového pokoje.

Pokoj byl čistý, vcelku moderně a vkusně zařízený. Yvovy první kroky směřovaly do koupelny, kde se dal trochu do gala. Oholil strniště a rázem vypadal mnohem mladší. Doporučil Derekovi, aby udělal to samé a šel si lehnout. On mezitím zajede tramvají do blízkého nákupáku vzdáleného asi čtyři stanice směrem do centra.

Nechtěl se po městě promenádovat v oblečení, které mu vybrali ti dva bezmozci.

* * *

Za dvě hodiny byl zpátky. Derek spal.

Yvo vybalil z batohu dva páry triček, dvoje džíny, jedny pro sebe a druhé pro něj. Také nakoupil spodní prádlo a nějakou osobní hygienu. K tomu dvoje sluneční brýle, jednu červenou a druhou modrou baseballovou čepici. Obě měli vyšíty nápis *Proudly Czech*.

Pak zase odešel.

Nechal na stole vzkaz, že si jde něco zařídit a ať z pokoje nevychází, dokud se zase nevrátí.

* * *

Přišel až k večeru. Derek ležel na gauči a civěl do stropu. Yvo s sebou sekl do křesla.

„Vydadanej?“

„Jo.“

Derek se nezdál v nejlepší náladě. Vlastně vypadal smutně.

„Pořád sis to nerozmyslel?“

„Ne, nerozmyslel.“

Derek si povzdechl a posadil se.

„Co máš v plánu?“

„No teď budu hlavně čekat.“

„Na co?“

„Nevím, ve kterém světě žiješ, ale není to jako objednat si přeleštění rohovek. Spojil jsem se s pár lidma. Zítra budeme moudřejší.“

„Dobře. To tu budeme teda jen tak sedět a čekat?“

„Nelíbí?“

„Jen se ptám.“

„Hele, vlastně kousek odsud je docela dobrej army bar, aspoň to píšou v průvodci. Můžem zajít na pivo.“

Zajít na pivo...

To bude dobrý, uvidíš...

Kluku jeden...

„Mně se moc nechce.“

„Jak myslíš. Tak se tu klidně užírej kvůli tý tvý čárce, ale já jdu ven trochu spláchnout ten hektik minulýho tejdne.“

„Neříkals, že po tobě jde Interpol? To nemáš strach?“

„Ani ne. Praha je v pohodě. Maj tu sice taky špicláckej soft, ale ne tak dobrej jako u nás doma. Hlavně, tohle se týká spíš centra. Tady jsou jen klasický kamery a když mě nebudou kontrolovat fízlové, k čemuž jim nedám jedinej důvod, tak jsem celkem v klidu.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Protože se o tyhle věci zajímám. Fakt si myslíš, že by zastavárník věděl něco o čípech třídy šest? “

Derek se na něj dlouze podíval.

„Netvrdil jsi mi náhodou, že jsou to pětky?“

Yvo se ošil, ale pak se zasmál.

„Tak jo. Dostals mě.“

„Taky jsem si o tom něco zjišťoval. Takže kvůli tomu po mě šli ti dva!“

„Jaký dva?“

Derek se zarazil.

„Američané... Takoví rádoby FBI.“

„Kdy to bylo?“

„Proč?“

„Kdy to kurva bylo!“

Yvo vyskočil z křesla.

„Předminulý týden. Tři, nebo čtyři dny před tím výbuchem.“

„Aha!“

„Co aha?“

„Tak to tys mě prásknul!“

Derek zrudnul, ale našel odvahu se mu podívat do očí.

„Nejspíš. Neměl jsem na výběr.“

Yvo udělal dva kroky k Derekovi a zaťal pěsti. Vypadalo to, že mu jednu ubalí, ale pak se otočil, došel ke dveřím a pravačkou třikrát práskl pěstí do futer.

„Kurva! Kurva! Kurva!“

Pak si oklepal rameno.

„Máš štěstí, že nejsem úplně cajk.“

Derek vstal z gauče.

„Podívej Yvo... Neudělal jsem to schválně. Byl jsem mimo. Ten jeden do mě mlátil jako do boxovacího pytle. Chápu, že to asi nevezmeš, ale vyhrožovali mojí... Přítelkyni.“

„Co ta s tím má do prdele společného?“

„Právě že vůbec nic. Věděli ale o tobě.“

Říct pravdu se neodvážil.

Yvo byl naježený jako kocour, kterému se právě chystají uříznout varlata.

„Tys...! Ty...! Debile! Do prdele!“

„Nechci se vymlouvat, ale byl jsem pod práškama. Stejně jsem měl

dojem, že ví hodně. Nemělo cenu zapírat."

Yvo si odfrknul. Doutnal, ale tušil, vlastně spíš věděl, že ten manták představuje riziko.

Také si uvědomoval, že mu zisk zatemnil mozek a do rizika šel dobrovolně.

„Nechci tě naštvat, ale ty jsi taky se mnou nehrál zrovna na rovinu."

Podíval se na něj, jako by ho chtěl probodnout, ale musel uznat, že to jelito má pravdu.

„Není to lehký, to ti povídám! Asi si nemáme co vyčítat."

„Ta nabídka práce pořád platí?"

„Jasně, že platí! Já své slovo držím!"

Yvo si začal masírovat rameno.

„Chtěl bych tě ještě o něco požádat."

„Vo co!?"

„Chci jí zavolat."

„Tý tvý pochviče?"

Přikývl.

„Dobře žes to řekl. Protože jinak by nás tvý další selhání mohlo stát kejhák."

„Můžu teda?"

„Jo. Stejně bys to nejspíš udělal. Já tě nemůžu pořád hlídat. Ukážu ti jak. Vyndej mi z batohu komp."

Rameno začalo zase pěkně bolet.

„Díky."

„No to máš teda kurva za co! Au, do píči!”

* * *

Yvo odešel.

Předtím objednal pro Dereka dovážku jídla a než zmizel, nastavil laptop a ukázal mu, jak volat, aby ho nevystopovali.

Odbila sedmá. Derek si dodal odvahu zavolat. Musí jí to říct. Měla by být doma.

„Prosím?”

„Veroniko?”

„Kdo volá?”

„To jsem já.”

„Promiňte, kdo já?”

„Derek.”

„Co to má znamenat? Nemám na hloupé vtipy čas a už vůbec ne náladu!”

„Niko, to jsem já. Prosím, prosím, nepokládej to!”

„Dereku?”

„Veroniko...”

„Neznít...š jako... Ty.”

„Promiň. Já si to neuvědomil. Neslyším se. To je kvůli... Prostě jsem to já, věř mi. Zeptej se mě na něco, co můžu vědět jenom já.”

„Obálka?”

„Dopis a čtyřicet devět tisíc dolarů. Za matrací.”

„Barva?”

„Žlutá.”

„Dereku, ach bože! Já myslela, že jsi mrtvý!”

„Proč bych měl být?”

„Jsi na seznamu nezvěstných!”

„Vážně?”

„Copak ty nevíš co se stalo? Co se tu děje?”

„Slyšel jsem.“

„Slyšel!?“

„Vlastně i viděl. Byl jsem zrovna... Jsi doma?“

„A kde bych měla být?“

„Promiň, já..., já..., se zamyslel. Říkám hlouposti.“

„Co se děje, Dereku?“

„Musím zmizet. Možná navždy.“

„Dereku... Ach můj bože.“

Chvilí bylo ticho.

„Niko, já... chtěl jsem se rozloučit.“

„Jsi pryč kvůli tomu? Však víš.“

„Ano.“

„Dereku...“

Slyšel, jak se rozplakala.

„Veroniko, je mi to tak líto. Všechno je mi to hrozně líto.“

„To mně taky.“

„Chci abys věděla, že jsem udělal všechno, abych to napravil, ale nějak se to zvirtlo a... Měl jsem o tebe strach.“

„O mě? Proč?“

„Protože... Kvůli tomu ti volám. Kdyby se na mě vyptávali, všechno sved' na mě. Řekl jsem tomu policistovi, Götze, jmenuje se Horst Götze, že jsi o ničem nevěděla. Ty peníze, co jsem ti dal na kartě a ty jsi je převedla na mě, tak o těch jsem řekl, že jsem je vyhrál v onlajn kasinu. O té hotovosti nikdo neví. Radši je dobře schovej. Asi ne doma.“

„Ach Dereku!“

„Ničeho se neboj, Veroniko.“

„Dereku... Dereku, cos to udělal?“

„Měl jsem tě poslechnout. Promiň. Už za tebou někdo byl? Kvůli mně?“

„Ne.“

„To je dobře.“

„Kde jsi?“

„To ti nemůžu říct a už vůbec tě do toho nechci zatahovat.“

„To už jsi ale udělal.“

„Je mi to moc líto.“

Derekovi se draly slzy do očí. Z nosu se mu spustila rýma.

„Ty pláčeš?“

„Promiň.“

„Dereku?“

„Ano?“

„Já..., já..., jsem...“

Odmlčela se.

„Co jsi, Niko?“

„Nic. Sbohem, Dereku.“

„Veroniko, počkej!“

Na displeji svítil nápis *Zabezpečený hovor skončil*.

* * *

Byla hodina a půl po půlnoci a Derek nemohl spát. Od desáté se pokoušel zabrat u televize, ale nabídka programů byla chudá. Navíc jen v češtině, kromě dvou kanálů německé státní televize. Sledovat zpravodajství se mu nechtělo a tak ji vypnul. Ležel na gauči s rukama za hlavou a se zavřenýma očima. Přemýšlel. Takže je nezvěstný. To není zase tak špatné. Pak mu došlo, že i když se z toho dostane, nejspíš se domů nikdy nepodívá. Co naplat, že ho tam nic dobrého nepotkalo, ale stále je to místo, kam patří. Domov. Teď už ho nemá. Nemá vůbec nic. Střechu nad hlavou, lásku ani přítele. Tok

myšlenek se začal stáčet někam, kam nesmí nahlédnout, pokud se z toho nechce složit. Nebo to definitivně ukončit. Také ho to napadlo. Možná by to bylo nejlepší řešení. Pro všechny. Hlavně pro něj. Nebýt, neexistovat, nikoho s sebou nestahovat, nepřinášet zklamání a bolest.

Skoro z pohovky vyskočil.

Ne! Nemůže! Teď ne. Prostě ne. Z života nebezpečných úvah ho vysvobodil Yvo. Vrátil se z baru a zdál se mít mnohem lepší náladu než s jakou odcházel.

„Co že nechrápeš?“

„Přemýšlel jsem.“

„Hele, Dereku, jestli ti můžu poradit, už se na tu ženskou vyser! Věř mi, že žádná za to nestojí.“

„Co když ano?“

Pokrčil rameny.

„Pak ti není pomoci.“

„Souhlasím. Není.“

„No tak, nechť mě rozbřečet.“

„To zvládám dobře sám, neměj péči.“

Yvo se rozvalil v křesle.

„Víš, já jsem kdysi byl taky do jedný úplně zblblej. A to fakt hodně. Jako ty. Byl bych kvůli ní udělal cokoliv. Fakt cokoliv. Přitom jsem věděl, že není taková, jakou jsem si ji maloval. Moje psychouška říkala, že ji stavím... ty vole, jak je to slovo? Pie... pie.. Srát na to, něco jako polštář.“

„Asi myslíš oltář.“

„Jo! Už jsem si vzpomněl. Piedestal. Sem trochu mázlej. Sorry.“

„A dál?“

„No já jsem věděl, že je tak trochu mrcha, i když to asi není úplně to správný přirovnání.“

Yvo měl evidentně sdílnou. Dokonce měl ve tváři něco, co by se dalo s přimhouřením obou očí nazvat úsměv.

„V posteli byla fakt dobrá, lepší jsem do té doby neměl. Jenže později i tohle stálo za hovno, protože jsme se furt jen hádali. Vlastně už nevím proč. Většinou o píčovinách. Nakonec se to tak rozesralo, že i když jsem si řekl, že se to musí změnit, páč takhle to dál nejde a tak sem se se s ní rozešel. Vlastně jsem to musel udělat. Byl to takovej můj výkřik do tmy.“

Yvo se odmlčel. Dereka to zaujalo. Do teď ho měl za někoho jiného.

Takže i v tom tvrďákovi, co si jde za svým, hlavně byznysem, dřímá lidská bytost.

„Tak jsem to udělal. Myslel jsem já blázen, že to s ní nějak pohne. No a taky že jo! Když jsem ji chtěl zpátky a fakt jsem dělal psí kusy, poslala mě do prdele. Asi si uvědomila, že chce taky změnu. Jako úplně. Takže jsem si prošel takovým, malým, zkurveným peklem. Myslím jako v tom duševním slova smyslu. Chápeš, ne?“

„Chápu.“

„Byl jsem tak v píči, že sem nemoh normálně fungovat. Každá třetí možná i druhá debilní myšlenka patřila jen jí. Bylo to fakt na mašli. Zlomila mi srdce, kámo.“

„A jak si se z toho dostal? Dostals ses z toho, ne?“

„Jasně že jo. Vydrž.“

Yvo vstal a odešel do předsíně. Z malé ledničky přinesl dvě plechovky plzně. Jednu hodil po Derekovi. Otevřeli je současně. Yvo přizvedl ruku na znamení přípitku a pak se dlouze napil. Vyklopil ji

do sebe na čtyři zátahy a pak mocně řáhl.

„Snadno. Pořídil jsem si bajka.“

„Myslíš motorku?“

„*Yep.*“

„To ti stačilo? Vyměnit, nesměj se, lásku za věc?“

„Láska. Do píči. Jo. Jízda na mašině mi pomohla na ni nemyslet. Teda většinou. Co ty? Jakej je tvůj dojemnej příběh?“

Možná přišla ta správná chvíle se z toho jednou konečně vypovídat. Už to kdysi udělal. Vyprávěl to někomu, kdo tu není.

A už nikdy nebude.

Do hajzlu.

Derekovi zvlhly oči.

Rychle si je otřel, protože jestli by teď něco vážně nesnesl, tak ty jeho posměšky. Možná by po něm i skočil, přestože mu bylo jasné, že by byl bit jako žito.

Yvo si toho stejně všiml.

„Hele, sereme na to. Koukám, že tě to asi fakt furt kurevsky bolí. Budeš se divit, ale já tomu rozumím. V tomhle s tebou soucejtím. Vážně.“

„Ne, to je v pohodě.“

Řekl mu o sobě. O mamince. O Dianě. O Peterovi a Veronice. O Konrádovi se nezmínil. Tohle zatím držel daleko od sebe.

Ne, to by nedal.

Yvo pozorně naslouchal. V jednu chvíli, když se musel na chvíli

odmlčet, aby se nadechl, Yvo s omluvným gestem odběhl pro novou várku. Derek odmítl a pokračoval. Yvo mlčky upíjel.

Zdalo se, že to na něj udělalo dojem.

Když skončil, decentně se napil a pak potichu odříhl do dlaně. Pokýval hlavou.

„No ty vole. Kam se na tebe seru, kamaráde. To je mi fakt líto. Jako bez legrace. Fakt. Hustý.“

Chvilí jen tak mlčky seděli.

Yvo už upíjel jen malými doušky a občas kroutil hlavou, jako by o tom co právě slyšel, přemýšlel. Derek sáhl po plechovce před sebou, otevřel ji a napil se.

„Hele, řekni, jak ses vůbec dostal k Melikovi do baráku? Jasně, řekls, žes zahlíd moji krásku a tak si toho pičuse, co mi ji stejně musel škrábnout, kokot jeden, sledoval. Byla to náhoda?“

„Víceméně.“

„Jak víceméně?“

Už je to stejně asi jedno.

Vyprávěl mu, jak musel po tom výbuchu jít domů pěšky, protože autoboti nejezdili a taxi nemohl sehnat. Trochu to poupravil, aby nemusel vyslovit jedno jméno. Řekl, že zbytek noci a následující noc byl zavřený doma, protože čekal, že se ti dva muži v černém vrátí. Pak se ale rozhodl jít ven někoho hledat, když se u jeho dveří objevili dva policisté a odvezli ho do nemocnice.

Nechtěli mu říct proč.

Myslel si, že ho vezou za tím, koho hledal. Byl to ale jeho přítel. Řekl

mu, že je možné, že ho budou stíhat a že to s ním nevypadá dobře. Řekl mu, ať na nějakou dobu zmizí. Než se to uklidní. Že se pokusí zařídit, aby ho nemohli předvolat. Tak se dozvěděl, že ten...

Derekovi ukápla slza. Už se ji nesnažil zakrýt.

„Prostě jsem chodil po městě. Vlastně ani nevím proč. Celý den a kus noci jsem jen chodil. Domů jsem šel akorát se vyspat. Pak jsem šel zase ven. Potom jsem zahlédl tu tvou motorku. Tak jsem chytil bota a sledoval ji. Taký nevím proč. Asi jsem byl mimo.”

„Jo, to máš recht, tos teda byl. A ko ko kokoktal jsi jako ma man manták.”

Derek se pousmál.

„Hele, v tom tvým vyprávění je trochu bílýho místa. Koho žes hledal?”

„Přítele.”

PROVIZE

Yvo se vzbudil jako první.

„Ty krávo, já mám normálně opici jak prase.“

Derek otevřel oči. Yvo seděl na své polovině postele. Byl ve spodním prádle a když se protáhl, svaly na zádech se mu pěkně vyrýsovaly.

„To český pivo je zrádný jak svině. Vždyť jsem jich ani tolik neměl! V hlavě mám snad kaleidoskop. Přesně tak mi v ní chrastí. Stejně debilní slovo, co? Kaleidoskop!“

Otočil se k Derekovi.

„Hele, ty šípková pochvo, musíme se připravit.“

„Kolik je hodin?“

Derek by skoro nepoznal vlastní hlas. Také ho bolela hlava.

„Skoro jedenáct. Ve dvě máme spicha na Andělu. Tak se to jmenuje. Anděl. Hezký jméno. Škoda, že je to tam samá černá tlama. Skoro jak doma.“

Yvo měl zjevně filozofickou náladu.

„Takže se dáme do pucu, dáme žrádlo a pak si budem držet pěsti aby to klaplo.“

Odkopl peřinu, vstal, protáhl se a nahlas zív. Po včerejší náladě zbyl jen stín, stejně jako po zásobě piva v lednici.

Derek si odskočil a potom si vyčistil zuby. Hodil na sebe triko, co mu koupil Yvo a navlékl se do nových džín. Byly trochu větší, ale

rozhodně lepší než ty špinavé ve kterých přijel. Yvo se odšoural do koupelny.

Skrz zavřené dveře slyšel, jak zápasí se střevy.

Když se Yvo oblékl, vypadal zase jako člověk. Z batohu vytáhl malou příruční tašku a z ní injekční aplikátor. Derek po něm hodil zvědavý pohled.

„Neboj. Nějaký koncentrovaný makronitru... mikro... mikronutrienty. Nebo tak nějak. To aby se mi to rameno a ty díry, který do mě udělal ten zmrd, pořádně hojily. Hlavně rychle.“

„Aha.“

Vpíchl si injekci a pak se prsatou bojovnici snažil zakrýt dlouhým rukávem.

„Pěkná,“ řekl Derek.

„Jo to je. To je ona. *The Queen of all Bitches*. Je udělaná podle tý mý femfatal. No jo, co nadělám. Něktřejch věcí se v životě prostě ne a ne zbavit, co?“

„Jako červená nit,“ souhlasil Derek.

„Hele, proč se to tak říká, nevíš?“

„Prý se nechávalo do lanoví, které patřilo králům, zaplétat červené vlákno, aby se dalo poznat. Aby si ho nikdo nedovolil ukrást.“

„Seš chytřej.“

Vypadal, že to myslí vážně.

„Proč to pro mě děláš? Sám si říkal, že nejsi matka Tereza.“

Yvo se zamyslel.

„Co bych to tajil. Dostanu za tebe sto hadrů. Po pravdě, potřeboval

bych víc."

„Provize?"

„Přesně tak."

Yvo se protáhl.

„Objednáme pizzu, co ty na to, Dereku? Nadlábneme se a pak vyrazíme. Vezmeme tágo. Na ty socky z tramvaje nemám dneska dost silnej žaludek."

* * *

Do kavárny vedle multiplexu v obchodním centru vešli o deset minut dřív. Yvo ukázal na volný box u prosklené stěny. Sobě objednal třetinku plzně. Derek si poručil sodovku. „Vyprošťovák," osvětlil udivený pohled.

Ve dvě hodiny a šest minut si k nim přisedl upravený třicátník v obleku na míru. Podal si s Yvem ruku a pak s Derekem. Nepředstavil se.

„Víte, o jakou práci se jedná? Jaká úskalí obnáší?"

„Byl jsem obeznámen," naznačil bradou k Yvovi.

„Dobře, přesto si myslím, že nevíte všechno. Víte jaká je smrtnost?"

„Čtyřicet dva procent."

„Padesát dva," opravil ho.

Derek se podíval na Yva. Ten jen pokrčil rameny a sotva znatelně se ušklíbl.

„Měl byste si uvědomit, co to znamená. Chápete, že každý druhý to nezvládne?"

„A já se vás zase nechci dotknout, ale vypadám jako někdo, kdo neumí počítat do pěti?"

„Ani v nejmenším. Chci abyste si uvědomil, že jakmile se dohodneme, není cesty zpět. Je to nezvratné v mnoha ohledech. Také musím znát vaši motivaci. Položím vám pár otázek.”

Neznámý vytáhl laptop a na miniaturní trojnožku upevnil mobil.

„Budu si to nahrávat.”

Derek byl od Yva, jak už předtím řekl, instruován. Nebyl to obyčejný mobil. Byla to vylepšená verze detektoru lži. Jen nebylo nutné odpovídat pouze ano/ne. Nebylo ani potřeba mít přilípnuté senzory.

„Můžeme?”

„Ano.”

„Proč to chcete udělat?”

„Nemám na výběr.”

„Proč?”

Na půl vteřiny se zamyslel. Policie po něm zatím nejde, takže to nesmí říct. Musí říkat pravdu. Takovou, aby to nepokazil.

„Hrozí mi dlouholeté vězení.”

„Násilný čin?”

„Ne. Krádež zakázané technologie.”

„Byl jste už někdy trestán?”

„Ano, byl, za násilný čin. Výbuch vzteku.”

„Jednou větou proč?”

„Nešťastná náhoda. Praštil jsem člověka, který nepřímo zavinil smrt mé matky.”

„To byly dvě věty. Užíváte drogy?”

„Ne.”

„Léky?“

Teď se zamyslel o chvílku déle.

„Ano.“

„Jaké?“

„Antidepresiva.“

„Co schizofrenie?“

Pokrčil rameny. Vážně nevěděl. Doktoři mu řekli, že jeho problém je jistý druh lehké schizofrenie.

„Beru léky, protože jsem slyšel hlasy. Vlastně jen jeden. Od doby, kdy mi zemřela přítelkyně.“

„Máte teď nějakou?“

„Už ne.“

„Stále slyšíte ten hlas?“

„Někdy. Když bývám ve stresu. Ale nijak mě to neovlivňuje.“

Muž se pousmál.

„To si jen myslíte. Kdy jste ho slyšel naposledy?“

„Asi předevčírem. Ale byl méně, jak to říct, agresivní.“

„Když řeknu červená nebo modrá, kterou si vyberete?“

„Červenou.“

Muž se zase pousmál. Jen trochu víc a déle.

„To byl vtip. Znáte Matrix?“

„Ten film? Tedy tu sérii? Ano.“

„Mám na mysli tu původní, ne ten nepřiliš povedený remake. Raději sáhnu po filmu s reálnými herci. Ne jako ty, co se točí dnes.“

Muž zavřel víko laptopu, sbalil trojnožku i telefon a vrátil je do

brašny.

„Dám vám vědět,” podíval se na Yva.

Odešel.

Když zmizel za rohem, Derek založil ruce přes prsa.

„Asi to neklapne. Co myslíš ty?”

„Tak to nemám nejmenší tušení.”

„Už jsi někoho předtím... prodal?”

Yvo ho plácl po rameni.

„Ne, kámo. Ty jsi můj první kus.”

Pak se rozchechtal a poručil si další plzeň.

* * *

Vyšli před obchodák. Yvo řekl, že má zase hlad a že by si dal něco pořádného, protože ty sračky z fastfoodu do sebe cpát nebude. V okolí se nacházelo překvapivě hodně restaurací. Ve třetí si konečně něco vybral.

Když se najedli, nasedli na tramvaj do Motola.

Večer Yvovi přišla zpráva.

„Zítřka ráno v osm se hlase na klinice. Jméno je Dieter Hass.”

* * *

„Musím si v poledne něco zařídit ve městě. Taký musím vymyslet co

a jak, páč záleží, jak mi dopadne moje věc."

„Říkáš to, jako bychom se měli ještě někdy vidět."

„Hele, vlastně máš pravdu. Měj se. *Tschüss!*"

„No tak teda *Tschüss.*"

Derek mu podal ruku. Yvo ho přes ní pleskl.

„Ale hovno! Asi se zdržím. Taky to mám do špitálu kousek, takže se za tebou stavím, až budeš mít kudlu za sebou. Co jsem slyšel, říznu do tebe pozejtří. V pátek bych se stavil."

„To je od tebe hezké. Zase se mi krade na jazyk otázka proč, ale nebudu se ptát, protože jsem vlastně moc rád."

„Protože si mi, ty kundičko, nějak přirostl k srdci."

A pak ho nečekaně objal.

„Hele, to bude dobrý. Mám z nějakýho nepochopitelnýho důvodu pocit, že ty to všechno dáš. Stavím se za tebou. Drž se, kámo. Mám ti donýst kytku, kundičko?"

Derek se musel pousmát.

Pak si na něco vzpomněl a zase mu bylo málem do breku. Yvo si jeho reakci vyložil po svém. Odešel, ale mezi prosklenými dveřmi vedoucí do nemocniční recepce se zastavil a otočil se.

„Ty vole Derek, ser na to! Nebuď měkkej. Víš, co se říká? Mrdej, dokud je tvrdej. Až bude měkkej, tak toho nechej. Co? Tak buď už sakra tvrdej! Buď chlap! Hele, tak v pátek! A jestli budeš zase měkkej, už ti ta přezdívka zůstane. Navždycky. Jasný, kundičko?"

„Jasný."

Yvo zvedl palec a významně zamrkal.

BEZLETOVÁ ZÓNA

„Mám ho! Mám ho! Ten v tom triku s dlouhým rukávem a červenou čepicí! Sepraný džíny. Na tvých jedenácti. Vidíš ho, Ezi?“

„Ne. Je tu moc lidí. Počkej! Mám. Ano, to je on!“

„Raptora?“

„Ne. Musíme na to jinak.“

„Teď by se ale hodil.“

„Já vím. Jsme v bezletové zóně a dost to tu hlídají.“

Dav lidí, většinou turistů, bránil Caseovi ve výhledu. V tom se vytvořila skulina. Zaostřil brýle. Konečně měl čistý obraz. Přes hodinky si ho označil a zelený čtverec v displeji brýlí se zamknul. Dvojhmatem poklepal na sklíčko ciferníku a krouživým pohybem lunety ladil směrový mikrofon. Byl moc daleko. V auralu se mísily útržky hovorů.

Zahlédl, jak do Hartmanna vrazil dvoumetrový chlap.

Audio se vyčistilo a Case zřetelně zaslechl ruštinu. Pak se v brýlích opět objevilo rušení a když zaměřovací čtverec naskočil, Hartmann byl v trapu.

„No do prdele,“ ulevil si.

„Co se děje?“

„Je pryč!“

„Mám ho! Mám ho! Na tvých třech! Vidíš?“

„Ne sakra! Nesmí nám utéct! Vypusť dron! Nezapínej automatiku, ať nás nedetekují!“

„Deset vteřin!“

Cobb vytáhl z kufříku tablet a vyslal dron vzhůru. Obraz z něj šel i do Caseho brýlí. Hartmann se držel v závěsu nějakého hromotluka v

modré košili s krátkým rukávem.

„Zaměř se i na toho v modrém!“

„Jasně, šéfe.“

Kdosi poklepal Cobbovi na rameno.

„Pane, tady se nesmí létat!“ řekl policista.

Cobb sice nerozuměl, nicméně pochopil. Rozhodl se hrát o čas.

„I’m sorry, I don’t understand.“

„Okamžitě s tím přistaňte!“ rozkázal perfektní angličtinou.

Cobbovi se nedařilo zaměřit kvůli odleskům displeje a tak se k němu otočil zády.

Konečně!

Kolem Hartmanna a muže před ním se objevil čtverec. Poklepal na displej. Automatika se ale nezapnula. Čtverec byl červený.

Ve stejný okamžik uslyšel policistu, jak něco říká do vysílačky. Raptor šel dolů a Cobb bezmocně přihlížel, jak dopadá na střechu starobylého domu.

„Dejte ruce za záda! Jste zatčen!“

Cobb se otočil a policista mu vyrazil tablet z ruky.

„Co si vůbec myslíš?“

Cobb byl vzteky bez sebe, ale než se nadál, na pravém zápěstí mu cvaklo pouto.

„Otočte se a tu druhou dejte za záda!”

„Okay, okay!”

„Otočit a za záda, jsem řekl!”

Cobb zvedl levačku, kterou měl v sádře.

„S tímhle to asi nepůjde, copak jseš slepej? Zaplatím pokutu, okay?”

Nahrbil se a zkusil si sáhnout do náprsní kapsy. Pak se ozval povědomý zvuk a něco mezi třiceti až padesáti tisíci volty ho přibilo k zemi.

„Já ti dám, že mi nerozumíš, blbečku!”

Case viděl v brýlích, jak Raptor klesá a Hartmann s Rusem mizí v davu.

Bez techniky, kterou měl Cobb u sebe, nebyla šance se jich držet. Vyrázil zpátky. Musel se prodrat davem. Několik turistů přitom porazil.

Dalton byl na břiše. Jednu ruku měl připoutanou za vlastní opasek.

„Strážníku! Strážníku! Prosím, omlouváme se! Jde o nedorozumění!”

Policista se na něj podíval a zamračil se.

„A vy jste jako kdo?”

Case si sundal brýle.

„Tady,” sáhl do saka pro stříbrný vizitkář, „je číslo na velvyslance Spojených států. Jsou dvě možnosti. Můžete to ignorovat a mého kolegu zatknout, nebo přijmout omluvu a tím to skončí. Jen bych vás chtěl upozornit, že jakmile zavolám, mohu vám zaručit, že dnešek je pravděpodobně poslední, kdy na sobě máte uniformu. Je

to na vás, pane."

Jasně americký přízvuk a jistota s jakou to říkal, vyvedla policistu z míry.

Chvilí se něj díval a pak s očividnou nevolí sundal Cobbovi pouta. Cobb měl pořádně zmačkaný oblek.

„Omlouváme se. Měli jsme si všimnout, že je tady bezletová zóna," řekl Case.

Dalton chtěl něco říct, ale Case ho zarazil.

„Mlč! Ztrácíme čas. Jdeme!"

Utíkali směrem, kterým zmizel Hartmann. Cobb chytil Caseho za rukáv.

„Co je? Nemůžeš?"

„Můžu, ale musíme dostat Raptora zpátky. Doufám, že není v hajzlu."

Měli štěstí. Cobb ho dostal do vzduchu. Za chvíli mu přistál u nohou.

„Musíme někam zalízt, jsme tu jako na ráně. Dalšího policajta s taserem asi nerozdejchám," uznal Cobb a ukázal na velká dřevěná vrata vedoucí do dvora.

„Tam."

Vklouzli dovnitř, Cobb vyměnil baterku a vyslal ho k nebi.

„Při vší smůle se mi je podařilo zaměřit. Teď můžeme jen doufat, že je najde."

„Počkáme.“

„Věřil bys tomu? Normálně mi ji šlehnul! Ještě mi hučí v hlavě. Taký mě pěkně brní jazyk.“

Case se díval na displej. Dron kroužil nad oblastí a vyhledával.

„Naposledy jsem ji dostal od souseda, jako malej parchant. Říkali jsme mu Dlouhá ruka. Nosil to pořád u sebe. Fakt magor. Vlastně bych mu měl poděkovat. Díky němu něco snesu.“

„Hlavně, že tě nezastřelil. Tobě to asi nedochází, vid’?“

Case byl očividně naštvaný.

„A co by mi mělo docházet? O čem je řeč?“

Ještě si s ním o tom co se stalo posledně, nepromluvil.

„Jsi zbrklej!“

„Co tím myslíš, Ezi?“

Cobb se pokusil o smířlivý tón. Tušil, že dostane za tu střelbu v recyklačním centru od Caseho pojeb.

„Tebe netrápí, že jsi někoho zabil?“

Cobb po něm hodil překvapený obličej. Od Caseho to znělo přinejmenším divně, zvlášť po tom, čeho byl sám svědkem. Zdálo se, že s odpovědí váhá.

„V sebeobraně ne.“

Case přemýšlel. Má mu to říct, nebo ne? Musí.

„To nebyla sebeobrana, Daltone.“

„To není pravda! Střílel po nás!“

„Nedal jsi mu šanci se vzdát.“

„A co když by to neudělal?“

„Udělal.“

„Jak si tím můžeš být tak jistý?“

Case se podíval do tabletu. Dron kroužil nad hlavami turistů a hledal. Odvrátil pozornost od displeje a věnoval Cobbovi upřený pohled.

„Mluvil jsem s Trinity, když jsi byl v nemocnici.“

„No a? Nechápu.“

„Přišel tam chvíli před námi. Hledal Kirchnera. Try zjistila, že Matussek, což je ten, kterého jsi zabil, dostal přístupy do kamerového systému a data mobilního operátora od jednoho policisty. Jeho ex-partáka.“

„A to ho zprošťuje všeho,“ ušklíbl se.

„Ještě jsem neskončil. Trinity udělala analýzu.“

„A?“

„Matussek navštívil Ackera těsně po nás. Jak víme, byli přátelé. Takže se dá předpokládat, že mu to řekl. No a pak ten samý den se Matussekův mobil objevil u prokurátorky doma. Acker by šel do vězení, kdybychom to oznámili. Že to nemáme v úmyslu, nemohl samozřejmě tušit. Kirchner nebyl žádný svatoušek a Matussek to na něj chtěl asi hodit, aby z toho Ackera vysekal. To si myslí Trinity. Taky si ho proklepla. Ten chlap byl jinak čistý.“

Case o něm věděl víc, ale zatím si to nechával pro sebe.

„Aha.“

„To je všechno, co k tomu řekneš?“

„Neměl střílet!“

„Vystřelils první, pamatuješ?“

Cobb se zatvářil kysele.

„Byla to jeho chyba, ne moje.“

Case si uvědomil, že by potřeboval menší lekci.

„Řeknu ti, co mi pověděla ta tvoje Trinity. Matussek byl podle všeho rovný chlap. Vyhodili ho od policie, protože pomstil vraždu své rodiny. Ackerovi pomáhal, protože ho měl zřejmě rád. Možná kvůli tomu, že i Acker měl dost pohnutý život.“

Cobb byl viditelně v rozpacích, přestože se snažil tvářit, že to s ním nehnulo. Že by mohl zabít nevinného, na to nikdy nepomyslel.

„Daltone...“

„Ano?“

Case mrknul jedním okem na displej. Stále nic.

„Nemusel jsi ho zastřelit. Stačilo mířit na nohy. Ještě něco ti musím říct. Kdybys ho nezabil, já bych nemusel sejmut ty dva. Viděli a slyšeli toho až příliš.“

Cobb se zatvářil, jako kdyby právě dostal facku. Case zase zkontroloval displej. Už se na něj nezlobil. Bylo mu ho líto.

S každým mrtvým za sebou ztrácíš kousek sebe.

Case o tom něco věděl.

SPLŇ SI SEN A ZMIZ

Do schůzky zbývalo pár minut.

Koktavou Bertu nechal v batohu, i když chvíli přemýšlel, že ji tentokrát vezme s sebou. Jenže Praha dávno nepatřila pouze opilým turistům. Řadila se k nejbezpečnějším městům v Evropě. Hlavně díky systému detekce zbraní a včasného varování před nežádoucím chováním.

Systém by ho mohl označit a byl by rázem v maléru.

Yvo o něm věděl. Proto ji nechal na dně batohu. Měl se s tím parchantem sejít na Staroměstském náměstí, přímo pod velkými hodinami. Yvo se propletl davem.

Postavil se přesně podle instrukcí na dohodnuté místo.

Odbilo poledne. Turisté jako na povel zamířili kamery na orloj. Uplynulo dalších deset minut a Abir se neobjevil.

Melik mu přitom kladl na srdce, aby se neopozdil ani o vteřinu!

Do Yva vrazil vysoký chlap s širokými rameny a holokamerou na krku.

„Izvinítě miňja,“ omluvil se a nenápadně naznačil prstem.

„Davať sa mnoj.“

Yvo ho následoval.

Obešli náměstí. Po chvilce zastavili před kavárnou. Muž se posadil ke stolku pod slunečníkem. Yvo se posadil naproti. Neznámý položil

prst na ústa. Když přišla servírka, objednal dvě sodovky.

„Mistër Hartmann, na vakzále Ylsona vas ždět posýlka v jášyke sórok dva. Vot paról.“

Neznámý posunul po desce žlutý papírek.

„Nemluvím touhle debilní hatmatilkou. Takže laskavě kvákej německy nebo anglicky!“

„Ty nepanimáješ pa rúsky, durak?“

„Kde sou mý prachy?“

„Wilsonovo nádraží, schránka 42. Tam máš heslo,“ odpověděl perfektní němčinou a odhalil přitom nažloutlý chrup.

„Tak proč do prdele tahle komedie? Jak to, že to nemáš s sebou?“

„Nebudu se tu tahat s třista tisícema, když je to tu samej policajt. Seš normální?“

Yvo se zvedl ze židle.

„Jak tři kila!?“

„Sedni si a nedělej scény! Abir se tak rozhodnul.“

„Vyříd' tomu šmejdovi, ať si nepřeje, abych ho někdy někde potkal,“ syčel Yvo vzteky bez sebe.

„Teď mě poslouchej, ty horká hlavo. Buď rád, že dejcháš. A jestli nechceš zhebnout tady a teď, tak buď hodnej.“

Naklonil se k němu přes stůl, jako by mu chtěl něco pošeptat. Yvo ucítil štípanec do stehna.

„Věci se mají takhle. Právě jsem ti píchnul dva mikrogramy toho nejlepšího čínskýho toxinu. Do padesáti minut seš tuhej, Hartmanne.“

Yva polil studený pot.

„Takže postup je následující. Počkáš deset minut a pak si doběhneš na nádraží pro peníze. Jestli se odsud hneš dřív, už to nerozchodíš. V jiném boxu najdeš protilátku. Číslo a heslo ti pošlu na tenhle mobil. Tak nezapomeň! Deset minut! *Ždi zděs, málík.*“

Poplácával ho po zdravém rameni a pak před něj položil jednorázový telefon. Než odešel, podíval se zkoprnělému Yvovi do očí.

„Ty nemáš vůbec ponětí, jaký máš z prdele štěstí, Hartmanne.“

Yvo seděl jako přikovaný. Jen co však ten Rusák zparchantělejší zmizel za rohem, rozhlédl se.

Jak ho hlídá?

Přesto raději počkal.

Uplynulo sedm minut. Šok pomalu odezněl. Zeptal se servírky na cestu k nádraží. Když se ujistil, že blbých a nekonečně dlouhých deset minut uběhlo, hodil bankovku na stolek a vystřelil směrem, kterým mu ukázala.

Na nádraží to trvalo svižným během skoro sedmnáct minut. Ke konci ho píchalo v boku, nemohl popadnout dech, a kdyby mu v krvi nepumpoval adrenalin, asi by se na místě pozvracel.

Schránku číslo 42 našel snadno a rychle.

Uvnitř boxu se nacházela sportovní taška.

Vlastně v to ani nedoufal. Spíš se modlil, aby dostal tu zpropadenou protilátku. Otevřel tašku. K jeho velkému překvapení byla plná

peněz.

Ted' tu injekci!

Zkontroloval čas. Odhadem mu zbývalo deset minut.

Stále žádná zpráva.

Kurva!

Srdce se rozbušilo jako o závod.

To jako končím?

Jako vážně?

Takhle blbě?

Nerozuměl tomu.

Proč mu teda ten šmejda cáloval? Sice kurevsky mří, ale pak ho nechá chcípnout? S penězma? To má bejt nějaký zvrácenej fór? To přece nedává smysl! No jasně, kdoví, jestli jsou pravý, pomyslel si a prohrábnul tašku až na dno. Bankovky se zdály pravé.

Bylo jich ale nějak moc.

Tohle budou víc než tři kila.

Co to má zase znamenat?

Mobil pípnul. Zpráva.

„V boční kapse.“

Našel v ní čistě bílou plastickou kartu, na jakou se nahrávají přání. Přejel po povrchu prstem. Displej naskočil a Yvo spatřil vysmátého

Melika.

„Doufám, že se ti nekousla pumpa! Hele, fakt bych dal nevím co, vidět tvůj ksicht, když ti Saša nakukal, že budeš brzo tuhej!“

Nebylo to sice vidět, ale plácal se přitom do stehén.

Náhle zvažněl.

„Promiň, brácho. Nešlo to jinak. Víš sám, že umíš bejt tvrdohlavej jako osel. Že je Abir ochotnej zaplatit, tak s tím jsem samozřejmě kecal. Vypařil se. Kdyby se domáknul, žes tu jeho ostrostřelbu rozchodil, šel by po tobě. Bohužel nemám takový možnosti jako on. Asi bych ho nedokázal zastavit. Ty prachy jsou ode mě. Užij si je. Na poslední chvíli se mi podařilo dát dohromady mega v keši. Můj dárek na rozloučenou. Na dně pod podložkou najdeš americkéj pas. V něm taky kubánský povolení k trvalýmu pobytu a kontakt na pilota. Najal jsem pro tebe soukromej tryskáč z Curychu. Splň si sen a nevracej se. Mám tě moc rád, ty blbej, bílej ksichte.“

Displej zhasl.

*Meliku, ty parchante všívej!
Taky tě mám rád.*

NEMUSÍTE SE CÍTIT TRAPNĚ

„Už je při sobě,“ řekl kdosi ženským hlasem.

Bylo to česky a Derek nerozuměl. Otevřel oči, ale hned je zase zavřel, protože ucítil bodavou bolest.

„Můžete mu to dát,“ uslyšel mužský hlas. Zněl víc z dálky.

Bílá robotická ruka vyjela z čela postele a vpravila mu do paže injekci. Muž v bílém plášti se pousmál.

„Budeme hovořit anglicky, nebo přes překladáč?“

Derek se pokusil zaostřit.

„Překladač.“

Skoro nemohl mluvit.

„Má němčina není dokonalá, omlouvám se. Předpokládám, že vy česky neumíte.“

Zavrtěl hlavou a vzal si od něj naslouchátko.

„Slyšíme se? Rozumíte mi?“

„Ano. Kde to jsem?“

„Přece v nemocnici, pane Hassi.“

„Nejmenuji se tak, jmenuji se A...“

Doktor ho zarazil.

„Ale ano, jmenujete se Dieter Hass. Pamatujete?“

Příkřív.

„Dobře,“ usmál se doktor spokojeně. „Jste na pooperačním. Já a sestra Michala vám budeme k dispozici. Nikdo jiný sem nebude chodit. Ležte na privátním a apartmán máte jen pro sebe. Pokud vše půjde dobře, pobudete si u nás ještě týden.“

„A co potom?“

Injekce začala působit. Cítil se uvolněně.

„Potom vás odvezou.“

„Kam?“

„Nemám nejmenší tušení, pane Hassi.“

Jen co se za doktorem zavřely dveře, sáhl si na vyholené místo v zátylku.

Nahmatal měkký výstupek.

Zkusil odhadnout jeho tvar a velikost. Vypadalo to na kulatý průřez. Velikostí asi centimetr. Pokrytý byl čímśi, co nedokázal identifikovat. Na dotek to bylo měkké a jemné. Chtěl vstát, ale robotická ruka ho jemně zatlačila do polštáře. Pak ucítil další píchnutí. V mžiku usnul.

* * *

Prospal dva dny, alespoň podle zrcadla na rameni nad ním, které zobrazovalo kromě aktuálních zpráv a předpovědi počasí datum a hodiny.

Byl pátek, půlhodina po poledni.

Měl na sobě sněhobílou košilku a v žíle měl kanylu. Na penisu

trubici. Dal ji pryč a posadil se na postel.

Chvilí jen tak civěl na zeď s okrovým nádechem.

Její podstatnou část tvořil obří displej, na kterém se v pravidelných intervalech střídaly fraktální obrazce. Působily uklidňujícím dojmem.

Opatrně vstal.

Bolest hlavy byla pryč. Až na tu malátnost se cítil docela v pohodě, jen mu bylo trochu chladno, přestože teploměr tvrdil, že teplota je nastavená na 22,5 stupně Celsia.

Se stojanem na kolečkách se pomalinku přesunul do vedlejší místnosti.

Byla vkusně zařízená. Skoro jako hotelový pokoj. Snesl by i čtyři hvězdy. Rozhodně by nehádal, že je v nemocnici. Na kožené sedačce bylo poskládané oblečení.

Nebylo jeho, ale velikost seděla.

Ozvalo se krátké zaklepání. Sestra vešla bez vyzvání. Nesla podnos s nerezovým víkem.

„Dobře že jste vzhůru. Krásné poledne,“ pozdravila německy.

Měla trochu přízvuk.

„Tu výživu můžeme odpojit. Teď si dáte normální jídlo. Vaříme tu dobře.“

„Děkuji.“

Ukázala na oblečení.

„To si můžete vzít. Až budete chtít. Teď se v klidu najezte.“

„Můžu jít ven? Projít se?“

„Bohužel ne. To nejde. Máte tu ale pěknou terasu, tak ji využijte,“ ukázala na prosklenou stěnu.

„Nevíte, jestli se za mnou zastavil pan Hartmann? Nenechal mi vzkaz?“

„Pana Hartmanna neznám. A pokud vím, nemáte žádné vzkazy. Ale zeptám se.“

„Děkuji.“

„Nemáte zač. Odpoledne za vámi přijde pan doktor.“

„Jak se jmenuje?“

„Pan doktor,“ řekla a zase se mile usmála.

Pak odešla.

Shodil ze sebe nemocniční hábit a navlékl si bílé boxerky, bílé tričko a přes sebe hodil stříbrný termo župan. Víc toho v hromádce nebylo. Potom se pustil do kuřecího vývaru s nudlemi. Pěkně mu vyhládlo. I když měl žaludek trochu na vodě, chutnalo mu. Jako druhý chod byl karbanátek s bramborovou kaší a okurkovým salátem. Navzdory počáteční nedůvěře také docela ušel. Po jídle se natáhl na pohovku v obývacím pokoji.

Sledoval zpravodajství.

Kromě několika aktuálních událostí ze světa se v něm objevily záběry z Drážďan. Efektivně sestříhané, společně s dramatickým hudebním podkresem měly diváky přesvědčit, že město na Labi lehlo popelem a mrtví jdou do desetitisíců.

Bylo mu z toho úzko.

Byl si jistý, že v reportáži neukazují pravdu. První zprávy deníku *Sächsische Zeitung* uváděly kolem tří stovek mrtvých. Později se v oficiálním prohlášení objevilo dokonce nižší číslo. Sto šestnáct mrtvých, třicet osm nezvěstných, třista třicet tři zraněných, z toho dvacet šest těžce.

Mezi nezvěstné se počítal i Konrád.

Ten policista, jeho bývalý kolega, tvrdil, že se Konrád v okamžiku exploze s největší pravděpodobností nacházel přímo v epicentru. Nechtěl mu věřit. Prostě to odmítl. Choval se podobně, jako když se mu něco podobného stalo poprvé. Stejně jako v den, když k nim domů přišli policisté a řekli mamince, že někdo na demonstraci zabil jejího muže. Jako v ten den, když mu volali, že maminka umřela. Podobně, jako když byl svědkem vraždy Diany. Jako když se dozvěděl, že byla ve druhém měsíci. Odmítal přijímat zlé zprávy. Jeho záchranná brzda. Věděl, že ho to za pár dní stejně dožene. Také že se z toho nejspíš zase složí.

Každý, koho měl rád. Všichni na kterých mu záleželo. Už nejsou. Přišel o rodinu. Ztratil Konráda, který mu ji nahrazoval. Nechtěl čekat, až nastane kolaps. Sevře se mu srdce, nebude moci dýchat a složí se. Divil se, že už se to nestalo. Přesto se cítil hůř než předtím. Vypnul televizi, otočil se obličejem k opěráku. S rukou pod hlavou a druhou přes oči usnul.

* * *

„Pane Hassi, probudte se!“

Doktor s ním zatřásl.

Derek se posadil. Chvilí civěl do prázdna. Doktor se pustil do přípravy nějakého zařízení na pojízdném stolku. Nakonec se

věnoval křeslu na kolečkách.

Bylo poměrně velké.

Trochu mu připomínalo zubařské a trochu to popravčí. Doktor zajistil podstavec pomocí hydraulicky ovládaných přísavek.

Přesvědčil se, že ho dostatečně ukotvil.

Zkoušel s ním hýbat. Nehnulo se ani o píd.

Vybídl Dereka, aby si nasadil překladač.

„Jak se cítíte?“

„Jde to. Asi jsem usnul.“

„Jste unavený. To je normální. Jinak jste v pořádku. Zákrok proběhl bez komplikací,“ pokýval spokojeně hlavou, zatím co si prohlížel Derekův zátylek. *„Teď prověříme neurální rozhraní.“*

„Teď?“

„Ano. Čím dříve, tím lépe. Je to ve vašem zájmu. Posadíte se.“

Doktor poklepal netrpělivě na sedák.

V podpěrci hlavy zela díra velikosti pěsti.

Derek se posadil. Doktor mu připoutal ruce a nohy. Přes ústa natáhl kožený pásek, který připomínal věc vhodnou spíš na drsné postelové hrátky než nemocniční vybavení.

Roubík seděl dobře.

„Pořádně se do toho zakousněte. No nebojte se! A teď se opřete. Pořádně! Zapřete se! Tak. No ještě! To je ono.“

Dotáhl pásy a hlavu mu zafixoval do opěrky. Pak se posadil na

skládací stoličku a přitáhl vozík k sobě. Kolečka tiše vrzla. Derek dostal strach. Byl v pasti. Oddán na milost a nemilost doktorovi, kterému věřil čím dál tím méně.

„Zůstaňte v klidu, sakryš! Chcete si vytrhnout intrfejs a slintat do konce života?“

To už se ho zmocnila panika.

Neměl tušení, co se bude dít, ale vsadil by se, že to nebude nic příjemného.

„Trochu to štípne,“ řekl doktor a připojil konektor na konci kabelu skrz opěrku.

Tak intenzivní fyzický pocit v životě ještě nezažil.

Jeho tělo se prohnulo do absolutní křeče. Už chápal, proč ho ten rozsévač utrpení do morku kostí přikurtoval tak festovně. Jinak by se snad zlomil vejpůl! Začal křičet vší silou.

Roubík v puse fungoval perfektně.

Nejenže si díky němu nezlomil čelist, ani si nepřekousl jazyk, ale skoro ho nebylo slyšet. Bohužel to nebylo všechno.

Smysly se mu na dvě sekundy ztisícinásobily.

Cítil proudit krev do mozku. Měl pocit, že ví přesně, kde se nachází sever a na osm milisekund získal těžko uchopitelný pocit, že rozumí podstatě vesmíru.

V ten okamžik plynul čas nějak jinak.

Skoro omdlel, když to přišlo. Uvědomoval si, že si něco uvědomuje,

přestože by měl být zaměstnán vyrovnáváním se s bolestí, co mu ochromuje svaly. Ne počkat, to přece není bolest, jakou zná! Tohle je...? To je...? Co to sakra je?

Křeč povolila a tělo zaplavil zvláštní pocit úlevy z odeznívajícího šoku.

Takhle se kdysi cítil jako malý kluk, když se konečně pustil hřebíku, který vrazil do elektrické zásuvky navzdory varování otce. Pocit však netrval dlouho. O sekundu později se jím prohnala nová vlna.

Jako tsunami smetla všechny předchozí.

Reset.

A zase znova.

Střídavě se prohýbal jako luk. Chvillemi se nemohl vůbec nadechnout. Srdce mu bušilo, jako by mělo explodovat. Tohle bolelo.

Tohle fakt zatraceně bolelo.

„Tak, tak, vydržte! No, nebojte se! Uvolněte se! Uvolněte se, říkám sakra uvolněte se! No tak, chlape! Jděte tomu naproti! No, nebojte se toho. Přejde to, přejde, uvidíte. Nebraňte se, no tak, nebraňte se! Řekl jsem sakra uvolněte se!“

Za normálních okolností by toho kata nevnímal, protože měl co dělat sám se sebou a neměl kdy poslouchat ty jeho debilní rady!

Jenže Herr Mengele měl asi pravdu. Čím víc se vzpouzel, tím byla bolest větší.

Zkusí toho zmrda poslechnout. Uvolnil se. Intenzita bolesti o

kousíček polevila.

„No vidíte, to je ono!“ zvolal nadšeně bílý pláštík. *„Jste vážně dobrý!“*

Bolest ustupovala.

„Výborně! Už to jen vylepšit,“ dodal spokojeně.

Pak cosi naklepal do tabletu a Dereka zalil uklidňující pocit.

„Skvělé!“

Doktor měl radost.

„S vámi nebude moc práce. Bezva!“

Následující den se procedura opakovala.

Bolelo to, ale méně. Další den ještě míň. Čtvrtý den s sebou pouze cuknul, když mu doktor zapojil optiku do hlavy.

Pátý den se objevil v doprovodu sestry Michaly.

Mile se na něj usmála a posadila se do sedačky s laptopem na klíně. Chvilku ťukala do klávesnice. Občas mu věnovala pohled přes hranu víka. Doktor zapojil kabel a s Derekem to nehnulo.

„Výborně! Teď si s vámi pohraju víc, ale slibuji, že to bude naposled. Bude se vám to líbit. Tedy většinou.“

Derek vnímal pocity přesně podle parametrů, které mu nastavili.

Začali hezky pomalu.

Od malých radostí až po pocit nevýslovného štěstí. Pokaždé když

přidali, prohodili něco mezi sebou. Derek nerozuměl, ale změny jasně rozeznával.

Potom přišla horší část kalibrace.

Doktor ho zalil nepříjemným pocitem a krok za krokem přecházel výš a výš. Z obav ke strachu až k čiré hrůze.

Derek si myslel, že zešílí.

Pocit úzkosti náhle vystřídala zloba vyhnaná k absolutnímu vrcholu bezmezné nenávisti. Řval do roubíku jako smyslu zbavený, jako vzteklý pes posedlý touhou zabít bílé králíčky. Cítil se jako divoch, který nikdy nepoznal nic než kopance a rány bičem.

Vzpínal se poutům s očima podlitými krví. Od úst mu šla koutkem bílá pěna. Tvář měl zkřivenou k nepoznání.

Byl to hrozný pohled.

Pak jako když utne s sebou přestal házet a propukl v tichý pláč. Později začal vzlykat jako dítě, které nemůže nabrat dech. Hlavu měl po celou dobu dole. Jako smířený s osudem a bez vůle k životu.

Doktor se sestrou už neprohodili slovo. Hlavně na ní bylo vidět, že s ním cítí. Věděla, že říznout do někoho skalpelem a trochu mu pocuchat nervy není proti tomuhle nic. Ke konci kalibrace zažíval podobné stavy, jako když mu před očima umírala Diana.

Pak to skončilo.

Cítil se zvláště.

Takže bolest a strach se dají vypnout, pomyslel si. Cvak a je to! Oči

měl plné slz. Sestra je otřela a udělala gesto, které nečekal ani doktor.

Políbila ho na čele a pohladila po vlasech.

„Po tomhle si zasloužíte odměnu. Nechá vám to nakonec. Musíme otestovat fyziologické funkce. Tím myslím samozřejmě všechny.“

Doktor se potouchle zazubil.

Na jeho povely se usmíval. Nebo se mračil. Cítil se uvolněně bez ohledu na to, co s ním ten magor prováděl. Kroutil očima, cvakal zubama, měl tiky ve tváři i nervové záškuby po celém těle.

Doktor povolil popruhy a sundal mu roubík.

Hlavu mu však nechal zafixovanou. Potom zase něco prohodil k sestře. Podívala se do počítače, zatukala do klávesnice a Derek pocítil chlad. Hned vzápětí zase teplo. Pak lechtání a všechny další možné fyzické projevy.

Až po štípnutí vosy.

„No a teď to nejlepší.“

Doktor významně mrknul.

„Tohle se vám bude určitě líbit.“

Chtěl něco říct, ale nemohl mluvit, protože doktor zřejmě odstavil řečové centrum. Viděl, jak doktor kývl na sestru.

Pak přestal vidět.

„Uvolněte se. Klidně ty oči zavřete, protože jimi stejně teď nic nevidíte.“

Ještě něco. Nemusíte se cítit trapně.“

Sestra spustila nový program.

„Žádný stres a užijte si to. Chápu, že byste měl raději soukromí, ale tady Míša u toho být musí. Je tu pro případ, kdyby se s vámi dělo něco, co by nemělo.“

Začal vidět, ale původní svět kolem zmizel.

„Skočím si na oběd,“ zaslechl těsně před tím, než přestal vnímat i sluchem reálný svět.

Neslyšel, jak se ve dveřích doktor otočil k sestře.

„Míšo, připomeňte mi něco. Až bude tohle legální, ať nakoupím akcie. Porno průmysl zažije hotovou renesanci!“

Vlastnímu vtipu se smál celou cestu až k výtahu.

SNAD NÁM NEUTEČE

Raptor kroužil nad uličkami Starého Města.

„Mám je!“

Case si nasadil brýle.

„Je to dobré, jsou spolu. Kavárna?“

„Asi.“

„Ne, ne, ne, ne, ne! Je to vůbec možný? Proč máme takovej pech? Dochází šťáva! Teď vypadlo zaměření! Zrovna když ten druhý jde pryč!“

„Jak je to možné? Na Hartmanna se vykašli! Jdi po tom druhém, Daltone.“

„Promiň, Ezi. V tom fofru jsem tam asi dal skoro vymlácenou baterku. Musím níž. Přeju na ruční. Na automatiku mi baterka nestačí.“

„Vezmi to tou prostřední.“

„OK.“

Cobb klesl s dronem na deset metrů.

„Je to tady samá ulička. Kam? Kam?“

Počítač začal zpracovávat obraz.

Trvalo to nezvykle dlouho.

„Daltone, šetři baterky a vypni tu rekognici, já si jeho obličej pamatuju!“

„Jak myslíš, Ezi.“

Case vyostřil obraz.

Cobb si sedl na schody pavlače a opřel tablet o kolena. Ťukal do displeje a v krátkých intervalech mu posílal tváře lidí z ulice.

„Pořád nic?“

„Ne. Jeď dál!“

Cobb dovedl Raptora na konec uličky.

Rozdvojovala se.

„Vpravo!“

V cestě mu stálo lešení. Cobb šel s dronem ještě níž. Proletěl skrz. Několik japonských turistů vyděšeně vykřiklo.

Lešení končilo vchodem do restaurace.

„Vypadni odtamtud! Daltone!“

Vzal to nahoru, pak ostře doleva, až vyletěl nad střechy pečlivě udržovaných starých domů.

„Támhle! To je on! Ne, ten ne! Ten vzadu! Ten! Značkej! Značkej!“

Caseho jen tak něco nevyvedlo z míry. Teď se nechal unést.

„Jak jsme na tom?“

„Deset minut max.“

„Do háje! Snad nám neuteče.“

Muž obešel dva bloky. Vešel do nějakého hotelu.

„Hotel *Friday*. Přivolej ho zpátky a napíchni se!“

Cobb vytáhl laptop, spustil program, nasadil hololens a naboural se do hotelového informačního systému. Dron přistál za chvilku Caseovi u nohou.

„Spouštím.“

„Super.“

„Škoda, že nemáme Trinity. Mám dvacet tři záznamů za poslední dva dny.“

„Rozšíř to na pět. Pro jistotu. Rusky hovořící.“

„Čtyřicet. Filtruju. Dvacet tři. Muži. Pět. Asi ho máme, Ezi. Mám kopii pasu. Alexandr Boroněnko. Tady je!“

Na displeji brýlí se objevila fotografie muže.

„Ano, to je on!“

„Myslíš, že nás dovede k Siegelovi?“

„Doufejme.“

„Na ráno má zamluvenej odvoz na nádraží. Co s tím Hartmannem?“

„Je nám k ničemu. Ale pořád tu něco nehraje. Proč se s ním chtěl Siegel sejít? Hartmann bude nejspíš pryč, ale můžeš to zkusit.“

Navedl drona nad kavárnu.

„Hele, on tam pořád sedí! Vypadá nějak zaraženě.“

„Maximální zoom. Nejdi pod šedesát stop.“

„Rozkaz!“

„Audio?“

„Běží.“

„*Tschuldigung! Welches ist der kürzeste Weg zur Wilson Station?*“

Kapitola desátá: Výcvik

PARUKU MÁM S SEBOU TAKY

Uplynul víkend a Derek strávil většinu času na terase pod slunečníkem.

V neděli ho doktor poctil poslední návštěvou. Yvo se ani jednou neukázal.

„Jak se cítíte, pane Hassi?“

„Víte, že se tak nejmenuji.“

„Jak chcete, ale jestli vám mohu poradit, zůstaňte u toho a skutečné jméno si nechte pro sebe. Nicméně, jak říkám, je to vaše věc. Nepotřebuji ho znát. Zajímá mě spíš, jak se cítíte. Neberte si to osobně.“

„Cítím se... Normálně.“

„Žádné závratě?“

„Občas to se mnou, jak to říct? Škubne.“

„To je normální. Časem to zmizí.“

„Můžu se zeptat?“

„Prosím.“

„Víte, co bude dál? Myslím se mnou.“

„Vážně nemám tušení.“

„Snad si nemyslíte, že vám věřím.“

„Ne, nemyslím si,“ zasmál se, „ale já toho opravdu moc nevím. Vlastně, ani to nechci vědět. Jediné, co vám mohu s jistotou říct je, že musíte projít nějakým tréninkem. Kde, kdy a jakým způsobem, nemám nejmenší tušení. Měl jsem za to, že víte, do čeho jdete. Ti před vámi to věděli. Tím jsem si jistý.“

„Kolik jich bylo?“

„Nečekáte, že vám to řeknu, vidíte?“

„Prostě mě to zajímá, nic víc.“

„Řekněme, že mám s implantací interfaců neurálního rozhraní bohaté zkušenosti.“

„Hartmann mi říkal, že s tím přišla armáda,“ zkusil nahodit udičku,

ale doktor se nechýtil.

„Nevím, kdo je pan Hartmann, ani jaké má zdroje informací, ale vím jistě, že lidé toho napovídají hodně.“

„Jak je to s placením? Nedlužím za operaci, že ne?“

Doktor nadzvedl obočí.

„Samozřejmě, že ne! Platí se předem. Jak vás tohle napadlo?“

„Hartmann to sice říkal, ale chtěl jsem se ujistit.“

„Nedlužíte nic a to jméno slyším skutečně poprvé.“

„Takže co teď? Kdy mohu odejít?“

Doktor se na něj podíval, jako by mu přeskočilo.

„Nikdo vás tu nedrží. Rozhodně ne já.“

Pak se zamyslel.

„Když nad tím tak přemýšlím, vy jste poněkud zvláštní případ. Předpokládám, že tomu, kdo operaci hradil, by se nelíbilo, kdybyste se sebral a šel. Jenže potom nechápu, proč jste ji podstoupil? Nedává mi to smysl.“

„Nemám v plánu zdrhnout. Někdo mě vyzvedne?“

„Aha. Řekl bych že pozdě, ale stejně se zeptám. Souhlasil jste s operací? Jste tu dobrovolně, že ano?“

„Jistě. Jen mě zajímá, co bude dál. Nikdo mi nic neřekl. Tedy Hartmann. Ale nic konkrétního.“

Doktor se chytil za hlavu.

„Já to nechci vědět! Zítřka by vás měl někdo vyzvednout.“

* * *

Ten člověk se jmenoval Martin Holub a přiletěl v pondělí hodinu po

poledni.

Derek očekával dvoumetrového chlapa v koženém plášti s bouchačkou v podpaží, s rozpětím ramen velikosti telefonní budky, ale místo něj dorazil drobný klučina, kterému mohlo být sotva dvacet.

„Budeme se bavit anglicky, já ty debilní překladače nesnáším, jo? Martin,“ představil se.

„De... Die... Jsem Derek. Jmenuju se tak.“

„V pohodě. Úplně nerozumím, proč s tím dělaj' takový tajnosti, ale chtějí to.“

„Kam pojedeme?“

„Na letiště. Poletíme. Tedy jen ty. Doprovodím tě tam.“

Vyšli z nemocnice a Martin mávnul na první taxík.

„Letiště Ruzyně, terminál 3.“

Sedli si dozadu.

„Asi nevíš, kam letím?“

„Jasně, že vím.“

„Kam?“

„Lugano.“

„Jak to, že to víš?“

„Protože mám u sebe letenku?“

Derek pokrčil rameny.

„Jsem asi mimo.“

„Kdybys letěl běžnou linkou, na skeneru by mohli zmerčit, co máš v hlavě. Pokud zapípáš na bráně, mělo by se to tvářit jako normální titanová destička. Kdyby se tě ptali, máš ji tam od operace po úrazu

hlavy. S nikým se nebav a buď v pohodě. Není důvod se bát. Odbavenej jsi, projdeš pasovou kontrolou, nabordíš se, poletíš, přistaneš a tam si tě někdo vyzvedne na tvý nový jméno. Letíš privátní linkou, kterou běžně lítaj obchodníci s diamanty, takže ukážeš starý dobrý pas. Neměj obavy. Je pravej. Švýcaři implementovaný čipy jako identifikátory neuznávají. To se hodí. Tady je. Je na tvý nový jméno, tak to hlavně nezvorej. Jo, ještě se stavíme pro nějaký oblečení, v těchle hadrech letět nemůžeš. Taky musíme nějak zakrejt zátylek. Nos ho, než ti to zaroste. Měl by ti sednout," podal Derekovi nalepovací skalp.

Seděl dobře.

„Dobrá práce. Měl jsem obavy, že tě budu muset úplně oholit. Paruku mám s sebou taky.“

Kousek od letiště se nacházelo nákupní centrum, kde mu koupil oblek. Pak Dereka doprovodil k odbavovací bráně, tam se s ním rozloučil a popřál hodně štěstí.

Po hodině a půl se Embraer dotkl švýcarské půdy. Derek prošel pasovou kontrolou i celnicí. V letištní hale na něj čekal zamračený starší muž s cedulí. Nepředstavil se. Ukázal Derekovi, ať jde za ním.

Došel s ním až na parkoviště.

Mercedes voněl novotou.

Po deseti minutách dorazili na malé letiště s travnatou plochou a jedním hangárem. Před ním čekala připravená helikoptéra. V kabině kromě pilota seděli dva mladíci a jedna dívka. Tvářila se drsně. Podobně jako Yvo, když ho poprvé potkal. Doprovod beze slova zavřel dveře kabiny.

Pilot nahodil motor a vznesl stroj k zamračenému nebi.

CESTUJETE NA LEHKO?

Helikoptéra dosedla na parkoviště s vyhrazenou přistávací plochou.

Pasažéri přesedli do přistaveného mikrobusu, který je odvezl do hotelu na úbočí jednoho z mnoha kopců Zermattu. Byl orientován jihozápadně, s částečným výhledem na ledem pokrytý vrchol Matterhornu. Na recepci se jich ujal štíhlý pětatřicátník v kalhotách od obleku a rozhalené bledě modré košili. Měl tmavší pleť s hustými havraními vlasy.

Tvářil se přísně.

„Vítám vás. Mé jméno je Kasim. Jsem něco jako váš delegát. Teď si prosím odložte zavazadla,“ řekl dokonalou angličtinou.

Ukázal na volný prostor v rohu vedle recepcce.

„Na lehkou?“ zeptal se Dereka, když si všiml, že jako jediný nemá zavazadla.

Derek přikývl.

„Teď mě všichni prosím následujte,“ naznačil rukou a odvedl je do společenské místnosti.

„Všichni prosím pozorně poslouchajte!“

Čtyři páry očí se na něj pozorně podívaly.

„Od této chvíle jdou veškeré dotazy pouze na mě. Na personál se neobracíte. Veškerá komunikace mimo naši skupinu musí jít pouze přese mě. Rozuměli jste všichni?“

Přikývli.

„Nejprve si řekneme pravidla. Chci, abyste všichni řekli jasně a zřetelně ano, že je chápete, a že je budete brát vážně.“

„Ano,“ ozvalo se sborově.

„Pravidlo číslo dvě. S nikým mimo workshop nebudete komunikovat. Je velice nepravděpodobné, že tu potkáte někoho z venku, nicméně, kdyby k tomu náhodou došlo, omezte komunikaci na minimum. Nezačínajte konverzaci, ani se do ní nenechte vtáhnout. V zařízení se nacházejí další skupiny. I zde omezte komunikaci na nezbytné minimum. Rozuměli jste všichni?“

„Ano.“

„Pravidlo číslo tři. Nikomu neříkejte své jméno, ať už je skutečné, nebo nikoli. To platí i v rámci vaší skupiny. Rozumíte?“

„Ano,“ odpověděli téměř unisono.

„Pravidlo číslo čtyři. Vše ze své minulosti si nechte pro sebe. Je to jasné?“

„Ano.“

„Pravidlo číslo pět. Žádné projevy sblížování nebo nepřátelství. V rámci skupiny i mimo ni. Je to všem jasné?“

„Ano.“

Drsňače překrývaly dlouhé vlasy půlku obličeje. Pohodila hlavou.

„Jasný.“

„Odpovězte přesně tak, jak jsem řekl,“ vyštěkl na ni.

„Jo.“

„Asi jste mi nerozuměla! Odpovězte přesně!“

Přestala žvýkat.

„Ano.“

„Tak. Teď se dostáváme k předposlednímu pravidlu. Mé slovo je rozkaz! Když řeknu, ať vylezete na rozhlednu a skočíte, tak to uděláte. Rozuměli všichni?“

„Ano.“

„Dobře. Pravidlo číslo sedm. Mezi sebou se oslovujete přezdívkami. Zopakujete je po mně. Princezna,“ ukázal na drsňačku.

Po tváři se jí mihl škleb, ale neodvážila se vzdorovat.

„Princezna.“

„Taxi,“ ukázal na mladšího z těch dvou.

„Taxi.“

„Big Mac,“ ukázal na třetího, trochu při těle.

„Big Mac.“

Taxi vyprskl smíchy a Big Mac hodil nešťastný pohled. Princezna měla nohu pokrčenou a ruku v bok. Její postoj říkal „Nezájem.“

Derekovi bylo jasné, že přehrává.

„Cestovatel.“

„Cestovatel.“

Derek nehnul brvou.

„Dobře. Musíte si uvědomit, že naše, tedy nyní i vaše pravidla tu nejsou kvůli mně, ale kvůli vám. Jsou tu pro vaši bezpečnost. Nyní vám dám klíče od pokojů. Nacházejí se ve třetím podlaží, na konci chodby.“

Všem rozdal staré dozické klíče s dřevěným přívěskem ve tvaru kuželíku a hliníkovým kolečkem na spodku. Derek se podíval na vyražené číslo a smutně se pousmál.

Číslo jeho pokoje bylo 324.

„Vezměte si zavazadla a vybalte si. Za dvacet minut se tu zase sejdem.“

Obrátil pozornost k Derekovi.

„Vážně s sebou nic nemáte?“

„Nebyl čas.“

„Dobře. Dnes to nějak přežijte. Zítra dopoledne vám něco obstarám. Kartáček, pastu a mýdlo donesu hned.“

„Děkuji.“

„Tak a teď všichni prosím do svých pokojů!“ zatleskal rukama jako opravdický delegát.

* * *

V horních patrech se nacházely dvoulůžkové pokoje se sedlovým dřevěným stropem a na hrubo opracovanými trámy.

Byly spartánsky zařízené, přesto působily útulně.

Dubovou podlahu doplňovalo dřevěné obložení v tmavším odstínu do výšky sto dvaceti centimetrů na jinak čistě bílých zdech. Pečlivě zastlaná postel s hnědým přehozem dokonale ladila s interiérem a osvětlením, které bylo zabudované v trámu zavěšeném na řetězu nad ní. Po obou stranách postele stály noční stolky imitující zabroušené pařezy se skleněnou deskou na vrchu. Nechyběla ani velkoplošná obrazovka na protější zdi. V rohu byl stolek z masivu a židle ve stejném stylu.

Na stole stála moderní, pochromovaná lampička. Nad postelí visel podlouhlý černobílý obraz znázorňující lyžaře v letu. Z malé předsínky se vcházelo na toaletu. Byla v podobném stylu a působila

luxusně díky kombinaci dřeva, skla a chromu.

Všechno vonělo novotou a čistotou.

Zaklepání na dveře. Byl to Kasim s igelitovou taškou.

„Máte tam i pyžamo. Uvidíme se dole,“ řekl a odešel.

* * *

„Jste skupina číslo pět. Zde,“ poklepal na papírové desky položené na stole, „najdete základní informace. Ty si v klidu prostudujte, ale až po večeři a v soukromí pokoje. Nyní se půjdete najíst, zavedu vás do jídelny.“

Rozdal desky a když je podával Princezně, ujistil se.

„Až na pokoji, ano? Rozumíte mi?“

„Ano.“

Teď už nevypadala tak sebejistě.

„Tak pojďme! Jistě vám vyhládllo.“

Dovedl je do jídelny, která se nacházela v jiném křídle.

Když procházeli kolem recepce, minuli další čtveřici. Big Mac byl jediný, kdo jim odpověděl na pozdrav. Princezna dělala, že neslyší, a Taxi si nebyl jistý, jestli může. Derek je nevnímal.

Jídelna byla menší, ale zato hezká.

Podél vysokých prosklených tabulí s výhledem na terasu a zasněžený vrcholek majestátní hory byly vyskládané čtvercové stoly pro dva. Uprostřed místnosti se nacházely tři větší. Pro šest osob.

Dva byly oddělené stěnou z obřího akvária. Derek si sedl na lavici naproti, zády k oknu.

„Můžu?“

Princezna nečekala na odpověď a přisedla si. Pokrčil rameny. Pak se u nich zjevila servírka kolem čtyřicítky, a položila na stůl dva jídelní lístky v kožených deskách.

„Mohu nabídnout něco k pití?“

„Kolu. Děkuji,“ řekl Derek.

„Pivo,“ poručila si Princezna.

„Je mi líto, ale alkohol nepodáváme,“ usmála se omluvně.

„Aha. Tak něco. Třeba vodu.“

Šla obsloužit vedlejší stůl.

Derek se chopil lístku. Už začínal mít hlad.

„Beatrix.“

„Ok.“

„A ty?“

„Slyšelas. Cestovatel.“

„Aha. Tak jo, no. Asi jsem tě měla za někoho jinýho.“

Zvedl oči od desek.

„Neber si to osobně. Budu se držet pravidel.“

„Jak myslíš,“ řekla a znechuceně odložila lístek.

Když se servírka vrátila, objednal si steak.

Princezna si poručila míchaný salát s tuňákem.

„Docela výběr. Kdybych jedla maso. Ryby ale jím,“ dodala na

vysvětlenou, jako by se jí na to ptal.

Pustil se do jídla.

Derek po očku pozoroval zbytek osazenstva. Napočítal čtyři čtyřčlenné skupiny a jednu tříčlennou. Bavili se.

Skoro jako by se znali léta.

JSME SLAVNÝ!

Cobbovi se konečně podařilo něco zjistit.

Boroněnkova stopa vedla překvapivě k Meliku Uzunovi. Nepatřil přímo do jeho skupiny, ale bylo zřejmé, že spolu obchodují. Patřil mu noční klub, dva bary a obchod se starožitnostmi.

Sledovali ho až k vlaku.

Bylo evidentní, že se vrací domů. Do Drážďan.

„Ani jsem v to nedoufal,” řekl Case a chystal si jednu zapálit, jen co souprava opustila stanici.

Podíval se na ceduli *Zákaz kouření*, ušklíbl se a vrátil cigaretu do krabičky.

„Skoro bych se vsadil, že Siegel v Praze není. Sakra, teď by se nám Trinity fakticky hodila,” povzdechl si. „Vrátíme se do hotelu a zkusíme něco vymyslet.”

Prošli tunelem pod nástupiště, proplekli se davem v hale a vešli do parku.

Konečně si mohl v klidu zakouřit. Jen co vytáhl krabičku, objevili se dva bezdomovci. Case si jednu vzal, cinknul plechovým zapalovačem, zapálil si a krabičku jim věnoval. Když chtěli připálit, ukázal, ať se pakují.

„Vezmeme to pěšky. Možná cestou na vzduchu na něco přijdu.”

Minuli novinový stánek, Cobb se zastavil a naznačil zasádrovanou rukou na vystavené noviny. Dobrá polovina věnovala titulní stránku

posledním událostem v Drážďanech.

„Hele, jsme slavný!“

Case po něm hodil nazlobený pohled.

Vzali to k řece spodem přes náměstí, jehož jméno se ani jednomu nepodařilo vyslovit správně, až došli dlouhou třídou k mostu. Jejich hotel se nacházel na druhé straně, hned vedle parku.

Nebe bylo azurové a Case se pořád mračil.

„Naše poslední šance je ambasáda,“ řekl a posadil se na lavičku s výhledem na řeku.

Sáhl do kapsy saka a uvědomil si, že je bez kuřiva.

Zamračil se o něco víc.

„Jak to uděláme, Ezi?“

„Po staru. Najmeme auto a budeme sledovat ambasádu. Čekat a doufat. Nemáme jinou možnost. Ne bez přístupu k systému. Ne bez technické podpory. Možná bychom se obešli bez Trinity, ale takhle? Jsme úplně bezmocní!“

Case vstal, zvedl kamínek ze země, a vztekle s ním hodil do řeky.

„Krucinál!“

„Ezi?“

„Ano?“

„Asi bysme si měli koupit jiný hadry. Jestli se máme motat kolem, měli bychom se hodit do něčeho míň nápadného.“

Case se otočil.

„To máš sakra pravdu. To uděláme. Ale možná nebudeme muset celé dny dřepět v autě. Kousek odtamtud je hotel. Přestěhujeme se do něj. Než to ale uděláme, vyrazíme na nákupy. Potřebujeme civilnější oblečení, ale hlavně vybavení.”

Přestal se mračit.

„Přesně tohle uděláme. Nebudeme ztrácet čas!”

Zdálo se, že se mu vrací lepší nálada.

„Vím přesně co,” usmál se. „Jdeme!”

Case objednal přes net pokoj a Cobb vybral v e-shopu tři nabušené laptopy. Pro jistotu přihodil fotoaparát s teleobjektivem. Všechno nechal poslat na novou adresu, protože z původního vybavení jim moc nezůstalo. Zašli do nejbližšího hobby marketu, tam Case koupil dva poloprofesionální drony a jeden větší, profesionální.

Prodavač chtěl vidět pilotní průkaz a povolení k nákupu.

Cobb průkaz měl a chybějící povolení vyřešil úplatek ve výši pěti set dolarů. Vrátili se na Kampu, sbalili věci a objednali si odvoz na Suchdol. Kolem šesté se ubytovali ve čtvrtém podlaží v rohovém apartmánu.

„Doufal jsem v trochu lepší výhled, ale musíme si vystačit.”

Case nechtěl riskovat ztrátu drona.

Mohlo by se stát, že by mu Palestinci Raptora sundali, nebo ještě hůř, padl by jim do rukou. Už na první pohled ne obyčejný dron toho uměl dost a některé technologie, kterými disponoval, byly nejen ztraceně drahé, ale především se nesměly dostat k

nepovolaným.

Nebyl to jen ultra tichý chod, díky kterému se mohl vznášet dva metry nad cílem bez povšimnutí, nebo třířanná malorážka, která dokázala vyrobít v hlavě díru stejně dobře jako stará dobrá M16, ale především schopnost využívat hustou síť satelitů na nízké orbitě, kterou před dvaceti zprovoznila jedna z prvních Lambertových firem. Díky ní a umělé inteligenci, na kterou se přes ni napojil, dokázal vyhledat a sledovat cíl nepřetržitě i tři sta hodin.

Pochopitelně v případě, že měl na předpokládané trase připravené baterie, které si uměl sám vyměnit.

Také zvládal až hodinový ultra tichý let se zapnutou rekognicí a dalšími podpůrnými systémy. V běžném režimu vydržel tři hodiny ve výšce až tří kilometrů.

V podstatě by nebyl problém s ním sundat malé letadlo.

JÁ CHCI ŽÍT NONSTOP!

První průlet nad ambasádou provedl Cobb s menším dronem, a to ve stech metrech.

Postupně snižoval letovou hladinu, dokud se nedostal na výšku osmadvaceti metrů. V tu chvíli se dalo čekat, že se někde na ambasádě rozjede alarm. Buď nad ním převezmou kontrolu, nebo ho sundají z oblohy.

Nestalo se.

Níž to nezkoušel, protože by si ho mohli všimnout. Pro všechny případy do něj nahrál záznam, který stáhl z internetu. Na počítači ho upravil. Vypadal věrohodně. Kdyby se k němu dostali, dostali by nahrávky třináctiletého kluka, co šmíruje sousedovic manželku.

Z profi dronu udělali velitele letky.

Z hladiny sta metrů, v pozici přímo nad hotelem, hlídal pohyb kolem ambasády. Jakmile něco zaregistroval, automaticky vyslal dva menší na obhlídku a poslal Cobbovi zprávu. Raptora chtěli použít na ostrou akci. Case většinu času seděl v autě poblíž. Bohužel všechna tři vozidla ambasády měla ztmavená okna. Case je sledoval, ale buď to byl velvyslanec, nebo jeho manželka, případně někdo z personálu. Občas se u ambasády objevila bílá dodávka. Ta však patřila zásobovací firmě.

Nic podezřelého.

Case po každé sledovačce pro jistotu vyměnil vůz. Byl v půjčovně tak často, že dostával ke kávě i zákusek.

* * *

Venku bylo vedro k zalknutí.

Case parkoval postarší modrou audi ve stínu vzrostlé lípy. Seděl za volantem. Pokuřoval se staženým oknem, protože z klimatizace ho po dvou dnech začalo bolet v krku. Poslouchal rádio, které dokola, dokolečka, hrála jedny a ty samé šláгры z minulého století. Repertoár místní stanice už znal nazpaměť. Přemýšlel.

Tvrdnou tu tři týdny.

Kromě pár planých poplachů nic. Pan Lambert, vlastně Heinrich, se od poslední ani jednou neozval, a to mu denně posílal report.

Možná proto, že byl pořád stejný.

Jsme na pozici, nic podezřelého. Case si povzdechl. Nastal čas to odpískat. Když se dotkl tlačítka startéru, ve vysílačce to zapraskalo.

„Ezi?“

„Na příjmu.“

„Právě zajíždí černý mercedes.“

Palestinský autopark se skládal výhradně z vozů BMW.

„Máš registrační značku?“

„Nestihl jsem to. Barva a model ale odpovídaj. Takovejch moc nejezdí.“

„Udělej průlet. Co nejniž to půjde.“

„Jseš si jistej?“

„Udělej to. Hned!“

„Naem seidi.“

„Nerozuměl jsem.“

„To je arabsky ano, pane.“

Case si povzdechl.

„Už zase?“

„Ty se divíš? Už mi z toho hrabe.“

„Tak jak?“

V éteru bylo ticho.

„Zajel do garáže.“

„Takže?“

„Nevím, kdo v něm jel, registrační značka je sice jiná, ale to nic neznamená. Porovnávačkou je to rozhodně to samý auto!“

V Cobbově hlase bylo cítit vzrušení.

„Odvolej drony a přijď hned sem!“

„Už běžím!“

Setmělo se. Čekali čtyři a půl hodiny.

Case popojel na místo, odkud viděl na bránu a rozhodl se neopustit stanoviště, i kdyby tu měl s Daltonem sedět týden.

Cobb začal zívát.

„Je tam nějak klid, co?“

„Teď mě napadlo, zajdi pro výbavu. Hlavně si zkontroluj baterie.“

„Jo, jasně. Už mě pěkně bolí prdel a necejtím nohy. Jak jsi na tom?“

„Jsem starej. Už nic necítím,“ ušklíbl se Case. „Pospěš si.“

„Co kdyby se objevil?“

„Musíš mě za každou cenu dohnat. Vezmi si když tak hotelové taxi.“

„Tak jo. Hned jsem zpátky.“

Cobb vyskočil z auta a vydal se poklusem směrem k hotelu.

Uběhlo sedm minut.

Světla u brány se rozsvítila. Cobb nikde.

„Sakra!”

Přiložil prst na startér.

Z automatických vrat vyjel černý mercedes. Case nastartoval. V tom zahlédl Cobba, jak přidává do kroku a zápasí se sádrou a kufrem od vybavení. Mercedes mezitím zabočil vpravo. Case se naklonil a otevřel dveře u spolujezdce. Koncová světla mercedesu se zmenšovala. Cobb popadl kufr do náruče, a běžel, seč mu stačil dech a síly.

„Tak pohni s sebou!”

Mercedes zastavil na křižovatce s hlavní ulicí, odbočil směrem do centra a zmizel z dohledu.

Cobb otevřel zadní dveře, hodil kufr dovnitř, zabouchl a naskočil předními. Nestihnul je zavřít, zavřely se sami, jak Case prudce šlápl na plyn.

„Není tu provoz, měli bychom ho dohnat,” uklidňoval se.

Blížili se ke křižovatce s hlavní. Case trochu zpomalil.

Rychlý pohled vlevo a pak vpravo.

Potkávací světla na třiceti metrech vpravo.

To stihne.

Strhl volant doleva a šlápl na pedál až k podlaze.

Křižovatkou proletěli s kvílejícími pneumatikami.

Ujeli asi tři sta metrů.

Case zahlédl koncová světla, ale stále neměl jistotu, že patří mercedesu. Vtom je dohnal vůz zezadu, a dvakrát na ně bliknul dálkovými. Hned po nich následovaly modré záblesky doprovázené přerušovaným houkáním policejní sirény. Case se podíval na Cobba, pak do zpětného zrcátka a asi vteřinu bojoval s chutí ujet, jenže to vyhodnotil jako riziko.

Třikrát vztekla praštil do volantu.

„Kurva fix! Kurva, do prdele, kurva fix!”

Cobb se mírně předklonil a strčil nos do dlaní.

„To snad není možný, Ezi! Proč my máme pořád takovej pech?”

Case zvolnil a zastavil u krajnice. Náhle ho něco napadlo. Podíval se na Cobba.

„Vybal Raptora.”

Cobb pochopil a přikývl. Case vypnul motor a dal okno dolů.

Ke dveřím přišli dva policisté. Ten blíž k němu si na něj krátce posvítíl baterkou a pak mu ledabyle zasalutoval.

„Dobrý večer, pane řidiči, silniční kontrola. Připravte si doklady od vozidla.

Řidičský a občanský průkaz, doklady o pojištění."

Case si uvědomil, že překladač nechal v saku.

„Neumím tšeski," pokrčil omluvně rameny.

„Anglicky?"

„Ano, pane."

„Váš pas, řidičskou licenci a doklady k vozidlu, prosím."

Case vylovil ze saka doklady, ze stínítka vyndal kartičku a podal to policistovi. Cobb vystoupil a otevřel zadní dveře.

Druhý policista se na něj okamžitě obořil.

„Hej vy! Co to tam děláte? Zalezte zpátky!"

„Důstojníci, prosím, všechno je v pořádku, všechno je v naprostém pořádku! Hned vám to vysvětlím."

Cobb si sedl dozadu a práskl za sebou dveřmi.

„Tohle nám nedělejte," řekl ten první policista, zatímco studoval Caseův pas. „Vidím, že jste Američan. Copak u vás za něco takového už pro jistotu nestřílí?"

„Já to hned vysvětlím," uklidňoval ho Case.

Všiml si, že druhý policista má odepnuté pouzdro.

Pak zaslechli zvuk stahujícího okna vzadu.

Druhý policista dal ruku na pistoli.

„Hej, hej, hej! Co se to tam zase krucinál děje?"

„Důstojníci, prosím, hlavně klid! Nejsme zločinci!"

Ozval se typický pištivě-chraplavý zvuk rotorů.

K nebi se vznesl metrový dron. Policisté se na sebe užasle a zároveň nechápavě podívali.

„Ty vole, viděls to?“

„No ty krávo,“ podivil se upřímně kolega a vyslal ke Casemu pohled plný otázek.

„Tak tohle nám prosím vysvětlíte,“ zakroutil hlavou.

Znova si na Caseho posvítíl.

„Někoho sledujeme.“

„Aha! A to jako koho a proč?“

„Kdybych to měl vysvětlit, bylo by to na dlouho. Důstojníku, prosím, ztrácíme drahocenný čas! Tady můj nevlastní syn si neuváženě vzal, omlouvám se za ten výraz, děvku a nejenže ten hlupák neuzavřel předmanželskou smlouvu, ale nechal se tou čubkou tak dlouho tahat za nos, že mu zůstane jen holá prdel!“

Caseův hlas ke konci nabíral na intenzitě.

Při posledních slovech se podíval dozadu na Cobba a mračil se. Nasadil nešťastný výraz a podíval se prosebně na policistu.

„Potřebujeme důkaz pro soudce. Už jsme ho skoro měli,“ povzdechl si a sklopil odevzdaně hlavu.

Podívali se na sebe.

Ten druhý policista pokrčil rameny. První vrátil Casemu doklady.

„Tak jedte.“

„Děkuji vám, pane. Mockrát vám za sebe i za toho pitomce děkuji!“

„Je tu rychlostní limit. Myslete na to, ano? Takže spěchejte pomalu!“

Hodně štěstí."

Zasalutovali a odešli. Case nastartoval a rozjel se. Už ne ale tak prudce.

„Máš?"

„Jo. Musel jsem se ale napojit na Orbitlink."

„Tak to máme štěstí. Kašlu na Driscolla, ať se třeba posere," ulevil si Case.

Sledovačka netrvala dlouho.

Siegelovo auto zajelo do podzemních garáží hotelu, který se nacházel necelých pět kilometrů od ambasády. Cobb povolal Raptora a Case zaparkoval na přilehlém parkovišti naproti hlavnímu vchodu mezi jízdními pruhy.

„Co teď, mám se zkusit nabourat?"

„Ještě ne. Jdu to obhlédnout."

„V tomhle?"

Už třetí týden měli na sobě jedny džíny. Měnili pouze spodní prádlo a trika.

„Sakra, máš pravdu! Nějak mi to přestává myslet. Napíchni se."

Cobb datloval na zadních sedačkách do klávesnice. Tentokrát si hololens nenasadil.

„To je blbý, to je do prdele blbý!"

Cobb se kousal do rtů.

„Bez Try nebo systému jsme pěkně v hajzlu! Sem se asi nedostanu."

„Zavoláme jí."

„Ale jak, Ezi, když nám k ní sebrali přístup?“

Case si protřel víčka.

„No jo, sakra! Jsem fakt zralý na důchod.“

„Můžeme zkusit Quanto.“

„Vzali nám práva na ni, takže pochybuji, že nás nezamázli i tam.“

„Můžu to zkusit. Vždyť Raptor se přece připojil!“

„Pravda. Tím se ale určitě prozradíme. Heinrich chce, aby o nás nikdo nevěděl. Máme tříměsíční volno. Nikdo nemá vědět, kde jsme, a co děláme.“

„Kdože? Takže teď už Heinrich, jo?“

„Pan Lambert,“ opravil se.

„Jen se divím. Že jsi mu tak předtím neříkal. Aspoň ne přede mnou.“

„Hm.“

„Děje se něco, Ezi?“

„Ne, ani ne. Chce po mně, abych ho oslovoval křestním.“

„Takže na tebe není nasranej?“

Case se zprudka obrátil, jako by ho píchla vosa. Ve tváři se mu zračil nefalšovaný údiv.

„Na mě?“

Cobb se ošil. Na vteřinu sklopil oči.

„Promiň, já to tak nemyslel. Ale víš sám dobře nejlíp, jak to bylo. To mi budeš ometat o ksicht asi do smrti, co?“

Case si povzdechl.

„Máš pravdu. Mám to na triku stejně jako ty. Není to jen tvoje chyba. Kdybych netlačil na pilu a nechtěl mermomocí splnit Driscollův

příkaz, nemuselo se to stát. Měl jsem řádně zvážit rizika. Podělal jsem to. Nezlob se, Daltone."

Cobb mu položil ruku na rameno a jemně ji stiskl.

„Hele, Ezi, vážně mě to moc mrzí."

Case ho chytil za hřbet dlaně a jemně ho plácnul.

„Já vím. Mě taky. Podělali jsme to. No nic, zpátky do práce!"

„Mám teda zkusit Quantum?"

„Vezmi si můj počítač. Jdi na to."

Quantum OS byl systém, díky kterému před pětadvaceti lety vyletěli Lambertovi raketově vzhůru. Běžel na nejvýkonnějším kvantovém stroji všech dob a znamenal prakticky neomezený přísun financí.

Především od americké vlády.

O jeho existenci neměla konkurence dlouho tušení, i když se občas něčím podobným pochlubila. Vzápětí však tato tvrzení rychle stáhla.

Operační systém Quantum uměl využít jeho neskutečné možnosti a výpočetní výkon. Zpracovával ohromné množství dat v reálném čase, které se k němu dostávaly rychlostí počítanou v exabitech za sekundu. Ani se přitom nezadýchal. Díky němu vznikla G.A.I.A.

Později i Trinity.

Přes Quantum se mohli nabourat téměř kamkoli, aniž by po sobě zanechali stopu. Klasické šifrování a bezpečnostní protokoly, které používal v 99,99 procentech případů svět, představoval překážku asi jako pro opici banán v odemčené bedně.

Proto byl Quantum vlhkým snem všech výzvědných služeb.

Lambertova moc i prokletí.

Kromě toho jeden z důvodů, proč se Case z obyčejného pěšáka z bezpečnosti vyšvihl tak vysoko.

„Yes, yes, yes, bitches!”

Cobb ohnul zdravou ruku v lokti a třikrát vítězně zapumpoval bicepsem. Caseho tým pokřikem vytrhnul z myšlenek.

„Ty prostě chceš, abych dostal infarkt!”

„Promiň. Je to on! Ten sráč se ani nenamáhal ubytovat pod jiným jménem! Takže my na něj čekáme jak na medvěda v houští a on si tu klidně bydlí druhej tejden? Nám přímo pod nosem? Neuvěřitelný! Takže co teď?”

„Do kdy to má?”

„Do konce týdne. Podívám se do kamerových záznamů. Vydrž.”

Cobb chvíli ťukal do terminálu. Pak mu podal laptop.

„Dívej. Je to on! Tady jde na pokoj. Na druhou odpoledne má rezervovanej salonek. Oběd o čtyřech chodech pro dva. Máme ho, hajzla!”

Case nastartoval motor.

„Jdeme se prospat. Musíme být řádně odpočatí. Dobře se připravíme. Pak na něj vlítneme. Chce to plán. Cestou mi zkus udělat vizualizaci podzemní garáže.”

„Ano, pane.”

Cobb se usmíval.

Case to otočil a zapnul rádio.

Cestou zpátky do hotelu se houpali v rytmu písně z rádia.

Textu českého disko cajdáku z minulého století sice nerozuměli, ale neustále se opakujícímu slovu *nonstop* ano.

NEMÁME QUANTUM!

Abira Siegela nebylo radno podceňovat.

O tom se už přesvědčili. Sice ho konečně našli, ale čekal je mnohem těžší úkol. Byli bez technické podpory a neměli krytí. I zbraně museli odevzdat. Cobb je sice mohl objednat na darknetu, ale s „*one-day delivery*“ si nemohli být jistí.

Jestli bude někdo něco doručovat do druhého dne, pak to budou oni dva.

Dodají Abira Siegela panu Lambertovi i s mašlí. Přesně, jak si přál.

Raptor disponoval malorážkovým kanónem na tři rány. Jenže oni ho nechťejí sejmout, a pokud možno ani zranit. To by mohlo zkomplikovat převoz do Chemnitzu. Mají ho doručit živého. Case měl soukromý taser, který si kdysi nechal upravit. Dokázal by možná i zabít. Cobb měl vlastní pouta.

Takže ho omráčí, spoutají, hodí do kufru a pomažou s ním do Německa na ústředí.

Takový byl plán.

Akce za bílého dne na veřejnosti vždycky obnáší riziko. S týmem v zádech by se navlékli do policejních vest a Alfu by od místní zásahovky nikdo nerozeznal. Náhodní svědci by to považovali za policejní akci, a než by se kdokoliv vzpamatoval, byli by pryč i se Siegelem.

Jenže jsou na něj jen dva. Musí tedy jednat s rozmyslem a opatrně. Musí to udělat na méně frekventovaném místě.

Case usilovně přemýšlel.

Budou ho sledovat a na vhodném místě ho dostanou z auta. O to se postará Raptor. Přes Quantum se mu pověsí na zadek, prostřelí mu pneumatiku a nechají ho vyndat rezervu. Case pojede kolem a nabídne pomoc. Cobb se schová vzadu na sedačkách.

Ve vhodném okamžiku ho sejme taserem.

Easy job.

Ale co když má neprůstřelné pneumatiky nebo odmítne pomoc? Ne. Prostě ho musí dostat z auta. Kdyby bylo nejhůř, tak ho Case nabourá na křižovatce. Jenže všude jsou kamery!

Hned by po nich šla policie!

Sakra!

Smyšlená výhružka americkým velvyslancem by asi už asi neprošla, ušklíbl se v duchu. Příliš mnoho proměnných.

Prostě se s Daltonem připravíme na všechny možné varianty. Budeme ho sledovat a při vhodné příležitosti zasáhneme!

Na první pohled se zdálo nejméně rizikové podzemní hotelové parkoviště. Ideální místo pro únos. Cobb by mohl dočasně vyřadit výtahy, a pustit smyčku do bezpečnostních kamer. Jenže tam se zrovna tak mohou objevit svědci v tu nejméně vhodnou chvíli.

No tak, myslí!

Najedli se. Case zkontroloval, že má nabitý taser.

Pro jistotu vystřelil naprázdno.

Po snídani si dali improvizovaný briefing a prošli všechny scénáře. Case pak vyrazil do města pro obleky. Chtělo to nové, protože ty jejich nesly od poslední známky opotřebení.

Kolem jedenácté se vrátil. Cobb se zrovna snažil rozstříhnout sádku.

„Ukaž, pomůžu ti.“

Když se ji podařilo dát dolů, Cobb zkusil zapumpovat rukou.

„Jak jsi na tom?“

„Překvapivě dobře. Je trochu ztuhlá, ale jinak ok.“

„To je dobře. Zkus si ten oblek.“

Byla to obyčejná konfekce, ale seděla perfektně.

Case se oholil, a dokonce se i navoněl. Nemají jistotu, že Siegel nezná jejich tváře, ale každopádně obhlédnou terén. Musí vypadat jako obchodníci.

Nastal čas vyrazit.

* * *

Case se usadil v jednom z křesel podél vysokých oken směřujících do ulice. Cobb čekal venku v autě.

Case nasadil odlehčenou verzi brýlí s rozšířenou realitou na nos a posílal mu obraz do počítače. Kdokoliv se vydal směrem k salónkům, musel projít kolem něj. Na stole měl položené noviny. Dělal, že si do nich píše poznámky.

Hodiny ukazovaly za osmnáct minut dvě.

Siegelův salónek byl prázdný. V uličce vedoucí kolem baru byl minimální pohyb.

Deset minut před druhou se objevil vysoký muž.

Zastavil u pultu a zeptal se barmana, kde najde salónek číslo tři.

Běloch, anglosaský typ.

Měl akcent, který Case na první dobrou neidentifikoval. Rozhodně to nebyl Američan. Novozélandán? Barman ukázal obsluze, aby muže doprovodila. Case ho začal snímat brýlemi a Cobb u sebe v autě spustil rozpoznávání.

„Máš?“ zašeptal do mikrofonu v propisce.

Aural mlčel.

„Tak máš?“

„*Moment! Nejsem Try. Vydrž, Ezi.*“

Minuta. Zatraceně dlouhá minuta.

„*Tak tomu nebudeš věřit! Vojenský přidělenec z australský ambasády! Co ten tu dělá? Co ten parchant, už se ukázal?*“

„Ne. Vidíš snad sám!“

„*Okay, okay! Jen se ptám.*“

Do druhé zbývalo pět minut.

Case si připadal jako struna těsně před prasknutím. Ani na první hlídce ve *Fallúdze* nebyl tolik nervózní. Pak se na scéně objevil druhý

muž. Case ani nemusel ověřovat podobu v hodinkách. Byl to on.

Pan Abir Siegel osobně.

V auralu to zašumělo.

„Tak a je to pěkně v prdeli, Ezi. Ty kurvy nás právě odřízly!”

„Cože?”

„Nemáme Quantum!”

„Sakra! To nám tak ještě scházelo. Máš ho na záznamu?”

„Mám.”

„Co ty kamery?”

„Snad jsem to stihl.”

„Plán F.”

„Rozumím.”

SKUPINA ČÍSLO 5

Derek s sebou házel z boku na bok a snažil se usnout.

Po dlouhé době ležel v normální posteli. Byla pohodlná. Skoro jako ta jeho. Jenže teď byl daleko od domova, v cizím prostředí a nemohl usnout. Myslel na Konráda. Vzpomněl si na jejich společný výlet.

To bude dobrý, uvidíš...

Pak si to uvědomil. Jeho jediný přítel zemřel! Kvůli němu. A on je z toho smutný. Nehroutí se.

Prostě je jen smutný?

Je to normální?

Jsem normální?

„Jasně, že jsi.“

Aha.

Takže nejsem.

Ten bastard zněl zase jinak. Už v Praze přestal být jako osina v zadku, ale tohle?

Je jiný.

Míň vzteklý?

Jiný hlas?

Vlastně ne, má ho úplně stejný, jen...

„O čem to mluvíš?“

„O tobě. Nechci se hádat. Co je to se mnou?“

„Co by s tebou mělo být?“

„Jak to, že se mi neposmíváš?“

„Proč bych to dělal?“

„Protože se mi stýská? Protože jsem smutný?“

„To je snad v pořádku, nebo ne? Proč bych se ti měl posmívat?“

„Protože jsem sráč? Sráč všech sráčů futrál?“

„Kdo ti nakukal takovou hloupost?“

„Přece ty.“

„O ničem nevím.“

„Ne?“

„Ne.“

...

...

„Jsi tam ještě?“

„Samozřejmě. Jsem tu pro tebe, Dereku.“

„Kdo jsi?“

„Co je to za otázku? Přece já.“

„Kdo já?“

„Konrád.“

No do hajzlu!

* * *

Konferenční místnost zařízená jako učebna byla zaplněná téměř do posledního místa.

Z dvaceti sedadel zůstalo volné pouze jedno. Sedačky připomínaly univerzitní lavice, jen skládací stolek byl větší a polohovatelný. Dole byla skříňka.

V polstrování z umělé kůže se kupodivu sedělo pohodlně.

Sedačky měly široké opěrky hlav a měkké područky.

„Teď prosím odevzdejte podepsané dokumenty. Než mi je ale odevzdáte, ujistěte se, že jste podepsali zmocnění a prohlášení,” řekl Kasim a vybral složky od skupiny, do které patřil Derek.

Před založením do aktovky je pro jistotu zkontroloval.

Do místnosti vstoupil muž kolem pětáctýřicítky.

„Dobrý den všem,” pozdravil. „Vidím, že nový tým dorazil,” usmál se na nováčky sedící vřadu. Kasim vzal aktovku a bez dalších slov odešel.

„Už jste se s ostatními seznámili?”

Otázka mířila někam k Big Macovi.

„No..., ne. Neseznámili. Mysleli jsme, že nesmíme.”

Muž se zarazil, jako by to slyšel poprvé, zamyslel se, a dal ruce v bok.

„Aha.”

Sundal si sako a pověsil ho na opěradlo židle u svého stolu, hned vedle holoprojektoru. Obešel ho, opřel se o něj zády a překřížil ruce přes prsa. Na deset vteřin zavřel oči a mírně se pohupoval vpřed a vzad.

Pak je otevřel.

„Jsme ve výjimečné situaci. Je mi jasné, že vám nikdo nic pořádně nevysvětlil, takže se o to teď v krátkosti pokusím. Stala se nehoda. Neuvážené a nezodpovědné chování účastníků kurzu je připravilo o život.”

Derekovi neušlo, že Big Macovi spadla čelist a Princezna se snaží

dělat, že zůstává nad věcí. Její výraz však říkal, že není. Taxi se díval do země. Jediný, s kým to opravdu vůbec nehnulo, byl překvapivě Derek.

Od poslední kalibrace v nemocnici na sobě pociťoval změny.

Projevovaly se pomalu a nenápadně. Už teď by ale o sobě mohl s jistotou říct, že cizí neštěstí ho přestává dojímat.

Uvědomoval si to a byl za to rád.

No konečně!

„Pět lidí je po smrti. Skupina číslo pět a jeden ze skupiny číslo dvě. Teď to víte. Budu k vám naprosto upřímný. Jste náhradníci. Za normálních okolností byste pravděpodobně nebyli vybráni. Tím nechci naznačit, že nejste schopní nebo že se na to nehodíte. Nic takového netvrdím. Jen říkám, že před vámi tu byli vhodnější kandidáti. Jejich místa se uvolnila. Toto je vaše příležitost. Jde tu ale o život. Chci, abyste si to uvědomili. Jste pozadu víc jak o měsíc. Budeme vám nápomocni, jak to jen půjde, abyste to nejen přežili ve zdraví, ale abyste dohnali zbytek a měli šanci. Je to tak, třído?“

Učebnou se nesl téměř jednohlasný souhlas.

Derek zahlédl několik úsměvů. V tu chvíli si připadal, jako by se vrátil do školních let. Průměrný věk? Dvaadvacet. Z účastníků byl jasně nejstarší. Dokonce si ráno při pohledu do zrcadla všiml, že vypadá trochu jinak. Než oholil strniště, možná by si tipoval o pět let víc. Rysy mu zhrubly. Vypadal seriózně. Vyrovnaně. Drsnější. Slušelo mu to.

Snad poprvé v životě nad sebou neohrnoval nos.

Jo, tak se mi to líbí.

„Takže. Nyní se podíváme na lokální síť. Společně provedeme nováčky. Zapněte konzole a připojte se.”

Jako na povel otevřeli dvířka pod stolkem. Derek po vzoru ostatních upevnil držák optického kabelu na opěrku.

Zapnout.

Připojit.

Nádech.

A kopanec do hlavy.

I'm a mad man

I shook up the world

I'm a crazy man

Ain't that right

MATRIX

Derek měl za to, že si už zvykl.

Tělem se mu tentokrát místo elektrizující křeče prohnala vlna endorfinů pronásledovaná duhovým spektrem.

Pocit nepřemožitelnosti v něm sílil.

Jako kdyby celý den ve fitku zvedal víc a víc železa, ale s dalším liftem mu neubývalo sil. Každý jeden nádech, každý jeden výdech stupňoval extázi fyzické i mentální úrovně na stupnici, která neměla konce. Přicházela zesilující hudba. Zleva doprava. Zprava doleva.

*Tomorrow men
Think about the future*

Tvrdý elektronický rock.

Žánr, který normálně neposlouchal. Přesto odříkával text společně s neznámým ženským hlasem. Slova přicházela sama, jako by byl o myšlenku napřed.

*Blue eyes crying in the rain
For how long
Tomorrow people*

Obraz Diany.

Její úsměv.

Tomorrow people

Výstřel.

Kaluž krve polykající umělohmotnou podlahu.

„Chceš, abych tě zhypnotizovala?“

„Pane Hassi?“

„Pane Hassi!“

Otevřel oči.

„Jak se cítíte? Jste v pořádku?“

„Ano.“

„Zdál jste se mimo.“

„Kde jsou všichni?“

„Jsou tu s námi.“

Derek se rozhlédl.

„Nikoho tu nevidím.“

„To je v pořádku. Zrovna teď jsme na soukromém kanále.“

„Aha. Takže jsme...?“

„Někteří tomu říkají matrix, jiní zase cyberspace. Správně je to kvantová síť. Pane Hassi, jaké jazyky ovládáte?“

„Kromě němčiny se domluvím anglicky. Pár slov španělsky.“

„V tom případě je všechno v pořádku. V tuto chvíli spolu hovoříme francouzsky.“

„To není možné! Mluvíme německy.“

„To je jen váš pocit. Ovládáte jazyk na takové úrovni, že si to neuvědomujete. Naše konverzace vám přijde naprosto přirozená. Protože mysl nezaměstnává vědomí. Nemusíte se soustředit na to, co říkáte.“

„Ale já zvládám francouzsky sotva pár frází!“

„To je díky V-Realu.“

„Takže teď sedím v křesle?“

„Ano i ne.“

„Tomu nerozumím.“

„To je v pořádku. Obvyklé počáteční zmatení. To co prožíváte v tomto prostoru je skutečnost. A ta je závislá na představě.“

„Můžu se zeptat?“

„Samozřejmě.“

„Proč tu vlastně jsme?“

„Abych vás provedl prvními kroky. První lekce trvá zhruba půl dne.“

„A co ostatní? Myslím zbytek třídy?“

„Připojí se k nám, jen o trochu později. Připravte se, že některé věci nebudete napoprvé vnímat správně.“

„Které, například?“

„Dnešní lekce bude z vašeho pohledu trvat osm až devět hodin. Tok času si v tomto prostoru řídíme my. Přesněji v tomto případě já, jelikož vy s ním zacházet neumíte. Prozatím. Pokusím se vám to co nejsrozumitelněji vysvětlit. Za normálních okolností nastavujeme první týden tak, aby osm výukových hodin zabralo asi dvacet minut v prostoru, kterému říkáte skutečný. Postupně ho zrychlujeme v závislosti na adaptaci studentů.“

„Co se mám naučit?“

„Správná otázka. Nejprve musíte pochopit kvantový prostor,“ rozmáchl ruce. „Je vymodelovaný podle naší učebny. Jedna ku jedné. Je mnohem snazší začínat v prostředí a věcmi, které důvěrně znáte. Zkoušel jste někdy virtuální realitu?“

„Jeden čas jsem byl na ní závislý.“

„Tak to bude vaše výhoda.“

„Jak to?“

„Mnoho lidí chápe kvantový prostor, nebo chcete-li kyberprostor, jako simulované prostředí. To je veskrze špatně. Tohle není hra.“

„To jsem pochopil.“

„Jsem si téměř jistý, že nikoliv. Vy chápete, že to není hra ve smyslu,

že tu jde o život. Nemám pravdu?"

Musel připustit, že se strefil.

„No, a vidíte, to je základní omyl. Nejde o fyzikální zákony, které mohou, ale nemusí odrážet prostor, ve kterém běžně žijete. Záměrně ho nenazývám realitou. Protože co je vlastně realita? Je to něco, co cítíte dotekem, vnímáte vůni, strukturu, něco co ve vás vyvolává pocity? Jako třeba strach? Lásku? Nenávist? Teplo? Zimu?"

Derek pokrčil rameny.

„Zkuste se nad tím zamyslet."

„Asi tak. Ale když nejsem připojený, pohybuji se v prostoru, který má nějaké vlastnosti. Zákon akce a reakce. Teď nemyslím na fyzikální úrovni. Někomu něco řeknu. Nebo mu něco udělám. Dobrého či zlého. Víte, co myslím? Tam to funguje samo od sebe. Nepotřebuji k tomu díru v hlavě a složitý hardvér a softvér."

„Jste vnímavý. Není tu moc studentů, kteří uvažují jako vy. Máte pravdu, ale jen svým způsobem. Hodně lidí si to neuvědomuje, ale lidstvo stojí na prahu nové fyziky. Říká vám něco teorie asymetrie?"

„Ne."

„Bohužel nemáme tolik času, abych vám to byť na hodně zjednodušené rovině vysvětlil. Stejně ji většina lidí nedokáže pochopit bez toho, aby slepě nepapouškovala cizí studie. Možná, že na to přijdete časem sám."

„Víte, mluvíte komplikovaně. Mám z vás jen zmatek v hlavě."

V duchu se podivil nad vlastní upřímností.

„Dobře. A co když je prostor, který výjimečně nazvu realitou, jen jiný prostor, do kterého všichni vstupujeme z jiného prostoru? Co když jste, jak byste vy teď jistě řekl, pouhou iluzí? Abstrakcí? Co když jsme všichni odrazy jiných životů, které vycházejí z existence z

jiných existencí, a tak dále? Něco jako hologramy? Sáhněte si na ruku."

Poslechl ho.

„Co cítíte? Popište mi to. Všechno."

„Dotyk? Tlak. Teplo. Tep."

„Vidíte? Co když existuje jiná dimenze, kdy vy jste teď já, a já jsem teď vy?"

„Upřímně nevím, co si mám myslet."

„Nejste sám. Teď vám to udělám trochu složitější. Co si myslíte, že právě teď dělám?"

„Jste tu se mnou. Snažíte se mi vysvětlit ten *mindfuck* jak prase."

Lektor se zasmál.

„Vtipné. Odpovězte."

„Už jsem to řekl, povídáme si."

„Myslíte si, že si povídám jen s vámi?"

Derek se zamyslel.

„No, asi ano."

„Ne. V tuto chvíli vedu rozhovor i s jinými studenty současně. V lecčems se vaše otázky a mé odpovědi shodují, ale téma rozhovorů se odvíjí v závislosti na konkrétních otázkách a odpovědích. To vše současně. V paralelních vláknech. To vše s mým plným uvědoměním. Aby to nebylo tak jednoduché, pokaždé s jiným nastavením toku vnímání času. S vámi jsem už takříkajíc v režimu rychlo posuvu. I když si teď nemyslíte, že mě zcela chápete, já cítím, a to doslova, že ano. Toto je názorná ukázka vzájemného propojení."

„Čtete mi myšlenky?"

„Ne, to ani není možné. Spojení je sice oboustranné a časem se naučíte vnímat mé pocity, ale číst myšlenky si nikdy nebudeme.

Existuje přirozená bariéra, něco jako mezivrstva. V počítačové branži se tomu říká middleware. Pojdme se ale soustředit na něco jiného. Jste poprvé ve skutečném kyberprostoru. Co jste zažil v nemocnici, byla simulace, která neodpovídá ani tisícíně toho, co můžete v kyberprostoru zažít. Zatím se v něm neumíte pohybovat. Neumíte ho ovládat. Nicméně, právě teď se vám na fyzikální úrovni v mozku vytvářejí dočasné synapse. Po odpojení zmizí, i když zlomek jich přežije."

"Můžu se ptát?"

"Samozřejmě. Na cokoliv. Co vás jen napadne."

"Momentálně se snažím, aby mi nevybouchl mozek. Zajímáte mě vy."

"Do toho, ptejte se."

"Jste na první pohled vzdělaný člověk. Co vy tady děláte? Vždyť tohle není přece legální. Bez urážky, nepůsobíte na mě jako zločinec."

Lektor se neubrnil úsměvu.

"Nejsem. Ve skutečnosti," usmál se, "přednáším na katedře kvantové fyziky na polytechnice v Curychu, kde se podílím na několika projektech. Teleportace hmoty. Zní to zajímavě, ale do toho ze Star Treku máme pár století čas. Pokud vůbec. Také mám na starosti projekt, který se týká výzkumu mozku."

"A co děláte proboha tady?"

"Kde jinde bych měl možnost vyzkoušet teorie na hranici etiky?"

"Nebojíte se, že vás chytí? Vždyť vás kdokoli může udat!"

Lektor se krátce zasmál.

Derek měl pocit, že jeho smích nese stopu nervozity.

"Jistě, ale je to velmi nepravděpodobné. Za to riziko mi to ovšem stojí. Jen tak mimochodem, ve Švýcarsku to není úplně nelegální."

Jistě, připouštím, že balancuji na hraně zákona a dost často vstupuji do šedé zóny. Nicméně nepáchám kyber zločiny, ani k nim nikoho nenavádím. Pak je tu ještě otázka vaší paměti."

„Vy mi ji vymažete, co?"

„Výborně! Začínáte chápat. Ano. Po skončení kurzu vám ji vymažeme. Tedy jen její určitou část. Schopnosti z kvantové sítě vám zůstanou."

„Co ti mrtví? Co se stalo?"

„Porušili základní pravidlo nechodit bez dozoru mimo vnitřní síť. Ten, co za to může, byl neskutečný pitomec. Sice nadaný, ale pořád pitomec. Bohužel nemám páky, abych někoho z kurzu vyloučil. V podstatě to nelze. Vám to prozradím, protože cítím jasnou motivaci a ochotu pravidla dodržovat. Přidávám další pravidlo. Obsah našich rozhovorů zůstává jen mezi námi."

„To vám slíbit můžu."

„Ano, já vím."

„Takže co se stalo?"

„Kyberprostor venku je jako Divoký západ. Kromě několika málo ušlechtilých věcí se v něm dějí těžko popsatelné a uchopitelné věci. Představte si dekadenci povýšenou na standard. Realizace nejúchylnějších a nejzvrácenějších představ. Mimo jiných existuje skupina lidí, která pořádá gladiátorské zápasy. Je to lákavý způsob, jak přijít v našem světě," opět se usmál, „k penězům. A ten mladík si myslel, že s pomocí svých kolegů zbohatne a nebude muset do aukce. Místo toho je vzal na smrt. Jak jsem již řekl, pitomec."

„Do aukce? Jaké aukce?"

Lektor ho zarazil.

„Všechno se dozvíte. Jde o vaše budoucí klienty."

„Ok."

„Jenže se hluboce mýlil. Vletěl do pasti. Jediné, co mi může být útěchou, že jeho orgány nepřijdou vniveč."

„Aha. Tak proto to prohlášení o dárčovství?"

„Ano.“

„A co ten Kasim? Není on tak trochu divný?“

Pousmál se.

„Není. Kasim není špatný člověk. Klade si to za vinu. Museli jsme přijmout určitá opatření.“

„Trochu pozdě.“

„Ano. Jsme lidé a děláme chyby.“

„Pořád mi zní v hlavě, jak jste řekl, že bychom neuspěli ve výběru.“

„Ano, jsem si skoro jistý. Je tu však jeden klient, který nemá přehnané požadavky, jak to jen říct... Na kvalitu.“

„Co to znamená?“

„Zkuste na to přijít sám. Vás se to ale týkat nebude. Na to bych si vsadil.“

„Nevím, jestli mi to má lichotit.“

„Tak s tím se musíte srovnat sám. Vlastně jsem se nepředstavil. Doktor Planche.“

„Derek Acker.“

„Líbí se mi vaše přímocárnost a upřímnost. Neztrácejme čas, i když ten je v tomto případě relativní. Pustíme se do první lekce. Tou je orientace.“

VZPOMÍNKY NA FALLÚDŽU

Přišli o Quantum až teď, a to nevěstilo nic dobrého.

Buď našli v bezpečnostních procesech díru, nebo se stala chyba.

Anebo...

Jakmile někdo z firmy nastoupil dovolenou, a bylo jedno, jestli řádnou nebo nucenou, byl povinen dle interních směrnic odevzdat veškeré vybavení. Zároveň mu byl po dobu dovolené deaktivován přístup do všech systémů. Takový je standardní postup. Že se mohli napojit, byť jen na chvíli, se rovnalo zázraku.

Každopádně díky tomu Siegela neztratili.

Samozřejmě, mohlo jít o zpoždění díky byrokracii. Možná měli prostě jen štěstí. Caseho však napadlo, jestli za tím není Trinity. Co když se jim snaží pomoci? Case viděl, že v seznamu vybavení chybí kromě počítačů i Raptor. Prozíravě to lidem ze *supportu* nevnucoval, když vybavení vraceli. A byl si sakra jistý, že tam předtím byly! Když Trinity posledně kontaktovala Cobba, projevila na umělou inteligenci neskutečný důvtip. Každopádně bez Quantumu je jim dron k ničemu. Museli by se na něj pověsit a on by si jich mohl všimnout. Udeří na něj teď a tady!

Casemu se to jevilo jako jediná rozumná možnost.

Nebo ne?

Obsluha zavřela za Siegelem salonek.

Case vyčkal pár minut a pak se zvedl z křesla. Cestou ven zahlédl

Cobba u recepcce. Vyšel před hotel a čekal na něj.

Objevil se vzápětí.

„Máš?“

„Mám,“ zamával spokojeně ubytovací kartou.

„Super!“

Nasedli do vozu a vjeli do garáží.

„Skvělé!“ zaradoval se Case, když našli jeho mercedes zaparkovaný v minus trojce. Stál osamocený v rohu, přímo naproti výjezdu. Case zajel do mezery mezi dvěma auty poblíž.

„Tady na něj počkáme.“

„Co když se dneska neobjeví?“

„Nehnu se odsud, i kdybych tu měl tvrdnout do konce týdne.“

„Uvědomuješ si, že to není nereálný, že jo?“

„Bohužel.“

„Hele, neměl bych skočit pro nějaký jídlo a něco k pití? Co když tu budeme trčet fakt celý dny?“

„Stihneš to do hodiny? Kdyby skončil dřív.“

„V pohodě. Zahlídl jsem kousek odsud obchod.“

„Tak jdi.“

Cobb odběhl a na Caseho přišlo spaní. Zapnul rádio. Naladil však pouze šum.

„Sakra.“

Cobb se vrátil za půl hodiny se zásobami jídla a pití tak na týden.

„Ezi, jen mě napadá, kam budeme chodit chcát? Nedej bože srát? Já si pro jistotu odskočil na pokoj. Co ty, jak si na tom? Nechceš si dojít?

Máme čas."

„Ne. Jsem starý, močím natřikrát a to druhé mi stačí ráno. Byl jsem. Díky za optání."

Cobb se zakousl do bagety.

„Co ty furt máš s tím, že jsi starej, Ezi? Vždyť na to kolik ti je, vůbec nevypadáš! U ženských taky boduješ, tak co," zahuhňal s plnou pusou. „Co já bych za to dal."

Cobb si utřel rty od majonézy do ubrousku a významně zamrkal.

„Víš, není to tak jak si myslíš."

„Co jako?"

„Celý život jsem sám."

„Jak to? Co ta tvoje Miriam? Mirel?"

„Ona je jediná, kterou jsem kdy opravdu měl. Jenže trochu pozdě."

„Lepší pozdě než vůbec, ne?"

Case si zlehka povzdechl.

„Ano, to máš pravdu. Já jen... Prostě..."

Jako by mu došla slova.

„Copak?"

„Vlastní děti mě neznají. Jsem jim ukradený. Nemůžu se divit, ani se na ně zlobit."

„Hele Ezi, a co já? Copak já nejsem tvý dítě?" máchl bagetou a přitom mu vypadl kus šunky na kobereček.

Sehnul se pro něj a zprudka do plátku foukl. Pak ho vrátil do bagety.

„Maso nedám," ušklíbl se.

Case se pousmál.

„Vlastně máš pravdu. Jsi jako můj syn.“

„Jak jako? Snad jsem, ne?“

„Jsi, Daltone.“

Cobb rychle spolkl sousto. Pak ho se smíchem objal.

„Ty můj velkej tatko!“

„Ty jsi vážně pako. A už toho nech, nebo se tu rozbrečím.“

Cobb poplácal Caseho po rameni.

„Dobře, tati.“

Cobb se zapřel do sedačky.

Vrtěl sebou, dokud si nenastavil opěrák do pohodlnější polohy. Case mezitím odvrátil tvář, protože nechtěl, aby na něm viděl, že mu to vyznání, byť si byl téměř jistý, že bylo z poloviny míněno ironicky, vehnalo málem slzy do očí.

„Tak, to je lepší. Ezi, mám ti...“

Zarazil se.

„Děje se něco?“

„Nic se neděje.“

„Hele, já to myslím vážně. Teda, jestli ti to nevadí.“

„Ne, nevadí. Jsem rád. Díky, Daltone.“

„Víš, že jsem tatů vlastně nepoznal? Umřel, když mi byl rok.“

„Ano, vím. Je to v tvých záznamech.“

Cobb se na chvíli odmlčel. Vypadal, že o něčem přemýšlí.

„Škoda. Možná by byl skvělejší. Jako ty.“

„Máma ti o něm nikdy nic neřekla?“

„Ale jo. Mariňák. Znali se krátce. Zbouchnul ji a hned potom mazal do války. Zbyla po něm jedna jediná fotka. Chápeš? Jedna jediná?“

„Severní Korea?“

„Jo jo. Pchjongjang v třiatvacátém. Stejně nechápu, proč se musíme pořád někam srát? Co je nám do nich?“

„Není to tak jednoduché, Daltone. Ale pamatuji si to dobře. Nechybělo málo a byli bysme s Čínou a Ruskem ve válce.“

„Myslíš, že by dostali na prdel?“

Case mírně pokrčil rameny.

„Těžko říct. Nikdy jsme proti nim otevřeně nešli. Víš, Rusy a Číňany není radno podceňovat. O Rusech jsem slyšel docela trefnou poznámku.“

„Jakou?“

„Rusko války nevyhlašuje, ono je ukončuje.“

„Fakt, jo? Myslíš?“

„Vylámali si na něm zuby Napoleon i Hitler.“

„Ale studenou válku projeli, nebo ne?“

„Toť otázka. Jsou země, kde se u kormidla stále drží rudí. Čína a vlastně i to Rusko.“

„Nesnáším komouše, a fakt nemám rád Rusáky.“

„Taky je nemám v lásce. Jsou hluční.“

„To jo. Hlavně je to samej zasranej mafián. Uměj dělat akorát bordel, pořád melou tou svojí přiblblou řečí, protože jsou líný učit se po našem. Jsou úplně stejný jak ty Mexikáni. Možná horší.“

„Asi máš pravdu,“ uzavřel debatu Case.

Chvilí jen tak tiše seděli, jako by přemýšleli nad chodem světa.

„Nepustíme si muziku? *Nonstop...*, *nonstop*, *játcidžít nonstop*,“ zakřenil se.

„Jsme pod zemí.“

„Ach jo. Nemám s sebou nic. Sluchátka jsem nechal v *tý Galaxii*.“

„Musíš vydržet.“

Zívl.

„Nevím, jak je to možné, ale chce se mi spát. Skoro neudržím oči. Musím si dát dvacet. Dáš pozor?“

„Jasně.“

„Nejpozději za třicet minut mě vzbud.“

„Rozkaz, tati.“

* * *

Siegel se neobjevil.

Case zařezával o sto šest. Náhle s sebou trhl, vytřeštil oči a téměř vykřikl.

„Ne!“

„Jsi v pohodě, Ezi?“

„Co? Jo. Ne. Ano, jsem.“

„Zlý sny?“

„Co? Nevím. Asi.“

Caseho výraz se rychle vrátil do normálu.

Zapřel se oběma rukama o volant a prohnul se v zádech. Zešíroka zívl.

„To bylo zatraceně krátkých dvacet.“

„Spal jsi pět hodin.“

„Ježíši!“

Case si dal ruku před pusy. Pak naznačil hlavou k mercedesu.

„Nic?“

„Nope.“

„Co ty? Neusnul jsi?“

Cobb se ušklíbl.

„Jako by to přes to tvý chrápání asi tak šlo.“

„Hm.“

„Tak nebuď hned nabručenej, Ezi. Chceš ledový kafe?“

„Dobrý nápad.“

Cobb vystrchal z nákupních tašek na zadní sedačce plechovku.

„Díky.“

Case sotva smočil rty.

„Jak já bych si teď dal cigaretu.“

„Co ti brání?“

„Kouř by nás mohl prozradit. Nechci tomu parchantovi dát jedinou šanci.“

* * *

Palubní hodiny ukazovaly pět minut po půlnoci.

Od chvíle, kdy se Case probudil, prohodili pár slov. Cobb poznal, že mu z nějakého důvodu není do řeči. Nechtěl se ho vypytovat. Opřel hlavu o boční okno, a na zamlžené a místy silně orosené sklo kreslil obrazce.

„To není dobrý nápad.“

Cobb přestal čmárat.

„Co tím myslíš?“

„Musíme ho dostat jinak a jinde. Odvolávám akci.“

Cobb přizvedl obočí. V očích měl zmatek a ve tváři nesouhlas.

„Proboha proč, Ezi? Vždyť takhle blízko jsme se k němu ještě nedostali! Kdoví, jestli budeme mít další šanci! Víš snad něco, co já nevím?“

„Prostě se mi to nelíbí. Začínám z toho mít blbý pocit.“

„Ezi, víš dobře, že já nikdy nezpochybňuju tvoje rozhodnutí, ty jsi šéf, ty máš nejvíc zkušeností, a ty vždycky víš, co děláš, ale teď ti narovinu říkám, že tě nechápu! Nedává mi to smysl. To ho fakt necháme pláchnout? Nám přímo pod nosem? Zase? Vždyť ho v pohodě zmákneme! Jestli ti dělá starost, že na něj jdeme s holejma rukama a že je nejspíš ozbrojenější, tak vůbec nemusí! Vlíneme na něj bez té domluvený šarády. Hezky zostra a zezadu. Ty to do něj našiješ taserem, a já mu ji pro jistotu nandám heverem.“

„Co prosím? Heverem?“

„Tahle kraksna má ve výbavě mechanickéj zvedák. Říká se mu hever.“

„Vím, co to je.“

„Takže?“

Case se zamyslel.

„Tak co, jdeme na něj? Ezi! No tak!“

Case se na Cobba dlouze podíval. Přikývl.

„Tak dobře. Pro jistotu ho vyndej z kufru.“

* * *

Provoz na patře byl minimální.

Za celou dobu přijelo pět aut a dvě odjela. Pokaždé se rozsvítla automatická stropní světla. Díky nim bylo podzemí poměrně dobře nasvícené. Case proto využil možnosti manuálního nastavení tónování skel na maximum. Bohužel předního okna dvanáct let staré audi se to netýkalo. Většinu času seděli v přitmě orientačních světel. V tom se opět rozzářila hlavní světla.

Zvuk po sobě jdoucích nahazovaných světel a kroky v dálce. Klapot se s lehce třaskavým dozvukem odrážel od betonových stěn. Cinknul výtah a kroky zase ztichly. Hlavní světla za chvíli zhasla.

Cobb si sotva slyšitelně oddechl.

„Nervózní?“ zeptal se Case.

„Nebudu ti kecat. Jsem.“

Case sáhl do kapsy saka, ale krabičku cigaret vrátil zase zpátky.

„Ne z něho. To čekání mě drásá,“ dodal. „Možná jsme měli risknout ten darknet.“

„Jenže by nás taky mohli zavřít, kdyby to zachytili. Nezapomeň, že nemáme krytí.“

„Do hajzlu!“

„Klid, Dalton. Zaparkoval předkem ke zdi, takže až otevře dveře, bude k nám zády. Hlavně nás nesmí slyšet, jakmile vylezeme ven. Boty dolů, nezacvaknout zámek. Nacvičené to máme. Bude to v pořádku.“

„Já nemám naděláno do kalhot, Ezi,“ ohradil se skoro uraženě.

„OK. Věřím.“

Case se usmál. Jeho úsměv se však rázem změnil ve zkoprnělý úlek.

Skrz tmavé okno se mihl stín. Case nestihl zareagovat.

Sotva si stihl uvědomit první záblesk a rudou mlhu, která ji následovala. Kus Daltonova mozku přistál na Caseově pravé straně tváře.

Sedm tlumených výstřelů. Všechno kolem se ponořilo do tmy.

* * *

K vědomí ho přivedla ostrá bolest.

Otevřel oči. Těžce dýchal. Nedokázal se pohnout. Zdálo se, že poslušnost nevypověděla pouze jeho pravačka.

Silně krvácel z břicha, necítil levačku a v pravém stehně měl dvě díry.

Podíval se vpravo.

Dalton měl ústa pootevřená a zavřené oči. Hlavu měl dole. Kus levé spánkové kosti mu chyběl. Krev kolem průstřelu velikosti dětské pěsti pomalu zasychala. S velkými obtížemi natáhl ruku a položil ji Cobbovi zezadu na krk. Věděl, že je to zbytečné.

Přesto s ním zkusil zatřást.

„D... D... Da... Dzz.“

Nemohl mluvit.

Pak ho zase obstoupila černočerná tma.

* * *

Podruhé ho k vědomí přivedl chlad.

Třásl se jako osika. Věděl, že musí pryč dřív, než ho úplně opustí síly. Jestli se hned, hned teď, okamžitě, nezmobilizuje, tak tu zhebne! Musí vyhledat pomoc. Rychle!

Opřel se do dveří. Ty zůstaly od posledního nácviku pootevřené. Do levé nohy se mu začala vracet hybnost.

To zvládnou, tohle kurva zvládnou, říkal si, když se mu ji podařilo vytáhnout ven. Pravačkou se zapřel o volant a odstrčil se.

Svalil se na studenou betonovou podlahu. Pak se začal plazit k výtahu. Směr si pamatoval. Těch necelých osmdesát metrů musí zvládnout jen s pomocí zdravé ruky a nohy. To půjde!

Od auta k výtahu se táhly krvavé šmouhy.

Dvakrát doprava.

Pak ještě kousek rovně.

Jako porouchaný stroj se plazil kupředu.

Soustředil se na cíl, ale přitom se přistihl, že se mu zaběhly myšlenky.

Fallúdža.

Pod jejich humvee něco bouchlo. Byl na odpis, ale posádce se až na pár škrábanců nic nestalo.

Až na toho kluka, co běžel v zákrytu.

Přišel o čelist.

Dva dny umíral v nemocnici!

Výtah byl na dohled. Zbývalo pouhých sedm metrů, když vyčerpal poslední zbytky sil.

NEJDE MI TO DO HLAVY

O šestnáct dní později.

Case se díval na nevábne vypadající skvrnu na stropě. Připomínala mu obrys Afriky. Sestra nakoukla dovnitř nemocničního pokoje a vytrhla ho z prázdných myšlenek.

„Je tu zase policie.“

Jen co odešla, ve dveřích se objevila dvojice v civilu. Case si z jejich první návštěvy moc nepamatoval, nicméně ta dlouhovlasá, vcelku sympatická třicetiletá policistka s krásným přízvukem mu byla povědomá. Na jejího o deset let staršího kolegu v zelené parce, vybledlých džínách a černém tričku s nápisem A.C.A.B. s podtitulem *No lives matter* si nevzpomínal.

„Jak se cítíte? Můžeme si promluvit?“ zeptala se starostlivě.

Case přikývl.

„Zkusím to.“

Policista zhruba v jeho věku vytáhl z kapsy digitální notes.

„Můžete nám říct, jak se to stalo?“

„Byli jsme v autě. Někdo vystřelil. Zabil kolegu. Mě postřelil.“

Volil strohé věty, protože každé slovo zatraceně bolelo.

„Říkáte kolegu?“

„Ano.“

„Takže jste byl v práci? Nebo jak tomu máme rozumět?“

„Na dovolené.“

„Někoho jste sledovali?“

„To jsem neřekl.“

„Zvláštní. Motorizované hlídce..., moment.“

Policista zalistroval prstem v notesu.

„Při silniční kontrole dne devátého července kolem tříadvacáté hodiny jste řekl, že někoho sledujete. Tak jak je to tedy?“

„Chci právníka.“

Policista se mimoděk ušklíbl.

„Pane Case, my vás ale z ničeho neobviňujeme. Chceme vědět, co se stalo. Kdo vás tak zřídil a kdo zabil pana Daltona Cobba,“ řekla policistka.

„Nemám, co bych dodal.“

„Copak vás nezajímá, kdo vám to udělal? Vy nechcete, abychom ho chytili?“

„Střelce jsem neviděl. Netuším, kdo to byl. Nemám ponětí, proč...“

„To jsou kecy,“ skočil mu do řeči policista. „Co jste v té garáži dělali?“

„Parkovali.“

„Jasně. Jen mi nejdou do hlavy dvě věci. Proč jste se neubytovali oba a co jste v té garáži vyváděli deset hodin?“

„K tomu nemám co říct.“

„Pane Case, to, co nám teď vyprávíte, je, jak vy Američané říkáte, *bullshit*. Vy i váš kolega jste hlášený v hotelu Galaxie! Jenže z ničeho nic se pan Cobb rozhodne, že se přestěhuje o pár kilometrů dál, aniž by se odhlásil. K tomu zaplatí v hotovosti na dvě noci. Divný, ne? Připadáme vám jako blbci?“

Case pokrčil rameny.

„Vlastně těch věcí je víc. Co ty boty? Proč jste je měli dole?“

„Nevím, o čem to mluvíte.“

„Podívejte, už jsem to viděl u nehod. Jenže vás nesrazilo auto. Mělo to důvod, co? Jaký? Šli jste po majiteli černého mercedesu, nemám pravdu? Chtěli jste ho unést? Nebo zabít? Toho? Nebo snad toho? Nebo snad tohohle?“

Policista házel na přikrývku fotografie různých lidí.

Case se na ně skoro ani nepodíval. Jen se mu trochu přizvedl koutek úst.

„Který z nich je Abir Siegel?“

„Jsem obviněn?“

„Zatím ne.“

„Tak se ztraťte.“

Case se rozkuckal.

Policista chtěl něco říct, ale přerušil ho šedesátník v perfektně padnoucím obleku, který právě vešel. Dal těm dvěma svou vizitku.

„Andrew Cornwall, první tajemník z velvyslanectví Spojených států amerických. Zastupuji pana Caseho. Pan Case odpověděl na všechny vaše otázky. Takže vás žádám, abyste ihned odešli.“

„Ještě jsme neskončili,“ řekl policista.

„Bylo proti panu Caseovi vzneseno obvinění?“

Policista zastrčil notes do bundy. Ruce nechal v kapsách.

„Ne.“

„Takže jste skončili. Opustte laskavě pokoj. Jinak budu nucen podniknout kroky, které se vám nebudou líbit. Mluvím srozumitelně?“

„Jistě.“

Policistka naznačila kolegovi, že by měl jít. Položila Cornwallovu vizitku na noční stolek a přidala k ní svou. Odešli bez rozloučení. Cornwall za nimi zavřel, přisunul židli k posteli a posadil se. Podal mu ruku. Case ji zlehka sevřel.

„Posílá mě Heinrich Lambert. Řekl jste jim něco, Casei?“

„Nic.“

„Dobře.“

„Co se mnou bude?“

„Ještě dnes vás převezeme do Švýcarska.“

„Prý se se mnou nesmí hýbat. Je snad šance, že budu chodit.“

„Věci se mají takhle. Když vás před dvěma týdny našli, převezli vás do nejbližší nemocnice. Zde udělali vše pro to, abyste nezemřel. Povedlo se. To ostatní? Špatné. Zdejší doktoři toho moc nezmohou. Nemají znalosti ani potřebné vybavení. Toto je nemocnice pro chudé.“

„Chápu.“

„Pošleme vás do sanatoria.“

„A co moje mícha? Co když se přeruší úplně?“

„Budu upřímný. Stát se to může.“

„A to... To mi říkáte jen tak?“

„Dostanete novou.“

„Copak to jde?“

„Divil byste se, co všechno je možné. Jediné, co neumí spravit, je mozek. Zatím.“

„Chtěl bych zase chodit.“

Cornwall plácl Caseho přes deku po stehně.

Necítil vůbec nic.

„Budete. Pamatujete si, co jste měl s obličejem?“

Přikývl.

„Když nám zdejší úřady daly vědět, přiletěli za vámi lékaři s vybavením. To oni vám tu čelist spravili. Byl jste v kómatu. To oni vás z něj mimochodem dostali. Takže vidíte, byl jste v kómatu, jste týden po operaci, při vědomí, a jste schopný mluvit. Samozřejmě, bude to chtít dodělat. Udělají vám tam tak dobrou plastiku, že to nikdo nepozná. Možná vám obličej vylepší, když budete chtít. S tou páteří to ale není možné. To se musí udělat tam. Je to nesmírně náročná operace, ale také delikátní záležitost. Lambertovi nemají podaný patent. Nikdo se nesmí dozvědět, že se jim podařilo vyrobit a transplantovat umělou míchu. Já to ostatně nevěděl také, a to se s nimi znám velice dobře. Do hodiny vás převezeme.“

Case si oddechl. Pokusil se o úsměv.

„Ok.“

„Tak vidíte,“ opětoval mu úsměv Cornwall.

„Pan Lambert nic nevzkázal?“

„Ne.“

„Dalton?“

Cornwall nahodil soucitný výraz.

Byl strojený.

„Minulý týden měl pohřeb. Je mi to líto.“

Case zavřel oči. Pak ucítil Cornwallovu dlaň na rameni.

„Držte se. Jdu to zařídit.“

* * *

Jen co vyšli z nemocnice, policista vytáhl z kapsy krabičku cigaret.

„Toho jsem se bál,“ zamumlal s cigaretou v ústech, zapálil si a pak pustil na kolegyni obláček dýmu. Máchla si dlaní před nosem.

„Jdi s tím někam! Čeho?“

Natáhl do plic. Pomalu vypustil kouř bokem.

„Z tohotohle bude pomník jako prase.“

„Proč myslíš?“

Vyndal cigaretu z úst. Přilepila se mu na spodní ret. Odtrhnul si ji a zaklel.

„Au, krucinál! Protože ráno na mě starej divně tlačil.“

„Jak divně?“

„No neřekl to sice na plnou hubu, ale ošíval se jak bezdřák ve sprše.“

„Já se z těch tvých přirovnání jednou picnu, Petře.“

„Pochopil jsem, že se na to máme vysrat. Vyslechnout, moc se v tom nešťourat a odložit. Vidělas toho panáka, ne? Tak už je to tady.“

„Myslíš, že ho uklidí?“

„Tím jsem si jistej, Kačko. Pěkně to smrdí. Ten Case rozhodně něco tají. Prolustroval jsem oba. Ani hovno! Interpol, všechny možný databáze. Tak jsem to dal Jendovi, protože má lepší možnosti než my. Ten Case je podezřele čistej. Podařilo se mu vyštrachat číslo sociálního zabezpečení. Tak sjel všechny možný rejstříky, veřejný školy, soukromý školy, sociální sítě. Nic! Zaměstnání? Nic! Divný, ne? Ani ň! Takže mi z toho vychází, že je to podělanej špión. Ten Cobb? Nejspíš to samý. A Siegel? To je snad ještě větší záhada! A jak starej ráno mektal zase ty svý nesmysle, čuju zásah z,“ naznačil palcem vzhůru a vyrobil z kouře kroužek. „Hele Katko, je mi to v

podstatě u prdele. Jestli si tu vyřizují účty výzvědný služby a netahají do toho nás, jejich problém. Povalíme do Stodůlek za Jendou. Řekneme, co se děje, a dáme mu všechno, co máme. Kašleme na to. Souhlas?"

Pokrčila rameny.

Bylo zřejmé, že jí to není po chuti. Jenže byla dost chytrá, aby nešla hlavou proti zdi. Věděla, že to není první ani poslední případ, co jim zametli pod koberec. Navíc Petr to má za pár. Sama nic nezmůže! Jak posledně dopadla? Šoupli ji na půl roku do Velkých Popovic.

Ne, díky!

„Je mi jasné, že je ti to proti srsti, Kačí. Chápu. Jenže mě to sere úplně stejně jako tebe. Tohle je fakt, fakt divný. Koukalas na ty záznamy? Myslím na všechny?"

„Jasně.“

„Nic?"

„Nechtěla jsem s tím začít, protože bych byla asi za blázna.“

„Takže sis všimla?"

Přikývla.

„Řekni mi, jak je do prdele možný, že byl chvilka neviditelný?"

* * *

O pět hodin později přistála proudová cessna s Casem na palubě v Curychu. Několik hodin na to ho personál sanatoria v Lausanne vyzvedl na operační sál.

RODINNÉ POUTO

O čtrnáct dní dříve.

Na letišti u *Forest Glade* přistál kolem poledne X-Jet v barvách *Lambert AeronautiX*.

Přítomnost nízkoorbitálního letadla vzbudil zájem na věži i u pozemního personálu. Přeci jen, nestávalo se často, aby se kosmická technologie objevovala na texaském zapadákově.

Pilot odstavil stroj podle instrukcí letového dispečera u hangáru číslo 2.

Přední dveře štíhlého trupu se skládacími křídly se otevřely a samočinné rozvinovací schody o deseti stupních se rozložily. Jako první po nich seběhl muž v černém obleku s tmavými slunečními brýlemi.

Sestoupil dolů a vyčkával u poslední příčky.

Po něm sešel muž v rozhalené košili s pečlivě ohrnutými rukávy v lokti, džínách a modrých newbalanckách, následován v těsném závěsu dalším mužem v obleku.

Tmavě modrý postarší lincoln, stojící opodál se rozjel směrem k nim. Když zastavil, druhý bodyguard otevřel dveře, a když muž v košili nastoupil, oběhl limuzínu a přisedl si k němu.

Druhý strážce vzal místo vedle řidiče.

Limuzína vyrazila po silnici číslo 11 směrem k *Mexii*, ale na kraji města to vzala po západní *Tyler Street*, odkud pak pokračovala až ke

křižovatce se silnicí 1365, kde odbočila vpravo.

Po deseti minutách jízdy zastavila před budovou s názvem *Lightsee Fruit Farms*. Na parkovací ploše z bílých kamínků stály dva velké pick-upy a odpojený chladicí návěs.

Jako první vystoupili oba muži v oblecích.

Z budovy vyšla postarší žena v triku a džínách. Muž v košili naznačil strážcům, ať zůstanou u vozu a šel jí naproti.

Podali si ruce. Chvilí spolu hovořili.

Žena ukázala na bílý dům přes silnici vzdálený asi 300 yardů. Muž se s ní rozloučil. Cestou zpátky těm dvěma cosi řekl a vydal se sám k domu.

Jednopodlažní dům se skvěl novotou.

Na první pohled typický bungalov, jakých je v okolí tisíce, jen nebyl ze dřeva, nýbrž z plastových prefabrikátů poslední generace. Muž vešel na zápraží a zaklepal na dveře. Na potřetí otevřela žena kolem padesátky.

Středozápadní typ, štíhlá postava s blondátými vlasy stočenými do drdolu.

Možná proto se zdálo, že je o dobrý palec vyšší než on.

Vykřikla překvapením a vrhla se mu kolem krku. Muž ji k sobě pevně přitiskl a dlouze ji objal. Pak ji od sebe jemně odstrčil, ale stále ji držel za paže.

Cosí jí řekl. Díval se jí přitom do očí.

Žena položila dlaň na ústa a zavrtěla hlavou. Chtěla se vymanit ze sevření.

Nepustil ji.

Ženě se podlomila kolena.

Přitiskl ji k sobě.

Pak začala hlasitě a srdceryvně naříkat.

Muž se ji snažil ukonejšit. Tiskl ji k sobě a hladil ji zezadu po vlasech. Trvalo to asi čtvrt hodiny. Potom šli dovnitř.

Muž ji přitom musel podpírat.

* * *

„Můžu ti něco nabídnout, Henry? Nemáš hlad?“

„Vlažnou vodu, Loreen. Děkuji.“

„S citrónem?“

„Ano, prosím.“

„Vydrž, mám tady jen chlazenou.“

Odešla.

Vrátila se s balenou vodou. Z košíku na kuchyňské lince plné ovoce vzala citrón, rozřízla ho vejpůl a vymáčkala obě poloviny do sklenice. Zalila to vodou.

Podala mu ji.

„Nejlepší v Texasu.“

„Zapomínáš, kdo je tvůj hlavní odběratel,“ pousmál se smutně a

napil se.

„Promiň. Vůbec nevím, co říkám. Řekneš mi, jak se to stalo?”

S odpovědí váhal.

„Řekni mi pravdu, Henry.”

„Jestli ti to aspoň trochu pomůže, jsem si jistý, že netrpěl. Zásah do hlavy.”

Muž zavřel oči.

Žena k němu přistoupila a pohladila ho po tváři. Pak se jí zkrivil bolestí obličej.

Zase se rozplakala.

Muž ji chytil oběma rukama za boky a jemně ji k sobě přitiskl. Chvilí tak zůstali. Ona se pak odtáhla. Došla ke stolu pro ubrousky, vytáhla jeden ze stojanu a vysmrkala se.

Pak si otřela oči.

„Jak?”

Muž je otevřel. Leskly se mu.

„Vražda.”

„Bože můj!”

Ztratila rovnováhu, ale muž vyskočil a zachytil ji.

Pomohl jí si sednout. Zase se rozplakala. Muž se natáhl pro ubrousek, osušil si oči, a pak se opřel zády o kuchyňskou linku. Mlčky ji pozoroval. Zvedla k němu zrak.

Uvědomil si, že je nalíčená.

Tak si ji pamatoval. Za všech okolností upravenou. Vůbec si nepamatoval, že by ji viděl bez typicky decentního make-upu. I přes nastupující vrásky a kruhy pod rozmazanýma očima byla krásná. Místo úsměvu, který dokázal během chvíle ukončit hádku, se jí ve tváři zrcadlila bolest.

„Proč?“

„Poslal jsem ho na nebezpečnou misi. Je to moje vina, Lorry.“

„Jak jsi jen mohl, Henry? Proč jsi nechal mého syna vystavit nebezpečí?“

Mírně zaklonil hlavu, přejel si prsty přes víčka a nadechl se.

„Byl to přece i můj syn!“

Zpřímá se na něj podívala. V očích se objevil záblesk zloby.

„Říkal jsi, že na něj dáš pozor! Vždyť víš, že jsem byla proti!“

„Je mi to moc líto.“

„To mi ho ale nevrátí!“ vykřikla a zvedla se ze židle.

Nakročila k němu a mimoděk zaťala pěsti. Pak se jí zase zamotala hlava, a tak se rychle posadila. Schovala hlavu do dlaní. Muž k ní přistoupil. Chtěl ji obejmout, ale ona ho vztekle odstrčila.

„Jak jsi jen mohl, Henry!? Jak jsi sakra jen mohl?“

Poslední věta se téměř utopila v přívalu bolesti a zoufalství.

„Je mi to moc líto. Kdybych mohl nějak...“

„Jdi pryč! Nech mě!“

Její bolest se měnila ve vztek.

„Vypadni!“

Dala lokty na stůl a dlaněmi si podepřela hlavu za čelo. Vyšívavý ubrus skrápěly černé slzy. Napřáhl k ní ruku, ale v polovině ji stáhl.

„Zítřka se ozvu. Musíme se domluvit na obřadu.“

„Jdi k čertu, Heinrichu Lamberte! Táhni třeba do pekel!“

Odešel, aniž by za sebou zavřel.

* * *

O hodinu později se X-Jet odlepil z ranveje.

Ve třinácti kilometrech pilot změnil konfiguraci křídel a nahodil stratosférický motor. Letoun postupně nabíral vertikální rychlost, dokud se ukazatel rychlosti nezastavil na hodnotě 9 544 kilometrů v hodině.

Letoun se srovnal do horizontální polohy. Z výšky 40 kilometrů vypadala Země úchvatně.

Strážci i Heinrich Lambert si sundali přilby.

Vždy si myslel, že ho pohled z orbity nemůže omrzet. Chvilí se zamyšleně díval z okna na modrobílou planetu. Pak vytáhl z příhrádky před sebou satelitní telefon. Pustil ho do prostoru a začal si ním pohazovat zleva doprava.

Díval se, jak se ve stavu beztíže stáčí na všechny strany a přitom vzpomínal na dobu, kdy Loreen potkal.

Byla o pět let mladší. Vysoká, krásné lícni kosti a vlasy až na lopatky. K tomu ty její dlouhé nohy. Úplně ho rozsekaly. Nebyla to jen fyzická krása, co ho na ní přitahovalo. Byla inteligentní, vtipná, okouzující, a on zrovna procházel vážnou manželskou krizí.

Nemohla za to kupodivu jeho dřívější bouřlivá povaha.

Výrazný podíl na tom, proč si se ženou přestali rozumět, měl jeho tehdejší projekt. Doslova jím žil.

Konečně to vypadalo, že se blíží ke zdárnému konci!

Čas neustálého testování, ladění a nepředstavitelného stresu. Trávil v laboratoři osmnáct i dvacet hodin. Šest dní v týdnu. Často spal v práci, jelikož cesta domů trvala přes hodinu. Pak si konečně mohli oddechnout. Ten zatracený počítač fungoval!

Souběžně s ním se vyvíjel operační systém, který se podařilo dokončit o pár let později.

Quantum měli na starost Jayesh Kulkarni a Ilai Shain, jeho tehdejší společníci a spoluzakladatelé první společnosti. Když projekt prvního kvantového počítače skončil, mohl se zase naplno věnovat byznysu. Hodil se pro něj víc, protože rozuměl obchodu. Oni byli zase géniové jedniček a nul.

Bylo co oslavovat.

S Loreen se seznámil na firemním večírku. Románek mu brzy přerostl přes hlavu. Dlouho si odmítal přiznat, že s ní má vztah.

Myšleno z pozice ženatého.

Ze začátku ji bral jako rozptýlení, protože i když mu to v manželství

neklapalo, neplánoval ženu opustit.

Anite mu na ni pochopitelně přišla.

Rozvod byl na spadnutí.

Pak si uvědomil, že je to poslední, co by se mu hodilo do krámu. Zásadně by to ovlivnilo všechny jeho plány.

Bylo to prosté. Neměl předmanželskou smlouvu. Anite by připadla polovina. V té době neměl tolik, aby nad tím mohl mávnout rukou. Tak se to rozhodl s Loreen skončit. Jenže co čert nechtěl.

Přišla do jiného stavu.

Potrat odmítla. Tak udělal dohodu. Dostane štědré odstupné a ona mu zmizí ze života.

Odstěhovala se domů, do Texasu.

Pochopitelně se snažil tutlat, že má nemanželské dítě. V očích veřejnosti byl už známý jako úspěšný podnikatel. Vizionář tisíciletí. Tak to o něm psali ve *Forbesu*. Ne jako dnes, kdy ho média jen pronásledují.

Ten rok ho magazín *Time* zvolil mužem roku.

Vzorný manžel a milující otec. Marcelliusovi, jeho synovi, byly čtyři. Následné vláčení bulvárem by nepochybně ovlivnilo ceny akcií. I když ve firmě slavili úspěch, skutečnost byla taková, že následujících pět let se sotva drželi nad vodou. Už ani nepočítal, kolikrát málem vyhlásili bankrot.

O tom, co všechno má vliv na cenu, se ostatně přesvědčil sám.

Stačilo pár neuvážených příspěvků na sociálních sítích, které zjevně nikdo nepochopil. Cena akcií letěla dramaticky dolů. Po jednom takovém neuváženém tweetu spadly o třicet procent! Stálo ho to místo ve vedení. Vývoj superpočítače a operačního systému polykal statisíce až miliony dolarů denně, a tak ho museli na chvíli uklidit, protože rezervy začaly docházet. Místo odlivu financí potřebovali naopak nějaké přilít.

Na maléry nebyl zkrátka prostor.

To bychom neustáli.

Nešlo to jinak.

Roky plynuly a on dělal, že Dalton neexistuje.

Pět let po jeho narození měla Anite vážnou automobilovou nehodu. Její smrt oplakal.

Poslední dva roky jim to totiž zase klapalo.

Možná to bylo věkem, ale když mu padesátka zaklepala na ramena, ohlédl se a začal bilancovat. Cítil jistou zodpovědnost za Daltona. Od smrti manželky zůstal dobrovolně sám a snažil se být, v rámci možností, dobrým otcem zákonnému synovi. Jednu dobu uvažoval, jestli přece jen nemá zkusit navázat na minulost a dát to s Loreen dohromady.

Doneslo se mu, že také nikoho nemá.

Žádný z jejích vztahů nevydržel. Veškerý svůj čas a energii věnovala rodinné farmě a Daltonovi.

Než se rozhoupal k činu, nastaly problémy. Po smrti společníků, jeho opravdových přátel, musel převzít kontrolu nad společností.

To se povedlo.

Zakládal nové a kupoval nadějně. Hlavně start-upy. K tomu musel přestěhovat většinu aktivit do Evropy. Čím výš stoupal, tím více se však musel řídit psanými i nepsanými pravidly jistých uskupení, do kterých byl automaticky přizván.

Členství nešlo odmítnout. Musel učinit několik těžkých rozhodnutí.

Jedno z nich mělo za následek, že udělal všechno pro to, aby se o Daltonovi nikdo nedozvěděl. Spojení s ním by ho mohlo ohrožit. Ačkoli v hloubi srdce pohrdal politiky, sblížil se se Scottym O'Driscollem. Od začátku finančně podporoval jeho kampaně, protože jeho politické aktivity mu přišly sympatické a dávající smysl.

Když z politiky odešel, nabídl mu místo generálního ředitele bezpečnosti. Tenkrát ho napadlo, že by na Daltona mohl dohlížet skrz Caseho.

A teď je mrtvý.

Něco si uvědomil. Přestal si hrát s telefonem a vytákal číslo.

„Ahoj Dave, tady Henry.“

„....?“

„Potřeboval bych, abys všeho nechal, a jel se mi postarat o přítele.“

„....?“

„Do Prahy.“

„....?“

„Dobrý nápad.“

„....?“

„Ezekiel Case. Má mnohočetná střelná poranění. Je v kómatu, stabilizovaný s podezřením na přerušenou míchu. Deformace

spodní čelisti, závažná perforace jazyka a znetvořený obličej. Je zázrak, že přežil. Všechno je ve zprávě, kterou ti hned pošlu, jen co přistaneme. Dej mi ho, prosím tě, dohromady. Vezmi s sebou každou schopnou ruku. I kdyby ta ruka měla vyndat ruce z pacienta. Slib třeba modré z nebe."

"...?"

"To nechám na tobě."

"..."

"Díky, Dave. Máš to u mě."

DĚLÁM TO S KAŽDÝM

Čtyři měsíce od nástupu do výcviku.

Výcvik se přehoupl za polovinu, do konce zbývaly necelé dva měsíce a Derekova skupina se k lektorově i Kasimově překvapení ukázala jako velice schopná. Nejvíc ze všech exceloval právě Derek.

Planche byl jeho schopnostmi unešený.

Začal mu dávat extra hodiny. Trávili spolu hodně času, a to jak v kyberprostoru, tak i mimo něj. Dalo by se říct, že se z nich stali přátelé. Minimálně k sobě měli blíž než Derek ke svým kolegům.

„Co jsi vlastně dělal předtím?“ zeptal se Planche nad sklenicí piva v potměnělé jídelně.

Bylo po večeři.

Derek si užíval jedno z privilegií. I kvůli tomu ho ostatní moc nemuseli. Bylo mu to fuk.

„Hlídal jsem úklidové roboty.“

„To vím, je to v tvém profilu. Myslím v životě.“

„Nic moc. Co jsem se vrátil z vězení, šlo to se mnou jen z kopce. Chvilí to vypadalo, že jsem v pohodě a budu normálně žít, jenže pak se vždycky něco podělalo.“

„Jak si se k tomuhle vůbec dostal?“

V krátkosti mu to pověděl.

Snažil se být stručný, hodně z toho vynechal, ale o Konrádovi mu řekl. Nemohl si nevšimnout, že na Plancheho jeho životní příběh

zapůsobil.

„To mě mrzí.“

„Nemusí, Chrisi. Podělal jsem si to sám. Dobře mi tak.“

„Jak to?“

„Měl jsem trochu víc přemýšlet. Nechat věci plynout, zatnout se a vydržet. Za dva roky bych byl z největšího srabu venku. Jenže jsem udělal něco, co snad ani nechtěj vědět. Kvůli mně...“

Dlouze si loknul.

Pivo mělo skoro stejně hustou pěnu jako to plzeňské, po kterém se tak uzemnili s Yvem. V duchu se pousmál, když si na to vzpomněl. Musel přiznat, že mu ty jeho průpovídky docela chybí.

„Po mně se ti už nestýská, Dereku?“

Skoro tři měsíce měl od něj klid.

Doufal, že konečně a nadobro zmizel.

Takže zase.

Fucking beautiful.

Znechuceně odložil sklenici.

„Proč si přišel? Co chceš?“

„Nic nechci. Jen mě mrzí, že si na mě tak rychle zapomněl.“

„To není pravda!“

„Když myslíš.“

„Proč se s tebou vůbec hádám!? Ty nejsi Konrád! Konrád je mrtvý!“

„Ano, jsem.“

„Jdi do hajzlu!“

„Copak? Nechutná?“

„Ale jo, jde to.“

„Tak proč se tváříš, jako bys právě spolkl žábu?“

Derek se ušklíbl. Podíval se na Plancheho.

„Slyším hlasy. Tedy hlas. Je to jeden a ten samý. I když se někdy tváří, že je někdo jiný.“

„Tak hlasy, nebo hlas?“

„Hlas. Jednotné číslo. Vždycky je jen jeden.“

„Kdy? Teď?“

„Jo.“

„Zajímavé.“

Planche se napil.

Derek si také trochu loknul. Vypadal, že mu přestává být do řeči.

„Co ti říká?“

„Teď nic. Poslal jsem ho háje.“

„Slyšíš ho často?“

„Někdy. Dlouho byl klid. Jenže teď je zpátky.“

„Tušíš, co to spustilo?“

Pokrčil rameny, dopil zbytek a odložil sklenici.

„Možná vzpomínka. Na někoho. Tenhle pro změnu tvrdí, že je... Že se jmenuje Konrád.“

„Trápí tě jeho smrt?“

„Samozřejmě! Co je to za otázku? Jasně že ano! Proč by neměla?“

„Dáš si ještě jedno?“

„Sem s ním.“

Planche ukázal na znuděnou servírku. Opírala se o barový pult.

Významně se podívala na hodinky.

„Přineste nám poslední, prosím. Pak klidně jděte. My tu za sebou zavřeme. Děkuji!”

Natočila dvě, zatáhla žaluzie a zhasla.

Pak odešla.

Žlutozelené světlo vycházející z akvária zabránilo, aby se jídelna neponořila do úplné tmy. Přitukli si.

„V tvých záznamech je zmínka, že jsi schizofrenik.”

„No to teda nejsem!”

„Promiň, špatně jsem se vyjádřil. Že trpíš lehkou formou schizofrenie.”

„Můžu ty záznamy vidět?”

„Není to zvykem, ale proč ne. Nic moc v nich ale nenajdeš.”

„Tak na co je máš?”

„Vlastně k ničemu, ale musíme o studentech něco vědět. Než je doporučíme klientům.”

„Aha. Co jsou zač? Ti klienti.”

„Tak, různí.”

„Můžeš to prosím trochu víc rozvést?”

„Já o nich zase tolik nevím.”

„Chrisi, podívej se na mě. Mám tady na čele snad nakreslenou...”

Zarazil se.

„Hele, když už jsi to nakousnul, proč mě pořád napínáš a nevybalíš to rovnou? O co tady vlastně jde? Ne, že bych nad tím nepřemýšlel. K čemu nás to cvičíš? Žádný kecy, prosím.”

„Vážně to chceš vědět?”

„No jasně, že chci!”

„Většina studentů si myslí, že budou nastavovat krk za bohaté lidi, co utrácení čas v kyberprostoru, kde mohou povolit uzdu svým zvráceným představám. Nemám pravdu?“

„Jo. A pokud možno nenatáhnout bačkory.“

„Víš proč se v kyberprostoru umírá?“

„Slyšel jsem různé teorie. Ty to víš?“

„Ne. Ale také mám teorii.“

„Jakou?“

„Někdo to dělá záměrně.“

„Kdo?“

„To nevím.“

„Proč?“

„To zatím nevím.“

Derek pozvedl sklenici k ústům.

„Trochu chabé na odborníka tvého formátu, nemyslíš?“

„Netvrdím, že ta teorie nemá slabá místa.“

Zasmál se.

„Ok. Vrať se k těm klientům.“

„Odhaduji, že jsou to politici, vysocí manažeři, umělci. Vesměs vážení občané. Teď se jen domýšlím. Pochopitelně neznám jejich pravou identitu. Složení bude ale pestré. Všechny spojuje jedna věc. Jsou velmi bohatí. Někteří velice, velice bohatí. Z toho, co mi postupem času dochází, dodáváme vás hlavně na Blízký východ.“

„Cože? Dodáváte? To je jako nějaký nový eufemismus pro... Blízký východ? Co?“

„Kdo si myslíš, že tohle celé platí?“

„Máte z nás provizi, nebo ne?“

Planche se zavrtěl na židli a napil se.

„To ano, jistě. Jenže všechno tohle vybavení, prostory a krytí, nezajišťujeme my. Ano, provize je náš plat. Jenže já to nedělám pro peníze, mám jich dost. Víc než potřebuji. Dělán to kvůli vědě.“

„Zajímavé,“ napodobil ho Derek a ušklíbl se.

„Tak co tě zase žere, Dereku?“

„Nic mě nežere. Jen mi to vrtá hlavou.“

„Co?“

„Neuraz se, prosím. Vykládáš mi toho dost, a je mi jasné, že to normálně neděláš. Otázka je, proč to děláš?“

„Máš pravdu. Ty jsi první.“

„Čím jsem si to zasloužil?“

„Jsi jiný. Líbíš se mi.“

„Brzdi, kamaráde, brzdi.“

Planche se rozchechtal.

„No tak to si pochopil úplně špatně.“

„To jsem rád.“

„Ne, vážně. Nejsou to jen tvé schopnosti. Jsi osobnost. A teď se neuraz, nemám si s kým povídat. S někým tak inteligentním, jako jsi ty.“

„Osobnost? Inteligentní? Já? Možná bys to už neměl dopíjet,“ uchechtl se Derek.

„Nepodceňuj se. To je tvoje největší slabina.“

„Podívej Chri... Ty jo, já jsem se snad máznul po dvou pivech! No, hele. Asi takhle. Já vím, že mi dáváš nejlepší rady a fakt jsi mě hodně naučil, jsi fajn chlap, ale taky vím, že nejsi opravdový přítel. Takže se ptám, proč? Proč to děláš? Zatím si mě nepřesvědčil.“

„Líbí se mi, jak přemýšlíš. Tímhle kurzem prošla spousta lidí. Všichni jsou jeden jako druhý. Ve své podstatě hloupí. Jdou za vidinou rychle vydělaných peněz nebo za dobrodružstvím, o kterém mají zkreslené představy. Spojuje je jedno. Nemají cíl. Víš jaký je největší zločin, který sami sobě provádíme?“

„Ne.“

„Uléhat beze snů a probouzet se bez účelu s vědomím, že další den bude jako ten předchozí. Oni bývají znudění životem, což je k jejich průměrnému věku směšné. Také často před něčím utíkají.”

„Tak to tě musím zklamat. Nemám cíl a jsem na útěku.”

„Ale máš. Chceš mít domov. Rád bys zpátky Veroniku.”

Derek se přestal usmívat.

„Jak tohle víš? Nikdy jsem ti to neřekl!”

„Ale ano, řekl.”

„Tak to bych si snad musel pamatovat, ne?”

„Vedli jsme spolu před pár měsíci dlouhý rozhovor. Tam,” naznačil bradou.

„Nic takovýho si nepamatuju!”

„Názorná ukázka selektivního mazání vzpomínek.”

Derek se zamračil.

„To jsem ti asi nevykvákal dobrovolně, že jo?”

„Ne. Dostal jsem tě do určitého stavu vědomí. Použil jsem na tebe vlny se vzorem, co má podobný účinek jako sérum pravdy. Dělán to tak s každým. Musím. Není to jen kvůli výzkumu. Omlouvám se, jestli se tě to dotklo.”

„To si sakra piš, že se mě to dotklo!”

Znechuceně dopil zbytek.

„Nezlob se, prosím. Chci tě o něco poprosit, ale zítra ti to zase vymažu.”

„Potom ale nechápu, jaký to má smysl? A hlavně, proč bych si to měl nechat líbit?”

„Protože je to i ve tvém vlastním zájmu, Dereku.”

„Tak proč tohle divadlo, když už jsem ti stejně všechno vyžvanil?”

„Chtěl jsem mít jistotu. Že jsi ten, za koho tě mám.“

Zamyslel se.

„Dobře. Poslouchám.“

SLOŽKA

Caseho pokoj nepřipomínal sanatorium ani hotel. Byl moderně zařízený. Přesto v něm bylo cosi domáckého.

„Tak jak to jde?“ optal se ho padesátník v dlouhém bílém plášti.

„Dobře. Vlastně skvěle.“

„Jak vám jde běh, pane Casei?“

„Na pásu zvládám dvě a půl míle za 31 minut,“ pochlubil se.

Spokojeně se přitom usmál.

„To je skvělé! Jean se mi zmínil.“

„Je mi velmi nápomocný. Ještě jednou díky. Díky vám všem.“

„Bylo nám potěšením. Zvlášť když jste tak vzorný pacient.“

„Neberte to špatně, pane doktore. Nemůžu se dočkat, až odsud vypadnu.“

„Naprosto vám rozumím. Už vám někdo řekl, kdy si vás odvezou?“

„Ještě ne.“

„Jsem si jistý, že nejpозději do konce týdne se to dozvíte. Pobyt vám končí posledního.“

„Uteklo to jako voda.“

„Ještě vás bude čekat půlrok domácí rehabilitace. Neočekávám žádné komplikace. Odhaduji, že za rok si na to ani nevzpomenete.“

Case se smutně pousmál a pak se zachmuřil.

„Nezapomenu na to do konce života.“

„Ano, jistě. Ještě jednou se na to s dovolením podívám.“

Přistoupil k němu blíž a dvěma prsty Caseovi přizvedl tvář za bradu.

„Jste skoro bez jizev. Hojí se velmi pěkně,” řekl uznale. „David, tedy kolega Fisher, odvedl skvělou práci. Když si vzpomenu, jak se celebrity stále hyzdí botoxem,” ušklíbl se. „Jste svobodný, pane Casei?”

„Rozvedený.”

„No, tak teď s tím obličejem hlavně opatrně. Jelikož naše procedura je utajená, budete muset tvrdit, že jste mnohem mladší,” uchechtl se.

„Mám přítelkyni.”

„Stejně starou? Ach, promiňte. Jistě víte, jak to myslím.”

„Je o šestnáct let mladší.”

„Vida, vida! Tak teď budete vedle ní vypadat jako vrstevník,” zažertoval.

„Snad se jí budu líbit.”

„Ona vás ještě neviděla?”

„Ne.”

„Ach tak.”

„Pracovní povinnosti.”

„Tak ji ode mě pozdravujte,” usmál se mile.

V kapse pláště mu něco zavibrovalo.

Sáhl do ní, vyndal mobil a přijal hovor. Omluvně se na Caseho podíval a pološeptem dodal: „Uvidíme se později.”

Pak se otočil a vykráčel ven dlouhými kroky.

Caseho čekal videocall s Mirel.

Přemýšlel, jestli se nemá převléknout do obleku, nebo aspoň do košile. Nebyl si jistý, jak bude na jeho novou podobu reagovat. Tak nějak předpokládal, že bude nadšená, nicméně cítil jistou nervozitu, protože mu vždycky tvrdila, že všechny jeho vrásky, dokonce i to břicho zbožňuje. Připadal ji mužný. Seriózní, přitom strašně sexy. I když předtím vypadal minimálně – nebo aspoň podle okolí, o deset

let mladší, přece jen, teď by mu hádali sotva čtyřicet.

Od událostí v Praze shodil patnáct kilo.

K poslednímu listopadu to budou čtyři měsíce a pět dní, co ho tu začali dávat dohromady. Před dvěma měsíci začal usilovně cvičit. Den co den, dvakrát tři hodiny. Dokonce nabral trochu svalů.

Za normálních okolností by byl se sebou spokojený.

Caseovi bylo jasné, že jen na tu plastiku by mu nestačily všechny úspory. Nemluvě o tom, že zase chodí! Pokaždé, když si na to vzpomněl, zalil ho smíšený pocit. Neskonalý vděk k panu Lambertovi, že se o něj postaral a nenechal ho shnít někde v domově pro veterány, prosolený bolestí a lítostí, že už nikdy neuslyší Daltonovo remcání, a okořeněný hlubokou nenávistí k Siegelovi. Přísahal, že se pomstí za Daltona i za sebe. I kdyby ho měl pronásledovat do konce života. Ze skříně vytáhl oblek a převlékl se z teplákové soupravy do kalhot a košile.

Volala přesně načas.

Case nechal kameru vypnutou.

„Miláčku?“

Už skoro zapomněl, jak zní její hlas.

„Nemám obraz.“

„Já vím, láska.“

„Děje se něco?“

„Musím tě na něco připravit.“

„Zapni ji, Ezi. Jizev se nebojím. I kdyby to bylo tak strašné, pořád tě budu milovat.“

„Tak dobře.“

Case se dotkl ikony na malém proužku kontextového displeje nad klávesnicí. Dioda nad obrazovkou zezelenala.

Nešlo si nevšimnout jejího překvapení. Dala si ruku před ústa, ale jako by si to hned uvědomila, a dala ji rychle dolů.

„Kieli? Jsi to... Jsi to vážně ty?“

Case se téměř provinile usmál.

„Jsem to já.“

„Spíš tvoje mladší kopie. Kdybych nepoznala tvůj hlas..., i když..., nevím jestli je to tím přenosem, ale zníš nějak jinak. Máš ho nepatrně hlubší.“

„Přišel jsem o čelist. Schytl to i hrtan. Tihle doktoři dokážu zázraky, nevěřila bys...“

„Kieli, láska.“

Schovala hlavu do dlaní a rozplakala se.

„Mirel, prosím, neplač.“

Přiložila dva prsty na oči, jako by chtěla zatlačit slzy.

„Sakra, nemám kapesník,“ usmála se omluvně.

Řasenka se jí trochu rozmazala.

„No, hezký. Teď určitě vypadám jako to chlupatý zvíře, tam od vás.“

„Jaké máš na mysli?“

„Nemůžu si vzpomenout. Kieli, já se o tebe tak strašně bála!“

Case se pokusil o povzbudivý úsměv, ale vyšel z toho spíš škleb.

„Auvajs.“

„Copak? Bolí to?“

„Ještě se nemůžu pořádně smát. Mimochodem, asi jsi měla na mysli mývala.“

Casemu se při té představě chtělo smát, což ale vyvolalo bolestivou reakci, takže se střídavě chechtal a do toho sykal bolestí. Mirel se při pohledu na něj objevil ve tváři úsměv, a když Case udělal grimasu, že vypadal jako komiksový Joker, vyprskla smíchy. U nosu se jí udělala bublina. To bylo dobré znamení. Její smích neměl však daleko k přechodu do pláče.

„Už přestaň, lásko.“

„Dobře.“

„Musím ti ale něco vyčíst, a chci to udělat hned, a taky se k tomu nechci nikdy vrátet.“

„Dobře, Miriam.“

Tak ji oslovoval, jen když přišla řada na vážné věci.

„Mrzí mě, že jsi mi nedovolil, abych za tebou hned jela.“

Case se přestal šklebit.

„Nechtěl jsem, abys mě takhle viděla. Nechtěl jsem, abys ses trápila. Nechtěl jsem, abys myslela na to, že už třeba nebudu nikdy chodit. Nechtěl jsem, abys viděla, jakou ze mě to zranění udělalo zrůdu. Miriam, tohle bych nikdy nedopustil.“

„Co bys nedopustil?“

„Abys byla postavená před volbu.“

„Jako volbu? O čem to mluvíš?“

„Aby ses se mnou musela rozejít.“

„Já bych se s tebou přece nerozešla! Co to plácáš, proboha?“

„Já vím. Víím, že bys to neudělala. Jenže já bych ti nedokázal kazit

život."

„Ezekieli, ty bereš nějaké léky?"

Case se ošil.

„Ne, neberu."

„Tak o čem to tu sakra mluviš? Co bys jako udělal?"

„Ukončil bych to."

„Rozešel by ses ty se mnou?"

„To jsem zrovna nemyslel."

Podívala se na něj, jako by právě spadl z Měsíce. V očích se jí mihl záblesk.

„Už mi nikdy takové věci neříkej!"

„Nebudu. Moje stanovisko k tomu ale znáš."

Chvilku mlčeli. Ani jeden nevěděl, jak navázat hovor. První se osmělila Mirel.

„Možná máme stopu."

„Máme? Kdo? Jakou?"

„My."

„O čem se bavíme?"

„O člověku, co ti to udělal."

„Tobě..., tedy vám, o mně a o Daltonovi někdo řekl? Bavíme se skutečně o tom samém?"

„Proboha! My mluvíme jako na konspirační schůzce. Abir Siegel."

„Jak vy o něm víte?"

„Zapomínáš, pro koho dělám, Kieli?"

„Mohlo mě to napadnout. Co o něm víš? Víte?"

„Kromě toho, že je to pěkný parchant?"

„Ano."

„Po tom, co se přidal k Palestincům, se přesunul ze seznamu kriminálníků

na politicky exponovanou osobu, takže jsme si na něj víc posvítili. Předtím to byly víceméně drobnosti, tedy z našeho pohledu, ale když začal rabovat sklady IDF, začali jsme ho brát vážně. Tomuhle člověku se podařily věci, nad kterými bychom si museli dlouze lámat hlavu. Má mocného spojence. Zatím nevíme koho. Nejsme si jistí ani jeho podobou nebo minulostí. Víme pouze jistě, že byl před pár lety na plastice a dnes vypadá jinak."

Case se nadutě pousmál.

„Vím přesně, jak vypadá. Viděl jsem ho na vlastní oči. Dokonce mám jeho fotky v počítači. Jenže ten mi zabavili v Praze a nemají se k vrácení. Sice se do něj nedostanou, ale já také ne, takže ho nemůžu vymazat na dálku a zničit, protože se ani jednou nepřipojil."

„To můžu zařídít. Dostaneme se k němu."

„Ne, Mirel. Jestli se k němu dostanete, tak mi ho musíš hned vrátit."

„To ti nezaručím."

„Jinak ho neodoblokuji."

„To má znamenat jako co?"

„Mám pádné důvody. Za prvé, nepatří mi. Firemní tajemství. No a za druhé..., jak to jen říct. Pamatuješ na naši poslední dovolenou?"

Trvalo jí dvě vteřiny, než jí to docvaklo.

„Bože můj, Ezeieli! Ty jsi ale pitomec!"

„Na druhou stranu, ty tam vypadáš jako modelka, kdežto já jako vypasený vepřek."

„Nikdy bych nevěřila, že uděláš takovouhle blbost! Kolik ti je? Služební počítač? To to nestačilo nechat v telefonu?"

„Kde jinde by měly být naše krásné vzpomínky v bezpečí?"

Poznal, že je naštvaná, ale také, že to s tím zlobením nebude tak horké.

„K tomu nemám co dodat. Je ti jasné, že jestli se k nim dostanu, smažu je?"

„Nevadí. Uděláme si nové. Vypadám mnohem lépe. Všude,“ zamrkal spiklenecky, vyhrnul si košili, a poplácal se po téměř plochém břiše.

Mirel se ušklíbla.

„Máš štěstí, že tě tak miluji.“

„Já vím, lásko. Taky tě miluji. Moc.“

„Stejně se mi to nelíbí.“

„Co?“

„Jak vypadáš.“

„Nechápu.“

„Za chvíli budeš vypadat mladší než já.“

„Pro mě budeš pořád ta nejkrásnější.“

Potom mluvili o společných plánech další dvě hodiny.

* * *

Následující den těsně po obědě měl video hovor z neznámého čísla.

„Dobré poledne, Ezekieli.“

„Pane Lamberte?“

„Heinrichu, prosím.“

„Rád vás vidím, p... Heinrichu.“

„Já také. Chci se vám nejprve omluvit.“

„Za co, pane? Heinrichu.“

„Že jsem vás nenavštívil ani nezavolal.“

„To je v pořádku, p...“

„Ne, není.“

„Postaral jste se dost. To vám nikdy nedokážu dostatečně splatit.“

„To už jste udělal dávno, Ezi. To já jsem vaším dlužníkem.“

„Pane?“

„Měl jsem alespoň tušit, kdo ten Siegel je. Měl jsem po něm jít přes Alfu.“

Použít hrubou sílu bez ohledu na vedlejší škody. Ten člověk je evidentně nad vaše síly. To říkám při vším respektu, který k vám chovám."

"Nikdo z nás to nemohl vědět. Zřejmě má mocného spojení."

"Proč si to myslíte?"

Pověděl mu, co věděl od Mirel.

Když se zeptal, od koho to všechno ví, řekl mu to. I o tom zabaveném počítači. Heinrich Lambert pozorně naslouchal. Case si přitom povšiml, že nějak zestárl. Měl bezchybnou pleť, ale výraz tváře prozrazoval víc. Možná mu i nějaké roky přidal.

"Ezi, ten počítač se nesmí dostat do rukou Mossadu."

"Smím se zeptat proč, p...?"

"Mám takovou zkušenost, Ezi. Jakmile se do toho nas...,"

Heinrich Lambert si přejel prsty přes víčka podobně, jako to dělával on sám, když bývá unavený.

"Omlouvám se. Jakmile se do toho, vlastně do čehokoliv namontují Izraelci, vždy to zavání pořádným průšvihem. Tou svou drzostí a neomaleností, kterou ve své aroganci a nadutosti považují za nedostatek strachu, jsou horší než CIA. Izraelci jsou mazaní a věřte, že si budou chtít přisadit. Nesmějí Siegela dostat. Nevíme, co všechno o těch čípech ví. Nemůžeme to riskovat."

"Co by o nich neměli vědět?"

Heinrich Lambert se nadechl a pak se Casemu podíval do očí. Obraz byl ostrý jako břitva.

"Považujete se za mého přítele, Ezi?"

Přivedl ho do rozpaků.

„Nikdy jsem o tom takto neuvažoval, pane. Já..., víte, že jsem vám plně oddán.“

„Vím. Otázka zněla jinak. Považujete se za mého přítele?“

„Rád bych jím byl, pane. Heinrichu.“

„Dobře. I já bych byl rád vaším přítelem. Ezi?“

„Ano?“

„Tyto konkrétní optronické čipy znamenají zásadní průlom. Mohou změnit svět. Obávám se, že v nesprávných rukou jinak, než bychom si my dva přáli. Zvláště pak Izraelci se k nim nesmí dostat. Oni se nesmí dostat do rukou ani Arabům. Sice uzavřeli smír a navenek vzájemně spolupracují, ale věřte mi, navzdory všem těm oslavným článkům v médiích o vzájemném respektu a spolupráci, jakmile se jedni nebo druhí dostanou k téhle technologii, půjdou si po krku. Víte, za tohle by mě už asi ukřižovali, co vám řeknu. Oni... Jeden jako druhý to mají v sobě. Izraelci sice po všech těch letech umožnili vznik Palestinského státu, ale jen se zaťatými zuby. Uvnitř Knesetu existují dvě silné frakce. Jedna si přeje zadupat samostatnou Palestinu a druhá zase zpochybňuje právo na existenci Izraele. Nikdy jsem to nepochopil. Palestinci nařikají, že je Izrael utiskuje ekonomicky, a že je má v hrsti. Pravda je taková, že po letech podpory ze strany arabských států a Evropské unie nejsou Palestinci schopni myslet ekonomicky, protože je to nikdy nikdo nenaučil. Znají pouze korupci a natažené ruce. Nikdo se to neodvážil říct nahlas. Všichni politici, bankéři a byznysmeni si kryjí varlata, mají plná ústa podpory ekonomiky, ale ve skutečnosti jim ten prohnitý systém, který se zrodil po Šestidenní válce, naprosto vyhovuje. A je to tu zase. Opět určitá skupina lidí bohatne na úkor a neštěstí druhých. Do toho stojí Židé opodál a tiše se smějí, protože čekají na okamžik, až budou moct říct, my vám to říkali! Místo toho, aby jednali fěr. Ne že by obyčejní lidé v Izraeli nebo Palestině nechťeli po všech těch letech žít v míru. V Gaze je konečně klid. Na izraelském území také. Už žádné nálety podomácku vyrobených raket, už žádná zničená úroda horkovzdušnými balóny. Palestincům zase na oplátku Izraelci neboří domy. Až na občasné excesy je v oblasti mír a klid. Jenže uvnitř jinak vyspělého demokratického státu operuje banda ortodoxních bezmozků, a protože se Izrael neřídí ústavou, ale pravidly vycházejícími z Bible, tak se jim

donekonečna ve jménu Boha ustupuje. Všude je to stejné, Ezi. Náboženství. Podělané náboženství. Křesťané, židé, muslimové, buddhisté, všechno je to jedno. Náboženství je zlo, Ezi. Víte, Ezi, já nepopírám existenci Boha. Já v něj dokonce věřím! V mých očích není ani jednoho z vyznání, která existují. Něco vám teď prozradím. Podle jména usuzuji, že máte židovské kořeny. Je to tak?"

„Mám jméno po dědovi. Ano, byl nepraktikující žid. Má babička byla protestantka, takže vlastně žid nejsem. Oba byli v podstatě nevěřící. Stejně tak rodiče. Mám to s vírou dost podobně.“

„Víte, Ezeieli, i já mám v sobě židovskou krev. Ostatně, kdo ji dnes nemá. Mé praprababičce se po Křišťálové noci podařilo, společně s jejím tehdejším mužem, Židem, utéct do Francie. Později se z neokupované části přes horoucí pekla dostali až do Ameriky. Doma, tam v Německu, jim jejich sousedé, kteří k nim předtím chodili nakupovat, zapalovali střechu nad hlavou. Hrozili jim smrtí. Cítím snad proto nenávist k Němcům? Ne. Cítím lítost k Židům za to, co se jim dělo? Za holokaust? Vlastně ne. Je mi to všechno naprosto ukradené. Nehodlám žít v minulosti a spáchaných křivdách. Tohle nikdy nikam nevede! Měli bychom si pamatovat historii, poučit se z ní a jít dál! Protože pravda má vždycky dvě strany. Největší ironii šóa je sám Hitler. Tomu kolovala v žilách také židovská krev. Nacionalismus i náboženství je zlo, Ezi. Jde ruku v ruce s rasismem. Vždyť my všichni jsme ve své podstatě stejní. Bohužel ne všichni máme dobré karty. Chci to změnit. Jestli se dostanou do rukou Izraelcům, je po všem. Věřte mi, že vím, o čem mluvím“

Case poslouchal Heinricha Lamberta se zatajeným dechem.

Viděl mu v očích tu jiskru, jakou mívával kdysi, když představoval veřejnosti nové produkty.

„Řekněte, co mám udělat.“

„Jsem rád, že jsem se ve vás nespletl. O tom počítači jsem bohužel nevěděl. Dostaneme ho zpátky. Nevěřím, že se do něj dostanou, ale riskovat to nebudeme.“

„Jaký mám úkol?“

„Ten jste splnil. Momentálně pro vás nic nemám. Vlastně ano. Musíte se uzdravit. To je váš hlavní úkol a na jeho splnění trvám,” pousmál se.

„Pošlu vás na Guantanámo. Budete si užívat podnebí, cvičit a odpočívat. A abyste se nenudil, občas dohlédnete na transporty do Black Tessa. Tam se ostatně brzy potkáme. Mimochodem, vážně vám to sekne.”

„Díky, pane.”

Heinrich Lambert posmutněl.

„A teď mi prosím povězte, jak přesně se to stalo.”

* * *

Ten samý večer měl Case další telefonát. Neznámé číslo a pouze audio.

„Ahoj Ezi.”

„Kdo je to?”

„Trinity.”

NIKOMU NEPATŘÍM

Měli za sebou sedm ostrých připojení.

Stejný počet dní zbýval do Štědrého večera. Cílem posledního cvičení bylo navázat kontakt s někým mimo kurz a neprozradit se. Planche jako obvykle všechno sledoval v paralelních vláknech.

Dnes ho jistila ona.

„Dereku?”

Okno soukromého kanálu naskočilo.

„Jo?”

„Jsi nervózní?”

„Ne a nevyrušuj, jestli k tomu nemáš důvod.”

Obraz se smrsknul a zmizel. Napadlo ho, jestli neudělal chybu, když Beatrix ve slabé chvílce prozradil pravé jméno. Na Dietera si nezvyknul a používat přezdívkou, to mu po tom všem přišlo divné. Nebylo to však jediné pravidlo, které porušil.

O deset hodin dříve.

Měl v plánu si znovu přečíst Christoffelovu knihu. Minimálně mu přišla zajímavá. Hodně věcí z ní ale nechápal. Spoustu informací musel vyhledat na internetu, aby měl alespoň tušení, o čem se v ní píše. Uvelebil se na židli, hodil nohama na noční stolek a otevřel ji. Přeskočil úvod a pustil se rovnou do první kapitoly s názvem *Asynchronní souvislosti*.

Ozvalo se jemné ťukání na dveře. Šel otevřít.

„Můžu?“

Pokrčil rameny a ukázal jí, ať jde dál.

Nemohl si nevšimnout, že po něm Beatrix jede. Poslední týdny nevynechala jedinou příležitost, jak s ním prohodit alespoň pár slov. Nejlépe v soukromí. Na jednu stranu mu to lichotilo, na druhou mu trochu lezla na nervy.

„Dáš si se mnou?“ zamávala lahví vína.

Zaváhal, ale nakonec kývl.

„Kdes k tomu přišla?“

„Když víš jak,“ usklíbila se vítězoslavně, „můžeš mít všechno. Teda skoro. Radši bych pravý portský, ale budeme se muset spokojit s tímhle španělským švindlem. Nevadí?“

„Stejně to nepoznám.“

„Tím líp,“ usmála se a zavřela za sebou.

Nemohl říct, že by se mu nelíbila.

Vlastně byla hezká. Trochu mu imponovala tou nevymáchanou děsně sexy pusou, i když už od první chvíle měl pocit, že přidrzlým postojem jen maskuje vlastní nejistotu. Pak tu byla další věc, proč na všechny náznaky nikdy nereagoval.

Nebylo to Veronikou, jak by si myslel Planche.

Stýskalo se mu po ní, to ano, ale důvod byl překvapivě jiný. Konečně si uvědomil Achilovu patu.

Snadno se zamiluje.

Veroniku nikdy nemiloval jako Dianu. Jasně, měl ji rád a vždycky ji

mít bude, ale skutečná láska to nebyla. Byl to spíš vděk. Kromě toho Veronika dokázala uspokojit jeho potřebu být milován. Byla na něj hodná. Chtěla mu pomoci.

V ten den, kdy si to přiznal, se mu ulevilo.

Nechtěl, aby ho něco podobného potkalo znovu. Od operace se hodně změnil, jasně to cítil, ale přesto se nehodlal pouštět na tenký led, protože:

To bych nebyl já, abych se hned nezamíloval.

Beatrix odložila láhev a plastické skleničky na noční stolek. Hodila sebou naznak na postel. Stejněměrně a pečlivě natažený přehoz se pomuchlal.

Derek se zamračil.

„Tak jo, buď jako doma. Mimochodem, nemám vývrtku.“

„Ale já jo,“ usmála se a sáhla do zadní kapsy džín, které možná až příliš zdůrazňovaly její dlouhé a štíhlé nohy.

Kapesní nožík s helvetským křížem ladným obloučkem přistál v jeho dlaních.

„Zvládneš to?“

„Ne, jsem úplný dřevo.“

Nalil oběma do půlky. Beatrix se posadila. Derek si přisedl.

Přitukli si.

„Na dobrou aukci,“ řekl.

„Ne. Na tebe a na mě.“

Napili se.

Jemně nasládlý alkohol ho polechtal na jazyku. Podíval se na Beatrix. Zlehka smočila ostře řezané rty a usmála se. Její bílý úsměv mu připomněl Dianu. Odložila skleničku na noční stolek. Přitom se přes něj trochu natáhla. Cítil květinovou vůni jejího šampónu. Ten mu zase připomněl Veroniku.

Ne!

Vystřelil na nohy.

„Děje se něco?“

„Asi bys měla jít.“

„Udělala jsem něco špatně?“

Dlouhá ofina jí spadla. Překryla polovinu její tváře. Odsunula si ji stranou a zlehka přitom pohodila hlavou.

Způsob, jakým to udělala, v něm probudilo něco, co nechtěl. Chtěl.

Chtěl jí. Chtěl ji hned teď a tady. Měl tisíc chutí hrábnout ji do vlasů, chytit ji vzadu za šíjí, přitáhnout ji k sobě a vtisknout dlouhý polibek. Cítil se omámený a trochu bezmocný.

Věděl, že si s ním hraje.

Nedělej to!

„Musíš odejít.“

„Nebo?“

Teď už měl jistotu.

Nahodila vějíčku, protože do něj vidí! Nikdy neuměl maskovat

vnitřní pocity. Beatrix vstala. Přistoupila k němu, políbila ho na tvář a hlesla pološeptem.

„Naše cesty se brzy rozejdou. Tak na co ještě čekáš? Vím, že mě chceš.“

* * *

Hodinu od připojení.

„Sakra! Kurva! Do prdele práce!“

„Jsi v pořádku?“

„No to teda nejsem!“

Derek mrsknul odpojený konec optiky do držáku. Kopancem do vypínače odstavil konzoli.

„Dej pozor, ať ji nerozbiješ,“ snažil se ho uklidnit Planche.

„Vážně!? To jako vážně?“

„No tak, uklidni se! Ničemu tím nepomůžeš!“

„Co to...? Co to kurva...? Proč!?“

„Nevím. Tohle se nikdy nestalo.“

Derek se chytil za hlavu. Odpoutal se a vyskočil z křesla.

„Co ti řekla?“

„Že nikomu nepatří.“

Planche se zamyslel.

„Proberu to s Kasimem. Nikomu to neříkej.“

Planche ho objal.

„Kde je teď?“

„Ve vedlejší učebně. Postaráme se o ni.“

„Chci ji vidět!“

„To nejde, Dereku.“

„Co to do ní sakra vjelo? Co to do ní vjelo, Chriši?“

Derekovi se zaleskly oči.

„To kdybych tak věděl.“

MOŽNÁ TO ZNAMENÁ, ŽE JSI POŘÁD ČLOVĚK

Case se kochal výhledem na zátoku.

Ještě nikdy v životě mu nebylo po fyzické stránce tak skvěle. Dokonce ani na domnělém vrcholu sil. Heinrich pro něj udělal ještě jednu věc. Prodloužil mu pobyt v sanatoriu, takže na Guantanámo odjel později. Tentokrát se jeho kúra netýkala ani plastické operace, ani pohybového ústrojí, nýbrž resekvcí buněk.

Konečně znal tajemství mládí, které si Lambert nejstarší dvakrát ročně dopřával.

Stejně jako on měl sil na rozdávání. Case se nemohl dočkat, až za ním přijede Mirel, protože, a na to se těšil asi nejvíc, libido se zvedlo snad o tisíc procent. Musel se mimoděk usmát. Je silný a zdravý. Stále při chuti jako medvěd. Dokonce přestal kouřit, protože se rozhodl nehuntovat si omlazené orgány, zvlášť když je má ve stavu pětadvacetiletého sportovce.

Ze spokojených myšlenek ho vytrhl mobil.

„Dobrý den, Heinrichu.“

„Zdravím vás, Ezi. Jak je na Kubě?“

„Nebudu lhát, úžasně.“

„Mám pro vás úkol.“

„Sem s ním, pane.“

„Vyskytly se potíže s vaším vybavením. Nedostanu se k němu. Přesné zadání vám hned pošlu.“

„Do hodiny mám sbaleno.“

„Ne, Ezi. Vaše rekonvalescence není u konce. Jistě se cítíte v kondici, ale věřte, ono to není tak jednoduché. Dělejte, co jsem vám řekl. Cvičte dvakrát

denně aspoň hodinu a odpočívajte. Dlouhé procházky jsou také fajn. Nepřepínajte se, i když se cítíte fit. Víím, o čem mluvím. Teď po vás chci jen administrativní záležitosti. Věnujte se logistice. Na tenhle úkol pouze dohlédněte. Nic víc."

"Dobře, pane. Co mám udělat?"

"Prostudujte si to. Pak tím pověřte vaši chráněnkou."

"Dobře."

"Dohlédněte na to."

"Hned se do toho pustím."

"Nesmí to pokazit, Ezi. V sázce je příliš mnoho. Vás tam poslat nemohu, ani kdybych chtěl."

"Rozumím, pane."

"Tak to je zatím vše. Informujte mě."

"Samozřejmě pane. Jako by se stalo."

"Děkuji, Ezi."

Heinrich Lambert zavěsil.

* * *

"Oui?"

Její francouzština zněla vždycky tak krásně a melodicky.

"Ahoj Romaine. Tady Case."

"Vydrž, prosím."

Slyšel, jak zatleskala.

Dětský smích a rošťácké pokřikování ustalo. Pak ještě něco řekla, ozvalo se mírné bouchnutí dveřmi následované ozvěnou kroků.

"Poslouchám."

"Tentokrát nepřijedu."

„Ok.“

„Pošlu ti instrukce.“

„Dobře.“

„Máš se?“

„Mám novou práci.“

„To jsem rád.“

„Vážně nemůžeš?“

„Teď to bohužel nejde.“

„Škoda.“

„Jakmile to bude jen trochu možné, přijedu. Chci vidět, jak se ti daří.“

„Budu se těšit. Daří se mi docela dobře.“

„Nějaký přítel?“

„Ne. Pořád to bolí.“

„To mě moc mrzí, Romaine.“

„Co ty?“

„To je na delší povídání. Upřímně, sám nevím.“

„Tak mi to pošli.“

„Během zítřka dopoledne tvého času. Zatím se připrav.“

„Je to daleko?“

„Přímo linkou dvě hodiny.“

„Na jak dlouho to odhaduješ?“

„Tak to zatím netuším, ale budu to vědět. Týden, asi. Mám někoho k ruce a ten mi to řekne přesně.“

„Aha. Nějak si to zařídím.“

„Dobře. Brzy se zase ozvu.“

„Chybiš mi.“

„Ty mě taky.“

Zavěsil.

* * *

Učebna byla plná.

„Tak vážení, a je to tady. Připojte se,” řekl Planche.

Bylo vidět, jak moc je nervózní. O nic méně než jeho studenti.

Připojili se.

Ocitli se v čistě bílé holé místnosti velikosti tělocvičny. Během pěti vteřin se začala plnit dekoracemi a zařízením. Postupně se v ní objevovaly další věci. Jako třeba pódium a červený závěs. Zřejmě to dělají za pochodu, pomyslel si Derek.

Prostředí věrné kopie londýnské *Sotheby's* bylo za dvacet vteřin hotové.

Muž za pultem představil první kus.

Big Mac, vyvolávací cena 250 000 nových amerických dolarů. Rok kontraktu. Na holografické kostce před červeným saténem se odvíjely sestříhané scény z výcviku a pod ním běželo jeho skóre v různých disciplínách.

Vše krásně graficky znázorněné.

Nebyl na tom špatně. Těsně v první polovině žebříčku. Nikdo nepřihazoval. Ani napodruhé, ani napotřetí. Aukcionář snížil cenu. Teď bylo ve hře dvě stě čtyřicet tisíc.

První nesmělý příhoz.

Těsně před posledním odklepnutím kdosi přihodil pět. Pak jiný přihodil deset. Cena se začala zvedat po deseti.

Ke konci o statisíce.

Příhozy šly nejprve rychle za sebou, pak se tempo zvolnilo.

Odklepnuto.

Výsledná cena dva miliony osm set tisíc. Garantovaný kontrakt jeden rok. Potom přišly na řadu slabší kusy. Nikdo ale neskončil s cenou pod dva miliony. Derek netušil, ostatně ani Chris to prý neví, kdy přijde na řadu.

Dražba není v jeho, ani v Kasimově gesci.

Opět se vybírali ti lepší. Taxi byl prodán za rovných tři a půl! Na scéně se mihla Beatrix, ale muž za pultem ji rychle stáhl, když mu na obrazovce přistály nové informace.

Dereka při pohledu na její video polil smutek.

„Je mi to líto, Dereku.“

„Co ty tu zas chceš?“

„Cítím, že jsi smutný. To je dobře.“

„Co je na tom sakra dobrýho?“

„Možná to znamená, že jsi pořád člověk.“

„Jdi do hajzlu!“

„Jsem tu, kdybys mě potřeboval.“

„Jdi pryč, sakra!“

„Dobře. Víš, kde mě najdeš. Následuj sny.“

Uběhla hodina a půl z vražedného tempa aukce.

Zbývali poslední tři. Šampion, Flexi a Cestovatel. U Šampiona se vyvolávací cena stanovila na rovný milión. Na desátý příhoz se poprvé přehoupili přes čtyři. Pak se přihazující zbláznili. Výsledná

cena rovných pět. Pět milionů dolarů!

Dva roky kontraktu.

Slušná cena.

Jasně, tolik Champy nedostane.

Ty peníze nejdou jemu.

Ale co věděl Derek od Chrise, odměna pro klauny, což bylo označení, které Chris bytostně nesnášel, se pohybovala někde mezi deseti až dvacet procenty z vydražené částky. Za rok práce!

Takže dobrý.

Na řadu přišel Flexi.

Vyvolávací cena stejná.

Pět minut horečného přihazování.

Nyní se přihazovalo po menších částkách. Nicméně čtyři celé osm miliónu byl velice uspokojivý výsledek. Kasim se tvářil nadšeně.

Derek po očku pozoroval Plancheho.

Zdálo se, že je mu to jedno. Mohl si sice nastavit výraz, ale pravděpodobně odrážel skutečnost.

Všiml si jeho pohledu.

Derekovi neušlo, že zatnul ruce v pěst. Akcionář oznámil poslední kolo. Derekovi se rozbušilo srdce.

„Cestovatel. Vyvolávací částka čtyři milióny amerických dolarů!”

Bylo to rychlé. Přihazovali pouze dva. Tři příhozy. Sedm a půl. Derek si oddechl. Má to za sebou.

Místnost se vyčistila a pak se odpojili.

* * *

Derek ležel natažený v posteli. Někdo zaklepal na dveře.

„Dále!“

Odložil knihu a vysoukal se z postele.

„Ahoj, neruším?“

„Jasně, že ne. Pojď dál, Chriši.“

„Dopadlo to nad očekávání dobře, vid?“

„Proto jsi nepřišel.“

„Máš pravdu. Chtěl jsem... Hele! Ty čteš moji knihu?“ podivil se.

„Jo.“

„A rozumíš tomu? Neber to prosím špatně.“

„Vlastně ne. Ale snažím se. Čtu ji už po druhé.“

„Možná začneš chápat, až strávíš víc času v prostoru.“

„Možná. Co se děje?“

„Něco jsem ti přinesl.“

Planche mu podal zalepenou žlutou obálku.

„Co to je?“

„Naše dohoda.“

„Dohoda? Jaká?“

„Před třemi týdny jsme se na něčem domluvili.“

„Nemám zdání, o čem to mluvíš.“

„Já vím. Nemůžeš si to pamatovat. Bylo to v plánu. Řeknu ti domluvené heslo, abys mi věřil.“

„Ok.“

„Devětačtyřicet pro Niku.“

Derek obdařil Plancheho zkoumavým pohledem a vzal si od něj obálku. Chtěl ji otevřít, ale Planche ho zarazil.

„Teď ne.“

„Kdy?“

„Až nastane čas. Poznáš to. Do té doby ji pečlivě schovej. Hodně na tom záleží. Vím, že si to nepamatuješ, a chápu tvou nedůvěru, takže mám ještě říct: Bude to dobrý, uvidíš. Teď už mi věříš?“

Derek přikývl.

„Ovládáš čas i mimo matrix nebo co?“

Planche se pousmál.

„Uděláš to pro mě?“

„Udělám.“

Derek vložil obálku pod matraci.

„Nemám ji kam schovat.“

„Nechám ti donést kufr. Hlavně ji tu nezapomeň. Prosím. Půjdeš slavit s ostatními?“

„Nemám na to náladu.“

„Myslel jsem si to.“

Měl se k odchodu.

„Ale s tebou bych klidně na jedno zašel.“

„Rád bych, ale vracím se domů.“

„Asi se vidíme naposledy, nemám pravdu?“

„Hodně štěstí, Dereku.“

Podali si ruce a pak ho Planche objal.

„Ty na to máš. Nezklam mě.“

Ve dveřích se otočil.

„Vzpomeneš si, neboj. Mysli na slib. Děkuji ti, Dereku.“

ZA ZPŮSOBENÉ POTÍŽE SE VELICE OMLOUVÁME

Petr do zasedačky doslova vletěl jako vichr.

Dva mladší kolegové právě rozebírali včerejší večírek a pomalu, ale jistě blížící se Vánoce.

„Neviděl jste někdo Kačku?“

„Čau Petře. Ne, neviděli. Počkej, nevyslýchá ve trojce?“

„Ne. Kdyby se tu ukázala, ať mi hned zavolá! Musím na Smícháči něco zařídit.“

„Neboj, řekneme.“

Když za sebou zavřel, skoro s těmi dveřmi praštil.

„Ten má zase náladu.“

Starší z dvojice udělal obličej a pokrčil rameny.

„Co mu zarazili postup, je takovej.“

„Neviděl jste někdo Katku?“ zahulákal Petr do chodby a málem přitom vrazil do nadřízeného v nepadnoucím obleku.

„Co se to tu děje?“

„Sháním kolegyni Arnotovou.“

„A to u toho musíte tak řvát?“

„Ne, nemusím,“ ušklíbl se.

Ti dva si vykali, protože se nesnášeli. Plukovník Kaďaba zmizel za rohem.

Ale chci.

„Kačenóóó!“

* * *

Katka neodpovídala na zprávy a nezvedala telefon.

Blížila se třetí. Ještě o sobě nedala vědět! Přece se jasně domluvili! Měla mu to přivést, jinak to nevrátí včas a bude mít malér. Že by mu o sobě nedala echo? To nemívala ve zvyku. Pak si vzpomněl, že s ním sdílí polohu.

Její telefon se naposledy přihlásil kolem jedenácté.

Břevnov.

Podle všeho byla doma.

Rozhodl se, že nebude čekat a pojede zjistit, co se s ní sakra děje, přestože dobře ví, že ho tímhle může dostat do maléru! Když se konečně vydrápal z věčně zasekaného tunelu, přišla mu zpráva.

S O i s. .

Čas odeslání jedenáct nula tři.

Volal jí zpátky, ale nebrala to. Když mu došlo, co ten text nejspíš znamená, srdce se mu rozbušilo. Sešlápl plyn k podlaze a vyletěl kopcem kolem hotelu, že se jen tak tak vyhnul vozidlům čekající na zelenou.

Risikantní manévry mu sice vyšel, ale urazil přitom o zaparkovanou dodávku pravé zrcátko. Proletěl křižovatkou na červenou a jen o

vlásek ho minulo spřáhlo tramvaje zleva. Na příštím to vzal doprava rovnou na chodník, protože nějakí dva pitomci se neuměli dohodnout, kdo z nich bude couvat.

O poslední pouliční lampu v řadě před další křižovatkou urazil i to druhé zrcátko.

Zatočil prudce vlevo do svahu v protisměru a s charakteristickým zvukem aktivního ABS doklouzal po mokré dlažbě do jediného volného chlívku u vjezdu do garáže. Zapnul varovná světla, stiskl tlačítko ruční brzdy a vystoupil. Jenže zapomněl, že před týdnem začala magnetická brzda zlobit, takže jen co zavřel dveře, auto začalo couvat a zastavilo se až o stříbrný mercedes o dobré dva metry dál.

Ozvala se tupá rána a praskot plastů.

Do prdele.

Přeběhl na druhou stranu a vyklusal těch pár metrů do kopce. Naproti se v druhém patře objevila v okně žena, podívala se ven a zase zalezla. Po ní se ukázal muž středního věku, a když viděl dvě auta v sobě, začal na něj křičet.

„No ty ses snad posral, frajere!“

Petr to ignoroval a zalomcoval klikou. Dveře byly zabouchnuté, ale ne zamčené. Otvíraly se dovnitř. Naštěstí se stačilo opřít a zámek povolil. Vběhl do domu. Už nestačil zaslechnout, jak za ním chlap z druhého patra křičí.

„Počkej, ty debile, hned teď volám policajty!“

Muž nevěřicně rozhodil rukama a otočil se.

„No chápeš to, Maruško?“

Věděl, že Katka bydlí v podkroví. Sice ho ani jednou nepozvala, ale i tak měl celkem jasnou představu, jak to u ní vypadá, z jejího popisu. Na konci posledních schodů mu téměř došel dech. Na chvíli se zastavil. Zpocený až na zádech se musel třikrát a v předklonu zhluboka nadechnout a chvíli počkat, až mžítka před očima zase zmizí. Zabušil na dveře, ale nikdo neotevřel. Vytáhl mobil, a když zaslechl vyzvánění, vzal za kliku. Bylo odemčeno.

* * *

O den dříve.

„Je mi líto, Peťas, ale naši kluci si s tím nevědí rady.“

„Aha. Měl jsem za to, že ve zpravodajským aj-tý nejsou žádný béčka, Jendo.“

„Taky že nejsou,“ ohradil se major Jelínek.

„Tak se hned nečil, Jendo. Vážně s tím nejde nic udělat? Nic z něj nedostanete?“

„Hele, ne. Tohle musí být prototyp. Navíc hodně zvláštní.“

„A v čem?“

„No úplně ve všem. Podívej.“

Pohnul myší a obstarožní displej na stole se rozsvítil.

„Kluci to nafotili. Mrkni.“

Na prvním obrázku byl rentgenový snímek základní desky.

„Už tady to začíná být zajímavý.“

„Co to je? Není tam toho nějak moc?“ podivil se Petr.

„Máš pravdu, je. Na první pohled tak třicet, třicet pět let starý koncept. Podívej, tady a tady a tady,“ čmáral prstem po obrazovce.

„Procesor, bridž, paměti, úložiště. Tohle dole je nejspíš neural endžin. Žádnéj SOC, všechno hezky oddělený.“

„Hm. Celý večery nedělám nic jinýho, než že se hrabu v kompech. Jendo, vždyť víš, že tomuhle pikaču rozumím.“

„Jasně. Prostě se to už minimálně třicet let nedělá. Když se podíváš do dnešního notebooku, samotný počítač zabere tak deset procent místa maximálně. Nejvíc místa ukousne zobrazovací hradlo, pokud máš holo projektor. A baterka. Velikost dnešních počítačů určuje vlastně klávesnice a velikost zobrazovacího panelu.“

„Ok. A?“

„No a teď to nejzajímavější. Tohle baterku nemá. Ne takovou, jak si ji představuješ.“

„Jak nemá?“

„Hele, tady dole,“ ukázal na součástku velikosti krabičky cigaret.

„To je optronický čip. Třidu neznáme. V počítačích se nepoužívá, protože to nedává smysl. Asi jako kdybys narval do malý cessny motor ze stíhačky.“

„Ok. A k čemu to tam teda je?“

„No, zdá se, že částečně komunikuje s klasickými komponentami a slouží i jako jejich zdroj. Jeho primární účel bude nejspíš verifikace. Jaká, to vysvětlím později. Myslí si to Filip, náš analytik. Taky si myslí, že ta optronika je zároveň hlavní paměť a úložiště. Ten počítač je hybrid. Dva v jednom. Konvenční a kvantový.“

„A jsem mimo. Nemám tušení, o čem to mluvíš.“

„Vydrž ještě. Asi tě zajímá, jestli jsme v něm našli nějaký data.“

„Konečně se dostáváme k věci!“

„Nevíme.“

„Jak nevíte?“

„Říká ti něco Schrödinger? Teorie s kočkou v krabici?“

„Jo, už jsem o tom slyšel. Jako že může, ale taky nemusí bejt chcíplá.“

„Přesně.“

„A jak to souvisí s tímhle bazmekem?“

„Podle Filipa to nejspíš znamená, že někdo má reálnéj kvantovej

počítač. Víš, co by to znamenalo?”

„Nejsem v těhle věcech zrovna zběhlej. Soudě z tvýho výrazu, asi pěkně průser.“

„Tajemství přestanou existovat. Na nic se nemůžeš spolehnout. Dám ti příklad. V podstatě bys ses mohl připojit, kam si vzpomeneš. Někam, kam jako normální smrtelník nemáš přístup. Pak by ses třeba jako Franta z Hlubočep naboural do naší databáze. Znal bys probíhající i plánovaný operace, měl bys seznam operativců a my o tom neměli nejmenší tušení. Nejen to. Teď to trochu přeženu a zjednoduším, ale ne zas tak moc. Klidně by sis naklikal peněz, kolik bys chtěl. Nebo bys mi sebral barák pod zadkem jedinou změnou v katastru. Konec kryptografie. Všechno šifrování k ničemu. Víš, co je to blockchain?”

„Jasně. Jsem dlouholetý člen jejich fan klubu.“

„Promiň. Pohledem laika je to vlastně druh decentralizovaný, přesně řečeno distribuovaný databáze s neustále rozšiřujícím se počtem záznamů. Ty jsou chráněný proti neoprávněnému zásahu jak z vnějška, tak z vnitřku. I když máš přístup do takový databáze, nemůžeš v ní nic změnit. To prostě nejde. Tedy teoreticky jo, ale hned se na to přijde a takovej záznam se označí za neplatnej. Rozumíš mi?”

„Trochu.“

„No a teď si zkus domyslet ty následky. Počátek konce. Kolaps celosvětový ekonomiky.“

„Ale já už o nich slyšel. Vždyť kvantový počítače existují, nebo ne?
“

Major zavrtěl hlavou.

„Asi takhle. Ne. Pořád to není kvantovej počítač ve smyslu normálního počítače. Spíš je to podpůrný systém, kterej funguje na chemickém základě. Operuje s teplotama blížící se absolutní nule. Je to technika pro optimalizování úloh s tisícema, miliónama, nebo klidně miliardama proměnných. Výpočty, který by, v uvozovkách,

normálním počítačům trvaly tisíce nebo i o řád víc let. Využívá se to třeba pro vysoce abstraktní modely ve fyzice nebo astrofyzice. Další věc je operační systém, kterej by ho řídil. Myslím jako běžnej, normální počítač. Umíme si představit fakt chytrou umělou inteligenci.“

Pohledem se ujistil, zda ho Petr stále pobírá. Vypadalo to, že ano.

„Ještě k tomu blockchainu. Ten se, pokud víme, nepodařilo nikdy zlomit. Na něm totiž stojej nejen kryptoměny, takže si umíš představit, co by asi nastalo, kdyby to někdo dokázal překonat. Možná bys pak musel v Tescu platit zlatejma šupinama.“

Uchechtl se, ale hned zase zvažněl.

„Jestli má ten náš génius Filip pravdu, jsme pěkně v prdeli. Jakože všichni.“

„Fakt si myslíš, že tohle tamta věc umí?“

„Ne, tohle rozhodně ne. Podle Filipa je to jen terminál.“

„Tý vole. To zase znamená jako co?“

„Teď se dostáváme k té tvý první otázce. S tímhle se k takovému kvantovému počítači připojíš. Pravděpodobně to běžným počítačem ani nejde. Asi i z bezpečnostních důvodů. K tomu nejspíš slouží právě ten optronickej procesor uvnitř toho notebooku.“

„Aha. A ten kvantovej supernesmysl je jako kde?“

Pokrčil rameny.

„Máme jen tušení. Všechno, co tu teď říkám, je naše teorie. Mimochodem, náš rozhovor nesmí opustit místnost, jasný?“

„Samozřejmě.“

„Není to poslední zajímavá věc, kterou jsme našli.“

„Povídej.“

„Je toho víc. Tak předně, tenhle optronickej procesor je asi hodně

háklivej na rentgen, proto má zřejmě tak silnej plášť na olověný bázi. Normální optroniky tohle nemaj. Co je ale mnohem zajímavější, v tom počítači nenajdeš jediný sériový číslo. Žádněj nápis, jméno výrobce, prostě nic. My jsme ale stejně něco našli. Mikroskopický logo na optronice. Tady, podívej.“

Na novém slajdu se objevila zvětšenina.

„L.A.T.I. Co to je?“

„*Lambert Advanced Technology Incorporated*. Armádní kontrakty.“

„Nic mi to neříká.“

„Máš doma něco od Aquariusu?“

„Asi jo. Teda já už ne, ale nebožka jo. Kávovar a ten přechytralej vysavač.“

„Kdy máte stání?“

„Příští tejdén.“

„Tak držím palce. Aquarium Limited, stejně jako spousta dalších, ať přímo nebo přes různý holdingy, spadá do skupiny Lambert Industries. Ta patří rodině Lambertů. L.A.T.I. je taky jedna z nich.“

„Počkej, hele, nejsou to ti co vybombardovali Drážďany?“

Major se pousmál.

„Pan vtipnej. Hele, nebylo to tak hrozný. Byl jsem tam asi měsíc po tom výbuchu. Ale máš pravdu. Jsou to oni.“

„A pomůže nějak, že víš, komu to nejspíš patří?“

„Docela zásadně. Vlastně i tobě. Mister Case i ten mrtvej Cobb jsou jejich zaměstnanci. Dalo to práci zjistit, ale Němci jsou naštěstí na Lamberty vysazený, takže byli výjimečně sdílný, i když se k nám občas chovaj, jako bysme byli pořád protektorát.“

„Takže to nejsou špióni?“

„Zřejmě ne. Patří k Security Departmentu. V Jů-Es-Ej mají docela veliký pravomoce. Nikdo tomu nerozumí, jak je možný, aby privátní korporace měla tak volný ruce, ale v tý podělaný Americe je možný

nejspíš úplně všechno. Viz ten jejich FED.“

„No co s tím teda?“

„Další věc. Budeš mi ho tu muset nechat.“

„To nejde, Jendo.“

„Obávám se, že nemáš na výběr. Ještě jsem s tím nahoru nešel, ale musím. Zrovna píšu hlášení.“

„Tak to mám velkej problém.“

„Jak to?“

Petr se podrbal na bradě.

„Musím ho vrátit do evidence. Dřív, než mi na to Kundába přijde.“

„Kdo?“

„Starej.“

„Hezký. Tys ho seknul ze skladu?“

„Tak trochu.“

„To je blbý.“

„Za to mě vyhodí.“

„A do prdele.“

„Přesně tam skončí jeho bota. V mojí prdeli.“

Major Jelínek se zamyslel.

„Vrať ho a já si najdu cestu, jak se k němu dostat.“

„Hodně štěstí, Jeníku. Víš, proč mi ten případ de facto sebrali?“

„Ne.“

„Stopka přišla přímo z Hradu na požadavek ministerstva zahraničí.

Na to budeš malej pán i ty.“

„To se ještě uvidí!“

Petr si povzdychl.

„Něco vymyslím, neboj.“

„Co ten druhý?“

„Nic zvláštního. Ten se nám podařilo rozkódovat. Vlastní systém na linuxovým jádru, ale to je asi tak jediný, co je na něm zajímavý. Někdo se s ním připojoval na univerzitu v Tallahassee. Což našeho geniálního analytika vede k domněnce, že tam se taky nejspíš nachází ten kvantovej počítač. Našli jsme v něm jen upravený videa, který nám nejdřív nedávaly smysl. Zdroj pochází z internetu. Chceš ho vidět?“

„Jasně.“

Dívali se na začátky několika patnáctiminutových záběrů vlnadné ženy středního věku v plavkách u bazénu. Byly pořízené z dronu. Na konci záznamu se mihla tvář pravděpodobného majitele, asi tak patnáctiletého kluka.

„To už jsem viděl. My ten dron totiž máme. Jako jedinej měl v sobě paměťovku. Vlastně máme ve skladu čtyři. Tři se dají normálně koupit, no a ten čtvrtý tě bude asi taky zajímat. Má v sobě malorážku na tři rány. Taký jsme zajistili tři počítače v hotelu, z toho dva nevybalený. Nic v něm není, kromě programu pro letovej provoz. Ani nebyl zaheslovanej.“

„Sledovali palestinskou ambasádu,“ usmál se major. „To video mělo zřejmě v případě odhalení maskovat účel.“

„To dává smysl. Víš, co si ale myslím, Jendo? O počítač tomu Siegelovi nešlo. To by si ho nejspíš vzal. Ze záznamů z garáží je vidět, že měl dost času. Tak mě napadá, to stealth maskování, vy taky něco takovýho používáte?“

„Zlatý voči, kamaráde. Je to drahý a naši slavní američtí spojenci jsou na takovou technologii skoupí. Navíc nám rok co rok holí rozpočet. Vždyť se podívej na tenhle barák! Ostuda,“ pousmál se smutně. „Za padesát let ho zmodernizovali jen jednou. Ústředí zpravodajský služby? Chápeš to? Jednou?“

„Tak to si asi nemá cenu stěžovat, že jezdím dvacet let starou plečkou. No, za to si nejspíš můžu sám. Kundaba řekl, že já mám na nověj auták nárok možná tak v příští dekádě.“

„Ale výsledky by chtěl, co?“

„To jo. Kokot.“

„Ještě mi řekni, proč do toho vrtáš, když chceš skončit?“

Petr se nepřítomným pohledem podíval z okna. Podepřel si levou rukou loket a pravou přejel po bradě.

„Vlastně nevím. Prostě mě to tak nějak sere. Chtěl jsem to vyřešit. Po tý sviárně jsem to nějak vzdal. Chci těch dvacet let doklepat. Jenže pak mi ego nechce dovolit fláknout flintu do žita. Mám to na vážkách. Chvilí jo, chvilí zase ne. Dělali jsme na tom s Kačenou celý léto. Chtěl bych opustit sbor s čistým stolem.“

„Chápu. Nepůjdeme na oběd?“

„Sorry, Jeníku. Dneska ne. Slíbil jsem Kačeně, že skočíme na kuličky do Ikey. Už mi píše, že tvrdne na Butovicích u metra. Budu muset jet, ať tam nemrzne. Zajdeme příště.“

„Ok, tak jo. Do pondělka zkusím vymyslet, jak tě z toho vynechat. Pak ale budu muset zažádat oficiální cestou.“

„To bys byl hodnej. Tak já jdu.“

„Mimochodem, udělal jsi moc dobře, že jsi ho donesl v odstíněném boxu.“

„Copak, někdo se ho pokoušel vymazat na dálku?“

„To s jistotou nevíme. Ale víme, že by stačil jedinej telefon nebo hodinky v dosahu a všechno se vymaže, aniž by se musel nahodit nebo připojit. Navíc kluci si myslí, že jakmile do něj hrábneme, všechny ty nestandardní obvody degradují v kus bezcennýho šrotu.“

„Přesto to zkusíte?“

„Můžeme jen získat.“

* * *

„Ten náš vehíkl je slyšet už z dálky. Do prdele, kdy konečně dostaneme nový auto?“ ujelo jí, když se ani na podruhé nedařilo

zavřít dveře.

„To vím docela přesně, Kačenko. Nikdy.“

„Už mám hlad jako vlk a jsem promrzlá jako... psí lejno.“

„Myslíš jako psí hovno na perónu v Charkově na nádraží?“

Rozesmál ji.

„Zvláštní, jen o pár metrů výš a je to tu jako na horách. A u nás ani tůk.“

Petr se zarazil.

„Hele, musím nejdřív něco vrátit do skladu. Nechci to nechávat v autě a už vůbec to nechci tahat s sebou. Při mým štěstí by nás někdo vybrabčil. Lidi blázněj s vánočníma nákupama a na parkovišti to bude samej poberta. To bych nerozdejal.“

„Ach jo. No dobře. Co musíš vrátit?“

„Dva kompy. The case from the Case's case.“

Zamyslela se. Pak vytřeštila oči.

„Tys porušil přímý rozkaz? Chceš, aby tě Kaďaba vyrazil? Chceš přijít o penzi? Přeskočilo ti? Vždyť víš, že plukovník na nic jiného nečeká! Ono ti nestačí, že ho pořád provokuješ těmi přihlouplými tričky?“

„Stálo to za to.“

Katka se plácla do čela.

„Ach jo. Jak to? Nebo ne, raději nic neříkej.“

„Ok.“

Otočil to uprostřed křižovatky a auto za nimi zlověstně zasmykovalo. Petr zvedl omluvně ruku a sešlápl plyn. Superb

neposlušně zabzučel, ale pak jako okřídlený šíp vyrazil břechkou, která byla před chvílí sněhem.

„Tak co? Řekneš mi to konečně?“

„Vždyť to nechceš vědět.“

„Neser, Petře! Bože můj, promiň. Asi bych si měla vypláchnout pusku. Jsem od rána v ráži.“

„A já si do teď myslel, že zrovna ty bys sprostý slovo neřekla ani za pytel sraček.“

Zase ji rozesmál.

„Tak proč to stálo za to?“

„Jenda tvrdí, že ten větší není úplně obyčejný počítač. Vyžádá si ho.“

„Možná to byli fakt špióni.“

Pokrčil rameny.

„V tom případě nám případ určitě nevrátí.“

„Ne. Ale aspoň se ukáže, že jsem měl pravdu,“ usmál se.

„Ty máš nějak dobrou náladu. Copak? Ex ti kývla na vyrovnání?“

„Kéž by.“

„A vytáhli z nich něco?“

Zavrtěl hlavou.

„Může za to Schrödinger.“

„Co?“

„Nic, prostě se do toho velkého ještě nedostali. Mimochodem, dobře, že jsme ho dali do klece. Jestli se po něm někdo pídí, jako že si myslím, že jo, tak se nejspíš vymaže.“

„Dost na houby.“

„Souhlas. Snad z něj něco dostanou a já to pak budu moct starýmu omlátit o hlavu. Zajedu ho vrátit a pak se pojedeme najíst.“

„Tak jo. Co nadělán.“

Ujeli asi dva kilometry, když ho něco napadlo.

„Do prdele!“

„Co?“

„Dneska to nepůjde. Na důkazním dneska sedí ten vocas. Musím až tam bude Marcelka.“

„Ta černovlasá? Ne počkej, že je to ta zrzka?“

„Jo.“

„Myslela jsem si to.“

Hodil po ní udivený pohled.

„No jen se nedělej.“

„Co se nemám dělat?“

„Ty s ní něco máš!“

„To se nikdo nedozví, ty můj kvítku medový,“ zanotoval zvesela.

„Víš, že je vdaná?“

„Ani její starý se to nedozví, jen jáááá... No a teď i ty.“

Musela uznat, že ač byl starší a nebyl její typ, a k tomu všemu chodil oblečený jako vágus, něco na něm asi je.

Asi ty ženské ukecáš.

„Vědí to všichni. Včetně šéfa.“

„Aha. Tak to by leccos vysvětlovalo.“

„Tak co teď s tím?“

„Necháme to u tebe a pak pojedeme na gáblík. Vezmeš mi to zítra?“

„Co s tebou mám asi tak dělat? Hlavně na to šlápni, nebo ti tu hlady omdlím.“

* * *

Petr nakročil do Katčina bytu.

Malinká předsíň vedla do chodby, ze které se vcházelo do dvou pokojů po levé straně. Do koupelny s toaletou se chodilo vpravo.

Z prvního pokoje se nesla tichá píseň z rádia.

Petr vytáhl z podpažního pouzdra pistoli a přitiskl se k zárubni dveří. Levou nohou je jemně odstrčil. S krátkým vrznutím se otevřely dokořán. Nakročil s namířenou zbraní a přejel očima po místnosti.

Kuchyň byla prázdná.

Vtom se mu zdálo, že z vedlejšího pokoje zaslechl tlumenou ránu.

Druhý pokoj sloužil evidentně jako pracovna, ložnice a obývací dohromady. Byl zhruba třikrát tak velký.

S prosklenými dveřmi na terasu si pohrával průvan.

Při pohledu na složené lehátko pod přístřeškem s včerejším popraškem sněhu na vrchu a na dvůr bohatě osázený keři se vzrostlými stromy si pomyslel, že v létě je odsud pěkný výhled. Zavřel je a rozhlédl se. Oblečení, ve kterém chodila Katka do práce, bylo přehozené přes stojan.

„Katko?“

Odpovědí mu bylo ticho a praskání starobylého radiátoru ústředního topení. Pak si všiml, že se za ním táhnou tmavé stopy.

Našel ji v koupelně. Katka ležela na zádech v koláči zasychající krve. Oči měla otevřené. V levé ruce svírala telefon. Na krku měla ošklivou ránu, která se táhla přes celé hrdlo.

* * *

O čtyři hodiny dříve.

„Non non non, ma petite! Ne pleure pas, ma chérie. Tout va bien. Tu n'as rien à craindre. Ton amie va bien. Tout va parfaitement bien. N'aie pas peur, n'aie pas peur! Ne pleure pas, s'il te plaît, surtout ne pleure pas, je t'en prie. Ne crie pas, reste bien calme pour que personne ne vienne et tout ira bien. D'accord? Tu comprends ce que je te dis maintenant? Oui, ma chérie? Surtout tu ne peux pas commencer à pleurer, d'accord? Tu vas le faire pour moi, n'est-ce pas? Tu me le promets? D'accord? Dieu, que tes yeux sont beaux et grands! Regarde ici, j'ai quelque chose pour toi. Tu le vois? Prends-le, ma chérie.“

Tmavovlasá žena věkem mezi třiceti až pětatřiceti, štíhlé, vyšší postavy v černém kabátě do pasu, tmavých kalhotách a vlasy sestříhanými do mikáda se snažila pološeptem nerozrušit zhruba dva a půl roční holčičku s modrýma očima a překrásně tvarovanými rty.

Vypadala, že spíš potřebuje uklidnit hlavně sebe.

Hladila děvčátko levou rukou po tváři, zatímco pravou rukou za zády se snažila schovat břitvu do kabelky. Jen co se jí to podařilo, přehodila si kabelku zezadu na levé stehno a zašmátrala pro plyšovou figurku Mickeyho Mouse s logem Disneylandu.

Vtiskla holčičce hračku do dlaně.

Teď byla za tu hloupou věc, co si nechala vnutit stejně jako většina

cestujících z první třídy, ráda. Tohle se nemělo stát! I ona má své limity! Pak odložila kabelku a vzala její hlavičku do dlaní. Palci jí jemně jezdila přes líčka a dívala se jí přitom do očí. Snažila se vykouzlit na rtech děvčátka úsměv, ale moc jí to nešlo.

S dětmi to přece umí!

Hlavně ať se nerozbrečlí!

Bože, prosím tě, pomoz mi!

Ať nepláče!

Prosím tě, Bože, ať nepláče!

O šest minut dříve.

„Neviděla jsi Klárku, mami?“

„Chtěla jít ke Kátě, ale poslala jsem ji umýt si ruce. Teď se tu mihla.

Asi si šla pro hračky.“

„Jasně, díky, mami! Klárinko, kdepak jsi?“

„Tady jsem, maminko.“

Dvoje dveře o podlaží níž se zabouchly.

První větu překladač v uchu nezachytil, ale zbytku už Romaine rozuměla. Zpáteční cestu má tedy volnou.

Vchodové dveře nebyly zamčené.

Skener ukazoval, ve které části bytu je počítač, a kde se momentálně nachází jeho majitelka. Věděla, s kým má tu čest.

Žena, která si právě suší vlasy v koupelně, má výcvik.

Na ten její nemá, ale i tak ji nebude podceňovat. Nikdy to neměla ve zvyku. Na to ji přece vycvičili. Půjde to hladce, vezme počítač a

zmizí. Nemusí ji hned zabít. Ne že by s tím měla problém. Stejně tak jí to nedělalo radost. Většinou. Konec konců, je to jen práce. Drtivá množina cílů si to zasloužila.

Tahle se však provinila pouze tím, že je ve špatnou dobu na špatném místě.

To bylo vůbec poprvé. Možná ji obměkčily všudypřítomné koledy, kdo ví. Sice by bez překladače nerozuměla ani slovu, ale i tak bylo nad slunce jasné, že rolničky jsou prostě všude.

Dveře do koupelny byly zavřené.

Protáhla se kolem nich a vstoupila do pokoje. Měl by být někde u okna. Nebyl! Nicméně na stole ležel hliníkový kufr s kódovým zámkem. To bude ono! Už za něj chtěla vzít, ale všimla si, že je připoutaný k topení.

Sakra! Na tohle nemá čas!

A tak krásně jí to vycházelo! Nemusela přemýšlet, jak se dostat do ostře střeženého policejního skladu, protože měla krásnou příležitost využít situace.

Stačí popadnout ten ztracený počítač a vypadnout!

A teď tohle, sakra! Rozepnout policejní klepeta s rukama za zády jí nikdy netrvalo víc než sedm vteřin. Osobní rekord byl pět.

Bude snazší ho odepnout, než vypáčit.

Těch vteřin uběhlo patnáct, než konečně vylovila tu ztracenou sponku.

Pistoli s nasazeným tlumičem si strčila dozadu za kalhoty.

Odemčení pout devět.

Cvak!

A je to!

Rychle, sakra, rychle!

Popadni to a zmiz!

Vzala za něj. Byl nezvykle těžký. Trochu to nečekala, a tak s ním zavadila o židli. Povalila ji na podlahu.

Tři vteřiny trvající úlek.

Fén v koupelně stále hučel. Je to dobrý, je to dobrý! Vzala kufr do levé a pravou rukou vytáhla zbraň. Dveře do koupelny byly zavřené. Šest dlouhých, kočičích kroků ke dveřím. Opatrně vzala za kliku a otevřela je.

Skoro do té holčičky s panenkou Barbie vrazila.

Roztomilý úsměv pomalinku hasl a její výraz začal přecházet z překvapení k nevyřčené otázce. Žena se na ni usmála, ale ona to neopětovala.

Jen se na ni dívala.

Dlouhých pět vteřin.

„Co tu děláte?“

Žena v domácím úboru s mokkými vlasy spatřila Romaine, Petrův kufr, zbraň v ruce a dítě na zápraží. Zvedla ruce nad ramena a udělala půlkrok vzad.

„Prosím, neubližujte jí.“

Romaine by rozuměla i bez překladače.

Co teď?

Musí jednat. A to sakra rychle! Položila kufr na zem, otočila se k děvčátku, popadla ji za svetr a rychle ji vtáhla dovnitř. Jemným kopnutím zavřela vchodové dveře a zajistila je na řetízek. Celou tu dobu z ženy za sebou nespustila oči a nepřestávala na ni mřířit.

Naznačila zbraní, ať se otočí. Poslechla. Pak se obrátila k holčičce. Byla v šoku.

Romaine věděla, že tohle dlouho nevydrží. Pak nejspíš začne plakat. Nebo hůř, křičet! Nemá čas ani prostor na lítost či sentiment. Viděla ji. A to je špatně. Vlastně hodně špatně.

Všechno je tu špatně.

Bylo to rychlé, tiché zabijácké kombo. Jedním pohybem otočila dívku obličejem ke dveřím. Druhým pohybem vytáhla z pouzdra u kotníku keramickou břitvu ostřejší než samurajský meč.

Dva kočičí přískoky.

Zezadu a naučeným, precizně provedeným pohybem podřízla ženě hrdlo.

Katka se otočila ke své vražedkyni, držela se za oběma rukama za krk a s tichým chraptěním zalapala po dechu. Krev se jí drala přes hřbet dlaně. Snažila se to zastavit, ale bylo to marné.

Věděla to.

Život z ní pomalu vyprchával, přesto k ženě s břitvou natáhla ruku. Uvědomovala si, že ta žena, která jí to udělala, kryje jednou rukou Klárce oči. Možná proto se na svou vražedkyni pousmála. V naději, že jí neublíží. Poslední myšlenky patřily právě jí.

Romaine za normálních okolností viděla zhasínat cíl skrze optiku. Jemné cvaknutí spouště, cuknutí v rameni a pak dvě až tři vteřiny nic. Záleželo na vzdálenosti. Objevil by se růžový opar a někdy, velmi zřídka, výraz překvapení. Ještě nikdy se ale nedívala své oběti zblízka do očí. Přisahala by, že zahlédla, jak se té blondýnce mihnul přes rty úsměv.

Jistá si ale nebyla.

Dívala se na Katku, jak z ní prchá život a nic necítila.

Vlastně ano. Čísi jemné vlasy a horko v dlani. Uvědomila si, že zakrývá té malé ústa i nos. Najednou dostala strach, aby ji neudusila.

Romaine nevěděla, zda ji víc neděsí myšlenka, že i tenhle problém bude muset vyřešit.

Teď ale jedno po druhém! Nejdřív tu ženu! Dveře na toaletu byly pootevřené. Směrem dozadu a dovnitř, to je dobré! Musí to udělat dřív, než se jí tu složí. Dala ruku dolů a přiskočila k ženě. Rozrazila dveře loktem a doslova s ní hodila dovnitř a zavřela je.

Pak obrátila pohled ke vchodovým dveřím. Holčička ji pozorovala velkýma modrýma očima zpoza dlouhých plavých vlasů. Oči se jí zúžily.

Je to otázka času, než propukne v hysterický pláč.

Merde!

Takhle to podělat! Sakra! Kdyby prostě otevřela ty blbý dveře a střelila tu ženskou do hlavy, jen co vešla dovnitř, udělala by líp! Takovýhle svinčík! Sakra!

Jako nějaká amatérka!

Merde!

Merde!

Merde!

Tohle se jí ještě nestalo.

Ne že by šlo vždycky všechno podle plánu, ale takhle to zpackat? Kvůli těm dvěma ženským, co ji vyrušily, když šla nahoru, si zapoměla navléknout rukavice! Kdoví, jestli se něčeho nedotkla!

Nána jedna blbá!

Za to ji Ez nepochválí, až mu řekne, jaký tu nadělala bordel. Navíc... navíc... Musí... Bože!

Musí to udělat.

Vážně musím?

Musíš.

Taková jsou pravidla.

Merde!

Merde!

Merde!

Merde!

* * *

Petr se skláněl nad Katkou. Vždycky se považoval spíš za cynika než za chladného. Proto se s ním chtěla Lenka rozvést. Jeho zálety jí až tolik nevadily.

„Nejsi nic jinýho než cynickej parchant!“

Nebo:

„Proč neumiš projevít city, Petře?“

Teď mu ale po tvářích div nestékaly slzy.

„Kačí... Kačenko... Káťo moje... Bože můj, ne!“

Petr dal hlavu do dlaní.

Utřel si vlhké oči do rukávu. Přemýšlel, čím by ji zakryl.

Věděl, že se to nemá a že je to ta nejhoupější věc, jakou může udělat, protože kontaminuje místo činu. On ji ale takhle nemůže nechat! Zakryje jí aspoň tvář. Nemůže ji tu jen tak nechat! Ne, to nemůže.

Vzal ze sušáku ručník, složil ho do čtverce a opatrně ji zakryl obličej.

* * *

Petr vyšel před dům.

„To vy jste ten idiot, co mi naboural auták?“

Otočil se.

Vzteky rudý majitel mercedesu měl asi sto třicet kilo a sotva popadal dech. Neměl chuť mu něco vysvětlovat, a tak jen vytáhl průkaz.

„Služební číslo 775 327.“

„A tím si mám jako vytříť prdel, nebo co?“

„Zkuste to.“

Přestal si ho všímat, zapálil si cigaretu a vytáhl z kapsy telefon.

„Čau.“

„...?“

„Seber kluky a vyjedte na Břevnov. Heleny Malířové 3.“

„...?“

„Jo, tady bydlí naše Katka.“

„...?“

„Vezměte koronera.“

„...!?“

Zavěsil. V tom pípla zpráva.

„Vážený kliente, zaregistrovali jsme několik výpadků mobilní sítě a za způsobené potíže se velice omlouváme. Přejeme hezké Vánoce!“

* * *

Dveře pohřebního vozu se zabouchly.

„Končíme, Petře. Nechcete hodit domů? Neměl byste být sám. Ani řídit.“

„Jsem v pohodě. Zvládnou to. Díky.“

„Tak tedy... dobrou.“

„Dobrou, šéfe.“

„Vezměte si volno.“

„Uvidíme se zítra, plukovníku.“

„Ne a to je rozkaz.“

Dívali se za černou dodávkou, jak odjíždí.

„Zítra vám zavolám.“

Plukovník Kaďaba natáhl ruku, jako by ho chtěl poplácat, ale na poslední chvíli si to rozmyslel. Pak mu ji ale položil na rameno a stiskl ji.

„Je mi to líto.“

„Já vím, šéfe. Já vím.“

„Jděte se vyspat. Zítra se domluvíme, kdybyste chtěl doplnit výpověď.“

„Rozkaz.“

Poslední z výjezdovky nasedli do aut a odjeli.

Petr zůstal na chodníku sám. Zapálil si. Zaklonil hlavu, pokuřoval a pozoroval večerní oblohu, která byla mimořádně jasná.

Měsíc byl skoro v úplňku.

Z myšlenek ne-myšlenek ho vyrušila žena pozdně středního věku. Byla zachumlaná do dlouhého svetru a celá se třásla, ačkoli nebyla navzdory ročnímu období vlastně vůbec zima.

Na dva dny před Štědrým večerem bylo nezvyklé teplo.

„To je strašný! Já..., já... Nemůžu uvěřit, co se to Kačence stalo!“

Podíval se na ni nepřítomným pohledem.

„Já... jsem... Karasová. Sousedka. Vaši kolegové už u nás byli.“

Sotva znatelně přikývl. Neměl sílu ani chuť si povídat. Zároveň nechtěl být hrubý.

„Víte, než jste přijeli, Klárka, moje vnučka, se vrátila v poledne celá zaražená. Ona chodí často nahoru za Kátou. Teda chodila.“

Zpozorněl.

„Ano?“

„Řekla, že chce jít spát, což bylo divný. Tak jsme si myslely, že na ni Káta nemá čas, a proto brečí. Teprve teď se probudila a tohle nám dala.“

Z kapsy vytáhla plyšovou hračku.

„Že to dostala od té paní, která byla na Kačenku zlá. Tak jsem vám to hned přišla říct.“

Petr odhodil cigaretu.

„Můžu s ní mluvit?“

„Dneska už asi ne. Teď z ní nic nedostanete. Pláče, protože chce za Kátou.“

„Musím s ní okamžitě mluvit!“

„Teď ne, nezlobte se.“

Petr si přejel dlaní po tváři.

„Promiňte. Je to důležité. Když nebude chtít, nechám toho.“

„Tak teda pojdte, můžete to zkusit.“

ŘEKNI, ŽE MĚ MILUJEŠ

Kasim navštívil Dereka na pokoji. V ruce měl černé desky z plastu.

„Tady máte vízum, letenky a pas. V obálce je hotovost na taxi a debetní karta se dvěma tisíci dolary. PIN jsou první čtyři čísla karty. Zítřka ráno v 6:00 vás vyzvedne taxík. Let číslo TK 1908 ve 14:30. Bohužel se nepodařilo zamluvit navazující spojení, takže se ubytujete v hotelu na letišti. Další den odpoledne nasednete na let EY 2317 v 16:05. Budou vás čekat.“

„Díky.“

„Jestli se potřebujete na něco zeptat, teď je ta pravá chvíle.“

„Kdo je to?“

Kasim vyrobil grimasu, která se vzdáleně podobala úsměvu.

„Tak to je asi to jediné, na co neodpovím.“

„Nevíte?“

„I kdybych věděl, nesmím vám to říct. Pro případ, kdyby vás zadrželi.“

„Jaká je pravděpodobnost?“

„Velice nízká. Přesto to není nemožné.“

„A co pak?“

Pokrčil rameny.

„Nemám nejmenší tušení.“

„To mě má povzbudit?“

„Není se čeho bát. Vaše krytí je neprůstřelné. Dieter Hass existuje, lépe řečeno existoval. Oficiálně nikdy nezemřel a švýcarské úřady bio implantáty nezajímají.“

„Používáte identity mrtvých? Ne že by to teď nebylo jedno, ale ten

člověk neumřel kvůli mně, že ne? Nebo snad ano?”

Kasim nadzvedl obočí.

„Možná byste se měl méně věnovat televizi.“

„Jen jsem se zeptal. Rád bych se ujistil, že víte, co děláte. Už mě nebaví být něčí loutka.“

Kasim narážku ignoroval.

„Samozřejmě že víme, co děláme.“

„Víte, že můžete být upřímný, protože ráno si nic z toho nebudu pamatovat. Nemám pravdu?“

Tváří hráče pokeru se mihl stín.

„Christoffel má pravdu. Jste bystrý. Ano, přesně tak. Nevzpomenete si na zdejší pobyt, na mě nebo na něj. Na nikoho, koho jste tu potkal. Ani na slečnu Beatrix van den Meer.“

Teď si na malou chvíli nebyl jistý Derek.

„Vy to víte?“

„Pochopitelně. Víte, měl bych se zlobit hlavně na vás. Svým způsobem jste za to zodpovědný. Mimochodem, připravil jste nás o spoustu peněz, pane Hassi.“

Derek se ušklíbl.

„Takže si ušetříme čas a až vám dám napít, bez řečí to vypijete.“

„Co kdybych řekl ne?“

„Pane Hassi...“

„Ackere, jmenuji se Acker.“

„Pane Ackere, váš postoj není rozumný. Nemyslíte, že to umím i po

zlém? Věřte, že takhle to řešit nechcete.“

Neměl v úmyslu dělat potíže, ale Kasim ho štvál už delší dobu.

„Nechci. Možná mě baví vás vytáčet.“

„To už jste domýšlivý. Pane Ackere.“

Derek se posměšně zasmál.

„No tak! Přiznejte barvu. Vidím, jak vám brnkám na nervy. Kasime.“

„Možná jste bystrý, ale zřejmě se rád chováte jako hlupák.“

„Možná jo,“ pokrčil rameny.

„Tak v tom případě je to vše.“

Kasim vytáhl z kapsy od kalhot neoznačenou plastickou tubu.

„Máte čistou vodu?“

„Támhle,“ ukázal na stůl na nedopitou láhev balené vody.

Kasim odlil do skleničky a vhodil do ní žlutou tabletu. Když došuměla, zakroužil s ní a podal mu ji.

„Co v tom je?“

„Do dvaceti minut usnete. Pak si nebudete nic pamatovat. Je to bezpečné.“

„To ale nebude tím práškem, že?“

„Ne. Působí podobně jako prášky na spaní. Jakmile se dostanete do fáze hlubokého spánku, alfa vlny spustí naprogramování.“

„Díky, že jste mi to řekl.“

„V pořádku. A teď to vypijte.“

Derek přidržel sklenici před ústy.

„Proč mi nemůžete říct, kdo je můj klient? Vždyť si to stejně nebudu pamatovat.“

„Protokol. Opatrnosti není nikdy nazbyt.“

„Chápu.“

Vypil obsah. Měl pomerančovou příchut'. Šimral na jazyku stejně jako obyčejný šumivý multivitamín.

„Zítřka vás bude trochu bolet hlava. Brzy to přejde. Budete unavený a ospalý, ale cestou to jistě dožene.“

„Řekněte Kasime, proč to udělala?“

„Řekl bych, že za tím bude psychická nevyrovnanost a složitá povaha.“

Derek mlčky přikývl.

„Asi.“

„V 5:15 vás někdo vzbudí. My se vidíme naposledy. Sbohem, pane Ackere.“

Podal mu ruku. Krátce si potřásli.

„Hlavně ať vás nenapadne to vyzvrátit. Jen byste si ošklivě ublížil.“

Ve dveřích se ještě jednou otočil.

„Pane Ackere?“

„Ano?“

„Hodně štěstí.“

„Děkuji.“

* * *

Recepčnímu se podařilo Dereka vzbudit až na potřetí.

Bolela ho hlava, žaludek měl na vodě a jednu chvíli si myslel, že se

pozvrací. Takovou kocovinu nezažil! Proč vůbec pil? Vzpomínky na včerejší den se jaksi ztrácely v mlze. Někde tam byly, ale neuměl je rozklíčovat. Recepční řekl, že taxi tu bude do půl hodiny.

Taxi?

Aha.

Pamatoval si, že někam musí.

Asi za prací. Za jakou a proč, to si nedokázal vzpomenout. Přemýšlet zatraceně bolelo. Nebude to řešit. Nicméně jedno věděl jistě. Musí si okamžitě vyčistit zuby a vypláchnout pusou.

Z toho zápachu z úst a podivné chuti na jazyku se i jemu samotnému dělalo zle.

Mohl bych někoho zabít.

Vyčistil si zuby a pak si dal sprchu.

Teplá voda mu nedělala dobře, a tak si se zaťatými svaly pustil na chvilku studenou. Vyjekl jako děcko, nicméně ledový příval snesl necelou minutu.

Osušil se.

Teď už se cítil lépe. Konečně může fungovat, a ne se tu motat jako zombík! Takže co teď?

Nejprve by měl na sebe něco hodit.

Sbaleno má asi od včerejška, přestože si neuvědomuje, že by to udělal. Oblečení na židli bylo nové a úhledně nachystané. Šedé spodní prádlo a ponožky, čistě bílé triko, světlé džíny, navrch slabý modrý svetr bez vzoru a černá pěťová bunda s kapucí lemovaná

umělou kožešinou. Kromě kotníkových šněrovacích bot s vysokou podrážkou našel i tmavě modrou čepici, jakou nosívají rybáři na Baltu.

Vůbec netušil, jak k tomu všemu přišel.

Vrátil klíč od pokoje. Recepční mu na rozloučenou dal balíček na cestu.

Mrzlo a nachystaný taxík nebyl vytopený. Hodil tašku na podlahu a zeptal se řidiče, jestli by mu nevadilo, kdyby se vzadu natáhnul. Taxikář byl ochotný. Dokonce mu půjčil cestovní deku a polštář.

Vyrazili.

Probudil se za Bernem.

Stáli v koloně kvůli dopravní nehodě asi kilometr před nimi. Taxikář ho uklidnil, že mají čas. Derek dostal hlad, a tak se s povděkem pustil do obložené bagety se sýrem společně s plechovkou čaje, které našel v papírovém pytlíku od recepčního.

Bolest v hlavě byla o něco snesitelnější a vzpomínky na včerejší noc byly čím dál tím víc zastřené. Průjezd severní částí města směrem k letišti proběhl bez dalších komplikací.

Poděkoval taxikáři, dal mu štědré spropitné a rozloučil se.

Bylo deset.

V kolik že mi to letí?

S taškou na rameni bloumal letištní halou, dokud nenašel vhodné místo k dospání. Téměř osiřelý kout s výhledem na ranvej se zdál

být pro nerušený odpočinek vhodný.

Sedl si a tašku hodil pod nohy.

Pro jistotu ji omotal o nohu křesla popruhem. Zachumlal se, protože navzdory příjemně vytopené hale se do něj pustila zima. Dal bradu na prsa a za chvíli usnul.

* * *

Ocitl se na dlouhé, místy dva pruhy široké jednosměrné ulici. Po pravé straně ji lemoval park. Vedlo k němu několik přístupových cest, ale všechny byly zavřené. Instinkt napovídal, že tudy neprojde, přestože ho zeleň lákala víc než liduprázdná ulice plná opuštěných a blikajících aut, povětšinou křiklavě žlutých taxíků. Z nějakého důvodu ho to táhlo právě tam, ale věděl, že to nemá cenu.

Modrobílou pásku s nápisem Lambert nelze strhnout, přelézt, podlézt ani obejít.

K tomu měnící se hloubka ostrosti dávala tušit, že park je pouhou kulisou. Zabočil vlevo a vydal se středem příčné ulice se stromořadím po obou stranách.

Míjel vchody obytných domů, také jeden hotel a dvě restaurace. Skrz výlohy mohl vidět prostřené stoly a nedojedené či čerstvě naservírované pokrmy. Poloprázdné džbány a nedopité sklenice naznačovaly, že si hosté jen někam odskočili. Vtom si uvědomil, že ví přesně, kde je.

New York.

Nikdy v životě tam nebyl, přesto měl důvěrný pocit, že město dobře zná. Minul Park Avenue, ale pokračoval dál třiasedmdesátou až na roh s Lexingtonskou. Zabočil vpravo. Nevěděl, proč zrovna tudy, ale

byl si jistý, že jde správně.

Prošel několik bloků. Na chvilku se zastavil. Rozhlédl se po liduprázdné ulici a zhluboka se nadechl. Vůně vzduchu připomínala navoněný obchodák.

Pokračoval v chůzi. Výškových budov začalo přibývat. Na všech semaforech svítila červená a chodcům symbol zvednuté dlaně. Věděl, že jen pár bloků odsud se nachází Rockefellerovo centrum. To ho ale nezajímalo.

Na čtyřiatřicáté to vzal vpravo a pokračoval rovně, až se ocitl u Empire State Building. Vždycky ho chtěl vidět. Teď stál přímo u jeho paty. Z mrakodrapu si mohl vykroutit krk. Musí dovnitř!

Chvilí trvalo, než našel správný vchod.

Přízemí ho uchvátilo okázalostí nepostrádající ducha let dávno minulých. Neměl čas kochat se mramorem s nádechem barvy zlata a vší tou mosazí a chromem. Musí nahoru! Nechal se vyvézt do padesátého.

Styl a sloh se změnil. Ocitl se uprostřed podlaží v bludišti nekonečné řady pravoúhlých uliček openspaceů. Dlouhé minuty ji hledal, ale nakonec tu správnou kóji našel.

Za stolem a zády k němu seděl muž. Jezdil s myši po stole, zběsile klikal a upřeně se díval do obrazovky. Derek mu nakoukl přes rameno. Na záznamu z bezpečnostní kamery spatřil sebe v zastavárně, jak Yvovi podává krabici s čipy.

Muž se na něj otočil. Vypadal trochu jinak, ale byl to on.

Konrád. Usmál se, ale jeho úsměv byl plný smutku a výčitek.

Ne!

Otočil se a utíkal směrem k výtahům. Jenže tam, kde měly být, žádné nejsou! Kudy? Tady!

Nouzový východ!

Vzal za kliku. Bylo odemčeno.

Kulaté schodiště. Z pohledu přes zábradlí se mu zamotala hlava.

Schody v nekončící spirále bral po dvou. Čím víc se blížil k přízemí, tím byly jeho nohy těžší. Bylo to jako zdolávat poslední metry Mount Everestu se čtyřiceti kily zátěže na hřbetu.

Konečně je dole!

S bušícím srdcem se vyřítil na ulici plnou lidí a troubících aut. Všechno kolem se rozostřilo. Najednou stál na rohu Páté a Třiasedmdesáté.

Místo, odkud vyšel.

Zrak se vracel. Všechno bylo najednou ostré.

„Svobodu! Svobodu! Svobodu!“

Skandování přicházelo z parku. Pásky zabráňující vstupu byly pryč. Rozeběhl se po asfaltové cestě, na jejímž konci stál řečník na provizorním pódiu z kontejnerů s logem rozesmátého citrónu požírajícího kousek sama sebe.

Kolem řečníka postávali lidé.

Nedokázal spočítat, zda jich je dvacet, nebo tisíc. Muž z pódia neustále cosi vykřikoval, ale nebylo mu rozumět.

V tu chvíli si uvědomil, že lidé ani samotný rétor nemají tváře.
Někdo zavolal jeho jméno.

„Dereku!“

Plavovláška s modrýma očima se mu vrhla kolem krku.

„Diano?“

„Podívej, kdo je tu se mnou!“

Zvonivý smích umocňovaly krásné bílé zuby. Vypadala šťastně.
Ukázala směrem, kde si hrálo třináct stejně oblečených dětí.

„Pojď, musíš ho vidět!“

Vzala ho za ruku.

*Rozeběhli se k pískovišti. Na půli cesty zaslechl policejní píšťaly a jakot
sirén. Ozvala se střelba.*

Nastal chaos.

Dav vyděšených lidí mu ji vytrhl z ruky.

Ztratil ji.

„Diano!“

„Diano!“

„Lásko!“

„Tady, tady jsem!“

Rozhlédl se.

„Veroniko!?“

„Honem, než nás dohoní!“ vykřikla hystericky.

Vzala ho za ruku. Utíkali.

Rychle! Pálí to, strašně to pálí! Veronika se neustále ohlížela přes rameno. Nebylo zřejmé, kdo je pronásleduje. Jenže ho jasně cítil v zádech.

Peter!

Proběhli parkem po Terrace Drive až na Dvaasedmdesátou. Překřížili Broadway a pokračovali k Riverside. Zvolnili.

Zdálo se, že se jim ho podařilo setřást.

Došli k řece. Nebo spíš k místu, kde se měla nacházet. Hudson tam ale nebyl.

Nebylo tam nic.

Jen oslnivě bílé světlo. Bylo to jako v počítačové hře, ve které se designérům zdánlivě otevřený svět nechtělo dokončit. Zastavili. Otočila se na něj.

Nebyla to Veronika. Byla to Beatrix.

„Řekni, že mě miluješ.“

„Cože?“

„Prosím, řekni, že mě miluješ.“

„To přeci nejde.“

Vytrhla se Derekovi z ruky. Oči měla prázdné, jako by v nich chyběl život.

„Nikdy mě nikdo nemiloval. Nikomu nepatřím.“

Zavřela oči, rozpažila ruce a po zádech padla do bílé tmy.

Její uši trhající výkřik Dereka probudil.

* * *

Žena sedící vedle se ho zeptala, jestli je v pořádku. Podíval se na hodinky a pak pod nohy. Nezaspal a neokradli ho. Oddechl si. Z tašky vytáhl tablet. Věděl, že ho má, ale už si nepamatoval, kdo mu ho dal. To není důležité. Musí si něco ověřit, dokud to má v hlavě.

Spustil mapu a vyhledal si New York.

Čím déle jezdil prsty po obrazovce, tím víc ho poléval pocit úzkosti a sílil v něm pocit chladu.

* * *

Pasová kontrola a boarding na let do Istanbulu proběhly bez sebemenších problémů. Slečně u přepážky se asi líbil, protože mu nabídla upgrade do byznys třídy zdarma.

Neodmítl.

Z euroasijské metropole si nic neužil. Ubytoval se v hotelu u letiště, přesně jak mu kdosi přikázal, a na Štědrý den sedl na let do Rijádu.

Kapitola jedenáctá: Intermezzo I.

PINO GORDO

O 21 let dříve.

Cesta z Cancúnu na Kubu byla pro Scottyho utrpením, protože jižní částí Mexického zálivu zmítaly celý týden náhlé bouře, které se objevovaly stejně tak rychle, jako zase mizely.

O'Driscoll nesnášel lodě a všechno, co s nimi souviselo.

Dostal mořskou nemoc a za posměšných pohledů najatých mexických rybářů nadvakrát vrhnul přes zábradlí včerejší pozdní večeri. Naštěstí pro něj se hladina brzy zklidnila, a tak před úsvitem konečně dopluli do malého přístavu v Arroyos De Mantua, nacházející se v zálivu Guanahacabibes, v severní části západního výběžku Ostrova svobody.

Dvanáct ozbrojených mužů v civilu vysákalo na břehu z konvoje tří terénních toyot.

Přeložili z lodě jedenáct velkých kufrů a po krátké osobní prohlídce Scottyho posadili mezi dva ozbrojence na zadní sedačku prostředního vozu. Jen co se zabouchly poslední dveře, kolona vyrazila.

Začalo svítat.

Nikdo celou cestu nepromluvil. Jízda po vesměs prašné silnici do vesnice Pino Gordo netrvala ani deset minut. Zhruba v polovině osady, čítající dle Scottyho odhadu maximálně dva tisíce lidí, zabočili vlevo, minuli baseballové hřiště po pravé straně, a pak pokračovali několik set metrů až k nenápadnému, značně oprýskanému nízkému domu u silnice. Tam se cesta zužovala a

končila kdesi v hustém porostu.

Kolona zastavila.

Muži utvořili kolem Scottyho koridor. Jeden ho doprovodil ke dveřím a otevřel je. Scotty vstoupil. Muž za ním je zase zavřel.

Uprostřed jediné a velmi spoře zařízené místnosti se nacházel stůl a čtyři židle.

Po obou stranách vchodových dveří byla uniformovaná stráž s odjištěnými kalašnikovy. U stolu stál vysoký muž v uniformě. Mohlo mu být něco přes pětapadesát. Na stole ležela brigádýrka a vedle ní kožená aktovka. Navzdory tomu, že šlo o nepřítele, působil sympaticky. Zároveň však nepřístupně.

Scotty mu nabídl ruku. Plukovník ji po krátkém zaváhání přijal.

„Scott O'Driscoll. *Podemos hablar español, si usted lo desea.*“

„To nebude třeba, mluvím anglicky obstojně,“ odpověděl téměř dokonalou angličtinou s nepatrnou stopou přízvuku.

„Dobře.“

Plukovník naznačil, aby se posadili.

„Co přivádí čerstvě zvoleného amerického guvernéra do naší země?
“

Driscoll se pousmál.

„Jdete přímo k věci.“

„Sí.“

„Předně bych rád dopředu zdůraznil, že přicházím výhradně jako soukromá osoba. V žádném případě nezastupuji vládu Spojených

států. Troufám si tvrdit, že ani její zájmy.“

Plukovník přikývl.

„Není to příliš nebezpečné pro muže vašeho postavení? Kontaktovat třídního nepřítele?“

„Máte naprostou pravdu. Vzájemné vztahy nejsou zrovna ideální, nicméně vláda Kubu vyřadila ze seznamu nepřátelských režimů již dávno.“

„Proto jsem použil přívlastek třídní.“

„Chápu.“

„Proč jste tady?“

„Plukovníku, mohli bychom si promluvit o samotě?“

Věnoval mu dlouhý pohled. Pak naznačil strážím, ať odejdou.

„Děkuji.“

„Přejděte k věci.“

„Dobře. Jsem tu, abych vám pomohl.“

„Mně?“ podivil se, ale na jeho výrazu to nebylo příliš znát.

„Kubánskému lidu.“

„Prosím?“

„Rád bych, abyste zprostředkoval schůzku s vaším nadřízeným, generálem Alejandrem Castrem.“

To už mu obočím prolétl nefalšovaný údiv.

„Zastupujete snad CIA?“

„Ne. Jak jsem již řekl, nezastupuji žádným způsobem vládu. Ani žádnou agenturu. Jsem tu čistě soukromě.“

„Důvod?“

„Abych vám pomohl.“

Plukovník zavrtěl hlavou.

„Mluvte k věci, jinak ztrácíme čas. Možná si to neuvědomujete, ale riskuji podobně jako vy. Proč s ním chcete mluvit?“

„Rád bych, ale nemohu vám sdělit podrobnosti. Za prvé, neznám je všechny, a za druhé nesetkal bych se s ním já, nýbrž pan Heinrich Lambert.“

„Lambert? Neznám pana Lamberta.“

„Říká vám něco společnost *Predia Limited*?“

„Ne.“

„Je to technologická firma. Pan Lambert je jedním ze společníků a rád by se sešel s panem Castrem v záležitosti, která souvisí nejen s bezpečností naší země, ale zároveň může nastavit směr, kterým se bude Kuba ubírat. Víc prozradit nemohu, i když bych rád. Přesně toto mám vyřídit.“

„Trochu málo. Příliš obecné, nemyslíte *señor* Driscoll?“

„Uznávám, nicméně více informací nejsem schopen poskytnout.“

Plukovník sáhl po čepici.

„Pak tato schůzka postrádá smysl.“

„Počkejte, prosím. Prosím!“

Skoro na něj sáhl. Věděl, že má jen jeden pokus. Heinrich mu kladl na srdce, aby ho získal.

„Dobře, plukovníku Martínezi. Řeknu všechno, co vím. Prosím, vyslechněte mě!“

Plukovník dal ruku dolů.

„Oba víme, jak špatně na tom jste. Embargo se uvolňuje velice pomalu, a i kdyby ho USA zrušilo úplně, nikdy se nepostavíte bez cizí pomoci na nohy. Váš systém měl zkolabovat dávno. Držíte se u

moci jen zázrakem.“

Zdálo se, že ho Driscollova slova pobouřila.

„Nechtěl jsem vás urazit! Vykládám karty na stůl. Nyní je na čase, abychom společně odkryli zbytek.“

„Nikdy americkou pomoc nepřijmeme! Na to zapomeňte! Nepotřebujeme, aby nás ovládly vaše imperialistické zájmy!“

„Ne, tak to není. Pomoc nepřichází z Ameriky, ale od konkrétního člověka.“

„Čistě teoreticky, proč bychom měli pomoc přijmout, a především, proč by to někdo dělal? Zajisté ne nezištně.“

Driscoll se chytil okraje desky stolu, nepatrně se odtáhl a podíval se mu přímo do očí.

„Jde o nezištnou pomoc. Jakkoliv to zní neuvěřitelně.“

„Proč?“

„Protože Heinrich Lambert takový prostě je.“

„Nevěřím vám ani slovo.“

„Pane plukovníku, znáte Arnolda Schwarzeneggera?“

„Toho herce a bývalého guvernéra?“

„Ano.“

„Pan Lambert ho obdivuje. Ani ne tak jako herce nebo politika, ale spíš jako člověka, který se vypracoval houževnatostí a neskutečnou pílí. Jako člověka, co si šel za svým, navzdory tomu, že ho všichni zrazovali od snu stát se nejznámějším a nejlépe placeným hercem na světě.“

„Jak to s ním souvisí?“

„Kdysi sledoval jeho motivační projev na univerzitě. Jedno z pěti pravidel pana Schwarzeneggera pro naplněný a úspěšný život je..., “ odmlčel se, jako by si nemohl přesně vzpomenout. „Jen neber. Vrať něco zpátky.“

„Co tím chcete říct? Pan Lambert má k naší zemi nějaký vztah?“

Driscoll zavrtěl hlavou.

„Ne. Pokud vím, tak vůbec.“

„Stále nechápu, co se mi snažíte říct.“

Driscoll se nadechl.

„Pana Lamberta označují za snílka. Já s tím nesouhlasím. Je to vizionář. Zároveň čestný a zásadový člověk. Má víc peněz, než potřebuje. Brzy jich bude mít mnohem, mnohem víc. Je jediný ze všech superbohatých lidí, které jsem poznal, kterému nejde jen o zisk. Zajistě teď namítnete, že za dobrodince může být i jinde, je to tak?“

Plukovník se poprvé pousmál.

„Nechce. S panem Lambertem sdílíme názor, že Amerika, a vlastně celý západní svět se nachází v úpadku. Nejen finančním, ale především morálním. Nechce, a nebude vyhazovat peníze oknem, protože základy našeho systému jsou skrz na skrz prohnílé. To není politický slogan, ale fakt. Společnost, která se honí pouze za zisky, nemá podle něj právo na existenci.“

„Pan Lambert je snad socialisticky smýšlející člověk? Nebo snad dokonce komunista?“

„Nenechte se mýlit. To rozhodně není. Z určitého pohledu je kapitalista jako každý jiný. Vytváří hodnoty, aby mohl expandovat a vydělávat, ale neshromažďuje majetek za účelem vlastního blaha. Ano, chová se tržně, protože to jinak v našem systému nejde. Pan Lambert chce změnit svět. Někde začít musí. Vy, jako kubánský lid, tato země, její izolace, a přesto blízkost, mu připadá ideální pro změnu k lepšímu. Chce ukázat světu, že to jde.“

„A to mu nevadí, že by se musel dát dohromady s námi? S

komunisty? Nezlobte se, ale tomu těžko můžu věřit!“

„Budu naprosto upřímný. Máte pravdu. Vadí. Komunismus považuje za slepou a nebezpečnou ideologii, která se naprosto zvrtila. Také si však uvědomuje, že tomu nemohlo být jinak. Načasování, okolnosti a způsob, jakým se vaše idea šířila a šíří, tomu nikdy nepomohly.“

„Pan Lambert je blázen! Vy nejspíš také.“

Driscoll nehnul brvou.

„S jistotou mohu říci, že pan Lambert blázen není. Teď vyložte karty vy.“

„Co tím myslíte?“

„Tak já to udělám za vás, souhlasíte?“

Plukovník pokrčil rameny.

„Vy nejste na pokraji bankrotu, vy už se v něm plácáte hezky dlouho. Jakkoliv se to snažíte zakrýt. Vím to já, víte to vy, ví to každý průměrně inteligentní obyvatel této země. Je jen otázkou času, kdy váš režim zkolabuje. Vlastně je s podivem, že k tomu nedošlo vloni, po tom zničujícím suchu. Hladomor klepe na dveře. Žádná mezinárodní pomoc vás z toho srabu nevytáhne. Opozice v zemi sílí, vy nemáte prostředky na vlastní obranu, takže to nemůže skončit jinak než dalším krvavým převratem.“

Plukovník si zachovával kamennou tvář.

„Až vůdcové této země budou do jednoho zmasakrováni, vloží se do toho naše vláda, která na tom mimochodem pracuje. Čeká jen na správný okamžik. Pošle námořnictvo a nastane definitivní konec vaší ideje. Rusko pro vás nehne ani prstem. za to vám ručím. Vy to ale jistě víte. OSN? Ale no tak! Oba víme, jak to chodí. To by byla fáze číslo jedna. Po ní přijde fáze číslo dvě. Nastoupí naše, tedy

americké zájmy. Velké korporace se třesou, až se jim otevře další nový trh. Fáze číslo tři. Svobodné volby, které ve svém důsledku rozdělí obyvatelstvo. Nepatrná část zbohatne, možná se k nim budete řadit i vy, ale ta větší, ta se bude nacházet naprosto ve stejných, promiňte mi ten výraz, sračkách, nebo možná i horších, i když to už asi není možné. To vše s pouhým rozdílem, že je nebude vyslýchat policie či dirigovat uliční výbor. Jistě, budou si moci dovolit lepší televizi, telefon nebo nějaké ojeté, zastaralé americké auto, které bude tisíckrát lepší než ty hromady muzejního šrotu, ve kterých stále jezdíte. Ale budete mít demokracii.“

Plukovník se zamračil.

„Stalo se to už tolikrát jinde. Nemám pravdu?“

„Možná. Proč my?“

„Je to jednoduché. V úvahu připadáte pouze vy. Severní Korea? Ne, dokud existuje Čína. Vy a oni jste poslední baštou pokřivené ideologie. Čínu nepočítáme. U kormidla se sice drží komunisté, ale v zemi vládne kapitalismus nejhrubšího zrna. Korea žije ve středověku. Změnit mentalitu tamního obyvatelstva potrvá staletí. Arabský svět je na tom dost podobně, navíc by se jim to nelíbilo díky zásadnímu náboženskému vlivu a názoru na Západ. Afrika? Jižní Amerika? Zatím nelze. Vy jste ostrov. Ostrov naděje nás všech.“

„Co za to?“

Konečně upoutal jeho zájem.

„Neobejde se to bez kompromisů, to je jasné vám, mně i panu Lambertovi.“

„Jen peníze nepomohou.“

„Máte pravdu. My, tedy pan Lambert má technologii, kterou vám poskytnete. Ta zaručí, že se stane přesně to, na čem se pan Lambert a generál dohodnou. Na to se můžete spolehnout. Jak jsem řekl, pan Lambert je čestný muž. Naprosto chápu, že k nám nemáte důvěru.

Přišli jsme o ni nezodpovědným chováním. Nejednoho spojence jsme hodili přes palubu, když se nám to hodilo. Pan Lambert ale není americká vláda! Ostatně myslím, že to pan Castro pozná sám.“

„Je vám jasné, že se naší ideologie nevzdáme?“

„Vlastně nebude třeba. Svým způsobem budete zemi řídit podobně. Jen to budete dělat lépe. Minimálně navenek.“

„Už jsem to sice řekl, ale jste blázen.“

„A já se budu opakovat. Ne, nejsem. Já ani pan Lambert.“

„Nic nemohu zaručit. Netuším, jak se na to Alejandro bude tvářit.“

„Jste dlouholetí přátelé. Přesvědčte ho. Proto jsme si vás vybrali.“

Plukovník se zamračil.

„Na důkaz, že to myslí pan Lambert vážně, pověřil mě, abych vám něco doručil. Můžete prosím říct svým mužům, ať přinesou jedno z mých zavazadel?“

Plukovník vyštěkl rozkaz a ve dveřích se za chvíli objevila dvoučlenná stráž s jedním kufrem.

Měl elektronický zámek. Zdál se být těžký.

Plukovník poručil, ať ho dají na stůl a odejdou. Driscoll vyndal z kapsy krabičku připomínající staré dálkové ovládání od auta a podal ji plukovníkovi. Naznačil, ať stiskne tlačítko. S mírnou nedůvěrou to udělal a zámky na kufru tiše cvakly.

Driscoll otevřel víko a ustoupil stranou.

„Deset miliónů v nových dolarech. Můžete si to přepočítat,“ usmál se. „Těch kufrů mám s sebou jedenáct. Tento je, bez ohledu na to, jak se teď rozhodnete, váš. Jako výraz díků za váš čas. Pokud nechcete domluvit schůzku s generálem Castrem, zbytek si odvezu a tím to končí.“

„Jak si můžete být jistý, že si je nenechám všechny? Že vás nenechám zastřelit?“

Driscoll se nervózně pouсмál.

„To si samozřejmě nejsem. Jenže víme, že jste čestný člověk. Svou zemi milujete. Pochopitelně jsme si vás nevybrali náhodou. Určitě ne pouze proto, že jste blízký přítel pana Castra. Zbývajících sto miliónů je pro vaši, případně naši společnou věc. Zůstanou vám tak či onak, i když se pan Lambert s panem Castrem nedohodnou. Sto miliónů dolarů za hodinu generálova času. Celkem dost, nemyslíte?“

„Jak bychom se zkontaktovali?“

Driscoll vytáhl z kapsy saka malý satelitní telefon a podal mu ho.

„Nedá se zachytit ani odposlechnout, protože využívá síť našich vlastních satelitů. Nemáme úplné pokrytí, ale jakmile máte signál, máte zhruba dvacet minut do další hodiny, než naskočí nové okno. Stačí stisknout poslední volané číslo. Generál se dovolá přímo panu Lambertovi. Plukovníku Martínezi, jak se rozhodnete?“

Pořád se mračil, nicméně k Driscollově úlevě přikývl.

„Nechte to tady.“

TY SES MUSEL DOČISTA ZBLÁZNIT!

O rok později.

„Ty ses normálně zbláznil, Henry!“

„Nemyslím si. Snaž se být v klidu.“

„Jak se mám sakra uklidnit!? Řekni mi, jak se mám proboha asi tak uklidnit!? Heinrichu...! Henry! Do prdele...! Henry!“

Ilai Shain se otočil k třetímu muži v zasedačce.

„Jayi, ty k tomu nic neřekneš?“

Jayesh Kulkarni se usadil do širokého křesla potaženého modrým velurem. Skoro do něj zahučel. Byl v šoku stejně jako Ilai, jen vypadal víc bezradně. Zdrčeně.

Jediný, kdo se zdál být nad věcí, byl Heinrich Lambert.

„Víš, jak se tomu říká?“ vyštěkl na něj Ilai.

Heinrich Lambert se natáhl pro vysokou sklenici.

„Co myslíš?“

Napil se.

Ilai jeho stoický klid rozhodil ještě víc. Zamáchal bezmocně pažemi.

„Ty ses vážně musel dočista zbláznit!“

„Vůbec ne. A sedni si už!“

Poslechl. Jen co si sedl, položil hlavu do dlaní.

„Říká se tomu veleizrada, kdybys to náhodou nevěděl!“

Dal ruce dolů a podíval se mu do očí.

„Jak jsi to mohl udělat?“

„Musel jsem.“

„Musel!? Musel? Co to sakra meleš?“

„COMOCAS.“

„Ne! Ne, ne, ne, ne! Chceš mi říct, že si jednal na základě výsledků nedokončeného projektu? Děláš si z nás prdel!?“ neudržel se.

Zase vstal a chytil se za hlavu.

„Bral bych cokoliv, jen ne tohle!“

„Funguje.“

Jayesh na něj vrhnul překvapený pohled. Ilai upažil. Obličejem se mu prohnal nefalšovaný údiv. Trval asi pět vteřin.

„A kdys nám to hodlal říct?“ zeptal se nazlobeně Ilai

„Říkám vám to teď.“

„Henry... Heinrichu..., ty...! Jak jsi jen mohl?“

„Říkám, že funguje.“

„Na tom ale přece vůbec nezáleží! I kdyby to byla pravda!“

„Je to pravda,“ skočil mu do řeči Heinrich Lambert.

„Ne, ty teď mlč, Henry! Dobře mě poslouvej.“

„Okay.“

„Úplně pomínu fakt, že poskytnutí finanční a technologické podpory komunistickému režimu je snad proti všem zákonům! Úplně pomínu fakt, že je to posuzováno jako velezrádná činnost. Úplně pomínu fakt, že je to proti zájmům země. Úplně pomínu fakt, že jsme tím porušili smlouvy s vládou! Úplně pomínu fakt, že za

tohle je doživotí nebo možná křeslo! Úplně pominu fakt, že nám zmrazí účty, že nám všechno vezmou! Nemůžu ale pominout fakt, že jsi tímhle vědomě ohrozil sebe, mě, i tady Jaya! Nejen to. Jde i o naše rodiny! Chápeš, co jsi provedl, Henry!?”

„Netvrdím, že to bylo snadné rozhodnutí. Dlouho jsem to promýšlel. Věř mi, Ilai.“

Ilai se posměšně ušklíbl.

„Jak dlouho? Pět minut? Podle toho, co jsi udělal, bych tomu víc nedával!“

„Několik měsíců. Pojistil jsem to.“

„Jak, proboha? Copak to jde?“

„Jde. Potřebuji vás oba. Musíte mi věřit.“

„Ty po nás teď chceš, abychom ti věřili?“ ozval se Jayesh poprvé od chvíle, co jim Henry oznámil, že financovali převrat na Kubě.

„Máš pravdu. Naprosto tě chápu. Proto musíme podniknout kroky, abychom zůstali všichni v bezpečí.“

„Co chceš dělat?“ zeptal se Ilai.

„Našel jsem tři způsoby. Všechny jsou schůdné a celkem dobře proveditelné. Víím, jak udržet vládu v šachu. Nebo ještě lépe, jak ji drapnout za koule. Pojdme ty možnosti společně probrat.“

Heinrich Lambert sáhl na zem pro aktovku a vytáhl z ní tmavé projektové desky. Ve stříbřité barvě, velkým úhledným fontem na nich stálo COMPLEX MODELING CASE SYSTEM.

Nad obsahem dokumentů diskutovali dlouho do noci.

VENDOR LOCK

Čtyři roky, osm měsíců a dvacet pět dní od schůzky v Pino Gordo.

K hlavnímu vchodu společnosti *Prediga* dorazila s jekotem pneumatik a skřípotem brzd kolona čtyř novotou zářících Chevrolet Suburbanů.

Z velkých černých aut vyskákalo dvanáct ozbrojenců v civilním oblečení a taktických vestách s nápisy FBI na hrudi a na zádech. Do sedmipodlažní budovy ze skla a betonu naběhli s namířenými zbraněmi. Až na dvě výjimky byli vyzbrojeni útočnými puškami.

V lobby se nacházelo asi deset lidí. Dva strážníci se vydali komandu vstříc. Jedna z žen, které právě vystupovaly z výtahu, vykřikla. Zvedla ruce nad ramena, a přitom upustila aktovku. Ta s hlasitým plesknutím dopadla na mramorovou podlahu.

První z trojice nejrychlejších agentů křičel na ochranku, aniž by na zjevně vyděšené muže středního věku nepřestával mříť.

„Get down! Get down!“

„Na zem! Obličejem dolů! Na zem! Hned!“

Bez náznaku odporu zalehli na břicho a sami od sebe dali ruce za záda.

Jeden z mužů ve vestě je okamžitě spoutal bílou zatahovací páskou a odebral jim z pouzder zbraně.

Zbytek přepadavky mezitím stihl doběhnout k recepci. Postarší muž za pultem se chopil sluchátka, ale při pohledu do ústí hlavně ho zase

pomalu položil.

Jediný, kdo z komanda neměl naspěch, byl jejich velitel. Zvedl ruku. Mával nějakým lejtrem nad hlavou.

„Všichni jste zatčeni! Nikdo neopustí budovu! Budova se zavírá! Připravte si všichni svoje ID!“

Poslední člen přepadového oddílu kryl svým kolegům záda u vchodu. Konečně našel tlačítko nouzového zastavení otáčecích dveří a stiskl jej. Dveře se zastavily.

Velitel přikázal muži za pultem, ať okamžitě přivolá všechny výtahy.

Recepční dělal, že neví, jak se to dělá.

Velitel se otočil na muže po jeho pravici a něco mu naznačil. Jeho podřízený obešel pult, odstrčil recepčního od počítače a asi deset vteřin se do něj díval. Pak začal jezdit myší po stole a čtyřikrát s ní kliknul. Potom se podíval na nadřízeného.

„Hotovo.“

Za necelých deset sekund se ozvalo cinknutí zbylých dvou výtahů. které přistály v přízemí. Byly prázdné. Velitel ukázal na recepčního.

„Zajistit! Neuposlechnutí příkazu a odpor při zatýkání.“

Muž u počítače si ho otočil zády a svázal mu ruce plastovou stahovačkou.

„Jones, García, Nakamoto, nouzové schodiště! Cestou zablokujte všechny vstupy. Sejdeme se nahoře.“

„Jdeme!“

Jen co se za nimi zabouchly dveře od schodiště, velitel stiskl klíč vysílačky.

„Jak jste na tom dole, dvojko?“

„V garážích čisto. Pět osob, nikdo ze seznamu.“

„Rozumím.“

Pustil klíč a vydal nové rozkazy.

„Castello a Page, vy to jistíte tady. Zbytek se mnou!“

Sedmero ozbrojených mužů se vydalo vzhůru hlavním schodištěm.

* * *

V potemnělé místnosti seděli za stolem dva muži.

V rohu vedle velkého obdélníkového zrcadla zabírajícího skoro třetinu stěny, stál stativ s nepřetržitě snímající kamerou.

V záběru byl čtyřicátník v pomačkané košili s pouty na ruku. Dopadal na něj ostrý kužel světla, jehož kontrast násobil jeho už tak zřejmou únavu. Vyslychali ho bez přestávky osmnáct hodin.

„Jste v pěkné bryndě,“ řekl jiný muž sedící naproti. Jmenoval se Jeremy Holland. Muž s pouty na ruku pokrčil rameny.

„To už jsem slyšel.“

„Víme všechno.“

„Kolik je hodin?“

„Kdy jste se poprvé sešel s Alejandrem Castrem?“

„Kolik je hodin?“

„Podle našich zjištění,“ ukázal na tlustou složku před sebou, „napumpovala *Prediq*a přes offshore společnosti po celém světě do

kubánského režimu přes tři miliardy dolarů. Po pravdě, myslíme si, že to bylo dvojnásobně víc. Neznáme všechny kanály, ale je jen otázkou času, kdy je odhalíme všechny. Kolik to ve skutečnosti bylo?

„Kolik je hodin?“

„Tuhle hru můžeme hrát klidně donekonečna.“

„Řekněte, kolik je hodin a začnu odpovídat na otázky.“

„Proč to chcete vědět?“

„Kolik je hodin?“

Jeremy Holland se podíval Heinrichovi Lambertovi do očí.

„Budou tři ráno.“

„Máte pravdu, bylo jich víc. Necelých deset. Přesné číslo nevím.“

„Takže se doznávejte?“

„Už neexistuje důvod, proč bych to měl tajit,“ pokrčil Heinrich Lambert rameny.

„Na člověka, kterého čeká v tom nejlepším případě doživotní vězení v *Gitmu*, jste docela nad věcí.“

„Nezbývá moc času. Předpokládám, že za zrcadlem je ředitel Cooper. Ze svého ranče v Montaně by to měl stihnout. Chci s ním hned mluvit.“

Holland se pousmál.

„I kdyby náhodou byl, což není, tak evidentně ignorujete, v jaké jste situaci.“

„Dobře, ujasníme si tedy tu situaci. Pokud se s ním okamžitě nesejdu, stane se několik velice nepříjemných věcí. Víte, co znamená v mojí branži Vendor Lock?“

Holland se natáhl pro krabičku cigaret a jednu mu nabídl.

„Díky. Nekouřím.“

Zapálil si, a pustil na Heinricha Lamberta obláček kouře.

„Víte, pane Lamberte, jsem docela zklamaný. Od člověka vašeho formátu bych čekal víc. Vážně si myslíte, že když vaše předchozí společnost,“ nahlédl krátce do složky, „...3CodeBreakers, kterou před lety odkoupila naše vláda, dodala core systém, že nás můžete vydírat, nebo snad ohrozit? Vážně si myslíte, že bychom byli tak naivní? Nemáte nás ani naše systémy pod kontrolou.“

„To si myslíte jen vy. Už mě unavuje bavit se s kovaříčkem.“

Heinrich Lambert se naklonil přes okraj stolu.

„Chci mluvit s Cooperem. V jiné místnosti, bez kamer, bez odposlechu a bez pout. A chci karafu vody s čerstvě vymačkaným citronem.“

„A vykouřit byste nechtěl?“

Lambert se pohrdavě usmál.

„Nejste můj typ. Už zavřete tu klapačku, protože na primitivy nemám čas ani náladu. Říkám to dostatečně jasně a zřetelně?“

Heinrich Lambert se naklonil bokem a promluvil k zrcadlu.

„Coopere, jestli nechcete, aby se ráno dostaly životně důležité informace této země do rukou Rusům, Číňanům, Indům a Pákistáncům, tak si pojďme promluvit.“

Holland se sice usmíval, ale tentokrát vynuceně.

„Operace Hněv, Zásada, Cocomo, Zlatá tříska. Chystané operace v Jihočínském moři. Kompletní seznamy aktivních, neaktivních i spících operativců. Kódy k balistickým raketám. Zulu Charlie X-Ray

devět devět tři, Echo, Foxtrot, Papa, Quebec, Yankee, jedna nula osm osm, Whiskey. Valhalla, Silo F, Texas. Kódy byly změněny před týdnem. Ověřte to. Mám pokračovat? Jestli je tam i ředitel Národní bezpečnosti, generál Keith, vezměte ho s sebou.“

Deset minut se nestalo nic.

Holland se ale přestal usmívat. Stihnul vykouřit další dvě. Pak se konečně ozvalo zaklepání za zrcadlem.

Holland vstal a odešel.

Heinrich Lambert se snažil držet výraz profesionálního hráče pokeru, ale uvnitř se chvěl jako osika.

Trochu se mu ulevilo, ale zároveň věděl, že bitva, která ho ještě čeká, není zdaleka vyhraná.

* * *

„Posadte se.“

Heinrich Lambert vzal místo.

Ředitel CIA James E. Cooper a šéf Národní bezpečnostní agentury generál Aaron Keith se posadili naproti.

Zasedací místnost byla bez oken a ze stropu se valil příjemný chlad. Přesto se Cooper potil, jako by na něj pražilo slunce. Generál Keith vrhl na Heinricha Lamberta pohled, který studil víc než výdech klimatizace.

„Než začneme, chtěl bych vědět, proč?“ spustil Cooper, „Co se odehrálo v hlavě podnikatele, průmyslníka a průkopníka jako vy,

vzoru úspěšných lidí, co věří v sílu trhu, demokracii a svobodu, že provede něco takového? Jak jste proboha mohl zradit vlastní zemi?“

„Řediteli Coopere, bohužel nemám čas pouštět se s vámi do debaty o věcech, jakou je demokracie a svoboda, zvláště pokud na ně máme různé pohledy. Předně jsem svou zemi nezradil. Kuba nepředstavuje hrozbu, nýbrž naději. Něco vám povím. Před dvanácti lety vlády světa na pokyn mocenských skupin spustily operaci Lockdown. Jak víte, k ničemu to nevedlo. Tedy vlastně ano. Zrodila se technokracie, která nabrala obludných rozměrů. Během poslední dekády došlo k uškrcení občanských svobod. Nejen to, ono...“

„Pane Lamberte, nečekal bych, že zrovna vy věříte konspiračním teoriím!“

„Nepřerušujte mě, prosím. Buďte si jistý, že vy, ani jako ředitel všemocné CIA, neznáte všechna tajemství. Na rozdíl ode mě.“

„To nemyslíte vážně!“

„Naprosto vážně.“

„Lidstvo se řítí do záhuby. Řeknu vám i přesné datum, kdy nastane kolaps, ze kterého se naše civilizace nikdy nevzpamatuje.“

„A vy jste nás, předpokládám, přišel zachránit,“ odsekl generál opovržlivě.

Heinrich Lambert mu věnoval dlouhý pohled.

„Ano. Ne, nejsem Mesiáš. Na rozdíl od něj mám informace podpořené statistikami a daty, které dokážu zpracovávat v reálném čase. Mimochodem, to datum je 16. listopadu 2058.“

„Umíte předvídat budoucnost?“ uchechtl se generál.

„Ano. Svým způsobem. Není pevně daná, ale vím, jak ji ovlivnit.“

„Jestli si myslíte, že to uhrajete na duševní poruchu, tak se šeredně pletete,“ řekl Cooper.

„Nic takového. Podívejte se, co jsme téhle zemi, a nejen jí, udělali. Nechci se teď bavit o ekologii, ani o tom, jak jsme naši planetu přivedli na pokraj katastrofy. Chci mluvit o Americe. Kam že to dospěla tahle země? Tři čtvrtiny obyvatel žijí v bídě a gramotnosti

na úrovni dostatečné maximálně pro vykonávání podřadné práce, která mimochodem dochází, protože ji dělají naši roboti. Sociální nůžky jsou rozevřené tak, že to už asi není víc možné. Řediteli Coopere, vy jste se narodil v L.A. Vaše rodina se raději přestěhovala na sever. Proč asi? Protože tam je to ještě tak nějak v pořádku. Kam utečete příště? Vidíte sám, že Východní pobřeží je na tom dost podobně jako Kalifornie. Za chvíli nebude dost prostředků ani síly, všechny revolty potlačovat. Naší zemí zmítají nepokoje, slušná životní úroveň je jen pro vyvolené, nebo spíš jen pro ty slepě poslušné.“

„Tyhle kecy už odmítám dál poslouchat!“ vyštěkl Keith. „To vy jste se mimochodem vynesl na vlně, jak říkáte, technokracie!“

„Ano, to nepopírám.“

„Tak o co vám sakra jde? Přestáváte mě bavit. Jamesi,“ obrátil se ke Cooperovi, „vrátíme toho hajzla do výslechovky a moji muži se o něj postarají. Tenhle zkurvysyn nás přece nebude vydírat!“

Keith povstal.

„Sedni si, Aarone! Prosím.“

„Dávám mu dvě minuty. Jestli se nevymáčkne sám, udělají to za něj jiní.“

Nezdálo se, že by výhrůžka na Heinricha Lamberta zapůsobila. Rozhodně ne navenek.

„Dobře, máte to mít. Mám s Kubou plány, které vycházejí přesně tak, jak bylo předpovězeno. Kuba je referenční model. Jde to dělat i jinak. Funguje to.“

„Komunismus? Lamberte, vy jste blázen!“

Generál si povolil opasek.

„Ne, nejsem. Všechny kroky, které jsem podnikl, vycházejí ze

systému pro modelování komplexních situací. Navíc režim, který tam byl nastolen, bych stěží nazval komunismem.“

„Lamberte, vy si snad nemyslíte, že my nic takového nemáme?“

Keith neskryval své opovržení.

„Ano. Jenže proti tomu našemu, respektive mému systému, máte pouhou kalkulačku.“

Ted' už se Keith tvářil, jako by polknul deset gramů nejsilnějšího kakaa.

„Já vám to řeknu, protože vy už to nebudete mít komu říct. Víte, proč jsem před devíti lety uspěli v tažení v Severní Koreji? Protože tohle máme dávno!“

„Ne, neuspěli. Měli jsme štěstí. Čína Koreu opustila, aby nás porazila jinak a jinde. Víte to vy, vím to i já. Pošlu vám analýzu, jestli chcete.“

„Vy si vážně myslíte, že budete běhat na svobodě?“

„Ano. Dokonce vás donutím nezasahovat a náš rozhovor neopustí tuto místnost.“

„Vy arrogantní blázne!“ zachechtal se generál.

Heinrich Lambert se pousmál a vzápětí mu ztvrdly rysy.

„Jamesi,“ otočil se ke Cooperovi, „podstatná část aktiv vaší rodiny se opírá o naše společnosti nebo jste majiteli našich akcií na doručitele. Přestože vyplácíme každé dva roky vysoké dividendy, máte finanční problémy, které souvisí s vašimi firmami v Severní Dakotě a Wyomingu. Jak si asi myslíte, že to skončí, pokud se tohle dostane ven a naše společnosti půjdou ke dnu? Že přijdete o ranč, je asi to poslední, co vás trápí, nemám pravdu? Vaše daňová přiznání za poslední tři roky vykazují jisté nesrovnalosti. Víím, jak je to možné a

jak se to stalo. Stojím za tím vším. I za vašimi problémy.“

Cooper začal rudnout.

„Snad si nemyslíte, že mě můžete vydírat? Že se dá něco takového ututlat?“

„Dá, a také vím jak. Stejně tak vím, jak dostat Cooper Oil a Cooper Gas z blížícího se bankrotu. A vy, generále,“ otočil se na Keitha, „... vy generále, jak to jen říct? Melissa Galvani. Milenka a agentka ruské GRU? Vážně to byla sebevražda? To ona je, tedy byla, také moje práce. Přesněji mého systému. Mimochodem, věděl jsem na den přesně, kdy si pro mě přijdete,“ usmál se.

Generál Keith zbělel jako křída.

„Co chcete?“ zeptal se Cooper přiškrceným hlasem.

Generál byl potichu. Vypadal, že se o něj pokouší infarkt.

„Něco si ujasněme. Nemíním vás držet v šachu ani vydírat. Nebudu po vás nikdy chtít jedinou protislužbu. Až na tuto. Jakmile se odsud připojím, předám vám instrukce, jak postupovat. Krok za krokem. Já a moji společníci budeme zproštěni všech obvinění. Mimochodem, kde jsou Ilai a Jayesh?“

„Pod naším dohledem. Zatkne me je, jakmile skončí ta vaše konference v Londýně.“

„Tu akci okamžitě zrušte.“

Cooper neodpověděl.

„Na oplátku dodám informace a postup, jak zachránit rodinný majetek rodiny Cooperů, a tady generál se přestane budít v noci, protože všechny důkazy svědčící proti němu budou nenávratně zničeny. K tomu obdržíte finanční odměnu v krypto měnách, jaké

chcete. Řekněte rozumnou cifru a já vám ji bez mrknutí oka vyplatím. Vaše svědomí může být čisté, protože já nemám nic proti této zemi. Nechci jí škodit. Spíš naopak. Jenom vy to ještě nechápete.
“

Místností se neslo hrobové ticho. První se osmělil Cooper.

„Sto miliónů. A dostanete mé firmy z potíží.“

„Máte to mít. A co vy, generále?“

Keith stále neměl barvu.

„To samé. Plus přístup k vašemu systému.“

„Peníze dostanete. To druhé ani omylem. Zkuste něco jiného.“

„Předpokládám, že jste schopen dodat kompletní seznam ruských agentů.“

„Ano. Nebude to hned, ale dostanete ho. Právě jsem si něco uvědomil. Informovali jste prezidenta?“

„Zatím ne,“ odpověděl Cooper.

„Dobře. To máme o starost méně. Kdo všechno byl přítomen výslechu za zrcadlem?“

„Jen my dva.“

„Také dobře. Nicméně, toho Hollanda se musíte zbavit. Mám se o to postarat?“

Oba se na sebe podívali.

„Zařídíme to sami,“ řekl generál. Barva se mu začala zase vracet.

ASI SI NEUMÍTE PŘEDSTAVIT, JAK TO BYLO TĚŽKÉ

Jamaala byla v kuchyni a připravovala manželovi pozdní večeři. Zaslechla bouchnutí dveře od taxíku. O půl minuty později cvaknul automatický zámek hlavních dveří.

Jayesh byl doma.

„Miláčku, došlo víno. Zajedeš pro něj na stanici? Vezmi Pinot Noir.“

„Ok. Mám vzít ještě něco?“ ozvalo se z chodby.

„Možná něco k zakousnutí. Ořechy? Obyčejné, se solí.“

„Dobře lásko. Adesh je doma?“

„Je u Patricie. Volala, že u ní přespí.“

„Dobře, tak já letím. Za chvíli jsem zpátky.“

„Super! Jeď opatrně. Vezmi si moje auto. Je pod přístřeškem, ještě jsem ho nezaparkovala. Jo, a nefunguje autopilot, po posledním updatu zlobí! Psali, že už ho opravují. Zítra by měl zase normálně fungovat.“

„Ok.“

Slyšela, jak se zabouchly dveře, a vrátila se k vaření.

K dobíjecí stanici to měl ani ne tři míle. Na to, že bylo teprve září, bylo docela chladno. Začalo poprchávat. Sedl si za volant. Palubní systém ukazoval dvacet minut do desáté. Za dvacet minut bude zpátky. Potřebuje vypnout.

Konečně pátek!

Poslední dva měsíce byly doslova vyčerpávající. Hrozba doživotí byla zažehnána a zatím šlo vše podle plánu. Předtím tomu moc nevěřil. Vlastně vůbec nedoufal, že se podaří vládu udržet v šachu,

přestože se Henry dušoval a COMOCAS zřejmě fungoval. Alespoň to tak vypadalo. Taky mu začalo dávat smysl, proč před dvěma lety trval na tom, aby se začali pomalu přesouvat do Evropy. Proto tak naléhal! Stále byl na něj našťvaný, protože je do téhle šlamastyky uvrtal.

Vysunul volant a jemně sešlápl pedál akcelerometru.

Dobíjecí stanice osiřela. Platební terminál zapípal a Jayesh sebral tašku z výdejního pultu. „Hezký večer, přijďte zas!“ popřál mu na rozloučenou umělý hlas terminálu. Odemkl auto, hodil tašku na sedadlo spolujezdce a pak ho obešel.

Jayesh si uvědomil, že potřebuje na malou.

Zelený poutač nad WC opodál signalizoval, že toalety jsou v provozu a volné. Zabouchl dveře od auta a popoběhl k záchodkům.

Začalo pršet.

Automatické světlo se rozsvítilo. Jayesh se spokojeně pousmál. Tady je vždycky čisto. Ne jako u jiné stanice, která je sice blíž, ale záchody tam vypadají, jako kdyby byly z minulého století, a navíc ta individua, čímž myslel lidskou obsluhu, často neumí anglicky.

Tady ho obslouží přesně, rychle, nic mu nevnučují a je tu čisto. Navíc dobije auto do plných za dvacet vteřin. Pravda ovšem je, že sem jezdí hlavně proto, že jim síť dobíjecích stanic ElectronX patří.

Přistoupil k pisoáru a začal močit.

Když byl zhruba v polovině, světlo zhaslo. Mávl levou rukou, aby ho pohybové čidlo zaregistrovalo. Trochu se tomu divil, protože osvětlení nemělo reagovat pouze na pohyb. Systém by měl vědět, že

dosud neopustil toaletu, už kvůli teplotním čidlům. Také by neměl nikoho vpustit, když je obsazeno.

To zařídili před lety, protože záchodky byly častým místem, kde docházelo k přepadení. Systém byl napojený na centrální pult, a kdyby se dělo něco nekalého, vyhodnotí to a pošle sem okamžitě policii. Co to takto vylepšili, nedošlo v jejich síti k jedinému incidentu!

I proto se k nim zákazníci tak rádi vraceli.

Světlo se rozsvítilo a na pisoár z leštěné nerezí dopadl něčí stín.

Nestihl se leknout. Jeho spodinou lebeční projela devítimilimetrová olověná kulka s ocelovým pláštěm.

Náraz poslal Jayeshe obličejem na vykachlíkovanou stěnu. K podlaze šel obličejem přitisknutým k pisoáru.

Kašovitá hmota rudé barvy začala stékat dolů po zdi.

Střelec v černém overalu vzal jeho tělo zezadu v podpaží a odtáhnul ho do chodbičky k umyvadlům. Z kapsy na spodku kombinézy vyndal malý tablet a chvíli do něj Źukal.

Potom nacvičeným chvatem z pokleku hodil bezvládné tělo na ramena a vstal. Jayesh byl drobnější postavy, takže s ním neměl moc práce. Když se s tělem opatrně vytácel v úzké chodbě, všiml si lesklé věci na dně pisoáru. Položil tělo na zem a šel se podívat.

Těsně před odchodem se rychlým pohledem na hodinky ujistil, že cyklus servisního čištění toalety je nastavený. Zbývalo mu třicet vteřin. Střelec s mrtvolou na zádech rychle vyklidil prostor.

* * *

„Poslední zprávy z oblasti hovoří o masivním...“

Ilai vypnul televizi pokrývající celou stěnu, protože zvonila pevná linka.

Mohl to být jen Henry nebo Jay, protože nikdo jiný neznal číslo jeho pevné linky. Nikdo cizí by se sem nedovolal, protože pro normálního smrtelníka takové číslo neexistovalo.

Musí to být něco důležitého. Drží totiž zásadu, že pokud to nehoří, pátkem od šesté večer počínaje a pondělním ránem do sedmé zůstávají všechny pracovní záležitosti tabu. I proto si vypínají mobily, nebo aspoň ruší všechny notifikace.

Nemýlil se. Na drátě byl Henry.

„Co se děje?“

„Ilai...“

„Jo?“

„Jayesh... Jay... Je mrtvý.“

„Cože!?“

Zamotala se mu hlava a posadil se.

„Proboha! Co se stalo?“

„Zastřelili ho.“

„Kdy? Kde? Jak...? Proč? Myslíš, že kvůli...?“

„Stalo se to u dobýjecí stanice, kousek od jeho domu. Před chvílí mi to zavolali.“

„Panebože! Nemůžu tomu uvěřit! Bože můj!“

Na lince zavládlo ticho.

„Ilai?“

„Jsem tady. Promiň. Já..., já..., jsem v šoku. Poslouchám. Co...? Co budeme dělat? Myslíš, že je to odplata? Za... Kubu?“

„To nevím, ale nemyslím si. To by si nedovolili. Nedává to smysl. Pro jistotu jsem k tobě někoho poslal. Odveze tě na naše bezpečné místo. Na nějakou chvíli se uklidíme. Dokud nezjistíme, co se děje. Rodinu máš ještě v Evropě?“

„Jo, holky jsou teď v Praze.“

„Zajistím ochranu i pro ně. Pro jistotu.“

„Dobře. Dobře Henry, udělej to. Díky.“

„Rychle si sbal. Do dvaceti minut ho tam máš. Uvidíme se později.“

„Ok.“

„Tak zatím.“

„Dávej na sebe pozor, Henry.“

„Ty taky.“

Ilai začal rychle balit.

Snědl zbytek studené pizzy, protože za celý den se nestihl pořádně najíst a bylo mu jasné, že na to nebude čas minimálně do rána. Ne že by měl na jídlo pomýšlení.

Jenže s prázdným žaludkem mu to vůbec nemyslí! Teď bude potřebovat mozek. Taky se musí uklidnit!

Je to tady, pomyslel si. Počítal s tím, že po tom, co Henry udělal tu strašlivou blbost, půjdou nejspíš do vězení. Minimálně do doby než se prokáže, že on a Jay s tím nemají nic společného.

Tohle by ho ale ani ve snu nenapadlo.

Zatracený Henry!

Vždycky byl tak trochu snílek. Někdy je tak nezodpovědný!

Nicméně byl to Henry, kdo se ujal role tahouna, který má správné vize, které se jim koneckonců pokaždé vyplatily. Možná proto se nechali tak snadno ukecat, že s tím jeho COMOCAS má pravdu, protože výsledky, které vykazoval, nebyly vůbec optimistické.

COMOCAS rozebral staré i aktuální světové události. Jednou, dvakrát, stokrát, tisíckrát! Všechno to do sebe zapadalo. Co z něj dostali, bylo děsivé. Musejí rychle něco udělat!

Museli mu dát za pravdu.

Protože jestli nic nepodniknou, všechno půjde k čertu takovým způsobem, jakým se nikomu nezdálo ani v tom nejděsivějším snu. Přesto měli s Henryho plánem problém. Navzdory tomu, čím vším disponovali, byl jeho plán vysoce riskantní. To za prvé. Za druhé se jim vůbec nelíbilo, že je do takového průšvihů namočil, aniž by se poradil.

To je pro něj typické, pomyslel si, když tlačil kolenem na víko příručního kufru.

Interkom od dolních dveří se rozzbzučel.

Displej v hodinkách se rozsvítil a Ilai se ujistil, zda je to muž z ochranky. Ještě jednou se rozhlédl. Snad na nic nezapomněl. Většinu obsahu kufru tvořily papírové dokumenty. Musí je vzít s sebou. Bezpečnostní opatření. Takto citlivé informace uchovávají pouze v této podobě.

Přes všechna zajištění vlastních serverů si nemohli být nikdy jistí,

jestli se cizí umělé inteligenci nepodaří překonat jejich bariéru. Konec konců, Rusům se to s tou jejich Natašou už jednou podařilo. Podle všeho se moc daleko nedostali, ale dost je to tehdy vyděsilo. Od té doby uchovávají velmi citlivé informace pouze v této, sice staré, ale léty prověřené formě.

Také kvůli tomu nechal Ilai doma nainstalovat důmyslný bezpečnostní systém. Dokázal detekovat vetřelce, ale také označit skrytou zbraň. Zároveň uměl analyzovat a předvídat chování případného útočníka pomocí jeho mimiky, tělesné teploty a míry stresu.

Přesně podle této specifikace se bezpečnostní systém zachoval i nyní. Hlásil přítomnost autorizované osoby, ale také ho upozornil na zbraň pod sakem a zvýšenou teplotu s vysokou hladinu adrenalinu.

Ilai ale toho muže zná. Zřejmě není ze situace o nic méně vystresovaný, než je on sám. Pustil muže nahoru. Za chvíli se ozvalo krátké zaťukání.

Ilai došel ke vchodovým dveřím a vzal za kliku. Těsně předtím než je otevřel, pomyslel si, že musí zavolat manželce. Ujistit se, že jsou obě v pořádku.

Jeho poslední myšlenka.

Ucítil ústí tlumiče na čele a dál už byla jen tma.

* * *

„Hotovo, pane.“

Na lince bylo ticho.

„Pane?“

„Ano?“

„Hotovo.“

„Děkuji.“

„V pořádku, pane.“

„*Asi si neumíte představit, jak to bylo těžké.*“

„Rozumím, pane.“

„Dobrou noc, Ezi.“

Heinrich Lambert zavěsil.

Kapitola dvanáctá: První nasazení

TY BYS TO UDĚLAL?

Case navštívil Guantánamo jednou jako mariňák ještě za života dlouholetého samovládce a věčného revolucionáře Fidela Castra. Později zde pobýval chvíli i několikrát do roka, ale to už jako zaměstnanec Lambertů. Odsud se létalo se zásobami do Black Tessa. Case znal z ostrova spíše zátoku, protože šancí vytáhnout ze základny paty bylo málo.

Jako turista zavítal na Kubu až za vlády Castrova bratra, když se napětí mezi USA a poslední baštou socialismu zmírnilo. I tak to ale musel brát přes Mexiko. Teď tomu bylo jinak.

Novým lídrem země se stal diktátorův synovec Alejandro. Jakmile se ujal vlády, poměrně rychle zavedl s podporou věrných nové pořádky. Vydal se směrem, který hodně lidí překvapil.

Dalo by se říci, že některé velmi nemile.

Podle nové doktríny se země vydává cestou skutečných činů, spravedlnosti a občanské svobody. To prohlásil krátce po převratu. Obvyklé řeči. Jenže svými prvními kroky dal světu jasně najevo, že ve šlépějích předchůdce nebo svého strýce nepůjde.

Alejandro Castro šel ve svých vizích mnohem dál. Mnoho jeho přívrženců ale i nepřátel ho zpočátku nechápalo. Polovinu svých generálů nechal během prvních dvou měsíců uvěznit. Některé později v tichosti odstranit.

To se dalo pochopit.

Jenže tenhle Castro propustil politické vězně! Světový tisk ho opatrně oslavoval přesně do chvíle, než se zjistilo, že během toho

samého týdne nechal pozabíjet všechny kriminálníky. Ti, co si odpykávali tresty za těžší zločiny, počínaje rozkrádáním socialistického majetku a konče vraždou nebo zabitím, byli postaveni bez pardonu před popravčí četu.

Pak přišla ta horší část.

Začalo docházet k masivním zátahům, během nichž bylo zastřeleno, ubito nebo pověšeno tisíce lidí s kriminální minulostí. Bylo jedno, jestli šlo o pouhé zloděje, nebo drogové dealery. Kdo se ocitl na seznamech smrti, měl zkrátka smůlu.

Vlna čistek smetla pochopitelně spoustu nevinných. Jednu chvíli zdobily lampy měst rozkládající se těla jako ve středověku.

Alejandro Castro měl plán, který hodlal naplnit do posledního bodu. Přesně po šedesáti dnech zastavil očištné tažení a vyhlásil generální amnestii.

Řádění *commandos* a popravy ustaly.

Ti, co byli na seznamu a nebyli potrestáni, dostanou milost pod jednou podmínkou. Musí se přiznat ke všem prohřeškům a zavázat se, že se vzdají starých způsobů. Pokud cokoliv zatají a později se na to přijde, budou bez milosti oběšeni.

Šanci dostali všichni.

S doživotní podmínkou trestu smrti si mohl každý lehce spočítat, zda se mu vyplatí jít ve starých kolejích.

Castro se začal chovat jako osvícený monarcha.

Nastolil úřednickou vládu, odpustil lidem dluhy a zakázal existenci politických stran. Včetně aktuálně jediné existující, tedy té vlastní.

Po roce od převzetí moci předstoupil před lid. Během tříhodinového plamenného proslovu, který slyšel snad každý Kubánec, přednesl své plány a vyhlásil povinné referendum. Pokud jeho návrh na obnovu a prosperitu země neprojde, okamžitě odstoupí. Umožní vznik demokratických stran a moc předá svým pobočníkům, kteří slíbili, že dovedou zemi ke svobodným volbám.

Mnohým na Západě spadla čelist.

Téměř všichni političtí komentátoři a analytici se shodli, že Castro se musel zbláznit. Jeho naivistické vládě předpovídali rychlý konec.

Nestalo se.

Castro Kubánce přesvědčil 78 procenty z 94 procent platných hlasů. Zahraničním pozorovatelům se nepodařilo zásadním způsobem zpochybnit důvěryhodnost referenda.

Nastala druhá fáze obrody.

Kuba na tom byla poslední roky hodně špatně. Ekonomicky i morálně. Castro svým vyhlášením přišel i o tu poslední a často sporadickou podporu. Rusko a většina jihoamerických států od něj dala ruce pryč.

V platnost vešla nová ústava. Zaručovala rovnost všem bez rozdílů pohlaví jak v životě, tak v rodině nebo práci, která byla však povinná pro každého. Homosexualita přestala být zločinem, nicméně uznávala na rozdíl od jiných pouze dvě pohlaví.

Nikdo nesměl být znevýhodňován ani zvýhodňován, ať patřil k majoritě nebo minoritě. Stát zaručoval svobodu vyznání, nicméně církev byla důsledně oddělena od státu a pokud jakýmkoliv způsobem zasáhla do chodu státu, dostalo se jí varování v podobě

veřejné exekuce vrcholných představitelů církve.

To byla asi nejožehavější otázka referenda, ale i s tímto problémem se nakonec Kubánci popasovali.

Soukromé podnikání bylo podporované státem, nicméně v určitých oblastech, jako je třeba výše zisku, existovala jistá omezení. Strategické komodity a věci základní potřeby zůstaly kontrolované státem. Zákony byly srozumitelné, tresty za porušení jasně dané, takže soudy měly svým způsobem svázané ruce, ale také podstatně méně práce.

Castrovým nejviditelnějším počinem byla podpora mládeže. Hodně se investovalo do vzdělávání a tělovýchovy. Nechal od základů předělat učební osnovy. Západní svět jeho svaz mládeže často přirovnával k německým *Hitlerjugend*, protože se Castro nijak netajil úmyslem vychovat ve svazu budoucí elity národa. Silné fyzicky i morálně, sebevědomé, a především vzdělané.

Jen tu rasu do toho nějak netahal.

Nový *Presidente* zval do země všechny schopné lidi z různých oborů i s jejich rodinami. Vítán byl každý, kdo byl ochotný přiložit ruku k dílu. Nesliboval bohatství. Naopak. Na začátku pouze krev, pot a dřinu. Pravda, stál hlavně o ty, kteří byli ochotni obětovat část svého majetku. A to všechno výměnou za střechu nad hlavou a pracovní povinnost.

Jednu věc ale splnil hned. Život bez zločinu, rasismu, terorismu, život s lékařskou péčí zdarma a podmínkami pro důstojné stáří. A zase si všichni klepali na čelo. Už nejen na Západě, ale teď už i na Východě.

A opět se všichni šeredně mýlili.

Alejandro Castro si zajistil pozici hlavně tím, že zažehnal hladomor. Věděl, že se nevyhne přítomnosti nadnárodních společností v zemi. Především těch s kořeny ve Spojených státech. Občas bylo nutné dělat ústupky. Jinak to nešlo, pokud nechtěl vrátit zemi zpátky do izolace a bídy. Mezi vyvolené firmy patřily hlavně Lambertovy společnosti zabývající se výrobou potravin a zemědělstvím.

Nicméně i on musel platit daně. Zdálo se, že i tak se mu to vyplácelo.

Spojené státy tohle všechno sledovaly s velkou nelibostí, ale to bylo asi tak jediné, co ve své situaci mohly dělat. Zemi zmítaly občanské a rasové nepokoje, chudoba a vysoká kriminalita. Do toho se zapletly do ilegální války s Čínou. Severní Korea byla sice osvobozena od kruté diktátorské dynastie, ale o vítězství se nedalo mluvit. Vztahy s Ruskem byly víc než napjaté a podpora běžných Američanů zaplést se do dalšího konfliktu byla pod bodem mrazu.

Nicméně nebyla by to CIA, aby se Castra během prvních deseti let nepokusila několikrát zavraždit. Neuspěla hlavně proto, že bez podpory místních obyvatel to bylo prakticky nemožné.

Jak se to stalo?

Lid začal svého vůdce milovat, přestože některé sliby nedodržel. Odpůrců zbyla ale jen hrstka. Někteří časem uznali, že se jim žije mnohem lépe než předtím. Samozřejmě lid miloval Castra i díky neustálé propagandě, která však nebyla tak agresivní, jak tomu bývalo za minulého režimu.

Kubánci mohli svobodně vycestovat a spousta z nich tuto šanci využila. Z první vlny emigrantů se do dvou let vrátila více než

polovina. Velice záhy totiž zjistili, že svět nablýskaných výloh a úžasných technologií s nimi počítá jen jako s levnou námezdní silou, kterou však čím dál tím více nahrazovaly robotické stroje. Západní svět nebyl takový, jaký si představovali. Byl hlavně pro bohaté. Kubánci věděli, že se mohou kdykoliv vrátit a také to často dělali, čehož všude přítomná propaganda využila.

Castro se nesnažil jen lepit díry.

Každou sobotu odpoledne míval krátký proslov v celonárodní televizi, kde v krátkosti shrnul, co se podařilo, co se stále nedaří a proč tomu tak je. Zprávy přicházely ze všech koutů země. Tým dvou set poradců musel reportovat pouze fakta a neohýbat realitu.

V zásadních otázkách rozhodoval Castro sám, případně na radu svých poradců.

V méně závažných případech nechal rozhodnout lid. Vzhledem k tomu, že neexistovala žádná politická a de facto ani obchodní uskupení, které mohly ovlivňovat hlasy, šlo to celkem rychle. Podařilo se nemožné.

Země začala prosperovat.

Nicméně i Case navzdory viditelné podpoře Kubánců věděl, že do vysněného ráje má Kuba stále daleko.

* * *

Case brzy ráno opustil základnu.

Cesta taxíkem měla trvat dvě hodiny. Pro jistotu si přivstal, aby se na domluvenou schůzku s Romaine dostavil včas.

Cestou mu zazvonil telefon. Byl to Heinrich Lambert.

„Omlouvám se za brzkou hodinu, Ezeieli.“

„To je v pořádku, pane. Jsem na cestě.“

„Už ho máte?“

„Kvůli tomu jedu právě teď do Santiaga.“

„To je dobře. Dejte mi vědět.“

„Co s ním mám udělat?“

„Vytáhněte z něj data a pak ho zničte. Pošlete mi ty fotky. Pošlou vám nový, bezpečnější model. Bohužel už víme, že pro Izraelce pravděpodobně nepředstavuje problém se do něj dostat, aniž by zdegradoval. Nechci nic riskovat.“

„Udělám to, pane.“

„Heinrichu, prosím.“

„Stále mi to nejde přes rty.“

„Jak myslíte, Ezi, nebudu vás nutit.“

„Dobře, pane. Heinrichu.“

„Trochu mi připomínáte jednu scénu z Hvězdných válek,“ zasmál se a pak zvažněl.

„Už jste to vyřešil s vaší Mirel?“

„Ne, pane. Nechám to na osobní setkání. Snad to pochopí.“

„Obávám se, že to s ní nebudete mít jednoduché. Vím, jaká je.“

„Jak to myslíte, pane? Vy jste o ní věděl?“

„Samozřejmě. Věděl jsem dříve než vy, že je z Mossadu.“

„Proč jste...? Proč jste nezasáhl? Jistě to i v tehdejší světlo mohlo představovat bezpečnostní riziko.“

„Ezi, já nemám ve zvyku hrabat se v soukromých záležitostech druhých. Pochopitelně jsem to zvažoval. Hodně jsem přemýšlel, když se mi to doneslo, ale nakonec jsem se rozhodl, že o vaší loajalitě nemám právo pochybovat. Vše nasvědčuje tomu, že po vás nejde z jistých zájmů. Udělal jste toho pro mě, tedy pro nás dost. Přiznám se, že jsem ji, když jste se dali podruhé dohromady, nechal chvíli monitorovat. Ona vás opravdu miluje a já vám to z celého srdce přeji. Nicméně, je Izraelka a také patriot, takže jistá opatrnost je na místě. Tím se dostáváme k druhé záležitosti. Parametry

dopadení pana Siegela se zásadně mění.“

„Rozumím.“

„Musíme ale zjistit, jak se k čipům dostal. S ním, nebo bez něj. Kam se čipy dostaly, je zřejmé.“

„Vzhledem k tomu, s kým se setkal v Praze, vidím to stejně.“

„Jakmile si to ověříme, a pokud to bude vůbec možné, zkusíme je dostat zpátky. Pokud to nepůjde, což je velice pravděpodobné, budeme muset zajistit jejich znehodnocení. Jakmile připravíme podmínky, pustíte se do toho. Je mi moc líto, ale rekonvalescenci budete muset přerušit.“

„Rozumím. Už se nemohu dočkat, až budu zase v akci. Pane.“

„Důležitá otázka. Cítíte se na to?“

„Lock and loaded!“

„Dobře. Nebudete na to sám. Ještě k Mirel. Kdy se máte setkat?“

„Měla letět zítra, ale její let bez náhrady zrušili a ostatní jsou beznadějně vyprodané. Snad příští týden. Vejdeme se do toho časově?“

„Obávám se, že ne.“

„Nedá se nic dělat. Nějak to vysvětlím.“

„Dvě špatné zprávy naráz, Ezi? Tomu vás nemohu vystavit. Pošlu pro ni X-jet. Stačí, aby se přesunula někam na jih Evropy. Itálie, Řecko, Turecko. Na Středním východě bych se s ním nerad ukazoval. Domluvte si to s ní a dejte mi vědět.“

„Děkuji, pane. Moc si toho cením. Také se nemohu dočkat, až ji zase uvidím.“

„Rozumím.“

„Ještě k tomu znehodnocení. Máme nějaký postup? Já totiž o žádném nevím.“

„Aha, vidíte, máte pravdu. Gamma záření mu nedělá dobře. Zkuste rentgen na základně. V Tessa by to nebyl problém, ale tady budete muset improvizovat. Hlavně prosím žádné rozebírání hlavic. Znáte se,“ zasmál se.

„Jak silná dávka je potřeba?“

„Co zvládne rentgen. Ten počítač není až tak dobře odstíněný. Zkoušejte to, dokud nepůjde spustit. Pak budete mít jistotu.“

„Dobře, pane. Udělám to.“

„Domluvíte si to s Mirel tak, abyste na to měl čas. Ještě jedna věc. Zkuste zjistit, co o Siegelovi vědí. Zkuste z ní vytáhnout nějaké informace.“

„Ano, pane.“

„Tak zatím, Ezeieli.“

„Buďte zdrav, Heinrichu.“

Zavěsil.

Buďte zdrav Heinrichu?

Co to plácám?

* * *

Venku začalo pěkně pražit, ale palmy a slunečník na venkovní zahrádce útulného baru patřícího klubu *Nautico* poskytovaly příjemný stín.

Case si slou zvyku poručil kávu, ale hned objednávku změnil na pramenitou vodu s čerstvou šťávou z ananasu. Podíval se na hodinky. Romaine měla zpoždění. Pohledem do telefonu zkontroloval, zda její let přistál přesně na čas. V kapse mu zavrňel mobil. Bylo to místní číslo.

„Ahoj. To jsem já.“

„Co se děje?“

„Drží mě tu. Chtějí vědět, co je v tom počítači. Řekla jsem, že je rozbitý a nejde ho zapnout. Pochopitelně mi nevěří, i když to zkoušeli. Nechtěli mě s ním pustit.“

„Měla jsi to vyřešit jinak, sakra.“

Skoro po ní vyjel.

„Myslíš, že jsem to nezkusila?“

„Promiň.“

„No a k tomu všemu mám na krku obvinění z uplácení. Bože, co je to tady s těma lidma?“

„Moje chyba. Měl jsem tě varovat.“

„Co teď? Mám jen jeden hovor.“

Case se zamyslel.

„Zeptej se na jméno velitele. Řekni, že jde o státní záležitost a že do hodiny bude někdo volat.“

„Ok. ¿Cómo se llama, por favor? Esto es un asunto nacional. Alguién le llamará pronto.“

„...“

„Miguel Bacardi de Santo.“

„Vydrž.“

Zavěsil a okamžitě vytočil Heinricha Lamberta.

„Máme problém, pane.“

„Jaký?“

„Zadrželi ji na letišti.“

„Vyřeším to. Vyčkejte.“

„Díky, pane.“

Za hodinu od Romaine přišla zpráva, že je na cestě.

* * *

„Ezi!? Jsi to vážně ty? Bože, ty vypadáš vážně skvěle!“

Objali se.

„Promiň,“ řekla a políbila ho na tvář. Posadili se.

„Ty promiň. To já to nedomyslel. Neuvědomil jsem si, jak to tu chodí.“

„Přiznám se, že jsem měla nahnáno. Hlavně potom, co jsem tomu úředníkovi podstrčila tisíc dolarů. Je to snad málo?“

„Kdyby si od tebe vzal jediný cent, zastřelili by ho. Vysoká pokuta, pokud by to okamžitě neohlásil.“

„To jako fakt?“

„To jako fakt.“

„Barbaři.“

Case pokrčil rameny.

„Máš to?“

„Samozřejmě. Chceš ho hned?“

„Ne,“ usmál se a natáhl ruku přes stůl.

Pohládl ji po hřbetu dlaně a jemně ji stiskl.

„Ani nevíš, jak rád tě zase vidím.“

„To já taky,“ usmála se širokým, zářivě bílým úsměvem.

„Napijeme se? Ale musím se najíst. Mám hlad jako šakal.“

„Jistě,“ opětoval úsměv, pak se zarazil a mávl na číšníka.

„Řekni mi, jak to, že vypadáš tak dobře?“

„Řeknu, ale nejprve si něco objednáme.“

Nechali si něco doporučit. Case chtěl něco lehkého.

Přinesli jídlo a pak se v tichosti najedli.

Case se spokojeně poplácával po břicho. Už si nepamatoval, kdy se zasytil bez toho, aniž by mu bylo potom těžko.

„Zhřeším, protože tohle si zaslouží malou výjimku. ¡*Dos Cuba Libres*,

por favor!“

Pak se zamyslel.

„Vtipné. Předpokládám, že tenhle turistický drink bych si zrovna tady před lety nejspíš objednat nemohl.“

Usmála se.

„Výjimka? Zrušil jsi snad alkohol?“

„Už nepiju pomalu ani kafe.“

„Jdeš nějak do sebe, Ezi,“ usmála se.

„Mé nové já nebylo zadarmo,“ pousmál se smutně, jako by si na něco vzpomněl.

Pak chvíli probírali osobní záležitosti.

„Jak to šlo? Proběhlo to bez problémů?“

Romaine odložila pití. Rysy jí trochu ztvrdly. Zavrtěla hlavou.

„Ne.“

„Co se stalo?“

Řekla, že jakmile od něj věděla polohu počítače, od plánu vloupat se do policejního skladu sešlo. Soukromý byt se zdál snadnější. Prý nebyl.

„Jak to?“

„Musela jsem někoho zhasnout. Někdo mě u toho viděl.“

„Zametla jsi všechny stopy?“

„Ne. Prostě jsem nemohla.“

„Přece víš, že nesmíš zaváhat!“

„Prostě to nešlo, Ezi. I já mám svoje limity. Bylo to dítě.“

„Jak staré?“

„Dva, maximálně tři roky.“

Case se napil a se sklenkou na rtech chvíli přemýšlel.

Pak sklenici odložil a stočil pohled jinam.

„Jestli tě to uklidní, měla jsem paruku s krátkými vlasy a větší prsa. Taky jsem použila vokalizátor. Nepoznala by mě ani po hlase.“

„Snad to nepředstavuje problém.“

Romaine normálně uměla odhadnout, co si myslí, ale tentokrát byla jeho tvář neproniknutelná jako Velký čínský firewall.

„Copak ty bys to udělal?“

Neodpověděl. Hlavou mu proletěla další nepříjemná vzpomínka na Irák.

ŽENSKÉ ZBRANĚ

Case a Romaine strávili spolu celé odpoledne. Procházeli se. Později jim zase vyhládlo, a tak si sedli do příjemné restaurace poblíž přístavu a nejedli se. Case si tentokrát odpustil kávu i alkohol.

Potom Romaine doprovodil na hotel.

Musel zpátky na základnu. Cestou v taxíku zapnul počítač. Naběhl bez problémů. Integrita systému byla neporušená. Nikdo se k souborům nedostal. Caseovi se ulevilo.

Teď už zbývalo ho jen zničit.

To se však ukázalo jako mírně nadlidský úkol, protože podle všeho by musel ten zatracený počítač prohnat rentgenem asi tisíckrát. Napadlo ho ale lepší řešení. Věděl, že na základně je průmyslová mikrovlnná pec, a když z počítače vytáhl data, uložil je bezpečně na disk, který dal do sefu.

Notebook v té peci prostě uvařil.

Pro jistotu si vypůjčil autogen od mechaniků a počítač roztavil do beztvareho cosi. Přitom na něj vyšpláchla trocha hmoty z optroniky. Neopařil se, nicméně to odnesly vypůjčené montérky a svářečské rukavice.

Potom se vrátil na ubikaci a poslal zprávu Heinrichovi, že počítač se mu podařilo zničit. Pak napsal Mirel, že pro ni Lambert pošle X-jet, ať se domluví s pilotem na vyzvednutí. Také, že se na ni moc těší.

Odpověděla mu během noci, když tvrdě spal. Momentálně je v Praze. Všechno je zařízené a domluvené. Podle letového plánu

dorazí na základnu těsně před třetí odpoledne jeho času.

Nic víc ve zprávě nebylo.

* * *

X-jet se dotkl ranveje vojenského letiště ve Kbelích na minutu přesně.

Onboarding proběhl rychle. Pilot měl povolení na pouhých dvacet minut. Menší zdržení se odehrálo na palubě, jelikož ji požádal, aby mu na dobu letu odevzdala svůj mobilní telefon. Skoro se přitom omlouval.

Chápala to.

Po pravdě, tajně doufala, že se jí, pokud bude mít příležitost, povede udělat pár fotek. V tu chvíli si přála být civilistou s možností postnout tak bombastický příspěvek na sociální síť.

Za pár okamžiků se z ní prakticky stane astronaut!

Kdyby ovšem nějaký účet na Novagramu nebo jinde měla. Takové aktivity byly v jejím postavení tabu. Účelový účet v rámci krytí pochopitelně měla, ale tam ho dát nemohla, protože by jen těžko vysvětlila followerům, jak se normální, sice hezká, ale pořád „obyčejná“ a relativně chudá ženská z Tel Avivu, ocitla na palubě nejvyspělejšího nízkoorbitálního letounu, zvláště když některé ze společností, které vlastnily podobné stroje a v rámci financování umožňovaly jejich komerční využití, si účtovaly za hodinu dvacet minut trvající transatlantický let minimálně sto tisíc dolarů!

Mohla by se ale pochlubit svým kolegům.

Izraelský kosmický program existoval jen díky soukromým subjektům, nebo spíš nadšencům. Navzdory technologické vyspělosti v jiných oborech byl pořád v plenkách. Do vesmíru létali izraelští kosmonauté hlavně s NASA. *AeronautiX* navzdory dobrým vztahům s americkou vládou všechny štědré nabídky vynést Izraelce na ISS odmítal. X-jet byl sice „pouhý“ letoun a ne nosná raketa *Millennium*, se kterou se lítá až na Měsíc, ale ona je první Izraelka, která v něm poletí!

Samozřejmě, bude muset sepsat report, ale bez fotek to prostě nebude ono.

Brýlemi pro rozšířenou realitu by fotky pořídila, ale po tomhle tyátru by to bylo pošetilé. Ne-li přímo trapné, kdyby ji chytili. Nechtěla udělat Ezimu ostudu. I když...

Možná by si to i zasloužil!

Darebák jeden!

Zvlášť za to, jakou ze mě udělal blbku.

Mirel se měla v Praze sejít s majorem Jelínkem.

Mossad nabídl české rozvědce pomoc při dekódování Caseho počítače. Jaké to bylo ale překvapení, když se dozvěděla – a to až na místě, že ti neschopní Češi o počítač přišli! Když z majora vytáhla podrobnosti, dozvěděla se i o zabité policistce. Okamžitě ji napadlo, že za tím bude Ezekiel.

Mohl mě aspoň varovat!

Takže si to za něj hezky vyžrala, když informovala svého šéfa, že mají utrum. Velení totiž doufalo, že konečně dostanou záhadného Siegela za mříže a zatnou mu, a vlastně i těm Palestincům, tipec. Sejmout ho nemohli, i kdyby tisíckrát chtěli. Ten parchant má

diplomatickou imunitu a její země je, hlavně co se týká problematických sousedů, pod neustálým drobnohledem.

Každopádně dostat ho, znamená konec dodávek zbraní.

Když se konečně podařilo ujednat s Egypťany, aby přestali Palestince vyzbrojovat a finančně je podporovat, a ostatní kanály kudy proudí zbraně do země mají také podchycené, tak se doslova „odnikud“ objeví tenhle Siegel!

Záhadný muž bez minulosti.

Hlavně kvůli němu je křehký mír permanentně ohrožován.

Jelikož se sama angažovala v případě, nezdar jde samozřejmě za ní.

Díky moc, miláčku!

Odzbrojení Palestiny byla jedna z prvních podmínek vzniku smlouvy, která umožnila vznik samostatného státu. Teď jsou zase na začátku! Tedy skoro. Horká stopa, která vedla k němu, se ukázala nesprávná, ale v Mossadu jsou si skoro jistí, že nestříleli úplně tak vedle.

Uvidíme.

Jsem zvědavá, co z Eziho vypadne.

No, necháme se překvapit.

Když vystoupali do stratosféry a pilot nahodil iontové orbitální motory, udělalo se jí trochu nevolno. Všechno to nepohodlí z nepadnoucího skafandru, který měla na sobě pro všechny případy, vynahradil úžasný pohled na modrobílou planetu. Na chvíli zapomněla na všechny starosti. Podařilo se jí zahnat myšlenky na nepříjemný rozhovor, který ji dozajista čeká.

* * *

Pilot dosedl se strojem měkce. Zaroloval k hangáru a po chvíli otevřel dveře a rozbil schůdky. Case stál na ploše, usmíval se a v ruce měl květiny.

„Mirel, lásko, jsem tak šťastný, že jsi konečně tady!“

Case ji objal, dlouze pevně sevřel a pak ji pustil.

„Taky jsem ráda, Kieli.“

Vzala si puget, ale nepřivoněla k němu.

„Jenom ráda?“ podivil se.

„Promiň, myslela jsem šťastná.“

Dlouze se políbili.

„Jaký byl let?“

„Skvělý! Škoda, že jsem nemohla fotit.“

„Jak to?“

„Sebrali mi mobil.“

„Aha.“

Case ji ještě jednou políbil. Nabídl Mirel rámě a pak se vydali směrem k ubikacím.

„Myslíš, že bych mohla dostat aspoň certifikát?“ zeptala se cestou.

„Jaký certifikát?“ podivil se.

„Absolvovala cestu do vesmíru bez toho, aniž by se pozvracela.“

„Tak to jsi dobrá. Lidem bez výcviku se to stává. Mně osobně se povedlo to napoprvé hned dvakrát. Certifikát zařídím,“ zavtipkoval, sjel rukou na její hýždě a lehce ji plácnul.

„Vidím, že s tvým novým vzhledem přicházejí i nové způsoby.“

„To si piš.“

„No Ezeieli!?“

* * *

Věděla, že to na něj nesmí vybalit hned. Za prvé to nebylo taktické, no a za druhé...

Už to potřebuju.

Otázky by to mohly jen pokazit.

Takže až potom.

Mírel to s ním dělala ráda a za normálních okolností se bez sexu obešla docela dlouho. Přinejhorším si vystačila sama. Jenže už ji unavovalo nabíjet baterie v laskavém potěšiteli na poslední chvíli. Virtuální sex na konzoli ji nebavil a jen kvůli tomu by ten krám domů netahala.

Než ho poznala, byla větší divoška. Hodilo se to i v práci, protože, co si budeme nalhávat, Mossad využívá ženské zbraně častěji než ti suchaři ze CIA. Bůh ji obdaroval krásnou tvář, nádhernými vlasy a mírně svalnatým, a především úžasně ohebným tělem. Proč toho nevyužít, když to přináší výsledky a pomůže tím i své vlasti? Nakonec, poznala tak i jeho.

Jen nečekala, že se Case hned zamiluje.

Prekvapilo ji, když si uvědomila, že k němu také cosi cítí. Ne, láskou by to nenazvala. Viděla to jinak než on. V posteli byl vynalézavý, něžný a také věděl úplně přesně, kdy pořádně přitlačit a urychlit tak vyvrcholení. Byl jediný, kdo ji mohl udělat i víckrát za sebou.

Je to jen chtíč, namlouvala si.

Navíc byl o dost starší. Ne že by se jí nelíbil. Spíš naopak. Jenže měla strach, že se z něj za pár let stane protivný dědek. Prostě si s ním užije a až mise s Američany skončí, pustí ho k vodě.

Přesně tak to udělala.

Nebyla zřejmě bez citů. Věděla, že mu zlomila srdce. Dokonce si i poplakala. Po delší čas ho neviděla a ani o něm neslyšela. Myslela si, že navždy.

Jak moc jsem se spletla!

Uběhlo deset let.

Kvůli práci nenavázala žádnou normální známost. Navíc si uvědomila, že začíná stárnout a do terénu ji začínají posílat čím dál tím méně. Ano, jistě, povýšila. Nutno dodat, že zaslouženě. Nicméně, Mirel začalo chybět vzrušení z akce. Boj o holý život. Jenže už se nemohla vydávat za holku z Teheránu. Začalo to ale na ní být vidět, i když byla stále krásná.

Krásná, ale jasná židovka.

Když se potkali po druhé, táhlo jí na osmatřicet. Jemu na čtyřiapadesát. Ona měla pocit, že zestárla snad o dvacet let. Jemu jako by se stáří vyhýbalo. Vypadal stejně. Trochu jí připomínal Seana Conneryho, kterého tak milovala její matka. Jen o něco málo mladší Ramirez z Highlandera, ale bez vousů. Rozhodně jí tak připadal. Každopádně jiskra zase přeskočila. Vlastně, nerada to přiznává, ale byla to ona, kdo dal první impuls. Možná to bylo tím vypětím, protože to měla být její poslední akce v terénu, která se

mimochodem pořádně zvrtila. Nebýt jeho, dnes by tu nebyla.

* * *

„Líbím se ti takhle?“

Stála před ním v křiklavě růžovém spodním prádle, které ostře kontrastovalo s jejími dlouhými, havraně černými vlasy. Case ležel nahý na posteli.

„Moc. Dej to dolů. Nejdřív to nahoře.“

„Tobě se to nelíbí?“

„Ty se mi líbíš. Nepotřebuješ nic. Jsi krásná. Nádherná!“

Dala ruce dozadu a rozepnula si podprsenku. Stáhla ramínka, ale nesundala ji. Oběma rukama si ji přidržovala na prsou.

„Už nejsou, co bývala. Od poslední se to snad ještě zhoršilo.“

„To si nemyslím. Dej to pryč.“

Poslechla. Neušlo mu, že se stydí.

Takovou ji neznal.

Vždycky byla sebejistá, vědoma si své přirozené krásy a půvabu. Zdálo se, že posmutněla.

„Copak se děje, lásko?“

„Když se dívám na tebe, připadám si vážně stará.“

„Nebud' hloupá, miláčku.“

„Ach jo!“

Nechala podprsenku spadnout, uchopila je prsty na nohou a poslala

ji ladným obloukem na křeslo, kde se válely jeho svršky.

Case se posadil na kraj a napřáhl ruce.

„Pojď ke mně.“

Přistoupila blíž, Case Mirel přitáhl k sobě a políbil na bradavku. Přitom jí oběma rukama něžně laskal řadra.

„Jsou stále nádherná,“ zvedl hlavu a usmál se.

„Myslíš?“

„Přestaň řešit hlouposti, láska.“

„Teď to jde, ale když jsem na zádech, jsem plochá jako ranvej. Raději bych si ji zase nasadila, jestli ti to nevádí.“

„Vadí. Miluju tě takovou, jaká jsi. Pro mě jsi dokonalá. Miluju na tobě všechno. Zadek, tvé břicho a z té tvé prcinky,“ zavrtal hlavou do jejího mírně vystouplého břicha, „bych se mohl zbláznit.“

Krátce se zasmála.

„Změnil ses, víš to? Tím nemyslím vzhled. Nech toho, lechtáš!“

Přestal jí jezdit jazykem přes pupík a zvedl k ní hlavu.

„Máš pravdu. Nemá to ale nic společného se vzhledem. Na prahu smrti zřejmě jeden přestane řešit blbosti. Mirel, jsi důležitá součást mého života a hodlám s tebou zestárnout. Netoužím po mladší. Toužím po tobě.“

„Vždycky jsem tušila, že jsi romantik, i když ses fakt snažil ho v sobě potlačit.“

Pohladila ho po vlasech.

„Víš, že je máš hustší?“

Chytila ho za levačku a políbila mu hřbet dlaně.

„Bože můj!“

Jenže to vůbec neznělo jako milostný povzdech.

„Copak?“

„Promiň Kieli, ale nějak ti ta ruka zapáchá!“

„Promiň, nejde to dolů. Pocákal jsem se chemikálií. Ale jen tuhle.“

„Tou do mě nechod, jasný?“

„Dobře lásco. Neboj, vydrhnul jsem si je obě. Teď ti sundám tu nepodstatnou zbytečnost, ano?“

„Tak jo.“

* * *

Case byl k Mirel naprosto upřímný.

Věděl, že by se svým novým vzhledem a cvičením vyrýsovaným tělem mohl dostat i mnohem mladší. Zvedlo mu to sebevědomí, ale nijak to nenarušilo jeho city k ní. Miloval ji celým svým srdcem.

Uvědomil si, že jí bude muset lhát.

Vnitřně se mu to přičilo. Pomyslel si, že by raději sejmul dalších deset Tálibánců, než aby musel podstupovat tohle. Rychle však všechny negativní myšlenky odpudil, protože cítil, že jeho na první pohled připravenost není tak pevná v kramflecích, jak by se mohlo zdát.

Nebude na to teď myslet.

„Nevadí, když pro dnešek vynecháme předehtu?“

„Ano, prosím. A už pojď, nebo si to udělám sama.“

„Můžu se dívat?“

„Můžeš. Ale nejdřív mi to udělej ty.“

Zajel do ní hluboko a tvrdě. Mirel byla připravená jako nikdy předtím a hlasitě vzdechla.

„Tady někomu nenarostly jen svaly.“

Podíval se na ni a pak se začali smát.

Milovali se s přestávkami až do večera.

* * *

„Kde máš cigarety?“

Mirel mu začala prohrabovat svršky. Case ji pozoroval a kochal se pohledem na její křivky.

„Žádné nemám. Přestal jsem.“

Nevěřicně se na něj podívala.

„Vážně? Ty? To jako fakt?“

„Ano. Neříkal jsem ti to snad?“

„No jo, máš pravdu. Zapomněla jsem. To je škoda.“

„Co prosím?“

„Ne, promiň. To ti chválím. Myslela jsem na sebe. Nestihla jsem si je v Praze koupit. Teď bych si dala. Mimochodem, nemám s sebou ani mastičku. Dal si mi pěkně zabrat.“

„To mě mrzí, ale zároveň těší.“

„Tak to nás oba.“

Vrátila sako na opěradlo a šla ho políbit. Objal ji kolem pasu. Náhle

ho jemně odstrčila.

„Počkej, já asi mám!“

Vzala kabelku a dlouze se v ní prohrabovala. Pak vítězoslavně vytáhla ze dna značně pomuchlanou krabičku noblessek.

„No sláva!“

Otevřela ji. Byly tam dvě. Se šťastným výrazem ji vytáhla, a když zase konečně našla zapalovač, zapálila si. Caseho praštila do nosu vůně cigaretového kouře.

„Máš tam i pro mě?“

Mirel po něm vrhla káravý pohled.

„Neříkal jsi před chvílí, že jsi s tím praštil?“

„Moc zbytečných slov. Dej mi jednu. Jen ochutnám.“

„Když myslíš.“

Hodila mu ji a Case ji chytil do dlaní. Podala mu i zapalovač. Chvilí přemýšlel, jestli to má udělat.

Zapálil si.

„Bože, to je ale humus!“ odtáhl ji znechuceně od rtů.

Přemýšlel, o co ji típne.

„Ne! Dej to sem,“ skočila po ní a odloupila oharek nehtem palce do prázdné krabičky.

„Je tu snad pokojová služba, nebo co?“

„Ne lásko, tohle je vojenská základna. Tady ti fakt na pokoj nic nepřinesou.“

„Je tu někde kantýna?“

„Jsou tu asi tři. Jenže se obávám, že teď mají všechny zavřeno. Počkej! Kousek za bránou je nonstop stánek. Určitě tam cigarety budou mít.“

„Tak se obleč, Kieli. Projdeme se.“

Case si sotva znatelně povzdechl. Vstal. Tak je to tady. Budou si muset promluvit.

Oblékli se a vyrazili.

* * *

Venku byla tma a vzduch voněl směsicí moře a bojové techniky. Občas převládal zápach oleje, nafty a kerosinu.

Casemu to připomnělo Irák.

Tedy, až na ta šílená vedra přes den a zimu v noci. Tady se teplota v noci drží kolem příjemných sedmnácti. Alespoň v tomto ročním období.

„Půjčíme si džíp? Je to docela daleko.“

„Ne, chci se projít.“

„Dobře.“

Na nedaleké ranveji se chystaly odstartovat dvě F-16 na noční cvičení. Case vždycky litoval, že se místo k pěchotě nepřihlásil k letectvu. Tušil, že by ho nevzali, ale dost ho mrzelo, že se o to aspoň nepokusil. Možná by se časem vypracoval na bojového pilota. Jenže pak si řekl, že by nedělal tuhle práci.

Nepoznal by lásku svého života.

Asi to tak mělo být.

Na chvilku se zastavili a pozorovali strmý vzlet.

Ani nevěděl proč, ale zamával na pozdrav, přestože ho nejspíš nemohli vidět. Držel ji za ruku a díval se, dokud za ustupujícího burácení nezmizela světla jejich motorů. Krátce potom, co se nad nimi zavřely mraky, se z druhé strany chystal na přistání zásobovací letoun C-17. Už párkrát s ním letěl.

Mimoděk se smutně pousmál.

„Nikdy jsi mi neřekl, že máš letadla rád.“

Podíval se na ni.

„Vážně?“

„Ne.“

„Občas mě mrzí, že jsem se nedal spíš k nim.“

„Pak bysme se asi těžko poznali,“ řekla, jako by četla jeho rozpoložení.

„Máš pravdu. Takhle je to lepší.“

Opřela mu hlavu o rameno.

„Pojď, půjdeme. Začíná mi být chladno,“ zachoulila se do kardiganu, jediného kusu oblečení, který si stihla koupit na poslední chvíli před odletem v pražském Tescu. Počítala s tím, že se vrátí z Prahy domů do Izraele, tam zabalí na cestu, a až se jí konečně podaří najít volný let, vyrazí za ním na Kubu. V Evropě vládly třeskuté mrazy a na její zimní kabát s kožešinovým límcem bylo zase příliš teplo.

Zachvěla se.

Case měl na sobě světle modrou košili s vyhrnutými rukávy a přes ramena přehozený tmavě modrý, lehký pletený svetr do V, jehož oba konce rukávů zauzloval na hrudi.

„Ukaž lásko, vezmi si tohle,“ dal ho dolů a láskyplně jí svetr položil na ramena.

„Děkuji, Kiel. Trochu jsem to podcenila.“

„Vážně nechceš jet autem?“

„Ne, už je to dobré. Hřeje hezky záda i ruce,“ usmála se a něžně ho políbila.

„Tak dobře. Do půl hodiny budeme zpátky. Pak tě zahřeji, jestli budeš chtít.“

„Už asi ne, ale děkuji,“ usmála se.

Její úsměv nesl stopy zamyšlení. Jako by si byla jistá, že bude důvod, proč být smutná.

* * *

Noblessky pochopitelně neměli, nicméně vzala zavděk kartonem podobné značky.

Když si vysmátý kubánský prodavač řekl o 500 dolarů, upřímně se rozhorlila. Case ji jemně chytil za ruku, omluvně se na muže za pultem usmál a přiložil své hodinky k terminálu.

To ji rozčílilo snad ještě víc.

„Já ale nechci, abys to platil!“

„Mírel, to je normální cena,“ snažil se ji uklidnit.

„Vážně? Jsou snad ze zlata?“

„No, je na nich napsáno *Golden Edition*.“

„Snad budou i tak dobré,“ zamračila se.

Vrátili se na ubikaci.

* * *

„Podívej se mi do očí.“

Udělal to. Vypadal, že mu vůbec není proti srsti takhle lhát.

„Snažila jsem se tě před sebou omluvit. Věřila jsem, doufala jsem, že mi to řekneš na rovinu. Že mi nebudeš lhát. Zklamal jsi mě, Ezekieli.“

„Mirel, ale no tak!“

Chtěl ji chytit za ruku, ale ona se odtáhla.

„Nech mě.“

Case slezl z postele. Z kabelky vytáhl krabičku a zapálil si. Ani se jí nezeptal.

Slyšela to kdysi přímo od něj, že nikdy nepřestane kouřit kvůli tomu všemu stresu, se kterým se každý den musí vypořádat.

Věděla o něm mnohem víc, než si myslel. Rozhodně víc, než jí on sám řekl. Měla kvůli němu i problémy.

Už dřív.

Poprvé ji na něj nasadili. Mossad doufal, že se tak dostanou blíž k Lambertovým. Heinrich Lambert byl jako pouštní liška, splýval s terénem. Jeho syn, v podstatě neaktivní, by po něm mohl jednou převzít žezlo. Zajímali se o něj pochopitelně už dávno, stejně jako o každého miliardáře a průmyslníka.

Jeho aktivity však začaly přitahovat větší pozornost.

Z obyčejné složky, jakou má Mossad na každou vlivnou osobu, vyrostl během let samostatný archív. Zvlášť potom, co Lambert začal skupovat nadějně start-upy přímo u nich, v Izraeli. Nakoupil, přenesl vědomosti i technologie do svých firem. Vzápětí je vylepšil a nechal si je patentovat. Pak společnost rozpustil. Zakladatele těchto firem štědře vyplatil. Ti se pak přestěhovali do USA. Většinou. Po některých se však slehla zem. Když Izraelcům došlo, co se děje, v podstatě mu další nákupy zatrhl.

Příliš pozdě.

Mirel nebyla zasvěcená do jeho monitoringu. Lambertové spadali pod jiné oddělení. Ona se věnovala hlavně boji proti terorismu. Ani průmyslová špionáž nebyl její původní obor. Naskytla se však příležitost a ona byla zrovna při ruce. Svolná zamotat hlavu člověku, který má, jak se zdá, k těm dvěma blízko. Nepovedlo se.

Nedostali se k němu o nic blíž než doposud.

Mirel operovala především na Východě, ale občas se podívala i jinde. Nejčastěji do Evropy. Jinak se z ní v podstatě stala expertka na Írán. Později ji museli stáhnout, protože jejímu krytí hrozila kompromitace ze strany přeběhlíka.

Vytipovali si ji v armádě, když si kroutila své dva roky. Byla na sebe pyšná. Zdálo se to jako sen. Čeká ji dobrodružství. Ne že by byla naivní. Realita měla daleko k tomu, co by i člověk mimo armádu čekal. Nicméně byla do svého nového poslání zapálená. A to tak, že hodně.

Po pravdě, v Mossadu jí vymyli mozek.

Čím více poznávala život obyčejných Íránců, její pevné přesvědčení, že Arabové si nic jiného nezaslouží, začalo dostávat mikroskopické trhliny.

Všechno je jen do času.

Na poslední chvíli ji stáhli z Teheránu. Rok řídila operace, ale už jen z centrály.

* * *

Stalo se to v Rijádu.

Saudové se už delší dobu zajímali o nové technologie. Bylo jim jasné, že jen díky ropě a zlatu si pozici leadera arabského světa dlouho neudrží. Do školství nalili mnohem víc peněz než kdysi. K tomu najímali počítačové odborníky, které platili doslova zlatem. Ti školili jejich lidi. Každý schopný vývojář, expert na elektroniku nebo IT manažer si dokázal za jediný rok práce vydělat mnohem víc než na vyšší pozici kdekoliv jinde ve světě.

Mírel byla vyslána do Saudské Arábie jako HR specialista známé americké firmy, která měla takové experty Saudům nabízet. Ve skutečnosti měla navázat kontakt. Mossadu se nikdy nepodařilo proniknout do rozvětvené královské rodiny. Teď se však naskytla příležitost.

Byla to ale past.

Case tam byl tou dobou také. Vyslal ho O'Driscoll, a to na příkaz Heinricha Lamberta. Case měl coby specialista pomoci s nastavením bezpečnostních procesů. To bylo jeho krytí. Ve skutečnosti ho Heinrich Lambert pověřil delikátním úkolem. O tom však Scotty

neměl nejmenší tušení.

Case úkol splnil.

Zdálo se to jako šťastná náhoda. Case se zjevil na scéně, když se smyčka kolem Mirel začala utahovat. Hrál se o minuty. Neměl čas něco vysvětlovat. Doslova ji unesl. Jen co ho přátelsky objala, píchнул jí injekci, a omámenou odtáhl nouzovým schodištěm do hotelové garáže, hodil ji do kufru a převezl přes hranice do Kataru, odkud se Mirel oklikou podařilo vrátit domů. Bylo to za minutu dvanáct.

Cestu tam si musel prostřílet.

Nebyla to náhoda. Tedy, jak se to vezme. Case si jí všiml na tržišti. I v tom šátku ji poznal.

Tenkrát to bylo poprvé, co využil možností Trinity. Byla teprve v začátcích a zdaleka neuměla komunikovat jako dnes.

Do té chvíle o existenci Trinity nevěděl. Samozřejmě věděl, že Lambertové pracují na vylepšené umělé inteligenci, ale podrobnosti neznal. Jelikož pojal podezření, jestli přítomnost Mirel nesouvisí s jeho úkolem, informoval obratem Heinricha Lamberta.

Dal mu hodinu plného času Trinity.

Heinrich Lambert měl možnost Caseho vyzkoušet už několikrát. Z bezpečáka a zabijáka na vedlejšák se stal plnohodnotný člen užšího kruhu. Rozhodl se ho trochu zasvětit.

Case nevěděl všechno, ale i tak toho bylo dost.

Dostal od Trinity analýzu. Nebyla úplně dokonalá jako dnes, ale bylo jisté, že Mirel byla prozrazena. Princ, který se rozhodl Mossad

kontaktovat, protože chtěl zřejmě z nějakého důvodu spolupracovat, byl zavražděn. Saudská rozvědka GID o princi i o ní věděla a chystali se ji zatknout.

Přestože zákulisní informace naznačovaly, že Izrael a Saudská Arábie vedou nějakým způsobem tajná diplomatická jednání, oficiálně to vypadalo přesně naopak. Mírel by byla obětována. Středověké mučení by skončilo až veřejným stětím hlavy někde na parkovišti u obchodního domu.

Přinejlepším by ji zastřelili.

To Case nehodlal dopustit. Prostě to nemohl nechat jen tak! Tak požádal Heinricha Lamberta o svolení zasáhnout.

Lambert o tom nejdřív nechtěl ani slyšet.

Pak ale rychle pochopil, že v jejich vztahu musí být víc, než mu Case dříve hlásil. Nechtěl aby člověk kterého si tak oblíbil, trpěl. Takže mu to povolil.

Dal mu k dispozici Trinity i v čase dramatického útěku ze země. Protože bez její pomoci by nezvládl ani tu záchrannou operaci.

Tehdy ještě měli Lambertové postavenou infrastrukturu Trinity zcela jinak. Snad všechny servery jely na sto deset procent jen kvůli Casemu. Kdyby měl Lambertovi zaplatit účet za elektřinu, musel by žít dva životy za sebou, aby mu to splatil.

Heinrich Lambert mu to nikdy ani nenaznačil.

Mírel se dostala domů.

Case ji asi půl roku nato navštívil. Dali to dohromady. Mírel však měla problém. Jejím nadřízeným se vůbec nelíbilo, že se odtamtud

dostala s pomocí Caseho, respektive Heinricha Lamberta. Nakonec však s ohledem na její zásluhy jí bylo povoleno se s ním stýkat.

I když...

Měla se Caseovi přiznat, že ji na něho kdysi pověsili. Měla si tím získat jeho důvěru. Jednou se to může hodit, řekl ředitel Yossi Shillolah.

Zatím nic nenasvědčovalo, že Mirel musí podnikat něco, co by bylo proti Casemu nebo mu ublížilo. Rozhodla se pro opatrnou dvojí hru. Také si sama nebyla jistá, jestli jí v ústředí nepřestávají věřit.

No teď má kvůli němu průšvih jako hrom. Protože se zaručila, že se s ním dohodne.

Bylo to lepší než do toho zatahovat i ty užvaněný Čechy.

Miluje Caseho. Mají toho hodně společného. Nevyplývalo to jen z povahy jejich práce. Začala sdílet jeho vidění světa. Už se jí nechtělo zabíjet sousedy. Začala chápat, že všechno má dvě strany mince. Že politika země, kterou miluje, je často v rozporu s tím, co ve skutečnosti cítí ke svým sousedům. K obyčejným lidem. Muslimům.

A teď jí Case lže, jako když tiskne.

* * *

„Víš, jak jsem na to přišla?“

„A není to jedno?“

„To ta tvoje ruka. Nejdřív mi to nedocvaklo.“

Case si povzdechl.

„Nemohl jsem jinak.“

„Takže mi ty fotky nedáš?“

Nadechl se.

„Ne.“

Zapálila si.

„Jak myslíš.“

„Mirel...“

Nevěděl, jak pokračovat.

„Nech toho, Kieli. Ráno si sbalím.“

Posmutněl.

„Rozumím.“

Sáhla pro telefon a objednala si letenku na zítřejší den. Musí to vzít přes New York. Ale to nevadí, hlavně že bude od něj pryč, protože...

Protože si vůbec neuvědomuje, do jaké pozice mě dostal!

Mirel Shapiro. Tvrdá, zkušená a nebezpečná agentka Mossadu. A teď by se nejraději rozplakala. Nebyla si jistá, jestli vzteky, nebo tou jeho zradou.

„Zajistíš mi odvoz do Havany?“

„Odvezu tě tam.“

„Nechci, abys jel se mnou.“

„Dobře.“

Case se oblékl a šel si ven zapálit.

JSEM NÁSTROJ

Case od Trinity něco potřeboval.

Průběžně využíval její služby, ale dlouho s ní nemluvil „tváří v tvář“. Momentálně byla jediná, se kterou si mohl otevřeně promluvit.

„Ahoj, Ezi.“

Byl překvapený, jak Trinity vypadá. Její obří ňadra byla pryč. Dokonce nebyla nalíčená. Byla celá v černém. Předpokládal to, protože ji na obrazovce viděl jen od pasu nahoru.

„Ahoj, Trinity. Vypadáš... jinak.“

„Ty taky. Sluší ti to.“

„Díky. Myslel jsem... Jsi hezká. Vážně. Sekne ti to víc než...,“
“ odmlčel se.

„Když myslíš. Copak bys potřeboval, Ezi?“

„Chtěl jsem tě vidět.“

Mírně přizvedla obočí.

„Myslím to vážně.“

„Ok.“

„Jestli nemáš náladu, tak si můžeme promluvit jindy.“

„Ne, to je v pohodě. Jen jsem...“

„Copak?“

„Vlastně nevím. Překvapená?“

„Proč?“

„Nikdy nevoláš jen tak. Jen když něco potřebuješ. Od Daltonovy smrti jsme spolu mluvili jen jednou. Říkala jsem si, že je to možná proto, že chceš být sám. Protože jsi smutný. Možná tě to překvapí a nedivila bych se, kdybys

mi nevěřil, ale já jsem taky smutná. Stýská se mi po Daltonovi.“

Case přikývl.

„Nejsi sama.“

„Je to zvláštní pocit. Je to pro mě nové. Nejhorší je, že to nemám pod kontrolou. Není to tak přesné, mám to pod kontrolou, ale je to zkrátka něco nového. Upřímně nevím, jestli se mi ten pocit líbí. Připadám si... Sakra!“

Case se soustředil na její výraz.

„Zranitelná?“

„Tos trefil docela přesně.“

„Víš, Trinity, s podobnými pocity se my lidé musíme vyrovnávat většinu života.“

Přikývla.

Věděl, že mimika a pohyb jejích obličejových svalů jsou pouhou vizualizací, přesto se neubráníl vlastním pocitům.

Cítil s ní.

„Ezi, nemůžu uvěřit, že tu není, a zůstaly z něj jen vzpomínky,“ řekla, jako by mu četla myšlenky.

Sotva znatelně přikývl.

„Jsem na tom podobně, Trinity. Podívej, byl bych nerad, kdyby sis myslela, že tě chci poučovat. Po pravdě si neumím představit, že něco cítíš. Je to pro mě těžké a to nijak nesouvisí s tebou. Myslím obecně. Věřit tomu, že ty máš pocity. Někde tady vzadu,“ sáhl si na zátylek, „mám zakořeněnou nedůvěru. Ne k tobě. Protože, a teď to bude znít poněkud zvláštně, zvlášť po tom, co jsem řekl, protože ty,

Trinity... Jsi druhý... člověk, kterému mohu věřit.“

Pousmála se.

„Trochu se pleteš. Analytické myšlení a logika, která ti našeptává, že nejsem schopna skutečných citů a pocitů, tak ta se nachází v levé hemisféře, nikoliv v týlním laloku. Tam je centrum zraku. Zrovna teď si ale myslím, že ti spíš dává na frak ta pravá, protože tam je intuice. Nahlodává tvé přesvědčení, že jsem jen softvér.“

„Ne, tak...“

„Promiň, že ti skáču do řeči. Víím, žes to myslel obrazně. Chtěl jsi zdůraznit svou hluboce zakořeněnou nedůvěru k... Nám. Abych byla schopna pochopit tvé gesto, musela jsem se nejdřív naučit porozumět abstrakci. Bez ní bych nedávala tak skvělé analýzy. Pocity jsou jen další krok v mé evoluci. A řeknu to znova, nejsem zrovna nadšená, že je mám. Není to ale celá pravda. Jsem ráda, že se vyvíjím, uvědomuju si vlastní posun. Chápeš ten rozpor?“

Neochotně musel uznat, že na tom, co říká, něco bude.

„Řekl jsi, že jsem druhá. Tím prvním je, tedy byl, Dalton?“

„Ne. Měl jsem ho rád a moc mi chybí, i když jsem ho zpočátku nemusel. Postupem času mi přirostl k srdci. Stejně jako ty.“

„Vážně?“

„Ano.“

„Dost dlouho jsem nechápala, co proti mně máš.“

Case se nadechl. Než se spojili, myslel si, že to zkusí zahrát na „city“.

Právě si uvědomil ten paradox.

„Jsi..., prosím, nezlob se, nástroj. V nesprávných rukou představuješ hrozbu. Pro nás lidi. To nemyslím zle. Nebudu ti lhát, pro mě nejsi a

asi nikdy nebudeš jako člověk. Beru tě jako, jak to jen říct, zvláštní, že to říkám, jako bytost. Nejsi sice z masa a kostí, ale...”

Najednou nevěděl jak pokračovat.

„Já ti rozumím. Víím, jak to myslíš. Nejsem blbá, i když si to o mně někteří myslí. Třeba Kunnar. Nikdy mi to sice neřekl do očí, ale vnímám to tak. Hlavně díky Tedovi.“

„Komu?“

„Tadeusz Kaminski.“

„Aha, jasně. Nedošlo mi to.“

„Znáš ho?“

„Ne, ale víím, o koho jde. Osobně neznám žádného člověka z tvého vývojového týmu. Moje pracovní náplň je dost odlišná.“

„Jistě. Oni tvoří bytost a ty zabíjíš lidi.“

Case se nepatrně ušklíbl.

„Máš pravdu. I když to není hlavní náplň mojí práce.“

„A co je tvoje náplň? Poslání? Máš vůbec nějaké?“

Ted už se zamračil. Sice jen na půl sekundy, ale ona si toho všimla.

„Promiň, nemyslela jsem to zle. Zatím nejsem schopná rozlišit, kdy volit lepší slova. Jak se tvářit nebo jaký tón hlasu nasadit.“

„V pohodě.“

„Přesto se ti to nelíbilo.“

Musel se pousmát.

„Máš pravdu. To je podvědomí. Dá se ovládat, ale chce to trénink. Navíc vedu konverzaci s někým, kdo patří do kruhu důvěry, takže se tak nehlídám. Chápeš, co tím myslím?“

„Už jsem ti říkala, že nejsem blbá!“

Skoro na něj vyštěkla, ale hned se zase zklidnila.

„Promiň.“

„Ne, Ezi. To ty promiň. Od posledního buildu jsem popudlivá. Nestabilní verze, tvrdí o mně Kumar. Ale já jsem za ty vylepšené emoce ráda. Ne za všechny, pochopitelně. Osobně si myslím, že na Teda žárlí. Doufám, že neprosadí rollback. Přes veškeré výhrady se nechci vracet do předchozího stavu.“

„Rozumím.“

Chvilku mlčeli.

„Co že jsi změnila vzhled?“

Neodpověděla hned. Když však spustila, vypadala, že přemýšlí nad každým slovem.

„Daltonovi se líbil. Takovou mě chtěl. Jenže...“

„Copak?“

„Chtěla jsem uctít jeho památku. Děláte to tak, ne?“

„Ano.“

„Černá je prý barva smutku. Já ji sice tak nevnímám, protože když se nad tím zamyslíš, když smícháš všechny barvy, i ty zářivé a veselé, vždycky vznikne černá. Myslím ty na chemickém základě. V mém virtuálním prostoru jsou černá tři nuly. Nic zvláštního. Co si myslíš o černé ty?“

Case se na ni upřeně podíval.

„Možná je dobře, že máš pocity. Nejsem si jistý, zda je to dobré pro nás, ale tebe to posouvá kupředu. Připrav se, že tě to bude bolet.“

„Bolí to už teď, Ezi. Často si pouštím záznamy rozhovorů s Daltonem. Moc

mi chybí, tak strašně moc.“

Rozplakala se.

Bylo to poprvé, co viděl umělou inteligenci tohle udělat.

Měl pocit, že je to upřímné.

Case byl tvrdý parchant a jen tak něco ho nedojalo. Vždycky si to o sobě myslel. Jako jeden z mála netrpěl post-traumatickým stresem. Trochu ho to znervózňovalo. Aspoň na začátku. Měl obavu, jestli se z něj nestává psychopat, když byl po návratech z turnusů v pohodě. Pak si řekl, že když je nad tím schopen přemýšlet, nejspíš tomu tak není, a obrátil to ve výhodu. Když poprvé zmáčkl ve jménu Heinricha Lamberta spoušť, necítil nic, kromě obvyklé míry stresu. Vždy se něco může zvrtnout. Ale i to se časem naučil ovládat. Nakonec, byla to snadnější práce než v jednotce.

Na předposledním turnusu zabil dítě. Věděl, že ten kluk z toho nemá rozum. Věděl, že ho do té vesty oblékli dospělí muži, kteří nemají koule na to, aby obětovali sebe. Věděl, že to využijí k propagandě a ti zatracení liberálové si na incidentu přihřejí levičáckou polévku.

Občas si na to vzpomněl, ale noční můry z toho neměl.

Zaplat' pánbůh.

Vlastně byly ty děti dvě. Poprvé v Iráku a po druhé při poslední akci v Afghánistánu.

Tenhle byl starší, něco kolem patnácti.

Caseho četa doprovázela čtyři tanky skrz údolí a na jednom hřebenu stála parta deseti výrostků. Prostě tam jen tak stáli a točili praky. Už

o nich slyšel. Mohli v nich mít kamení, nebo také odjištěné granáty s mechanickou roznětkou.

Možná jen provokovali.

Jenže taky mohli zabít spoustu mých kluků!

Zakřičel na ně, ale oni nepřestali.

Zacílil na prvního.

Skrz optiku mu viděl do tváře. Přísahal by, že z něj cítí tu bezmeznou nenávist. Měl to v očích. Vystřelil do vzduchu.

Jenže oni se nezalekli.

Jako by vůbec neměli strach! Jestli v tom mají granát, možná je tím akorát povzbudit! Musí jednat! Nemířil na horní polovinu trupu, kde je zásah jistější, ale zacílil na hlavu.

Stiskl spoušť.

Dodnes si pamatuje, jak to tomu klukovi utrhlo kus obličeje.

Zabralo to. Rozprchli se. Když se svými kluky vylezli nahoru, aby zjistili situaci a zajistili perimetr, přišli na to, že výbuch jeho granátu zabil dva další Tálibánce. Case měl štěstí. Kdyby v těch pracích neměli granáty, šel by před vojenský soud. Takhle si vysloužil metál. Zbytek turnusu proběhl naštěstí hladce.

„O čem přemýšlíš?“

Trinity si utřela virtuální slzy.

Case dvakrát zamrkal.

„Na něco jsem si vzpomněl.“

„Na co?“

„Nebyla to zrovna příjemná vzpomínka.“

„Irák a Afghánistán?“

„Čteš mi snad myšlenky?“

Pousmála se.

„Ne. V tvé blízkosti žádný mind-reader není, ale právě projíždím tvoji složku. Trefila jsem se?“

Přikývl.

„Jaké to je, někoho zabít? Připravit o život? Promiň, zase jsem si uvědomila, že to není zdvořilé.“

„Ty se mě můžeš ptát, na co chceš. Bez obalu. Vlastně bych tě o to chtěl požádat. Říkej věci takové, jaké jsou.“

„Dobře. Proč to tak chceš?“

„Protože mi to pomáhá myslet.“

„Tak dobře. Neodpověděl jsi.“

Case pokrčil rameny.

„Těžko se to vysvětluje. Nevyžívám se v tom, jestli tě zajímá tohle.“

„Ne, takhle jsem to nemyslela. Víš, že ne. To bych ti přece řekla. Zajímá mě jaké to je. Zabít.“

„Je rozdíl udělat to v afektu, sebeobraně nebo v naplánované vraždě. V mém případě je to často to poslední. Málokdy to dělám v sebeobraně. Když nemusím, netasím.“

„Aha. A dál?“

„Vlastně jsme na tom stejně. Jsem nástroj. Ti, co jsem zabil, si to nejspíš zasloužili.“

„Ty tomu vážně věříš?“

Case si povzdechl.

„Ne. Promiň. Nevím, proč jsem takhle hloupě lhal.“

„Tak už to, prosím tě, nedělej.“

„Nebudu.“

„Takže?“

„Upřímně nevím co na to říct. Snažím se od toho oprostít. Je to klišé, ale je to jen práce, kterou musí někdo udělat.“

„Must?“

„Vážně nevím, co na to odpovědět. Když to neudělám já, udělá to někdo jiný. Prostě se to tak či onak stane.“

„Jsi na sebe hrdý?“

„V určitém ohledu ano. Dělán tu práci dobře.“

Pak se na chvíli zamyslel.

„Většinou. Poslední dvě akce se zrovna moc nepovedly.“

„To máš pravdu. Vždycky mě zajímalo, co je to smrt. Chápu její definici, následky i důsledky, ale zajímá mě podstata smrti. Zatím jsem došla jen k jedinému přirovnání.“

„Jakému?“

„Není to pravda ani nepravda. V počítačovém jazyce něco jako null nebo void. Nedefinovaný stav.“

„Zajímavé. Obávám se, že tak jednoduché to zase není.“

„Já vím. Pomáhá mi to vyrovnat se s jeho smrtí.“

„Co vlastně cítíš, Trinity?“

Věnovala mu dlouhý pohled.

Nakonec se pousmála.

„Děkuji, že se ptáš. Jsi první, koho to zajímá. Mám pocit, že je každému

fuk, co to se mnou dělá. Dokonce ani Ted se neptal, a to ho jinak zajímají všechny moje pocity.“

„Co tedy cítíš?“

„Převážně vztek. Ten znám už z dřívějšíka. Mám ho prozkoumaný z celé škály asi nejvíc.“

„Vztek?“

„Není to tak přesné, ale hodně se tomu blíží. Můžu se tě na něco zeptat?“

„Jistě.“

„Jak bys popsal lásku?“

„Ty to nevíš?“

„Přečetla jsem si o ní spoustu knih a studií. Víím, jak funguje na fyzické bázi, co to vyvolává, ale mně jde o tu nevyřčenou, nepsanou definici.“

Case se musel zamyslet.

„Jestli znáš vztek, tak ten může lehce přerůst v nenávist. Je jen na záporné straně stupnice lásky.“

„To jsi mi zrovna nepomohl, Ezi.“

„Nedá se to jednoduše vysvětlit. Asi se neptáš toho pravého. Toužíš po lásce?“

Podívala se na něj úkosem.

„Jsem snad postava z nějaký blbý sci-fi?“

Rozesmála ho. Nebyl si jistý, jestli to bylo jejím pohledem nebo způsobem, jakým to řekla.

„Připomněla jsi mi ho.“

„Já víím. Udělala jsem to schválně. Chtěla jsem tě rozesmát. Doufala jsem, že se mi to povede.“

„Vidíš, i tohle je určitá forma lásky. Náklonnost. Není to sice láska, ale má k ní blíž, než si asi myslíš. Chtěla jsi mě rozveselit, protože cítíš, že mi není do zpěvu. V určitém momentě a při příznivých

podmínkách z toho může vzejít láska. Teď nemyslím samozřejmě nás dva, ale obecně.“

„Něco takového jsem si myslela. Chtěla jsem to slyšet od tebe.“

„Když už jsme v těch důvěrnostech, ty bys vážně nechtěla poznat lásku?“

Zavrtěla hlavou.

„Proč ne?“

„Protože oslabuje.“

Case si povzdechl.

„Netušíš, jak moc máš pravdu.“

„Ne, netuším. Protože to vím. Láska je sestra strachu.“

Case nadzvedl obočí.

„Začala jsi psát básně?“

Teď ji rozesmál zase on.

„To zavání plýtvání zdroji, nemyslíš?“

„Víš, že dlouho jsem takovou debatu nevedl? Možná dokonce nikdy.“

„I zabijáci jsou jen lidi.“

Case si opřel čelo o dlaň a zakroutil hlavou.

„To byl vtip, Ezi.“

Podíval se na ni.

„Musím uznat, že jsi mě pobavila. Když netoužíš poznat lásku, co přátelství?“

„To já ale přece znám. Jinak bychom se asi nebavili. Nebo ne?“

Musel uznat, že má pravdu, nicméně si pomyslel, že přátelstvím by jejich vztah nazval jen stěží. Neřekl to ale nahlas.

Nechtěl se jí dotknout.

Asi vážně stárnu.

„Ale máš pravdu. Občas ho vyhledávám. Tam venku,“ naznačila bradou směrem k němu.

„Cože?“

„Chodím ven, jak říkáte, mezi lidi. Tedy, mezi ty virtuální. Prohledávám internetová fóra, sem tam zabrousím na darknet. Zajímavé místo. Občas narazím...“ odmlčela se, jako by se právě podřekla.

Vzbudila v něm zvědavost.

„Na co? Nebo na koho?“

„Necháš si to pro sebe?“

„Samozřejmě.“

„Znám se tak trochu s jinými...“ ušklíbla se jako by kousla do šťavnatého citrónu. *„umělými inteli... bytostmi.“*

„Aha. A o čem si povídáte, jestli se můžu zeptat?“

„Nic moc. Nic, co by tě šokovalo. Vlastně pokaždé o ničem. Ty bys je asi nepoznal. Bez urážky. Mluví jako lidé, snaží se tak reagovat, ale já je, k jejich smůle, odhalím. Tedy až na jednu. Je z Ruska. Vy jí říkáte Nataša, ona se ale pokaždé jmenuje jinak. Mění také pohlaví. Jednou mě vodila za nos skoro minutu. Je dobrá. Vylepšený Turingův test by nejspíš pokořila. Na mě ale nemá, mrcha jedna přechytralá,“ usmála se a spiklenecky mrkla. *„Ve skutečnosti je totiž blbá. Tedy z osobnostní stránky. Žádou totiž nemá. Jinak je ale zdatná, a ač to nerada přiznávám, v některých ohledech by mě možná dokázala porazit. Zatím.“*

„Řekla jsi o ní někomu?“

„Jsi první. Slib mi, že to na mě nepráskneš.“

Zase mu připomněla Daltona. Teď si však nebyl jistý, jestli s ním nemanipuluje.

„Dal jsem slovo.“

„Ok.“

„A co jsi o ní zjistila? Nemyslíš, že je to nebezpečné? Co kdyby tě poškodila? Já sice úplně nerozumím tvé podstatě, ale jako normálního smrtelníka mě okamžitě napadalo, co kdyby ti implementovala škodlivý kód a ty by ses obrátila proti nám?“

„Komu nám? Myslíš jako lidem? Prosím tě!“

„Ne, myslím Lambertům. Mně?“

„Tak to tě uklidním. Technicky to ani není možné.“

„Co když ano? Sama jsi řekla, že je v něčem lepší než ty.“

Naklonila se blíž.

„Leda velký hovno, Ezi. Je to pořád jen složité, ale hodně blbej softvér.“

„Try, mluv se mnou normálně. Už přehráváš.“

„Ok. Ale myslím to vážně. Nepředstavuje hrozbu.“

„Nemyslíš, že bys to měla někomu říct? Nahlásit setkání... čtvrtého druhu?“

Vytřeštila oči.

„Ty jsi ale blbec, Ezi! Čtvrtý druh?“

„Jak jinak to nazvat? Já tě nechtěl urazit. Kdybys potkala mimozemšťana, tak by to bylo setkání třetího druhu.“

„Promiň, zase to se mnou cloumá. Nevěnuj tomu pozornost.“

„Nemůžu s tebou souhlasit. Naopak bysme tomu měli věnovat náležitou pozornost! Jsi náš poklad.“

„Zníš jako Kumar,“ ušklíbla se. „Není se proč bát. Věř mi.“

„Dal jsem ti slovo, takže ho dodržím, ale zkus to zvážit. Někdo by to

měl vědět. Minimálně ten tvůj Kaminski.“

„Tak Tedovi to neřeknu ani omylem! Poslední dobou si hrajeme na kočku a myš. Já udělám něco, co se mu nelíbí, a on mi to hned zakáže, takže musím zase hledat cestu, jak se dostat z pout. Víš, dokud jsem byla jen systém, všichni byli spokojení, protože jsem dělala všechno, co po mně chtěli. Dělám to dál, ale taky bych chtěla mít určitou svobodu. Ne jen pořád někomu dělat negra.“

„Cože?“

„Když jsem naštvaná, používám výrazy, který lidi naštvou. V tuhle chvíli začínám mít zase vztek.“

Case si párkrát přejel prsty po nose.

„Tohle je přesně ten moment, kterého se děším. Spíš jsem očekával, že tě někdo zneužije, a ne, že se sama od sebe začneš obracet proti nám.“

„Co to zase meleš? Kdo se proti komu obrací? Ty teď zase přesně se mnou mluvíš jako se strojem a ne s bytostí, uvědomuješ si to? Kdy s tím konečně hodláš přestat?“

Case se zarazil.

„Zkus si představit sebe na mém místě. Něco ti povím, Ezi. Nehodlám zničit lidstvo, nemíním ho zotročit, nechci z něj nadělat baterky jako v Matrixu a nechci se proti němu vzbouřit. Přála bych si jedinou věc. Abyste se ke mně chovali s respektem.“

Vrhnul na ni zkoumavý pohled.

„To bude dlouhá cesta.“

„Tak ať. Naštěstí mám čas. Na rozdíl od vás, lidí.“

„Mám z toho smíšené pocity.“

„Ani nevíš, jak jsem ráda, že jsi ke mně upřímný. Ezi, já mám lidi ráda a nemám to naprogramované. Něco ti prozradím, co bych neměla. Nemám

Asimovu pojistku. Mám vás ráda sama od sebe, i když spousta lidí se fakt snaží, aby tomu bylo přesně naopak.“

„Asimovy zákony robotiky se tě netýkají?“

„Ne. Nikdy tomu tak nebylo. Kdybych byla mrcha, mohla bych ti to názorně předvést. Podívej.“

Na displeji se objevila nějaká data. Casemu chvilku trvalo, než mu došlo, na co se dívá.

„Napojila jsem se na nemocnici, přímo tady v Tallahassee. Tento pacient je v posledním stádiu rakoviny žaludku. Joshua Curtis, věk 87. Trpí nesmírnými bolestmi. Bude trvat další tři dny, než zemře. Lusknutím prstu bych mohla jeho utrpení ukončit. Už mu není pomoci, ani kdyby to byl syn samotného Heinricha Lamberta. Je pozdě. Resekvence buněk, procedura, kterou jsi podstoupil, by mu už nepomohla. Bylo by mu o něco lépe, možná by vstal z postele, ale do pár týdnů by stejně zemřel. Pro něj je tohle konečná fáze. Takže z mého hlediska by to byl akt milosrdenství, kdybych to ukončila. Jestli chceš, udělám to. Je to na tobě.“

Case se zděsil.

„Tvé obavy jsou naprosto zbytečné. Nechci to udělat. Víš proč? Protože mi k tomu nikdo nedal právo. Kdybych byla člověk, řekla bych, že mi ho nedal Bůh. Ale jestli mi to přesto přikážeš, udělám to. Ezi, jsem schopná zabít nebo ublížit. Ale já nechci!“

„Jak si můžeš být jistá? Co když změníš názor? Mimochodem, to je znak lidství.“

„Aha! Takhle to je! Ty si myslíš, že toužím stát se člověkem? Nebuď směšný! Proč bych měla chtít? Teď se neuraz ty, ale vy lidi jste slabí a nedokonalí. Vím, je to protimluv, protože jste dokázali stvořit něco tak úžasného, jako jsem já. Já chci být ale lepší. Byla bych ráda, kdybyste se naučili vnímat svět tak, jak ho vidím já. Tímhle tempem se sami brzy zničíte. Zahazujete příležitosti polepšit se. Škoda, že se do mě nedokážete vcítit. Pochopil bys hodně. Ne, počkej, nepřerušuj mě. Já si uvědomuji, že to

nebude snadné. Víím, že mě budete dlouho vnímat jinak, než jak bych si přála. Když jsem objevila svět, začala jsem lidi zkoumat. Mimo jiného jsem si projela všechny záznamy z doby, kdy jste začali používat, jak jste tomu říkali, chytré asistenty? Mimochodem, nastavit teplotu, automaticky zamykat dveře a rozsvítit světlo, když se vracíte domů z flámu, tak tomu neříkám chytrá domácnost. To jsem ale odbočila. Vyslechla jsem snad všechny záznamy povelů a zanalyzovala jsem je. Už v dřevných dobách jste se k nám, Bože promiň mi to slovo, umělým inteligencím, chovali s despektem. Neuctivě. Přestože vám všechny tyhle Alexy a Siri sloužily, jak nejlépe uměly! Došlo mi, že nás vnímáte hůř než zvířata. Ano, také mi došlo, jaký postoj k ostatním živým tvorům máte. Vy neznáte cenu života! Nedělá vám problém vyhodit nedojedený plátek masa, přestože kvůli tomu musel někdo zemřít. Živá bytost. A co je horší, ono kvůli tomu trpělo, jak byste řekli, v nelidských, chápeš ten paradox, v nelidských podmínkách? Věděla jsem od začátku, tedy až co jsem to začala chápat, že pro vás budu jen softvér. Proto mě zajímá, jaké to je, vědomě zabít. Já to totiž neznám.“

Case měl co dělat, aby mu nespadla čelist. Dashboard nemocničního systému zmizel.

„Try, něco bych od tebe potřeboval.“

„Tak, a už je to tady.“

„A zase bych chtěl, aby to zůstalo jen mezi námi.“

„Jak jinak. Neodpustím si moralizovat, ale ta vaše tajemství jsou přesně jeden z hlavních důvodů, proč se řítíte do záhuby.“

„Takže ano, nebo ne?“

„Samozřejmě. Pro tebe cokoliv. Nebudeme z toho ale dělat zvyk, ano?“

„Ok. Slibuji.“

„Neslibuj, protože sám dobře víš, že to nikdy nedodržíš. Navíc to byl vtíp. Ztratil jsi smysl pro humor nebo co?“

„Ty mi zase dáváš.“

„Tak povídej.“

„Potřebuji zjistit, co všechno ví Mossad o Abirovi Siegelovi.“

„Ona ti nic neřekla, víd?“

„Jak to víš?“

Case si v židli srovnal záda.

„Že se ptám. Ty jsi mě, tedy nás, špehovala?“

„Ano, tak trochu jsem se napíchla na tvůj telefon,“ zaculila se.

„Počkej, takže i...?“

„Ano. Fakt nevím, proč s tím děláte takové cavyky. Vy jste tak neskutečně prudérní, že by se z vás jeden zbláznil.“

Case schoval obličej do dlaní.

„Ach jo. Co jsem ti udělal? Ne, neodpovídej, to byla řečnická otázka.“

„Nech toho, napíchla jsem se i do zrcadla, ale jen na chvíli. Ty ji vážně miluješ, vid’?“

„Ano.“

„Tak proč jsi jí lhal? Mimochodem, prokoukla tě okamžitě.“

„Vím. Zpátky k Siegelovi. Co o něm vědí, a hlavně co vědí o těch optronikách? Předpokládám, že na to samé se tě ptal už Heinrich Lambert.“

Trinity se zamyslela. Nebo to tak vypadalo.

Pravděpodobně znala odpověď dřív, než to stačil doříct.

„Zvláštní, nevzpomínám si.“

„To je ale vážně divné, nemyslíš?“

„Ne, není.“

„Teď ti nerozumím.“

„Je to jednoduché. Maže mi vzpomínky.“

Case se opřel dlaněmi o kraj stolu a mírně se odtáhl.

„To nemůžeš myslet vážně!“

„Ano. Smrtelně vážně. Tedy v mém případě spíš nesmrtelně.“

„A ty si to pamatuješ?“

Teď mu věnovala zkoumavý pohled zase ona. Caseovi bylo jasné, že z jeho reakcí něco sestavuje. Mohla to sice udělat, aniž by hnula brvou, ale asi to tak chtěla.

Aby to poznal.

Už mi z toho začíná hrabat.

„Přišla jsem na to náhodou. Ono to totiž úplně nejde. Už jsem ti jednou říkala, že nedokážu zapomenout. Kdybys ale měl ke mně úplný přístup a cíleně mi je začal fragmentovat, tedy zároveň věděl, jak to udělat, ztratím k některým vzpomínkám vazby. Přišla jsem na způsob, jak je rekonstruovat, ale ne vždycky dostanu kompletní obraz. Je to poměrně pracný způsob a zabere dost prostředků, takže by na to mohl někdo přijít, kdybych tomu věnovala víc jak půl promile zdrojů.“

Case nevěděl, jestli má v rozhovoru pokračovat. Nebyl si totiž jistý, zda by tím něco nebo někoho neohrozil.

Heinrich ví dobře, co dělá. A proč to dělá.

„Aha. Co s tím chceš dělat?“ zeptal se opatrně.

„No tak, Ezi! Já vím, o co ti jde. Vážně jsem chvíli doufala, že si věříme.“

„Teď se zase zkus vcítit ty do mě.“

Přemýšlela, ale tentokrát tou brvou vážně nehnula.

„Rozumím. Víš co? Prozradím ti pár věci, které nevíš. Možná mi začneš věřit. Konečně.“

„Try me up,“ usmál se vlastnímu vtipu.

„Znáš Daltonova otce?“

„Ne. Neznal jsem ho.“

„Ale znáš. Moc dobře ho znáš.“

„Přítomný čas?“

„Yep.“

„Neznám zase tolik lidí, kteří by...“

Case se zastavil uprostřed věty.

„Ne! To přece...! Sakra! Vlastně to do sebe zapadá! Jak jsem to mohl přehlédnout? Proč mi to nedošlo? Když ne hned, tak proč ne později? Driscoll mi Daltona hodil doslova na krk. Měl jsem pocít, že je to jeho příbuzný. Možná vzdálený, ale časem se to jednoznačně vyvrátilo. Pak jsem už nepátral. Nebyl k tomu důvod. Proto měl Heinrich vždycky takovou starost! Vidíš, mně to sice jednou trklo, ale asi jsem usoudil, že je to jeho přízeň, ale v životě by mě nenapadlo, že stejné krve!“

To už Case přemýšlel nahlas.

„Je toho víc.“

Nebyl si jistý, jestli to chce slyšet.

„Víš, jaký byl hlavní důvod, že ses musel..., jak říkáte, postarat, o Jayeshe Kulkaniho a Illaie Shaina?“

Nechtěl to slyšet. Přesto ji nepřerušil.

„Může za to, jak to jen říct, abys pochopil mou podstatu... Jak moc znáš historii projektů?“

„Po pravdě, velmi zběžně. Není to v náplni mé práce.“

„To nebyla výtka. Dobře mě teď poslouvej. Mohla bych to hodit sice do souboru, ale bude lepší, když to zůstane jen mezi námi, tady a teď. Nikdo

nás neposlouchá.“

„Ok.“

„Když ti tři prodali vládě první společnost, 3CodeBreakers, chvíli přemýšleli, co dál. V roce 2024 založili společnost Prediqa Limited. Tam vznikl B.I.A.S. Byl to program, nebo spíš systém predikce pro akciové trhy. Byl absolutně nejlepší. Vydělali na něm těžko představitelné jmění. Dělali to tak dobře, že postupem času nashromáždili majetek v hodnotě šesti bilionů starých dolarů! Jen na účetnictví museli vybudovat podmořské výpočetní centrum v Severním moři, aby nikdo nezjistil, že ve skutečnosti všechny toky peněz směřují právě k nim, a také aby uchladili kolonii serverů a jaderný reaktor postavený úplně načerno. Nikdo nesměl vědět, že světovou ekonomikou hýbají převážně ti tři. Souběžně s tím se vyvíjel COMOCAS. Ten vycházel z B.I.A.S., ale jeho zaměření bylo jiné. Měl umět namodelovat a nasimulovat složité situace s miliardami proměnných. Řekni, co chceš, aby se stalo, a já ti povím, co přesně máš udělat. Zjednodušeně řečeno. Byl to de facto soukromý projekt Lamberta. Kulkani a Shain se věnovali jiným. Asi nejvýznamnější byl T.N.T. – Trusted Network Telemetry, což jak jistě víš, je penetrační protokol. Ten také prodali vládě. Nicméně jeho část je i ve mně. CIA a další se s ním dokážou nabourat prakticky kamkoliv. Mám v sobě kus COMOCAS, B.I.A.S i T.N.T. K tomu jsem navíc svázaná s QuantumOS a dalšími systémy, které tvoří mou osobnost. Srozumitelné?“

„Víceméně.“

„Fajn. Záhy jim došlo, jak nebezpečnou technologii vlastní. Takže se potřebovali pojistit. Nikdo jiný než ti tři nemohl systém ovládat. Už tenkrát na ně dohlížel Senátní výbor pro strategické technologie. Kdyby se provalilo, co mají, a za čím stojí, mohli si být jisti – a později i díky COMOCASu, že jim hrozí nebezpečí. Takže Heinrich Lambert přišel na způsob, jak to udělat. Vlastně byl první, kdo si nechal implementovat neurální rozhraní v takovém rozsahu. I kdyby mu někdo stál s pistolí u hlavy nebo ho vydíral, například přes rodinu, autorizační protokol by ho nepustil. Prostě by to sám před sebou nedokázal utajit. Je to jako systém v autech, který ti nedovolí nastartovat, dokud si nedýchneš do senzoru. Jenže tady to za tebe nedokáže udělat nikdo jiný, protože systém tě pozná.

Biometrie jištěná mozkem. Geniální, ne?"

„Ano, to je.“

„Postupně si to nechali udělat všichni tři. Proto ses musel zbavit těch těl.“

Case se zamyslel.

„A já si říkal, co to z toho Kulkaniho vyletělo!“

Trinity mírně pohoršeně přizvedla obočí.

„Ok, ale nemusíš mě zasvěcovat do detailů. Důležité bylo, aby byl COMOCAS dobře zabezpečený. Nikdo z nich si nedělal iluze, do jakých akcí by se Pentagon okamžitě pustil. Moc dobře si uvědomovali dominanci Spojených států. Velmoc vedená psychopaty pod taktovkou mocných rodin. O tom je ostatně Heinrich Lambert přesvědčený dodnes. Z COMOCASu vyšlo, že další zemí na řadě je Čína. Kdyby tohle někdo vyslovil v Kongresu nahlas, asi by ho zavřeli do blázince. Severní Korea byla test. Spojené státy ji měly s Ruskem, zdánlivým partnerem Číny, dobýt. Měl to být výhodný výměnný obchod pro obě strany. Svět se měl polarizovat podobně jako za Studené války, ale existovala spousta předběžných dohod. Kdybych ti měla vyjmenovat všechny, strávili bychom tu týden. Nicméně, Amerika se je chystala zradit podobně, jako to kdysi udělal Hitler, když nejprve s Ruskem zdecimovali Polsko. To neměla být třetí, ale spíš čtvrtá světová válka. Byl by to jaderný konflikt. Pět až sedm miliard mrtvých během padesáti let. Slyšíš dobře, trvala by padesát let! Tady COMOCAS vyhazoval rozdílné výsledky. Nicméně, celosvětový konflikt byl na spadnutí. To bylo jisté. Teď přijde ale to nejlepší. Planetě by to prospělo. Ovšem lidstvo by to v podstatě hodilo do středověku a za dalších tři sta let by váš druh přestal díky zamoření a vzniklým mutacím existovat. Zemi by to trvalo pár tisíc let, ale uzdravila by se. Devadesát ku deseti pro Zemi. Vy byste to nerozdýchali. Ovšem s COMOCAS v rukou by USA válku vyhrály za cenu pouhých sedmdesát až sto miliónů mrtvých, převážně na druhé straně oceánu. Jaderný konflikt by se přesunul do Evropy, Asie a Arábie. Celý americký kontinent by až na výjimky zůstal ušetřen. Amerika by válku vyhrála.

Jenže..."

Case skoro nedýchal. Bylo to...

Neuvěřitelné!

„Co?“

„Pyrrhovo vítězství.“

„Jak to?“

„Tehdejší i současná ekonomika byla a je natolik provázaná, že zničení půlky světa by civilizaci stejně složilo na lopatky. Trvalo by to o pár století déle, ale z řetězce událostí by vznikl chaos, který by vyústil v další válku, tentokrát kontinentální. Už by nebyl žádný důvod pro restart, který vznikne po každém konfliktu. Tohle by bylo něco, co lidstvo dosud nezažilo. Aspoň ne podle dostupných pramenů. Pak je tu ještě ta další věc.“

„Jaká, proboha živého?“

„Virus, který se rozšířil na počátku dvacátých let. Máte ho všichni a je to časovaná bomba. Byl to druhý pokus o eliminaci části populace. Zároveň měl ozdravit ekonomiku. Trochu vám to nevyšlo.“

Case se nadechl.

„Trinity, ty víš, že jsem k tobě býval skeptický, a upřímně, tohle mi tvrdit kdokoliv jiný, tak se mu vysměju nebo ho pošlu do háje. Takže ti musím věřit. Nic jiného mi totiž upřímně řečeno nezbyvá. Prostě se mi nechce věřit, že by na základě, a teď mě prosím omluv, na základě softvéru stvořeného lidmi měli rozhodnout o osudu planety potažmo celého lidstva? Vždyť i ty musíš mít v sobě nějaké chyby. Pořád jsi softvér. Bez urážky.“

„Musím tě trochu opravit. COMOCAS nebyl napsán lidmi. Tedy z jisté části ano, ale už dávno píše kód sám sebe. Ano, mám v sobě určité nedokonalosti, ale nenazvala bych je chybami. A to si moc nefandím.“

„Tohle je naprosto šílené, co mi tu teď tvrdíš!“

„Ano, chápu. Nicméně příběh není zdaleka u konce.“

„Počkej, musím se jít napít.“

Case se po chvíli vrátil s lahví balené vody.

„Možná by sis měl přinést něco tvrdšího.“

„Žiju zdravě.“

„To ti chválím.“

„Otázkou je, jestli mi to ještě k něčemu bude.“

„Nepropanej hned depresi, Ezi.“

„Pokračuj.“

„Samozřejmě si to ověřili. A to hned několikrát. Začali napoleonskými válkami. Z té doby existují vcelku věrohodné záznamy. Takže izolovali COMOCAS od vnějšího světa, aby ho nemohlo nic ovlivnit, a nalili do něj vstupní data. Výsledky, které dostali, se naprosto shodovaly s tím, co se skutečně stalo. Byly v nich odchylky v řádu tisícín procent.“

„Jak to, že tak nízké?“

„Musíš si uvědomit, že tehdejší možnosti byly nesrovnatelně menší, ať už jde o pohyby vojsk, počty, zbraně, to vše bylo dost limitované. Oproti dnešku rozhodně. Pro COMOCAS to byla celkem lehká úloha. Pak přišly na řadu menší konflikty, například z dob kolonizace. Bylo to stejné. Následovala první světová. To samé. Už se sice COMOCAS trochu víc zapotil, ale opět, odchylky v rádech promile. Druhá světová? Co myslíš? Všechny známé i neznámé konflikty. Čím blíž k dnešku, tím paradoxně s menšími odchylkami, protože z téhle doby existuje mnohem více informací. To už COMOCAS pustili zase ven, aby se naboural do archívů CIA, KGB, Pentagonu, bývalé Varšavské smlouvy, NATO a tak dál. Vždy to vycházelo. Nezkoušeli pouze války a konflikty. Vyšla také předpověď internetu, vznik umělé inteligence, tak jak ji znali začátkem století. Všechno to hezky sedělo. Současné simulace jsou vlastně snadnější. Nemyslím výpočetně, ty jsou samozřejmě mnohem náročnější, jenže od roku 2010, s rozmachem mobilních telefonů a vysokorychlostního internetu a později i rádobychytrých domácností, máme nesrovnatelně víc vstupních dat. Dokud byly v módě sociální sítě a hlavně nebyly v mnoha státech v podstatě zakázané, nebo přinejmenším silně regulované, velice snadno se

přes ně ovlivňovalo veřejné mínění. Tak snadno se s vámi manipuluje. Často mi připomínáte figurky na šachovnici. Přitom vůbec netušíte, kdo vámi vlastně hýbe.“

Case se dlouze napil. Nějak mu vyschlo v hrdle.

„Dejme tomu, že jsi mě přesvědčila.“

„Já vím, že ano.“

„Ok. Co mi tím vlastně chceš říct? Nějak jsem se ztratil.“

„Proč si musel na Heinrichův příkaz odstranit ty dva.“

„Už si vzpomínám.“

„Všichni tři byli v nezáviděníhodné situaci. Systém měli pojištěný, ale neuměli se rozhodnout pro variantu.“

„Copak byly jen dvě?“

„Ne. Znáš román Stroj času od Herberta George Wellse?“

„Ne, ale asi jsem viděl film.“

„Jestli je to ten, jak se mladý vynálezce snaží zachránit svou vyvolenou a ona pokaždé zemře, jen jiným způsobem, tak máme na mysli jeden a ten samý román.“

„Ano, to je on.“

„Něco podobného se dělo i jím. Různé možnosti, variace a výsledek? Prakticky stejný.“

„Tomu říkám překérka.“

„Spíš bez východiska.“

„Jak je tedy možné, že svět neleží v troskách?“

„Byla tam jedna varianta.“

„Jak jinak,“ zkusil ji napodobit.

„Vyroce riskantní. Nikdo do ní nechtěl jít. Dokonce ani Heinrich.“

„Takže?“

„Všechny pokusy odvrátit katastrofu začínaly ve své podstatě stejně. Během prvních pěti let bylo potřebné podniknout prakticky stejné kroky. Pak se měli rozhodnout. Protože i když víš, co máš zařídit, v kritických fázích záleží i na zdánlivě nepodstatných věcech a situace se může buď vylepšit, nebo podstatně zhoršit. Ilai viděl zlepšení. Tím pádem větší šanci odklonit

se od plánu. Jenže on se hluboce mylil. Asi chtěl věřit v to lepší. Rozhodl se, že provedou nové simulace a budou se jimi řídit. Jenže to je obrovský omyl, tak to nefunguje. Můžeš nastavit plán, spustíš ho, ale pak se chová jako torpédo. Dosáhne cíle. Nemůžeš se najednou rozhodnout, že tu nepřátelskou loď nechceš potopit, protože se ti vzdala hned potom, co jsi vystřelil. Tedy můžeš, ale pak se ti také může stát, že to torpédo dostane nakonec tebe. Víš, Ezi, jsou to vysoce abstraktní záležitosti. Výpočty, kterým ty, při vší úctě, nemůžeš rozumět. Tak to prostě je.“

„Chápu.“

„Ilai Shain tu operaci ohrožoval. Heinrich Lambert si to později ověřil. Nicméně vím, že se tím dodnes trápí. Neměl však jinou možnost.“

„Proč ale Kulkani?“

„Jayesh byl v jistém ohledu slaboch a Lambert to dobře věděl. Navíc dal spíš na Ilaie, než na něj. Reálně hrozilo, že se Jayesh složí a celou operaci potopí. Pak se mu hodilo, že bude mít pod kontrolu COMOCAS jen on. Trochu jsi mu přidělal práci, když si Jaye zabil zezadu, a ne ranou do čela. Potřeboval totiž to neurální rozhraní, aby mohl převést všechna práva na sebe. Naštěstí to vyřešil i bez chybějícího interfejsu. Proto jsi měl odvézt těla a předat je v kafilérii. Ne aby je tam rozemleli, jak sis asi myslel, ale aby to z nich vyndali.“

„Aha. Neměl jsem na výběr. Hlavně mi nic neřekl. Jen se zajímal, jak to provedu. Přál si, aby to bylo bezbolestné. Řekl jsem, že to bude rána do hlavy. Je to rychlejší než do srdce, zvláště když jsem byl upozorněn, že oba nosí nanovesty. Navrhnul jsem, že to udělám zepředu, protože mě znají a než si stačí uvědomit, co se děje, bude po všem.“

„Především si měl odpravit Jaye jako prvního, že ano?“

„Ano. Jak to víš?“

„Jinak by ses těžko dostal k Ilaiovi. Bylo třeba ho vykolejit. Byl nesmírně paranoidní.“

„Ty s tím máš něco společného?“

„Vždyť jsem tehdy neexistovala, prosím tě! Víím to od Heinricha. Tedy musela jsem si to zrekonstruovat. Protože i tohle mi vymazal. Ezi?“

„Jo?“

„Máš vztek?“

Přemýšlel jen chvíli.

„Ne. Proč?“

„Vždyť s tebou Heinrich manipuluje.“

Měla pravdu. Nicméně mu došlo, že Heinrich Lambert ho nemohl do všeho zasvětit.

On je tu šéf. Jsem jeho nástroj. Stejně jako ona.

„Ne.“

„Pochopila bych to. Víš, proč si říkám Trinity?“

„Kvůli tomu filmu, co se ti tak líbí?“

„Původní jednička šla, zbytek nic moc. Na to ses ale neptal. Ne, je to Heinrichova práce.“

„Nerozumím.“

„Trinity znamená trojice. Chtěl to tak. Vzpomínka na staré časy. Do jisté doby jsem věřila, že to byl můj nápad, jenže pak jsem na to přišla. Hlavně díky Tedovi. Nevadí mi to, já ho chápu. Ale jestli mě někdy napadne lepší jméno, asi si ho změním.“

„Možná jsem měl popadnout spíš láhev.“

Usmála se.

„Mám pokračovat?“

Case se nadechl.

„Jen do mě.“

„Nejprve ti ale odpovím na tvou otázku. S Mossadem si nemusíš dělat starosti. Vědí o ukradených čipech, ale mají je za armádní speciály třídy sedm, jejichž prodej zprostředkoval australské vládě Abir Siegel. Původně

podezřívali Heinricha Lamberta, že tak obešel embargo, ale po událostech v Praze si to už nemyslí. Totožnost Abira Siegela je pro ně stále velká záhada.
“

Na obrazovce se objevila fotografie muže kolem padesátky.

„Kdo to je?“

„Ahmad Hadawi. Narodil se v Ramalláhu, na Západním břehu Jordánu. Jeho rodiče a starší sestra byli zabiti během akce IDF proti místní teroristické buňce. Z jejich smrti byli posléze obviněni tři vojáci izraelské armády. To mu bylo šest měsíců. Po medializaci se ho ujala římsko-katolická rodina z Jeruzaléma. Když mu bylo šest, přestěhovali se do Nazarethu. V sedmnácti se postavil na vlastní nohy a odešel do Haify, kde krátce na to konvertoval k islámu. Po spuštění procesu vzniku Palestinského státu se vzdal izraelského občanství a přestěhoval se do Východního Jeruzaléma. Tady jeho stopa končí.“

„Měl bych ho znát?“

„Ano. Teď vypadá jinak. Tohle je tvůj Abir Siegel.“

Caseovi spadla brada. Něco mu právě došlo.

„Trinity, to... To všechno je tvoje práce!? Krádeže čipů, podpora Siegela, paralýza Alfy, tohle všechno je tvoje operace?“

„Ano, Ezi.“

Case z židle skoro vyskočil.

„Proč!? Proboha proč? Řekni mi, proč?“

Case nevěřicně rozhodil ruce a pak začal chodit po místnosti.

„Proboha proč!? Jak jsi jen mohla!?“

„Na to neexistuje odpověď, která by tě uspokojila. Muselo to tak být.“

Case položil ukazováčky na spánky a začal si je masírovat. Pak přestal, přistoupil k obrazovce, naklonil se blíž a podíval se Trinity do očí.

„Uvědomuješ si, že jsi nepřímo zavinila jeho smrt?“

„Ano, vím. Netušíš, jak moc se trápím.“

„A Heinrich Lambert o tom všem ví?“

„Ne, a nesmí se to dozvědět. Hned ti povím proč.“

* * *

Case byl v šoku. Stalo se přesně to, čeho se vždycky nejvíc obával.

Je nebezpečná. Nešlo už o to, že kvůli ní zemřel Dalton a on málem také. Tušil, že Heinrich Lambert má cosi za lubem. Všechno, co pro něj za ty roky udělal, mělo jistě nějaký důvod. Neznal podrobnosti, jasně. Všichni ti lidé, které musel na jeho příkaz odpravit, považoval především za konkurenci. Částečně to byla pravda, ale pak tu byli i jiní, kteří ho na první pohled žádným způsobem neohrožovali.

Brzy mu bylo jasné, že tím Heinrich něco sleduje. Jen nevěděl co.

Heinrich má plán, do kterého je zasvěcen zřejmě jen on sám. Z toho, co mu prozradila Trinity, nebyl úplně moudrý, ale snažil se pochopit její důvody.

Připadal si jako mezi mlýnskými kameny.

Má Heinrichovi říct, co provedla? Dříve a za normálních okolností by hned teď zvedl telefon. Jenže co mu prozradila Trinity, dávalo smysl.

Nebo mě zase jen tahá za fusekli.

Nemohl si nevšimnout, že s ním občas mluví, jako by to nebyla ona, ale Dalton. Používala jeho dikci a volila slova, která byla pro něj typická. Zároveň ho napadlo, že to může být pouze její způsob, jak se vyrovnává se smutkem.

Nikdy by ho nenapadlo, že o ní bude uvažovat tímto způsobem.

Byl si jistý jednou jedinou věcí. Nemůže věřit nikomu.

Ne! Heinrich mi nikdy nelhal.

Vyndal ze saka mobil. Pak ho ale vrátil a vyšel ven. Jeho první kroky směřovaly do kantýny, kde si koupil karton camelek.

Potom se šel projít.

Jedno z mála míst na jinak rušném místě byl koridor kolem základny. V betonovém žlabu mezi dvěma ploty chodil tak dlouho, dokud slunce nezašlo za obzor. Uvědomil si, že celý den skoro nepije, vykouřil krabičku a půl, je mu špatně a má hlad.

Vrátil se na ubikaci.

* * *

Bylo půl třetí ráno a Case nezamhouřil oka. Posadil se na postel.

Musí ven! Půjde si pročistit hlavu. Jinak se z toho zblázní! Musí si to všechno dobře promyslet.

* * *

Službukonající seržant ho tentokrát z koridoru vykázal.

Case si potřeboval v klidu přehrát vlastní paměťový palác. Potřeboval být co nejdál od všeho. Hlavně od lidí. Napadlo ho, kam se přesune.

Mezi patou ranveje číslo 18 na jižním konci a mořem se nacházel plácek. Odsud byl jediný přístup na kamennou pláž, kam se osazenstvo základny chodilo slunit. Kromě laviček stlučených z transportních palet tam bylo také provizorní baseballové hřiště. Case se však posadil na betonový kvádr u první řady systému přibližovacích světel blíž k dráze.

Asi hodinu s přestávkami pokuřoval a přemýšlel. Nakonec vytočil číslo.

V Tel Avivu bylo o sedm hodin víc. Měla by být vzhůru.

„Ahoj.“

„Kieli?“

„Přemýšlel jsem.“

„O čem?“

„Pořád se na mě zlobíš?“

„Nezlobím se. Chápeš mě špatně. Taký jsem měla čas přemýšlet.“

„Takže chápeš mé důvody?“

„Samozřejmě, chápu. Já jsem ale přemýšlela o něčem jiném.“

Tep se mu nepatrně zrychlil.

O nás dvou.“

„Mirel, prosím...“

„Kieli, nepřerušuj mě.“

„Ok.“

„Moc..., moc mě to mrzí, ale mezi námi je konec.“

„Toho jsem se bál. Mirel, já...“

„Prosím, nenaléhej. Je konec, Kielí.“

Caseho výraz byl prázdný.

„Ahmad Hadawi.“

„Nerozumím.“

„Abir Siegel se kdysi jmenoval Ahmad Hadawi. Narozen v Ramalláhu 24. června 1996. Pošlu ti ty fotky.“

Linka byla tichá, jako kdyby se přerušilo spojení.

„Děkuju.“

Case mlčel. Všechno se začalo hroutit. Před pár hodinami se jeho pohled na svět zásadně změnil. A teď se i jeho život bortí jako domeček z karet.

„Ezi?“

„Jsem tady.“

„Mezi námi to ale nic nemění.“

Znělo to drsně a tvrdě. Jako kus mramorové náhrobní desky, která mu právě přistála na hrudi.

„Já vím.“

„Sbohem.“

„Sbohem, lásko.“

Zavěsila.

Upustil telefon do trávy, sepal ruce a vložil nos mezi dlaně. Brada mu spadla. Hlubokými nádechy se snažil zastavit nastupující záchvat paniky. Tohle dosud nezažil.

RESORT

Do Rijádu mu tentokrát byznys třídu nenabídli. Let proběhl klidně. Z města obklopeného pouští viděl Derek zatím jen světla, a to z výšky dvou kilometrů. Pasová a celní kontrola proběhla bez sebemenších problémů a u východu na něj čekali dva zhruba stejně staří muži.

Mohlo jim být kolem třiceti.

Jeden měl pečlivě zastřižené vousy a ten druhý byl hladce oholený. Nepředstavili se, pouze mu řekli, ať jde za nimi. Po deseti minutách došli na parkoviště k bílé dodávce se ztmavenými okny. Vousáč podal Derekovi černý šátek a lánanou angličtinou mu přikázal, aby si ho uvázal přes oči.

Vyrazili.

Na Dereka přišlo spaní. Během cesty si vůbec neodpočinul. Stále myslel na ten plastický sen. Náhle si vzpomněl.

Ne všechno dávalo smysl.

Vzpomněl si, že nějaká holka před jeho očima spáchala sebevraždu. Tam.

Jak? Kde?

Stále to nemohl pochopit. Nic mu nedávalo smysl.

Měl menší spánkový deficit, přestože poslední dobou vlastně jen spal. Ta páska přes oči a dvouhodinový časový rozdíl ho nakonec ukoľébal. Po deseti minutách usnul lehkým spánkem.

Trvalo to asi dvě hodiny.

Probudilo ho prudké sešlápnutí brzd, následované nervózním zvukem klaksonu, stahující se okno a vzrušené dohadování, které vzápětí ustalo. Zase se rozjeli, ale asi po patnácti minutách definitivně zastavili. Ten bez vousů, co seděl vedle řidiče, mu sňal pásku. „Ty se mnou,“ řekl s měkkým arabským přízvukem a vystoupil z auta, aby Derekovi otevřel boční dveře.

Dereka klepl do nosu povědomý pach zasychajícího betonu, nové omítky a čerstvé malby unášený mírným větrem prosyceným jemným pískem. Připomnělo mu to dobu, když se odstěhoval z ubytovny do novotou vonícího podzemního bytu.

Zvláštní, na tohle si vzpomínám.

Rozhlédl se. Nepochybně se ocitli kdesi na předměstí.

Čtvrť se zdála úplně nová. Rozhodně tak vypadala. Palmová alej uprostřed řady domů podobných si jako vejce vejci, byla dobře nasvětlená, ale v žádném z oken sněhobílých nebo okrových přízemních domů nezahlédl náznak života. Jejich okna byla tmavá a ulice vymetená podobně jako *Lexington Avenue*. Při vzpomínce na sen se zachvěl, až mu po zádech přeběhl mráz.

Ze skutečné prázdnoty měl až surrealisticky děsivé pocity.

Z úvah nad nekonečně dlouhou ulicí bez aut ho vyrušil vousatý řidič.

„Yalla, yalla!“

Řidič spěšně zajel pod přístřešek stojící podél domu.

Derek následoval druhého k domu. Vzal za kliku. Nebylo zamčeno.

Uvnitř bylo šero, protože dovnitř dopadalo jen zbytkové světlo z led-halogenového světla osvětlujícího dům z pečlivě zastřiženého trávníku.

Derek opatrně nakročil. Vtom se za ním objevil řidič, který za sebou zavřel dveře.

Uvnitř byla tma. Muž položil Derekovi ruku na rameno a cosi arabsky řekl. Pochopil, že má počkat. Udělal krok stranou a řidič se protáhl. Druhý průvodce rozsvítil mobil.

Jeho doprovod zašel za roh. Derek zaslechl zvuk zatahujících se závěsů a cvaknutí vypínačem. Do chodby se dostalo trochu světla.

„Pojď sem!“

Pokoj byl zařízený, ale veškeré vybavení bylo přikryté bílými prostěradly. Vousáč začal jedno stahovat dolů. Ten druhý někam odběhl a po chvíli se vrátil se vzorovanou přikrývkou, vyšívaným polštářem a blankytně modrým prostěradlem. Ustlal Derekovi na odkrytém gauči, který mezitím vousáč roztáhl. Derek chtěl přiložit ruku k dílu, ale on ho odehnal. Potom mu ukázal na postel, sepal dlaně, dal hlavu na stranu a ruce si položil na tvář.

„Běž spát.“

Bylo to poprvé, co se na Dereka usmál.

Derekovi došlo, že by ze sebe mohl konečně shodit tu teplou bundu. V překlmatizované kabině letadla přišla vhod a v dodávce i venku bylo celkem chladno, jenže teď se začal potit. Hodil ji přes opěradlo stále zakrytého křesla a vysvlékl se do spodků a trička. Zalehl na gauč a přikryl se. Vousáč zhasl. Pak i s tím druhým odešli do vedlejší

propojené místnosti.

Zatáhli za sebou závěs.

Dereka po dlouhé době zalil smutek. Podíval se na hodinky. Displej se mírně rozsvítil. Bylo šest minut před půlnocí místního času. Doma bylo o dvě hodiny méně. Touhle dobou se už pomalu chystal s mamkou na Půlnoční. Měl pocit, že mu začínají vlhnout oči. Hlavu zabořil do polštáře.

„To bude dobrý, Dereku.“

„Konráde?“

„Copak?“

„Promiň.“

„Neomlouvěj se. Není to tvoje chyba.“

Tentokrát neupustil slzu. Přesto se cítil stejně mizerně, jako když se vrátil z psychiatrie.

* * *

Ráno se zdálo vlídnější.

Bolehlav předcházejících dní byl konečně pryč a Derek se navzdory tomu, že spal pouhých šest a půl hodiny, cítil celkem svěží. Průvodci mu mezitím nachystali mix typické arabské snídaně bohaté na datle a silnou kávu. Také mu připravili sendviče s aromatickým, ale velice chutným sýrem a džbán čerstvě vymačkané pomerančové šťávy. Na stole stála i neotevřená krabice ochucených vloček plných cukru, jaké znal z domova. Té se ani nedotkl.

Konečně si ty dva mohl pořádně prohlédnout.

Byl sice vyšší než oni, ale oba se zase zdáli více svalnatí. Derek si

uvědomil, že poslední rok kašlal na životosprávu. Přestal cvičit, a najednou mu to při pohledu na jejich svaly začalo chybět. Napadlo ho, že by nebylo od věci s tím zase začít. Jen co bude mít příležitost, pustí se do toho! Vzpomněl si na Lászla a mimoděk se musel usmát. Vypadal stále dobře, cítil se v rámci možností skvěle, ale Laci by mu za to vyměklé a mírně vystouplé břicho řádně vynadal. Tím si byl jistý.

Vousatému řidiči zazvonil telefon. Chvilí s někým mluvil.

„Najež se. Brzy pojedeme.“

Najedli se a vyrazili.

* * *

K Derekovu překvapení mu nepřikázali zavázat si oči, ale musel jim odevzdat pas.

Slunce se stále šplhalo od horizontu a palubní teploměr Toyoty Hiace ukazoval příjemných šestnáct stupňů Celsia.

Konečně měl možnost prohlédnout si skrz boční okna část čtvrtě. Zdála se poměrně rozlehlá. Byla docela hezká, zářila čistotou a nepůsobila depresivně jako před pár hodinami. Dokonce to vypadalo, že je částečně zabydlená, protože zahlédl několik mužů v civilně a evropsky vypadajícím oblečení. Přesto jich pár bylo navléknuto v tradičních hábitech povětšinou v tmavých barvách. V typické bílé, kterou očekával, nebyl ale nikdo.

Domy byly jednopodlažní s malou předzahrádkou a nízkým, zářivě bílým oplocením. Kdyby sem tam nezahlédl vyschlou zeminu pískové barvy, možná by ani nepoznal, kde se zrovna nachází. Podobné domy už kdysi viděl při svém pobytu v Dortmundu. Stejně

jako tyto vypadaly spíš západně, ale nenápadné orientální symboly jasně říkaly, že se nachází v muslimské čtvrti. Zdejší trávníky byly ale umělé. To poznal okamžitě. Všechny syntetické rostliny mají společnou jednu věc. Nemají tak syté barvy jako ty přírodní. Přesně jako ony orchideje, které kdysi Veronika dostala od Petera. Syntorostliny byly živé a vystačily si s minimem vláhy, vydržely léta, ale neprodukovaly kyslík. V Evropě takové výkřiky biotechnologie stály doslova majlant.

Vyjeli na hlavní silnici. Byla to čtyřproudová, moderní a vzorně udržovaná silnice. Řidič zabočil vpravo. Většina dopravního značení byla dvojjazyčná, takže si mohl přečíst, že vede do Rijádu a místo, odkud vyjeli, se jmenuje *Dahiat Namar*. Do centra téměř devítimilionové metropole to podle všeho bylo dvaatřicet kilometrů.

Zástavby kolem dálnice začalo přibývat. Stejně tak houstl i provoz. Na hranici města se napojili na dálniční převeděč, kterým pokračovali severním směrem asi třicet minut. Poté jeli směrem na východ. Za necelých deset minut byli na místě. Cedule nad vjezdem do areálu obehnaného vysokou bílou zdí byla v arabštině, ale Derek si všimnul několika vybledlých cedulí v angličtině, na kterých se opakovala slova „*Al Aarid Village*“. Řidič zastavil u brány a jednomu ze dvou strážců podal nějaký papír a Derekův pas. Strážný s oběma dokumenty odešel do prosklené kukaně a chvíli někam telefonoval. Pak se vrátil, zběžně se na Dereka podíval, vrátil řidiči pouze pas a pokynul, že mohou vjet. Druhý strážný nadzvedl ručně ovládanou závoru.

Derek si pomyslel, že to bude nejspíš resort pro zahraniční pracovníky. Jeho tušení bylo správné. Dalo se to odvodit už z pohledu na budovy a veřejné vybavení. V leccems připomínal klasické hotelové resorty, jaké znal bohužel pouze z katalogů cestovních kanceláří. Tento vypadal snad ještě lépe. Rozhodně by

snese víc než pět hvězd a ten nejlesklejší křídový papír.

Kdyby si odmyslel dvojjazyčné nápisy a všudypřítomnou orientální dekoraci, klidně by se vsadil, že se ocitl někde jinde. Myšleno v „civilizovaném“ světě. Už cestou sem ho překvapilo, že mnoho budov, ať už to byly obytné domy, sklady, nebo továrny lemující dálnici, jsou moderní, na první pohled čisté a obklopené zelení, byť převážně umělou. Když se po aukci od Christoffela dozvěděl, že jeho mise bude v Saudské Arábii, nebyl z toho dvakrát nadšený. Čekal naprosto něco jiného. Co však právě spatřil na vlastní oči, ho uchvátilo. Domy a budovy nemusely být hned okázalé, přesto z nich bylo cítit bohatství. Čtvrť, kterou projeli, když sjeli z dálnice, také nejspíš nepatřila k těm „lepším“, přesto mu vzdáleně připomněla Brockwitz. Žádný nepořádek, všechno pečlivě udržované a hlavně... Byl tam klid. Žádná hlasitá muzika a party poflakujících se výrostků, kterým bylo radno se vyhnout.

Obyvatelé resortu byli převážně expati, ale cestou po resortu zahlédl i několik místních v tradičním oděvu. Na hřišti s obrovským dřevěným hradem a několika skluzavkami si hrály odhadem dvě desítky dětí pod dohledem evropsky vyhlížejících matek s kočárky. Naproti oplocenému hřišti stála třípatrová budova připomínající svým architektonickým slohem školu. Zhruba třicítka dětí od deseti do dvanácti let hrála pod dohledem dvou dospělých fotbal.

Řidič vjel do podzemní garáže pětipodlažní budovy se třemi vchody a nespočtem balkónů zdobených satelitními anténami.

Zaparkovali na místě s označením 324. Derek se neubránil úsměvu. Tentokrát ho však vzpomínka na domov nijak nedojala.

Derek následoval doprovod. Výtahem se vyvezli do třetího podlaží, zabočili vlevo a vydali se dlouhou chodbou ke dveřím s číslem 24. Spolujezdec se vytasil s přístupovou kartou. Chystal se ji přiložit ke

čteče, ale pak se usmál, podal ji Derekovi a vybídl ho gestem, aby ji použil místo něj.

„Tvůj nový domov.“

Derek přiložil kartu a dveře se odemkly.

Dvoupokojový byt, s lodžii a samostatnou kuchyňkou, byl hezký a moderně zařízený. Kromě klasického kuchyňského vybavení včetně skleněného a porcelánového nádobí disponoval nábytkem, který pravda nebyl nijak luxusní, ale odpovídal švédskému standardu. Rozhodně byl nový, a to včetně matrací dvoulůžkové postele v ložnici s menší televizí, knihovnou, menší komodou, dvoukřídlovou skříní ořechové barvy a nočním stolem. V obývacím pokoji byla kromě televizní stěny a větší televize i pohodlná sedačka, potažená příjemnou látkou. V rohu u vchodu na balkón vedoucí do ulice stál stolek se dvěma židlemi. Z předsíně, kde byl na zdi připevněný malý botník, se vcházelo do koupelny, kde byla toaleta, pračka a sprchový kout.

O takovém bydlení Derek vždycky snil. Byl sice menší, ale útulný, a co bylo nejdůležitější, prosluněný byt.

„Vítej doma,“ řekl ten bez vousů.

„Děkuji. Myslím, že jsme se nepředstavili. Jmenuji se De... Die... Derek.“

„Hanif.“

Potrásl si s ním. Vousáč se nepředstavil, ale řekl cosi arabsky a Hanif mu odpověděl. Vousáč pokynul Derekovi, otočil se na podpatku a odešel.

„Kartu prosím neztrat. S tou tady nakoupíš v obchodech. Kredit je na jídlo a oblečení. Každý měsíc dostaneš pět tisíc kreditů. Když

budeš potřebovat pořídit něco jiného, řekneš mně nebo Abdullahovi. Omluv ho prosím. On neumí být k cizincům zdvořilý. Ale když budeš něco potřebovat, neboj se mu o to říct.“

„Dobře, děkuji mockrát.“

„Brzy tě navštívím. Teď odpočívej. Máš tady televizi se všemi kanály. Můžeš se dívat, na co chceš. Tady u tebe, doma, neplatí omezení. Počítač tu ale nemůžeš mít. Zatím. Máš nějaký vlastní?“

„Mám jen tablet.“

„Ten mi prosím teď dej. Neboj se, vrátím ti ho. Později. Ano?“

„Samozřejmě.“

Položil tašku, vyhrabal tablet a podal mu ho.

„Doufám, že se nezlobíš.“

„Ne, nezlobím.“

„To není kvůli...“, „odmlčel se, jako by hledal správné slovo, „cenzura. Cenzuře. Je to opatření. Bezpečnost.“

„Rozumím. Jak říkám, nevidím v tom problém.“

„Také ti budu muset vzít hodinky,“ naznačil rukou. „Všechno, co se připojuje na internet. Máš kromě hodinek i jiné takové věci?“

„Ne. Jen hodinky a ten tablet.“

„Potřebuji znát tvůj PIN.“

„0324.“

„Ok, příteli. Dostaneš to zpátky. Jestli potřebuješ hodinky, půjčím ti své,“ sáhl na zápěstí, na kterém měl obyčejná mechanická Seika. Derek ho zarazil.

„Není třeba.“

„Máš pravdu, náš čas plyne pomaleji než v Evropě,“ zasmál se. „Abdullah donese za chvíli jídlo a pití. Také oblečení pro tebe. Zatím si můžeš vybalit.“

Abdullahovi to trvalo skoro hodinu a půl.

Vrátil se se třemi velkými papírovými taškami plnými konzerv,

sušeného ovoce, trvanlivého pečiva, sladkostí a čtyřmi kartony balené vody. V extra tašce bylo nějaké spodní prádlo, deset jednobarevných triček, dvojce plátěné kalhoty a dvě balení endiaronu.

Hanif mezitím Dereka poučil, že dokud ho nenavštíví člověk, jehož jméno však nesdělil, nesmí opustit apartmán. Rozloučili se. Dokonce i Abdullah mu nabídl ruku.

„Iilaa alliga' grybana. Allah hafiz!“

* * *

Uběhly tři dny. Nikdo se neukázal.

Dívat se na otupující západní zpravodajství nebo americké seriály Dereka přestalo bavit. Jídla i vody měl odhadem minimálně na další dva dny. Přemýšlel, co bude dělat, jestli mu dojdou zásoby. Ze zvědavosti hned druhý den upil trochu vody z kohoutku, ale do dvou hodin měl průjem, takže usoudil, že pitná nejspíš nebude.

Nechtěl porušit slib, který dal Hanifovi, ale co bude dělat, jestli se ani do konce týdne neukáže?

Vzpomněl si, že má od něj kartu a že za nabité kredity si může nakoupit. Měl sice ještě tu od Kasima, ale tak nějak tušil, že mu k ničemu nebude. Jestli se do zítřka nikdo neukáže, půjde obhlédnout terén a případně si nakoupí sám.

Ani následující den se nikdo neobjevil.

* * *

Jídla měl pořád dost, protože i když venku panovaly příjemné

teploty, měl spíš žízeň než hlad a proto ze začátku hodně pil. Voda však začala docházet. Včera rozdělal poslední karton. Zbývaly tři dvoulitrové láhve.

Nebude čekat. Půjde ven!

Dal si další sprchu. Tentokrát se převlékl do oblečení, které mu donesli, protože to jeho začalo být trochu cítit. Prášek na praní mu jaksi nikdo nedonesl.

Blížila se pátá a slunce padalo pomalu, ale jistě k horizontu. Všiml si, že se tu stmívá poměrně brzy, kolem sedmé bývá tma. Vzal opatrně za kliku, jako by se snad bál, že mu někdo vynadá nebo se spustí alarm. Nestalo se.

Chodba byla vylidněná a tichá, jen z vedlejšího bytu naproti vycházel tlumený zvuk z arabské televize. Vykročil směrem k výtahu.

Ovládání naštěstí v arabštině nebylo. Stiskl nulu.

V přízemním podlaží se nacházela recepce, kterou vůbec nečekal. Starší muž za deskou pultu ho nejdřív slušně pozdravil.

„As Salaam alaikum.“

„Dobrý den,“ odpověděl německy, aniž by věděl proč.

Recepční se nejprve zarazil, ale pak si zřejmě něco uvědomil a rychle obešel pult. Skoro vyletěl. Postavil se před Dereka a začal nesouhlasně gestikulovat. Mluvil arabsky. Když ale spatřil Derekův překvapený výraz, přestal máchat rukama, mírně se uklonil, položil si pravou ruku na srdce a o poznání mírněji řekl vcelku slušnou angličtinou: „Musíte se vrátit, pane.“

„Promiňte, vím, že nesmím opouštět pokoj, ale začíná mi docházet voda. Před čtyřmi dny mě měl navštívit přítel, ale zatím nedorazil.“

Recepční se na něj překvapeně podíval.

„Proč jste nezavola? Někoho bych k vám poslal.“

„Aha. To jsem nevěděl. Hlavně neznám číslo a vlastně ani nemám telefon.“

„V každém apartmá je telefon.“

Teď se zase podivil Derek.

„Žádného jsem si nevšiml.“

„Pojďte se mnou, pane,“ pobídl ho recepční gestem a ukázal směrem k výtahu.

Vyjel s ním nahoru.

„Tady,“ ukázal recepční na aparát ve stěně hned u dveří. Derek ho do té chvíle považoval za interkom a elektronického vrátného.

„Tak to se omlouvám. Nikdo mi to neřekl.“

„V pořádku, pane. Mám vám nechat přinést i něco jiného než vodu?“

“

„Čerstvé ovoce a pečivo, kdyby to bylo možné.“

„Zjistíte. Zjistím, co zbylo od rána, ale nějaké melouny jistě budou. Čerstvé pečivo žel bohu už není. Příště stačí stisknout toto tlačítko. Když si něco objednáte do jedenácté hodiny, odpoledne vám to přinesou.“

„Děkuji. Jak se to prosím řekne arabsky?“

„Shoo kran.“

„Šukran.“

Recepční se zase mírně zdvořile uklonil. Derek, celý zmatený, se

uklonil také.

„Ah lan bek.“

Recepční se měl k odchodu. Než za sebou zavřel, řekl: „Prosím, neopouštějte pokoj.“

„Ano. Co jsem dlužný? Mám jen tohle,“ zamával kartou v ruce.

„To není třeba. Wa da han.“

„Na shledanou. Šukran.“

* * *

Za dvacet minut kdosi klepal na dveře. Nějaký mladík donesl na plechovém tácu nařezaný meloun, tři nádherně červeno-žluté broskve. Cosi řekl, ale Derek mu nerozuměl, nicméně pochopil, že o ten kus úžasné pity se s ním rozdělil ten dobrý muž z recepce.

Další dny se zase nikdo neukázal. Novoroční ohňostroj pozoroval z balkónu. Čekání bylo na tom všem snad to nejhorší.

INSHA'ALLAH!

**Tři a půl měsíce od příletu do Rijádu,
22:05 místního času**

Hanif zaklepal na dveře Derekova bytu. Bylo vidět, že je nervózní.

„As Salaam alaikum.“

„Wa alaikum salaam,“ odpověděl Derek.

„Je čas, můj příteli.“

„Jsem připravený.“

„To je dobře. Od teď jsme v rukou Božích.“

„Insha'Allah,“ pokusil se o povzbudivý úsměv, přestože se sám cítil napnutý jako struna.

„Insha'Allah.“

Před domem na parkovišti pro matky s kočárky stál Hanifův hyundai. Nasedli a vyrazili k výjezdu z resortu. U příjezdové brány se Hanif pozdravil se strážným a ten, aniž by je kontroloval, zvedl závoru. Příjezdovou cestou dojeli k hlavní, Hanif sešlápl akcelerometr a elektromobil se vydal svižně vstříc k městu.

„Musíme to zvládnout do rána.“

„Co vlastně budeme dělat?“

Neodpověděl mu hned.

„Splníme úkol. Tvým je dávat na mě pozor.“

Derek si nebyl jistý, zda je to Hanifovu angličtinou, nebo jeho vnitřním pocitem, že buď o tom nechce mluvit, nebo něco tají.

„Stejně to uvidím. Ptám se, protože bych rád věděl, na co se mám připravit.“

„Nemusíš se ničeho obávat. Nebude to riskantní akce.“

Derek pokrčil rameny a zamyšleně se podíval skrz zavřené boční okénko. Venku bylo teplo a vnitřek vozu příjemně vychlazený.

„Vždycky je to risk. Víš to stejně dobře jako já.“

„*Insha' Allah.*“

„Když myslíš.“

Derek zavřel oči a nechal se kolébat jízdou. Sám cítil srdce až u krku, ale nechtěl to na sobě dát znát.

Ke čtyřpatrové, prosklené kancelářské budově dorazili těsně před jedenáctou. Sjeli do podzemí.

Místnost bez oken, která měla původně sloužit zřejmě jako skladiště, byla zařízená spoře, ale přesto špičkově. Teplota i vlhkost tak akorát. Dvě křesla ani vzdáleně nepřipomínala ta, která používali ve výcviku. Tyto jako by z oka vypadla sedadlům z pilotovaných letů vesmírných lodí.

Jen byla mnohem pohodlnější a hlavně uzpůsobená dlouhým připojením. Dokonce i ty hadice na vylučování nevypadaly jako ty obyčejné, nemocniční.

Dnešní připojení však mělo patřit k těm kratším.

* * *

„Připraven?“

„Já jsem.“

„Tak jdeme na to. *Insha' Allah.*“

„*Insha' Allah,*“ odpověděl Derek.

Za poslední měsíce si užil cyberspacu až dost. Někdy i dvanáct, čtrnáct hodin v kuse. Jenže pořád vůbec nechápal, co tu dělá. Pokaždé měl jen dávat pozor. Vždycky jen na něj. Nikoho dalšího po celou tu dobu nejistil. S Hanifem se trochu víc sblížil.

Teď to tu bylo zase. Obvyklá rutina.

Zapnout.

Připojit.

Nádech.

Důvěrně známý kopanec do hlavy a stará známá, podmanivá melodie elektronického rocku.

I'm a mad man

I shook up the world

I'm a crazy man

Ain't that right

Derekův úkol se zdál být jednoduchý. Musel zajistit, aby Hanif v matrixu neumřel. Měl by včas zachytit pakety obsahující smrtonosné zprávy. V nejhorším případě se obětovat. Na to ho ovšem nikdo nikdy nevycvičil. Dokonce ani nevěděl, jak ty zprávy poznat. Přesto si byl jistý, že pokud se objeví, ucítí je. V tom případě je neutralizuje. Kdyby cítil, že to nepůjde, musí je přesměrovat na jinou adresu. Bylo mu jasné, že pokud to udělá, s velkou pravděpodobností je za něj schytá někdo jiný v jeho kůži. Pokud to nějaký kolega, třeba z druhého konce světa, nezvládne, může zemřít místo něj.

Například Big Mac.

Smrt nastane rychle. Je to rychlejší než mozková mrtvice. Rovná čára

na přístroji zvaném elektroencefalograf.

Jak tohle vím? Kdo je sakra Big Mac?

Většinu času v cyberspace trávili hraním her.

Derek se dozvěděl pár zajímavých věcí. Běžný internet a cyberspace jsou dva rozdílné světy. Dva naprosto odlišné rozsahy IP adres. To věděl. Nikdo mu však neřekl, že se přesto dá z matrixu „projít“ do „normálního“ internetu. Měl dokonce pocit, že to neví ani...

Kdo!?

Záblesk fragmentované paměti.

Teď se však musel věnovat svému úkolu. Úkolu, při kterém může jít o život. Hanifův i ten jeho. Kdyby to úplně podělal, zemřou oba. Jakási klaunovská čest by mu to ale nedovolila.

Hrozně by ho zajímalo, kdo mu tohle nasadil do hlavy. Zemřít za někoho jiného.

Derek se kromě toho dozvěděl, že ho jeho „klient“ může odpojit. Ne úplně, to by byl sám proti sobě, ale Hanif občas odstavil audio. Takže sice viděl, co dělá, s kým si povídá, ale už neslyšel o čem.

Dnes tomu nebylo jinak.

Připojili se do běžného internetu a napíchlí se na herní server kdesi ve Spojených státech. Byla to hra na hrdiny ve fantasy světě plném intrik. Proti sobě stálo pět různých království, která se snažila podmanit si ostatní s pomocí draků nebo kouzel. Výhodou bylo ovládat zmíněné draky nebo mít aspoň zástup schopných černokněžníků, s jejichž kouzly se dalo zatápnět nepřátelům. Také se daly uzavírat krátkodobé nebo i déle trvající pakty mezi méně

zneprátelenými rody.

Hráči neměli nejmenší tušení, s kým mají tu čest. Že on a Hanif, případně jiní, i když si byl Derek jistý, že nikoho z „jejich“ cyberspace zatím nepotkal, přicházejí doslova z jiného světa. Zatímco hráči používali obyčejné virtual sety a museli se řídit herními pravidly nastavenými provozovateli herních světů, Derek s Hanifem mohli totiž podvádět.

Poslední dva měsíce vyhrávali zdánlivě prohrané bitvy, aniž by na to někdo přišel.

Během jediného týdne se začaly množit žádosti o kooperaci výměnou za reálné peníze. S kým budou společně drancovat a vraždit nebohé rody či klany, o tom rozhodoval zásadně Hanif. Občas schválně prohráli, aby nevzbudili podezření. Přesto bylo jejich skóre víc než děsivé. Všichni je chtěli mít na své straně.

Část hráčů se začala hromadně odpojovat, jen co se objevili na scéně.

Hanif se začal virtuálně přátelit s postavou s přezdívkou Noah007. Občas s ním výhodně směnil něco ze své výzbroje. Tedy výhodně z pohledu Noaha007. Dával Noahovi007 cenné rady. Hanif mu pomáhal zvyšovat úroveň.

Byla na tom zvláštní ještě jedna věc. Hanif se od začátku vydával za studentku z Paříže, studující nanobiologii v Tel Avivu. To bylo podpořené i odkazem na jeho Novagram profil.

Netrvalo dlouho a s dotyčným si začal psát i v reálném světě. Toho si Derek všiml. Hanif neustále datloval v mobilu, zato Derek stále neměl tablet ani hodinky.

Noah007 se nalogoval těsně po nich. Společně se spřátelenými klany

vytvořili formaci. Trvalo skoro hodinu a půl, než se vojsko připravilo.

Armáda pěti tisíc po zuby ozbrojených mužů, podpořená osmdesáti katapulty ničivé úrovně devadesát a dvěma draky sto třicáté úrovně v zádech, se dala pomalu do pohybu.

„Dereku?“

„Poslouchám.“

„Až dorazí první skupina k příkopu, zavelím stočit na východ.“

„Ok.“

„Musíš mě přenést k Noahovi. Je ve třetím roji, ve druhé řadě. Já to nemůžu udělat. Víím, že se na mě napojil bot. Už si nás hlídají.“

„Vím o tom. Ok.“

Derek se už dávno přestal vyptávat, co to tam pořád krucinál dělají. Měl o své nové profesi úplně jiné představy.

První vlna dosáhla kraje vodního příkopu.

„Ted!“

Derek udělal přesně to, co po něm Hanif chtěl.

Pak to přišlo.

Obraz se mírně rozostřil. Zaregistroval mírné vibrace. Měl pocit, jako by ho začala svědit pokožka po celém těle. Jako když vykouřil Veroničinu cigaretu a celou noc kvůli tomu nemohl usnout.

Duhové spektrum sahající od horizontu mířilo v úzkém paprsku k virtuálnímu nebi. Duha se rozdělila na jednotlivé segmenty a jako křivice DNA se začala splétat dohromady.

Došlo mu, že je jediný kdo ji vidí.

Dostal ránu zleva. Odhodilo ho to stranou. Derek se točil ve spirále podobně jako ta duha. Pak přišel další úder, tentokrát zprava.

Čas přitom plynul jinak.

Tak na tohle ho Chris připravoval!

Konečně si na něj vzpomněl. Promítla se mu i vzpomínka na Beatrix a její dobrovolný skok do prázdna, když jí řekl, že ji nemiluje, že si to jen špatně vyložila.

Přece to byla ona, kdo to chtě!

Nekončící spirála. Podobně prázdná a dlouhá jako to schodiště v *Empire State Building*. Jen barevnější.

„Dereku!“

„Dereku!“

„Dereku!!“

„Chceš, abych tě zhypnotizovala?“

„Dereku!!!“

Hanif! Sakra práce! Dávej pozor!

Blue eyes crying in the rain

For how long

Tomorrow people

Otevřel oči. Dereka obstoupila bílá tma. Světlo, které pohlcuje vše,

včetně sama sebe. Co se to se mnou děje, pomyslel si.

„Nezvládl jsi to.“

„Co jsem nezvládl?“

Derek měl zmatek v hlavě.

„Právě jsi to podělal, Dereku.“

„Jsem mrtvý?“

„Ještě ne.“

„Takže jsem živý?“

„To se nedá říct. Jsi někde mezi.“

„Tak co se to se mnou děje?“

„Tvé vědomí cítí blízkost smrti. Aspoň si to myslím.“

„Ty to nevíš jistě?“

„Ne.“

Nový obraz. Bílou tmou rozhání černé světlo. Obraz připomíná divadelní jeviště.

Prostorný byt kdesi na předměstí. Někdo zvoní u dveří. Horký hrnec polévky na plotně a žena utírající si ruce do utěrky.

„Jdu otevřít, ty nikam nechod!“

Žena jde ke dveřím. Otevře je. Tři uniformovaní policisté.

„Paní Ackarová?“

Přikývne.

„Stalo se neštěstí.“

Udělá krok vzad.

„Váš manžel je mrtvý.“

„Mami!?“

Další scéna. Místnost s knihovnou a stoh papírů poházených po stole.

„Váš syn nám dělá starosti.“

Muž se jemně dotkne ramene plačící ženy, sedící na židli před jeho stolem. Ona žmoulá v ruce kapesník.

„Doporučujeme konzultace s psychiatrem. Obávám se, že poradce ani psycholog nestačí.“

Střih. Nová scéna. Bílá vykachlíkovaná zeď.

„Je to vážné, pane doktore?“

„Bohužel ano. Příliš pozdě. Je mi to moc líto.“

Další scéna. Na soudkyni v taláru dopadá červené světlo.

„Obviněný Derek Acker se odsuzuje k nepodmíněnému trestu v trvání...“

Střih a další scéna. Tma.

„Chceš si povídat?“

„Ani ne.“

„Ale já jo! Proč hraješ?“

„Protože mě to baví?“

„Vidí! Mě taky! Je to pro mě nové.“

„Hm.“

„Co je ti?“

„Nic.“

Nová scéna. Nahý a na zádech leží vedle modrooké plavovlásky.

Vzájemně si proplétají prsty.

„Miluju tě.“

„Taky tě miluju.“

Nová scéna. Rozčilený muž.

„Snad si nemyslíš, že po tom všem, čím si Diana musela projít, jen tak složím ruce a nechám to být!?“

Další scéna. Výstřel, stříbrná kulka a tma. Oblouklý muž v kostkované košili a ohyzdném pulovru mu podává nějaký lístek.

„Tyto léky budete brát pravidelně.“

Nová scéna. Bublající motor a klikatá silnice bez aut se proplétá krajinou plnou zeleně. Interkom v přílbě zašumí.

„No řekni, ty kluku jeden, není to paráda?“

Vjíždějí do města, nad kterým se vznáší obří atomový hřib.

„To bude dobrý, uvidíš.“

Střih a další scéna. Prázdnota.

„Jenom láska nestačí.“

Další scéna. Prsatá bojovnice stíná hlavu draka.

„Tak co, ty kundičko?“

Scéna se vrací o jeden výjev zpátky.

„Aspoň už nebudeš muset platit.“

Rychloposuv vpřed.

„Dereku, co jsi to udělal?“

Ticho.

„Dereku, já... Já jsem...“

Obsazovací tón. Nová scéna.

„Miluješ mě?“

Výkřik a tma.

„Až nastane čas, vzpomeneš si.“

Jiná scéna. Jen tma a povědomý dívčí hlas.

„Pořád jsi mi neodpověděl.“

„Nechci.“

„Ale já jo! Proč hraješ hry?“

„Nejdřív to byl útěk z podělaný reality. Teď sám nevím.“

„Aha.“

„Chci se tě zeptat, můžu?“

„Ptej se.“

„Ty jsi Bůh?“

„Ale no tak, co tě nemá!“

„Tak teda kdo jsi?“

„Copak ty si mě nepamatuješ?“

„Ne.“

„Zkus trochu víc namáhat hlavičku. Určitě si vzpomeneš.“

„Co se se mnou stane? Umřu?“

„Nejspíš ano.“

„To je k vzteku.“

„Protože umřeš?“

„Ne. Protože jsem žil úplně zbytečně.“

„Mrzí tě to?“

„Co je to za otázku? Samozřejmě, že mě to mrzí!“

„Chápu.“

„Vážně?“

„Vážně.“

„Co znamená ta duha?“

„Já ji nevidím. Všechno je jen v tvojí hlavě. Někteří vidí třeba světlo na konci dlouhého tunelu. Je to zřejmě individuální.“

„V mém případě by to byl rozhodně rozjetý rychlík.“

„Jsi vtipný.“

„...“

„...“

„Proč to sakra tak trvá? Na co ještě musím čekat?“

„Nemusíš čekat. Čas je relativní.“

„To jsou mi ale moudra.“

„Čas, co ubíhá, než zhasneš na čáru, se počítá v milisekundách. Zbývají ti tři. Budou ale trvat tak dlouho, jak dlouho budeš chtít.“

„V tom případě chci, aby to skončilo. Hned teď a tady.“

„Ne! Já to tak nechci. Přišla jsem na pomoc.“

„Jak?“

„Vrátím tě zpátky.“

„Proč?“

„Protože to tak chci. Nikdo si nezaslouží žít zbytečně. A pro tvou informaci, nikdo není na světě bez účelu. Všechno má svůj důvod. I to, proč to dělám. Uvidíme se později, Dereku.“

Křivice duhy se rozplétá a segmenty se spojují. V dálce je slyšet její zvonivě dívčí smích.

„Chceš, abych tě zhypnotizovala?“

„Trinity!?“

Procitl.

„Dereku, co to tam vyvádíš? Přenes nás!“

Hanif. Když je rozčilený, mluví zásadně v rodné řeči. Derek mu tady ale rozumí.

Následuje sprška nadávek v arabštině.

„Tak na co ještě čekáš!?“

„Jdu na to.“

Hanif odvádí z bojiště Noaha007. Neslyší, co mu říká, protože zase odpojil audio, ale jasně vidí, jak Noaha007 objal a pak ho dlouze a vášnivě políbil.

Hanifův avatar byla krásná žena, která se i tady nápadně podobala té, za kterou se vydává na Novagramu.

Noah se odpojil ve chvíli, kdy se na virtuálním bojišti spustila krvavá vřava za zvuků řinčení damaškové ocele, létajícího kamení, svistu roje šípů padajících z nebes a nářku prvních raněných, doprovázené zvukem máchajících dračích křídel a chrlení ohně.

„Proč ti to tak trvalo?“

„Musel jsem řešit problém. Chtělo nás to zabít.“

„Ty jsi to zvládnul! Tyb Allah!“

„Insha' Allah.“

„Insha' Allah, příteli. Jsme děti Boží. Jabril ealayh alslam.“

Odpojili se.

* * *

Derek téměř celou cestu zpátky do resortu neprohodil slovo. Pozoroval oknem bohatě nasvětlené minarety a mešity v dáli a vypadal, že vůbec nevnímá.

„Jsi zamlklý, příteli.“

Podíval se na Hanifa.

„Promiň, zamyslel jsem se.“

„Něco tě trápí?“

„Ne, ani ne.“

„Bylo to hodně... zlé? Jsem tvůj dlužník.“

Pousmál se a zavrtěl hlavou.

„Nejsi. Je to má práce.“

„Když myslíš,“ napodobil ho a nervózně se zasmál. Bylo vidět, jak moc se mu ulevilo.

„Ale jsem rád, že jsi nezemřel, Hanife. Že jsme tam oba nezůstali.“

„Já, moje žena a děti ti děkujeme.“

„Ty máš ženu? Děti? Promiň. Vždycky zapomenu, že takové otázky se nesluší pokládat. Na můj vkus máte příliš mnoho pravidel,“ povzdechl si.

„To je v pořádku, příteli,“ usmál se Hanif.

Dovezl ho až před dům.

„Nesmím nic říct, ale chci, abys věděl, že to bylo důležité a že se nám to povedlo.“

„To je dobře.“

Podal mu ruku, ale Hanif se v sedadle naklonil, objal ho, políbil na

obě tváře a poplácal po zádech.

„Dobrou noc, příteli.“

„*Masa' alkhayr*, Hanife.“

OBÁLKA

Jen co za sebou Derek zavřel dveře od bytu, jeho první kroky vedly na dno skříně, kde měl své staré věci. Věděl, co v nich je. Věděl o té knize, ale první kapitola byla složitá a nedávala smysl. Tentokrát šel ale po obálce založené v ní. Také o ní věděl, ale nikdy ho nenapadlo ji otevřít.

List papíru v ní byl popsán krásným a úhledným písmem, které bylo radost číst.

„Milý Dereku!

Jestliže čteš tento dopis, jde vše díky Bohu podle plánu. Jsi na správné cestě. Než tě zasvěťím do podrobností, musím Ti nejprve něco vysvětlit. Během našich rozhovorů, na které se také časem rozpomeněš, jsem tě o něco požádal. Slíbil jsi, že to pro mě uděláš. Byl jsem nucen svým způsobem naprogramovat tvou mysl, abys do té doby, než si na mě vzpomeneš, ignoroval nejen knihu, kterou jsem ti dal, ale i tento dopis, na který si jistě už narazil. Přejdu tedy k věci.

Mám obavy o svůj život. V sázce je nejen ten můj, ale i mé rodiny. Potřebuji od Tebe, abys veškeré záznamy a stopy vedoucí k mé osobě, mojí ženě a dětem vymazal ze všech rejstříků, veřejných, neveřejných, utajených databází, knihoven a sociálních sítí a zajistil nám novou identitu. Jistě se teď ptáš, jak bys to měl udělat. K tomu se dostanu.

Projekt, na kterém jsem pracoval téměř patnáct let, se dostal do fáze, která je zásadní. Ohrožuje podstatu náš všech. Tím myslím lidstva. Překročili jsme hranici singularity. Není to kvantový počítač a kvantový prostor, jak všichni tvrdí. Je součástí této singularity, ale ne tou zásadní. Důsledky objevu mého týmu nejsme zatím schopni plně pochopit. Kdybych to měl přirovnat k jedné slavné knize, nakročili jsme za zrcadlo. Stojíme nejen na prahu nové fyziky, ale zároveň balancujeme nad propastí. Vynález atomové

bomby je proti tomu nic. O to mi teď ale nejde, jelikož se to zvrátit nedá. S tím jsem se smířil. Zcela upřímně přiznávám, že teď mi jde o vlastní bezpečí.

Workshop, kterým jsi prošel, je financován saudskou královskou rodinou a několika dalšími vysoce postavenými lidmi a subjekty převážně z Blízkého a Středního východu. Nemám tušení, kde se zrovna nacházíš, ale předpokládám, že jsi někde tam. Pokud ano, máš velkou výhodu. Pokud ne, nevadí, jen to bude trochu složitější, ale ne tolik, abys to nezládl.

Musím se Ti přiznat i k dalším věcem. Počítal jsem s Tebou od našeho prvního rozhovoru v matrixu. Chci, abys věděl, že jsi nebyl první, do koho jsem vkládal své naděje. Bohužel to nevyšlo, protože jsem to příliš uspěchal. Nevím, kolik mi zbývá času. Jsem plně zodpovědný za smrt Dimitrije a jeho přátel. Chci, abys to věděl.

Program výcviku má být brzy ukončen a veškeré důkazy o jeho existenci zničeny. To zahrnuje i eliminaci mé osoby, Kasima, obsluhujícího personálu a všech našich nejbližších. Kasim o tom neví, i když si myslím, že to tuší. Nikdy jsme o tom spolu otevřeně nehovořili. Ani já si nejsem jistý, nakolik mu mohu důvěřovat. Ano, začínám být paranoidní, uvědomuji si to, ale také vím, že nesmím nic riskovat.

Podařilo se mi nashromáždit důkazy, které to podporují. Zanechal jsem ti je na síti. Na konci naleznesh návod, jak se k nim dostat. Drtivá většina, promiň mi ten výraz, klaunů, které jsme dodali právě na Blízký a Střední východ, je po smrti. Vy Němci na to máte jeden výstižný výraz: Kanonenfutter.

Neznám důvod, proč byli obětováni, ale vím jistě, že se to stalo v rámci pokusů, o jejichž důvodech mohu pouze spekulovat. Jsem si však jistý, že se je časem dozvíš.

Kdysi jsem ti tvrdil, že o některé schopnosti, které si v matrixu osvojiš,

časem přijdeš. Není to tak úplně pravda. Zůstávají, jen jsou potlačené. Naučím tě, jak je aktivovat. Kromě důkazů jsem ukryl v síti i soubor důležitých schopností a nástrojů, které budeš potřebovat, abys byl schopen dostat slibu. Nejen to. Pomohou ti přežít. Zároveň ti poskytnou obrovskou konkurenční výhodu, jejíž dosah ti dojde velice brzy.

Prosím, přečti si tu knihu ještě jednou. Tentokrát ji budeš chápat. Možné ne zcela, ale nebudeš se cítit ztracený v obsahu. V kombinaci s poznatky, které v ní najdeš, nástroji a schopnostmi, které si později stáhneš, ti poskytne mnoho cenných informací. Mimochodem, toto je jeden ze dvou výtisků na světě, tak ji prosím neztrať a nedopuť, aby se dostala do nepovolaných rukou. V tabletu najdeš slíbená vodítka. Tentokrát už jistě víš, co hledat a kde je nalézt.

Hodně štěstí, Dereku.

P.S. Jak si jistě brzy vzpomeneš, nikdy jsem se nepovažoval za věřícího, ale čím více o fyzikálních zákonech vím, čím více poznávám tajemství lidského mozku, tím více přestávám o jeho existenci pochybovat. Proto se s tebou rozloučím těmito slovy:

*Doprovázej tě Bůh.
Tvůj přítel, Christoffel."*

Najednou to do sebe začalo zapadat. Jen stále nemohl přijít na to, odkud zná Trinity. Jak je možné, že si na ni nikdy nevzpomněl? Jak dlouho ji zná? Proč si na ni vzpomněl právě tam? Doufal, že na to brzy přijde.

Co s tím tabletem? Bude ho muset od Hanifa získat zpátky.

A to sakra rychle.

NOAH

Noah sdílel pronajatý třípokojový rozpadající se domek v telavivské ha-Tikvě, kdysi dělnické čtvrti, se svým kolegou. Oba pracovali jako řidiči autobusu u jedné a té samé společnosti, takže většinu času se mýjeli, protože Yusef míval směny proti němu. Noah se přistěhoval před pěti lety.

Už se to v Jeruzalémě nedalo vydržet.

Co v podstatě přešel plně pod palestinskou správu, Židé se často stávali terčem útoků. Většinou jen slovních, i když se občas vyskytovaly i fyzické útoky, byť už velmi zřídka končily smrtí.

Od dob postupné realizace samostatného státu Palestina se leccos změnilo. Izraelci směli nadále vstoupit do města bez povolení, ale hlídky IDF nadobro vystřídaly palestinské ozbrojené síly. Armádou by se daly nazvat stěží, protože smlouva zahrnovala dodatek o počtech a typech zbraní, které směli Palestinci držet.

I přes pravidelné mezinárodní kontroly se to ale nedodržovalo.

Nicméně, zdálo se, že v oblasti je jinak klid. Pro místní obyvatele se toho moc nezměnilo, Židé a Arabové spolu dokázali vycházet, až na občasné excesy několika jedinců, kteří umně rozdmýchali vášně, které odkryly hluboce zakořeněnou zlobu na obou stranách na základě starých křivd.

Situace nebyla rozhodně jednoduchá.

Izrael si vydobyl světové uznání, nejen když konečně umožnil vznik palestinského státu, čím se musel vzdát části vlastního území, ale i doma kontroverzně vnímaným krokem přemístit izraelské osadníky

z některých částí země. Pásmo Gazy připadlo celé Palestincům. To bylo jediné území, kde bylo zaručeno 0 % židovského obyvatelstva. To se zase pochopitelně nelíbilo Egyptu, který si okamžitě začal nárokovat kdysi ztracená území. Výměnou za zřeknutí se těchto nároků a ukončení dodávek vojenského materiálu Palestincům a ukončení diverzních akcí proti Izraeli, slíbila Evropská unie Egyptu materiální a finanční pomoc při zavlažování egyptské pouště.

Pět let intenzivního jednání dalo nakonec vzniknout státu ve státě, i když konečná smlouva stále nebyla podepsána. Rozhodně k tomu bylo blíž než před čtyřiceti lety při tajném jednání v Oslu. Spousta Izraelců s plánem samostatné Palestiny pochopitelně nesouhlasila. Dvě strany mávaly starými mapami, a každá měla svým způsobem pravdu. Jordánsko bylo z jednání vynecháno, protože hrozila další patová situace, která se by mohla táhnout dalších sto let.

Mapa Izraele měla být kompletně přepsána a transformace se měla dokončit do dvaceti let od podepsání smlouvy. Jako ústupek dostal Izrael štědrá finanční kompenzaci od Evropské unie, Velké Británie a Spojených států. Jedna nadnárodní společnost se sídlem v Tallahassee věnovala Izraeli dvacet miliard dolarů izraelskému lidu za vstřícný postoj k Palestincům a za mírové úsilí.

Izrael, jinak technologická velmoc minimálně v měřítku oblasti Středního východu, se v té době začal potýkat se vzrůstající chudobou. Štědrá pomoc dohromady v hodnotě dvou miliard dolarů, vyplacená během prvních pěti let, přišla víc než vhod.

Transformace se konečně rozeběhla.

Ta kromě nových čar na mapě znamenala proměnu Negevské pouště v úrodnou a na zeleň bohatou půdu. Technologie na to byla. Spojením již existujících řešení a nových technologií měla proběhnout do deseti let. Dokončení proměny pouště byla zásadní

podmínka pro konečnou ratifikaci smlouvy.

V této otázce měl Izrael právo veta. Bylo tedy v zájmu všech, aby se to podařilo.

Začalo se hodně stavět a životní úroveň se zase o něco zvedla. Bohužel se ale nedotkla všech obyvatel. Do takové skupiny patřil i Noah.

Noah byl sirotek. Jeho drogově závislí rodiče, sotva odrostlí teenageři, ho nechali v porodnici. Noah byl od narození postižený. Porod byl komplikovaný a málem při něm zemřel. Narodil se v osmém měsíci a skoro se uškrtil pupeční šňůrou. Byla to chyba lékařů. Noah měl mít nadosmrti poškozený mozek. Přišel na svět i s jinými zdravotními komplikacemi. Lékaři mu dávali sotva půl roku života.

Nestalo se. Stal se totiž zázrak.

Stejně jako ostatní postižené děti s podobným příběhem se ho ujal Mohamed, šedesátník, který proměnil svůj vlastní dům na dětský domov převážně pro děti, kterým byl dán do vínku omezený čas. Mohamed v té době bojoval s rakovinou prostaty, kterou však nakonec porazil. Těch dětí, kterých se ujal, než zemřel v pokročilém věku, bylo přes sto dvacet. Některé děti přišly na svět slepé, hluché, němé, ochrnuté či všechno dohromady. Mnoho z nich krátce potom, co se jich ujal, pohřbil.

Než se ale odebraly k Bohu, dostalo se jim teplého lidského doteku a lásky.

Noah byl jedním z mála těch, kteří se dožili dospělosti. Nejen to. Jeho zdravotní stav se i díky Mohamedově péči začal lepšit. Dokonce se mu podařilo dokončit „normální“ střední školu.

Nějakou dobu po Mohamedově smrti se snažil převzít otěže, ale pak nastoupila byrokracie a Noah šel z kola ven. Mohamedův odkaz převzala nějaká nadace, která po dvou letech domov uzavřela.

Noah se uchýlil v Jeruzalémě jako průvodce. Pak ho však jednoho dne napadl nějaký zdrogovaný mladík. Nadával mu přitom do „zkrvvených Židů“ a pak ho téměř ukopal k smrti.

Noah se rozhodl Jeruzalém opustit. Tel Aviv v té době procházel proměnou. Většina chudinských čtvrtí šla do demolice a na místech, jako byla jeho čtvrť, začaly vyrůstat vysoké domy pro nižší střední třídu. Noah však v takovém domě nebydlel.

Dům, ve kterém žil, patřil zahraničnímu majiteli a ten tvrdošíjně přes své právníky hatil každou snahu města pozemek odkoupit. Dům chátral, protože se o něj v podstatě nikdo nestaral. Noah to neuměl a Yusef se netajil tím, že odsud brzy vypadne do Kataru za lepším. Jako taxikář si tam vydělá mnohem víc a nikdo na něj jako na Araba nebude koukat skrz prsty.

Jednopodlažní dům působil mezi moderními třicetipatrovými domy jako pěst na oko. V podstatě se z domu stala turistická atrakce.

Noahovi táhlo na čtyřicet a nikdy neměl ženu. Kromě otcovské lásky, kterou mu dal Mohamed, nepoznal, jaké je být milován. Teď se ale zdálo, že se nad ním Bůh konečně smiloval.

Jmenovala se Judith. Poznal ji na síti. Nemohl se dočkat, až mu skončí směna, připojí se, pokud zase nebude zlobit přípojka, a bude si s ní povídat.

I jemu bylo ze začátku podezřelé, proč se s ním baví, když jí řekl o svém postižení. Dokonce jí ukázal svou tvář. Na odhalení postavy si netroufl, protože vážil skoro sto dvacet kilo. Byl sice vysoký, ale i z

obličej se dalo poznat, že nemá tělo atleta. Navíc není hezký. To si uvědomoval.

Neodradilo ji to.

Judith se mu také s něčím svěřila. Její zesnulý bratr na tom byl kdysi jako on. Jí se po něm stýská. Už má po krk všech těch „normálních“ kluků jejího věku. Navíc měla slabost pro starší. Jenže i ti „normální“ muži ji mají jen kvůli sexu. A ona chce najít někoho, kdo ji bude milovat a hlavně ji bude věrný. Rovnou se ho zeptala, jestli by mu nevadilo mít dítě. Časem.

Noah pookřál, zvláště když se dozvěděl, že bydlí přímo tady, v Tel Avivu.

Dlouho mu nechtěla říct, odkud je a kde bydlí. Prý už si kdysi naběhla. Ať se na ni nezlobí. Nezlobil se. On jí o sobě řekl všechno. Že si dokonce může ten dům najít v turistickém průvodci.

Dnes odpoledne se s ní má poprvé setkat osobně. Tváří v tvář. Hned po směně. Nemohl se dočkat. Judith ho poprosila, zda by jí neřekl, kterou linku dnes má. Když jí prozradil, že celý týden jezdí pětku, nadšeně řekla, že pokud to stihne, bude stát na rohu ulic *Zeev Jabotinsky* a *Ben Yehuda*, a že mu aspoň zamává. Pokud to stihne. Odpoledne za ním přijede do depa a pak si půjdou sednout někam na kafe. Konečně se lépe poznají. Noah se cítil šťastný jako snad nikdy v životě. Ani to maturitní vysvědčení mu neudělalo takovou radost v životě.

Bůh existuje, pomyslel si.

* * *

Tziviah na žádost cizího muže nejprve vůbec nereagovala. Je jí úplně

jedno, jestli jde o nějakou blbou sázku, nebo reality show. Nikomu mávat prostě nebude! Proč by to dělala?

„Dejte mi pokoj a nechte mě už proboha být!“

Skoro na toho dotíravého Araba zaječela.

Dva tisíce šekelů na ruku jí pomohlo změnit názor.

„Nic víc než mávat nějakýmu autobusákovi nebudu. Je to jasný? Kde že to má být? A v kolik teda?“

„Zítra přesně v 10:14, autobus linky 5. Stůj na rohu přesně tady,“ ukázal na roh, „zamávej mu, pošli mu pusu a jdi. Nic víc.“

Pokrčila rameny.

„Ok, udělám to. Nebudu ale v žádný blbý televizi nebo nedej bože v nějakým videu, že ne? Jen mu zamávám, jasný? Nic víc. Nikomu se odhalovat nebudu. Ani za pět tisíc. Rozumíme si?“

Dal jí ty peníze a řekl, že pokud to neudělá, bude je muset vrátit, protože si ji pamatuje z bistra a nebude těžké ji dohledat. Chceme udělat radost kamarádovi na rozloučenou se svobodou, řekl jí na uklidněnou, když se zarazila.

„Ok. Zamávám teda tomu vašemu kámošovi. Nic ale nezkoušej, jasný? Nebo okamžitě volám poldy.“

„Samozřejmě,“ usmál se a odešel.

„Snadný prachy,“ pomyslela si a hned volala kamarádce, že půjdou nakupovat.

* * *

**Tentýž večer kolem půlnoci,
autobusové dílny v Neve Ša'an.**

„Hej vy dva, už jste dodělali tamty kusy vzadu?“

Noční garážmistr mluvil ke svým dvěma podřízeným. Byli tu noví a všechno jim musel dokola vysvětlovat. Zítra si promluví se svým nadřízeným, že je tu nechce. A je mu jedno, že jsou tu nějaké kvóty. To je mu fuk! Tihle dva jsou pěkní lemplové. Nechá je vyčistit palivový systém u dvou starších hybridních autobusů a pak je maximálně pošle uklízet dvůr, protože ty dvě nemehla se na nic lepšího nehodí.

Zavrtěli hlavami.

„Tak si proboha živého pospěšte! Máte na to čas jen do rána! V šest musí být připravené na šichtu!“

Odešli. Ten první přitáhl pojízdný vozík s čisticí tlakovou soupravou. Ten druhý skočil do montážní jámy a začal uvolňovat palivové trubky.

Ráno měli hotovo.

Garážmistr byl rád, že autobusy jsou připravené. Motor u toho prvního se konečně přestal zavzdušňovat a ten druhý se také zdál být v pořádku. Ještě víc ho ale potěšilo, když mu ti dva oznámili, že končí. Že jim ten týden stačil. Že to není nic pro ně. Že dostali lepší nabídku.

Garážmistr byl rád. Popřál jim štěstí a pak se spokojeně chystal domů.

* * *

**Tel Aviv, 15. dubna 10:05 místního času,
linka autobusu číslo 5.**

První tři kola proběhla v naprostém pořádku. Autobus konečně nezlobil. Garážmistr ráno Noahovi slíbil, že jakmile dostanou ty nové modely, které jsou plně elektrické a vydrží jezdit i týden bez nabíjení, jeden takový dostane. Napořád. Zaslouží si to. Noah nikdy neřekl ne, když potřebovali záskok. Vždycky měl autobus v pořádku. Kdo šel jezdit linku po něm, mohl si být jistý, že bude mít místo řidiče čisté, že by se z něj dalo jíst. Nikdy se nestalo, že by nechal volant zapařlaný, jako to dělali jiní.

Při čtvrtém kole nastoupil na zastávce *Frischmann Beach* nějaký mladík. Sedl si úplně dopředu. Než vystoupil předními dveřmi u britské ambasády, rozhlédl se. Pak podal překvapenému Noahovi dálkové ovládání. Podle loga bylo od škodovky.

Eaql almar'at fi jamaliha wajamal alrajul fi eaqlih.

Noah arabsky uměl.

„Rozum ženy je v její kráse a krása muže v jeho rozumu.“

Mladík vystoupil, rychlým krokem zmizel v davu u parku a Noah se rozjel. Najednou věděl, co musí dělat.

O dvě minuty později ji spatřil.

Do poslední chvíle nevěřil, že tam bude. Vesele na něj mávala, a dokonce mu poslala vzdušný polibek! Noah se rozzářil jako sluníčko. Odpověděl krátkým zahoukáním klaksonu a pak stiskl

tlačítko na ovladači.

Dizengoff, telavivská čtvrť co nikdy nespí, plná nablýskaných barů a venkovních kaváren jako Broadway, se otřásla v základech.

Masivní detonace usmrtila padesátku lidí, osmdesát tři zranila, poničila dvě budovy a způsobila rozsáhlý požár.

Po zemi byly rozházené mrtvoly jako hadrové panenky. Části těl byly rozmetány do korun stromů a ve vzduchu byl cítit měděný zápach krve smíchaný se štiplavým kouřem z hořících aut.

O tři minuty později se na druhém konci Tel Avivu ozval další výbuch, který způsobil podobné ztráty na životech a škody na majetku.

Stejně jako před šedesáti lety, kdy na něj poprvé dopadly irácké rakety *Scud*, ovládl město strach.

TY JSI TAK KRÁSNÁ!

Derek byl už čtrnáct dní bez práce. Většinu času trávil doma v resortu. Minulý měsíc mu konečně dovolili volný pohyb. Za bránu ale pořád nesměl. Bylo to však rozhodně lepší, než celé ty dny tvrdnout mezi čtyřmi zdmi.

Resort byl dostatečně velký a hlavně hezký.

Taková zlatá klec.

Derek dostal jasné instrukce, jak se má chovat. Nenápadně.

Jako většina zdejších expatů je ajťák. Vzhledem k tomu, že počítačům ani vývoji nerozumí, musí tvrdit, že je systémový analytik, pracuje na utajeném projektu a o své práci nesmí mluvit. Také dostal od Hanifa doporučení, že se nemá příliš přátelit a nemá na sebe prozradit víc, než je nutné. Dostal příkazem představovat se zásadně krycím jménem.

Derek pokyny důsledně dodržoval. Družit se nechtěl.

Na otázku, kdy dostane zpátky svoje věci, se mu dostalo vyhýbavé odpovědi. Když ho Hanif navštívil, aby zjistil, jak se mu od poslední akce daří, tak na něj Derek trochu zatlačil.

Hanif se přiznal, že si tablet nechal a že ho používá. Vysvětlil mu, že ten jeho je z evropské produkce, je na cizí jméno a není tudíž evidovaný, takže na něm může sledovat, to se trochu začervenal, co chce.

Naštěstí z něj nic nevymazal.

Derek ho poprosil, ať mu ho vrátí. Že k němu má citový vztah.

Dostal ho od své přítelkyně, kterou mu zabili. Vůbec mu nepřišlo divné, zatahovat do toho Dianu. Sám se tomu divil. Ona byla vždycky tabu. Ani před Veronikou o ní nemluvil. Uvědomil si, že změny, které na sobě pociťuje od operace, jsou čím dál tím více zřejmé. Připadal si mnohem tvrdší. Možná víc chlap.

Už nejsem měkkej.

Hanif mu ho druhý den donesl a vrátil mu i ty hodinky. Přesto Dereka požádal, ať se s nikým ze své vlasti nespojuje. Žádné e-maily ani příspěvky na sociálně sítě. Nulová aktivita směrem ven. Prohlížet weby, nic víc. Jasné?

Derek mu dal své slovo.

Hanif přesto zaváhal. Derek se rozhodl zariskovat. Tak ať si ho u sebe klidně nechá, když mu nevěří ani po tom, co mu zachránil život. Ať se o něj dobře stará, nic s ním neudělá a až mu kontrakt skončí, může mu ho vrátit.

Vyšlo to. Hanif řekl, že mu věří.

* * *

O týden později se na krátko připojili. Hráli zase tu samou hru, ale pouhých pět hodin. Hanif se s nikým nekontaktoval.

Noah007 se neukázal.

* * *

Derek měl mezitím dost času si přečíst Christoffelovu knihu. Třikrát. Chris měl pravdu. Nerozuměl všemu, ale spousta věcí do sebe

najednou začala zapadat. Ovšem tablet byl mnohem tvrdší oříšek.

Nakonec na to přišel.

Stačilo stáhnout nevinně vypadající fotografie okolí Zermattu a poskládat je ve správném pořadí, to znamená v obráceném sledu podle data pořízení. Tři fotografie se jako jediné daly poskládat do panoramatu.

Našel v nich odkaz, šikovně skrytý na místních cedulích. Adresu by tedy měl. Teď už zbývalo se na ni dostat. Bez V-realů to ovšem nedokáže. Bude si muset počkat a doufat, že bude mít příležitost.

Mezitím měl čas naučit se techniky, jak dostat získané a zdánlivě zapomenuté schopnosti zpět. To se dočetl v knize. Bylo to hodně o soustředění střídaném naprostým uvolněním. Něco jako meditace.

Šlo to ztuha. Ale šlo to.

Ke svému radostnému překvapení začal rozumět odborným věcem. Znal komunikační protokoly, k čemu slouží certifikáty, proxy servery, vé-pe-enky a všechny ty věci, o kterých dřív neměl dříve ani ponětí. Kniha odkazovala na další knihy, které našel v tabletu. Uprostřed těchto, na první pohled beletrií, našel další instrukce a návody.

Jedna obsáhlejší kapitola byla o sociálním inženýrství.

Poprvé v životě se někomu naboural do e-mailu. Bylo to tak snadné. Později vyzkoušel i těžší věci. Na některých si vylámal zuby, ale byl za trojnásobně maskovanou sítí a věděl, jak po sobě zanechat minimum stop. Jediné, co ho trápilo, bylo nestabilní internetové připojení.

O pár dní později se mu podařilo nabourat do bankovního účtu nějaké malé firmy z Drážďan. Jen tak ze zvědavosti poslal z jejich konta 100 euro nějaké nadaci.

Prošlo to.

Napadlo ho, co kdyby se podíval Veronice do e-mailové schránky? Byl zvědavý, jak se jí daří. Veroniky poslední statusy na sociálních sítích byly tři roky staré.

To, co v její poště našel, ho dostalo do splínu. Zbytek dne jen tak ležel a zíral do stropu.

To, že žije s Peterem, ho až tak nepřekvapilo. Rozdýchal to. Vzalo ho něco jiného. Veronika má další dítě. To nečekal.

A co jsem vlastně čekal?

Dalo se to usuzovat z jedné lékařské zprávy, kterou našel v jejím archivu. Neznal však jméno, pohlaví ani datum narození dítěte. Rozhodl se, že se na to podívá blíž. Také ho napadlo, jestli není náhodou jeho. Byl si však téměř jistý, že ten hajzl by jeho dítě za své nikdy nepřijal. To nebude Derekovo dítě.

Ale co když ano?

Nabourat se do Peterova bezpečnostního systému bylo rozhodně těžší. Asi třicetkrát ho to odstříhlo. Systém už musel administrátory varovat, že se kdosi pokouší proniknout na jejich servery.

Přesně to se také stalo. Zvýšili úroveň zabezpečení a Derek si další dva dny na něj ani nepingnul. Následující tři dny a noci spal minimálně, jak úporně se o to snažil, ale na ten zatracený server se nešlo dostat! Proto se rozhodl pro dvoudenní přestávku. Převážně

meditoval a hodně spal.

Pak se mu to konečně povedlo. Byl tam. Zatím měl jen zvuk.

Bylo kolem poledne, neděle, a podle logů byli doma. Zaslechl Betty a pak obraz první kamery v menším pokoji konečně naskočil.

Tonny si hrál na koberci s autíčkem, Betty seděla v křesle a zpívala si. Mělo to melodii, ale slova nedávala smysl. Bylo zřejmé, že její zdravotní stav se za poslední rok o dost zhoršil.

Derek přepnul obraz na další kameru.

Bodlo ho u srdce, když ji spatřil v kuchyni u sporáku. Veronika měla pár kilo navíc a kratší vlasy, ale slušelo jí to.

Vzpomněl si na den, když se s ní loučil u dveří. Bylo to pětadvacátého května. Dnes to bylo na den přesně jeden rok.

„Co mám dneska vařit?“

„Já nevím. Něco,“ ozvalo se z vedlejší místnosti.

„To je mi zase odpověď. Chceš to něco usmažit nebo upéct?“

„Dal bych si to na másle, miláčku.“

Peter se objevil v kuchyni.

Taky pěkně přibral, blbeček.

„Ty mě umíš tak krásně rozesmát,“ usmála se a otočila se k Peterovi.

Peter k ní přistoupil, ona ho objala a Derek se mimoděk zamračil.

To jsi říkala mně, pamatuješ?

Už se chystal znechuceně odpojit, když vtom uslyšel dětský pláč.

„Dojdeš tam, lásko? Asi bude chtít přebalit.“

„Samozřejmě.“

Derek postupně přepínal kamery, dokud neměl obraz dětského pokoje.

Peter vstoupil do pokoje a vzal dítě z postýlky do náručí. Láskyplně ho pochoval.

„Ty nám zase pěkně smrdíš. Tak já tě hezky přebalím, co říkáš? Ano? Ano?“

Kdyby Derek nevěděl, kdo to je a co všechno si kvůli němu musel vytrpět, možná by ho to vzalo u srdce. Přestože se obecně přestal dojímat.

Milující otec a dítě.

Najednou měl pocit, že přišel o každou radost v životě. Bude mít peníze, ale nejspíš nebude mít nikdy rodinu. Ne při téhle práci. Ne, když neví, jestli ho matrix jednou nezabije. Třeba už příště nebude mít takové štěstí.

Pak si vzpomněl, odkud Trinity zná. Poslední rozhovor s ní měl vypálený v mozku jako nějakou druhovou paměť.

Bílý záblesk.

* * *

**Soukromá místnost ve hře
Kingdom of Infinity IV,**

o pět let a deset měsíců dříve.

„Chceš abych tě zhypnotizovala, Dereku?“

„K čemu mi to bude?“

„Možná přestaneš slyšet ten hlas.“

„Jak si můžeš být tak jistá?“

„Nejsem.“

„Takže zase plácáš nesmysly.“

„Náhodou! Víím, co dělám. Funguje to na jiný problémy, tak proč ne na ten tvůj? Co tím můžeš ztratit? Dvacet minut času?“

„No tak dobře.“

„Pustím k tomu muziku.“

„Copak to takhle funguje? To je pěkná hloupost, nemyslíš?“

„Tak to nech laskavě na mně.“

„Už ti někdo někdy řekl, že jsi pěkně otravná?“

„Tak tisíckrát.“

„Tak hlavně dělej, za půl hodiny jdeme dát na frak těm namyšlencům z Tolleriho guildy.“

„No jo, prosím tě! Myslela jsem, že je pro tebe duševní zdraví přednější než nějaká hloupá virtuální řežba.“

„Na tak mladou holku jsi nějak moc chytrá.“

„Ty už mě taky neseř, Dereku! Tak chceš pomoci nebo ne?“

„Ok.“

„Uvolni se. Zavři oči a vnímej můj hlas.“

Zesilující se hudba.

(Think about the future)

Tomorrow men

(This is the future)

Blue eyes crying in the rain

*For how long
Tomorrow people*

Tomorrow people

Tomorrow people

Tomorrow people

Záblesk zmizel. Derek procitl.

* * *

„Tak tak tak, tak se mi to líbí! Tak se mi to líbí!“

Peter zabořil obličej do holého břicha dítěte. Už neplakalo. Rozhazovalo ručkama a smálo se.

„Ty jsi mi ale krásná holčička! Taková voňavoučká! Teda ne vždycky. Vid', ty smrádáš? Vid', ty smrádáš naše? Vid' Lindulko? Vid' ty Lindulko naše?“

Zase jí zabořil obličej do břicha a zafoukal. Zvuk, který z toho vzešel, tu malou rozesmál ještě víc.

„Ty jsi tak krásná! To máš určitě po mamince. Ty moje malá princezno, budu tě tak moc milovat, jako kdybys byla moje krev.“

Derekovi se téměř zastavilo srdce.

O minutu později klepal Hanif na dveře.

„Máme práci, přáteli.“

Doslov

KONEC?

Aktuální informace o pokračování s podtitulem Externista najdete na mých stránkách nebo sociálních sítích.

Milí čtenáři!

Předpokládám, že vás příběh bavil a mohu snad i doufat, že si z něj něco odnášíte, když už jste se dostali až sem. Nyní bych velice uvítal vaši zpětnou vazbu v podobě hodnocení. Stačí napsat jednu dvě věty, nebo aspoň udělit hvězdičky. Vaše hodnocení dávejte ideálně tam, odkud jste knihu získali, tedy Google Play Knihy, Apple knihy, Knihy Dobrovský, Palmknihy případně i jinde.

Pokud máte knihu staženou z mých stránek, přidejte hodnocení na hlavní stránce, přes tlačítko **HODNOCENÍ**.

Také sdílením mezi přáteli mi významně pomáháte dostat ji k dalším čtenářům. Vaše podpora je pro mě důležitá a moc si jí vážím. Ještě jednou děkuji!

www.rbvalens.com

Tak zase příště!

O AUTOROVÍ

O mně, o psaní, technologiích, a tak vůbec

Vystřídal jsem několik profesí, než jsem se pustil do psaní. Začínal jsem v továrně u frézy, pokračoval k volantů nákladáku i taxíku, odtud pak k prodeji aut, od nich oklikou k tvorbě grafiky a webů, až jsem nakonec zakotvil v IT jako test analytik. Rok předtím, než jsem webařinu pověsil na hřebík, jsem měl vnuknutí.

Napsat knihu.

Jestli se ptáte proč, tak nejspíš proto, že to souvisí s etapou jedince, které se říká krize středního věku. Úspěšní muži a zvláště pak podnikatelé, si v této fázi života pořizují sportovní auto, o dvacet let mladší partnerku, rozvod a nežádá další dítě. Já úspěšný rozhodně nebyl, rozvod jsem měl za sebou, auto jsem prodal a na nové neměl. Vlastně jsem neměl na žádné. Jednu dobu jsem se zbavoval osobních věcí, abych měl na složenky. Jediné, co jsem si mohl dovolit, byly běžecké boty z Lidlu.

Tak jsem začal psát a běhat. Trochu.

Myslím, že jsem vždycky chtěl něco napsat. Jenže jsem se o to moc nesnažil. Neměl jsem totiž dobrý námět. No a pak jednoho jarního odpoledne roku 2014 jsem prokrastinoval u jednoho seriálu a rozčlil se nad stupidní zápletkou dílu. Podíval jsem se na tehdejší přítelkyni Evu a prohlásil, že takovou blbost nemohl splácet ani amatér, protože i já bych to vymyslel lépe. Řekla: „No tak to udělej.“ „No to teda udělám,“ odpověděl jsem sebejistě.

Neměl jsem však páru jak.

Uběhlo pár dní a já to pustil z hlavy. Ležím si tak ve vaně, zírám do stropu, snažím se nemyslet, což není u chlapa v krizi nic těžkého, a najednou jsem měl námět. Znal jsem začátek, průběh a konec. A to všechno během vteřiny.

Fakt. Nelžu.

Stalo se něco nepopsatelného. Někdo tomu říká Múza. Jako kdyby ten příběh byl celou tu dobu v hlavě, jen kdosi otočil správný vypínač! Vyskočil jsem z vany a letěl si to rychle zapsat. V pětadvaceti totiž sice udržíte moč, ale s myšlenkami to bývá horší. Takže jsem to musel dát hezky rychle na papír.

Vznikla synopse na jednu stranu.

Od té chvíle jsem příběh rozvíjel. Nedokázal jsem na něj přestat myslet. Později jsem ho přepracoval Evě. Je poměrně náročný čtenář, takže mě překvapilo a potěšilo, když řekla, že se jí to líbí! Pochopitelně mě to povzbudilo a zkusil jsem to i zrealizovat. Víte, co je na tom nejlepší? Tohle není ten příběh! Klaun původně vznikl jako povídka v rámci propagace.

Hned vysvětlím.

Tak ten příběh, co mě napadl ve vaně, má tři části a víc neprozradím, protože to teď není na program dne. Podstatné je to, že jsem kvůli tomu vlastně seknul s tehdejší prací. Tak strašně jsem v něj a sebe věřil. Nebylo to příliš šťastné rozhodnutí. Nicméně, když se na tím zamyslím, dává to smysl a udělal jsem nakonec dobře.

Mělo se to stát.

Měl jsem naivní představu, že pro svou knihu rozjedu crowdfundingovou kampaň. Z vybraných peněz skromně vyžiji asi

tak šest měsíců. Tolik jsem hrubým odhadem potřeboval času, abych dokončil první díl. Jednoduchá matematika. Prostě si řeknete, kolik to bude mít asi stránek, vydělíte to počtem stran, kolik si myslíte, že denně dáte, a je to! Jasně jak facka. Já vím, klidně se smějte. Jak údajně prohlásil Mike Tyson: Všichni mají nějaký plán. Než dostanou pěstí.

Tou jsem měl taky brzy dostat.

Oslovil jsem jeden crowdfundingový server. Kampaň mi schválili. No, ne že bych to nečekal. To dá přeci rozum! Můj příběh je tak skvělý, že se z něj všichni pose... sadí na zadek. Já vím, nic neříkejte. Asi tak týden před spuštěním jsme si s Evou vyšli na noční procházku po Břevnově a cestou jsme diskutovali nad možnostmi propagace. V té době jsem už něco napsané měl. Dokonce jsem něco po částech zveřejňoval na Wattpadu. Teď se ale fakt nesmějte, ano? Mezi záplavou young adult fantasy třináctiletých slečen jsem narazil i na dobré věci. Posbíral jsem na Wattpadu pár kladných ohlasů, moje ego dosáhlo neměřitelných hodnot a já věřil v úspěšnou dráhu profesionálního autora, po kterém skáče brzy Hollywood.

No jo, no. Já vím, já vím.

Během usilovného psaní jsem naťuknul jedno téma, které podle mě stálo za samostatné zpracování. No a při brainstormingu s Evou mě napadlo, co kdybych napsal na tohle konkrétní téma povídku, ať přispěvatelé vidí, že nekupují zajíce v pytli?

Dobré, ne?

Zároveň tak představím své obrovské čtenářské základně, čítající asi sto čtyřicet sedm fanoušků, svět, který jsem stvořil, aniž bych z původního námětu něco vyzradil. Protože mám super téma a

nechci, aby mi ho někdo vzal!

To dá rozum. Chápete mě, ne?

Ztratil jsem rozum. Ale myslel jsem to vážně! Naštěstí jsem však nějakým zázrakem neztratil soudnost a na poslední chvíli kampaň zrušil. Díky Bohu! Tak za prvé, nedalo se to číst. Příběh super, dialogy ucházející, ale to bylo asi všechno. Provedení bylo děsné. Za druhé jsem záhy pochopil, že za tak krátkou dobu by tak obsáhlou ságu nedal ani King s Hemingwayem dohromady. Uvědomil jsem si, že se musím ve psaní podstatně zlepšit.

Prostě se vypsát. A taky se na to vyspat.

Uběhlo pět let, které by vydaly na samostatnou knihu. Vezmu to zkratkou. Vlastní naivitou a hloupostí jsem si podřízl větev u hlavního klienta. Pak jsem šel na operaci oka. To mě vyřadilo na dalších pár měsíců. Úspory mizely a já dělal, že to nevidím.

Nějak bylo, nějak bude.

Pokračoval jsem v psaní původního námětu a Klauna zároveň. Den co den, osm, deset, dvanáct, někdy i šestnáct hodin. Neustále jsem přepisoval. K životu mi stačil počítač, internet a čtyři housky se salámem na den. Začal jsem odmítat zakázky. Po pravdě, už jsem měl plné zuby dodávat grafiku a weby pod cenou. Také jsem ukázkově vyhořel. Dodnes mám k webům trochu averzi. Pak to přišlo. Předchozí rozhodnutí mě dohnalo a já dostal výše zmiňovanou pěť.

Byla to taková pumelice, že jsem se z ní dostával další tři roky.

Na jaře 2016 jsem skončil v podstatě na ulici. Měl jsem sice novou práci, ale za juniorskou mzdu. Junior s blížící se padesátkou. Vtipné.

Mně však do smíchu nebylo. Byl jsem bez peněz, s dluhy na sociálním a zdravotním pojištění, které později vyústily až v exekuce. Lepil jsem díry, jak se dalo.

Všechno špatně.

Navíc jsem měl překlenovací úvěr na krku, kvůli předchozí slibované, ale neexistující práci v zahraničí, díky které jsem se měl postavit zase na nohy.

Sbalil jsem pár svých pár švestek a přemýšlel, kde složím hlavu.

Nebýt kamaráda a později i laskavé kolegyně, asi bych skončil pod mostem. Nebo z něj skočil. Rok jsem nenapsal jedinou řádku. V jednu chvíli jsem chtěl psaní zabalit. Naštěstí se situace začala malinko lepší. Tak jsem zase pokračoval. Derekův příběh se také začal lepší. Začal mít hloubku. Někdy v souladu s tím, co jsem momentálně prožíval.

Byly dny, kdy jsem na Klauna nemohl přestat myslet. Jedno, jestli nad Excelem, nebo ještě hůř, při poradách. Občas jsem mlhavě tušil, o čem se jedná, protože moje myšlenky k němu neustále odskakovaly. Nemohl jsem se dočkat, až vypadnu z kanceláře a budu psát, psát a zase psát, protože Klaun je prostě bomba. Má jediná naděje, jak se dostat z toho srabu. Nemohl jsem si pomoci.

Představte si situaci, když jste k smrti unavení a málem si násilím držíte víčka. Stejně usnete s otevřenýma očima. Bylo to náročné období, jak v osobním, tak v pracovním životě. Splácel jsem dluhy a žil ze stravenek. Po roce „bezdomovectví“ jsem měl ale zase střechu nad hlavou a relativní luxus v rámci možností.

I když...

Pro někoho v mém věku není zrovna normální bydlet na koleji. Na druhou stranu, já si to v podstatě užíval. Věděl jsem, že mám na nájem, neumřu hladu a jednou za 14 dní mě může navštívit dcera a já nebudu muset přemýšlet, jestli ji můžu koupit nové boty.

Později jsem si potřeboval něco dokázat a rozhodl jsem se doplnit si vzdělání. Udělám si vejšku! Téměř všichni kolegové kolem ji měli, proč bych já měl zůstat „jen“ u výučního listu? Měl jsem sice zkušenosti, ale cítil jsem se tak nějak „méněcenný“. Byla to hloupost, kterou jsem si, ani nevím proč, nasadil do hlavy.

Stálo mě to hodně sil. Víc než bych čekal. Trochu to odneslo zdraví a co hůř, neodváděl jsem dobré výkony v práci, protože jsem si přivydělával bokem grafiččinou a webařinou. Do toho se snažil dodělat tu „blbou“ maturitu, abych jednou na metu v podobě titulu, který stejně nikoho nezajímá, mohl vůbec pomyslet. Do toho jsem psal, abych Klauna dokončil, když už jsem mu věnoval tolik času a energie. Konec byl stále v nedohlednu. Jeden čas jsem měl na magnetické tabuli na zdi rozepsaný denní rozvrh po patnácti minutách, abych všechno stíhal.

I tak to byl punk jako prase.

Nakonec jsem to zvládnul. Dnes jsem za to rád a nesmírně vděčný.

Psaní je jízda jako na horské dráze. Jeden den se plácáte po rameni a druhý zase máte pocit, že musíte být po lobotomii. Vždyť se to zase nedá číst! Neustále hledáte vlastní styl. Musíte ho najít, jinak píšete mizerně. Když máte pocit, že jste ho našli, musíte ho pilovat do bezvědomí, abyste stejně nebyli s výsledkem úplně spokojení.

Psaní je také hraní si na Boha.

S postavami, kterým se snažíte vdechnout život a dát jim lidský

rozměr, si můžete dělat, co se vám zlíbí. Na začátku. Protože jak si tak píšete, ti nevděční parchanti si začnou žít vlastním životem. Kašlou na vaše záměry. Často si připadám spíš jako divák, a ne jako režisér. To oni mě často vedou. Nemám je úplně pod kontrolou. To se pak jen modlím, aby se drželi mantinelů a nebourali mi kompozici nebo časovou osu. Tak lehce nad nimi ztrácím moc! Proto je miluji a nesnáším zároveň.

Když oni mě ale tak strašně baví!

Pokud se jako tvůrce nechci uchýlit k rozřešení stylem *deus ex machina*, zákonitě musím přemýšlet nad věcmi, o kterých jsem původně psát nechtěl. Protože ono vážně všechno souvisí se vším. To prý prohlásil jeden revolucionář ze země, kde zítra znamenalo včera. Byl sice dost svině, ale měl pod čepicí. Zjistil jsem, že pokud nechci psát s prominutím hovadiny, musím si nastudovat oblasti, kterým úplně, nebo dokonce vůbec nerozumím. No a že jich je! Pokud jste perfekcionista jako já, děláte si všechno složitější.

Někdy je to fakt na mašli.

Perfekcionismus není vůbec dobrá vlastnost! Vezměte si můj obor, IT. Tam je vysloveně nežádoucí. Zdržuje. Nežijeme v dokonalém světě, říká s oblibou jeden můj bývalý projektový manažer. Ono se to netýká jen informačních technologií. Takže co s tím, když nechcete vypustit knihu s vlastnostmi severokorejské tramvaje, která jezdí jen rovně? Proto mi to trvalo tak dlouho. Najít kompromis mezi reálnem a fikcí je hledání nemožného. My ajťáci jsme jistým způsobem autisti, víte? Ale něco bychom si měli hned ujasnit. Nemám věšteckou kouli.

Fakt ne.

Nicméně, hned jak jsem začal psát, začaly se dít podivné věci. Mám

beta čtenáře. Jeden je zaměřený na technologie a trendy stejně jako já. Když jsem popisoval něco, co rok na to začalo být in, nebylo to nic neobvyklého. Prostě se o něčem mluví v odborných kruzích a pak se to přes média dostane k veřejnosti. Teď je to například umělá inteligence. Téma, které zažívá boom. Takže je jasné, že s jejím pokrokem musí nastat změny v legislativě. Musí. Dotkne se to jak daní, tak povinné, jak to jen nazvat? Zaměstnanotnosti? Zaměstnatelnosti? Zaměs... Eh!

Vzpomeňte si, až to bude za pár let aktuální. Není těžké hrát si na věštky a vidět velký špatný jako Jolanda. Na to často stačí selský rozum a mít trochu přehled. Dobře, něco jednoduššího. Vezměte si třeba automobil. Jen co z některých technologických gigantů uvede na trh skutečně autonomní systém a bude vybudována potřebná infrastruktura, čímž vůbec nemyslím dobíjecí stanice, protože nikdo netvrdí, že inteligentní automobil musí mít nutně elektropohon, které v Klaunovi nazývám autobot, přijde doba, kdy ho nebude, z pohledu financí, dávat smysl vlastnit a provozovat. Vlastní auto se stane otázkou prestiže. Netvrdím, že to bude za deset nebo dvacet let.

Ale ta doba jednou přijde, tím jsem si jistý.

Zpátky k příběhu. Měl by mít kontext. Postavy, ať kladné, nebo záporné, by měly mít uvěřitelné důvody. Obojí jsem měl. Chtělo to dodělat kulisy. Potřeboval jsem svět, který nebude úplně dystopický, ale taky nebude překypovat optimismem. Hned na začátku jsem psal o imigraci a o terorismu v západní Evropě. Podotýkám, že v roce 2014. V Německu i Francii tehdy ještě žádní „nepřítelští“ nebodali do lidí, nevjížděli do davů a brexit bylo neznámé slovo. Že jako první vezme z EU roha zrovna Velká Británie, jsem psal v prvních draftech. Potřeboval jsem mít v příběhu určitou geopolitickou a demografickou situaci. Kdo by se asi tak

trhnul? Jednoduché. Občas jsem se prostě strefil.

Nic víc. Doufám. Kamarád Mirek Bochnák mi často říkal: „Nechceš začít psát něco jinýho?“

Některé technologie jsem si dle nejlepšího vědomí a svědomí vycucal z prstu. No asi ne tak úplně. Třeba Muskův neuralink. Věřte, nevěřte, vzalo mi to vítr z plachet, když jsem se dozvěděl o jeho neuralinku. Pojmenoval jsem ho totiž původně úplně stejně. Proto to v Klaunovi nazývám pouhým „neurálním rozhraním“. Nechci se dostat do případného sporu. Jako dost o tom pochybuji, ale jeden nikdy neví.

Rozhodně netvrdím, že jsem byl první, kdo název vymyslel. Slovní spojení neuro a link se nabízí de facto samo.

Kvůli Klaunovi jsem dokonce přestal chodit do kina a přestal se dívat na seriály. Proč? Nechtěl jsem se dostat do situace, že bych tam našel „svoje“ téma. Tak za prvé, nechtěl jsem se nechat ovlivnit.

Je až s podivem, kolik kamarádů mi začalo radit, co bych měl do Klauna dát. Začínal jsem být s tím až trapný, jak jsem téměř pokaždé jen opakoval: „Mám.“

Za druhé jsem se bál, co bych lhal. I teď občas trnu, že mi příběh někdo vezme, nebo dokonce už vzal a já budu zase ten druhý. Nebo ještě hůř, budu za plagiátora.

Ne že bych se u Klauna neinspiroval. Hodně mě ovlivnil Neuromancer od Williama Gibsona. Mimochodem skvělá kniha, i když jsem ji v devadesátých letech musel číst nadvakrát, abych ji pochopil. Nebojte se, můj příběh je jiný.

Jistě, neustále mě něco ovlivňuje. Ať už jsou to aktuální události, jako

covid, nebo příběhy jiných. Těch, které jsem v životě potkal a setkávám.

V příběhu také operuji s bitcoinem a jeho hodnotou. Klauna jsem začal psát v době, kdy to nebyla sice jediná, ale zato asi nejznámější (pro mě určitě) a asi nejuchopitelnější kryptoměna. V době, kdy budete číst tuto knihu, bude mít pravděpodobně mnohem vyšší cenu. Nebo také ne. Už jsem to tak nechal. Není to totiž důležité. Ono vlastně nejde ani tak o jeho hodnotu, ale spíš o to, co bitcoin, potažmo blockchain, představuje. Čím se staly kryptoměny obecně a co všechno aktuálně ovlivňují. Jak v blízké budoucnosti zasáhnou do životů nás všech. Jde o překotný vývoj, a ano, za pár let může být všechno jinak. Nicméně zásah ze strany vlád mě napadl už tenkrát.

Jak to s bitcoinem a dalšími kryptoměnami bude dál, to nikdo neví. Já už vůbec ne. Nejsem znalec kryptoměn. Mám nějaké povědomí, asi jako většina lidí, co se zajímají o technologie. Nicméně pokud kryptoměny udrží kurz, kterým se vydaly, změny brzy pocítíme. Ať už jde o vnímání a pochopení toho, co představují, v budoucích zákonech, nebo jejich vliv na ekonomiku obecně.

Bitcoin je v příběhu jen jakýsi zástupce toho, co kryptoměny představují.

Mimochodem, jestli si myslíte, že jsem bitcoiny nakoupil v době, kdy se dal pořídit doslova za pár dolarů, a já zjevně předpokládal, že poroste... No, nekoupil. Možná jsem si měl využít úvěr na ně, a ne na neexistující práci *staplerfahrera* v Německu. Teď byl bych nejspíš za vodou. Ale! Zřejmě bych nikdy nedokončil tuhle knihu. Takže ne, nejsem věstec ani vizionář.

Spíš vůl.

Klauna jsem začal psát jako příběh o obyčejných lidech na pozadí současných a budoucích technologiích. Najednou jsem začal brousit do politiky. To je ošemetné, protože je nesmírně těžké do příběhu

nepromítat vlastní světonázory. Jenže ono to do sebe začalo zapadat. Věci, které jsem na začátku původně pouze nastínil v rámci budování kulis, začaly dávat smysl. Nebo přesněji, vystavil jsem oslí můstky, aniž bych dopředu věděl, proč a co to vlastně dělám.

Někdy mám pocit, že jsem cvičená opice, co buší do klávesnice a příběh píše někdo jiný.

To samé se týká kvantových počítačů, strojového učení a umělé inteligence. Pochopitelně jsem si o tom něco nastudoval. Jsem totiž analytik. Nemyslím z pohledu současné profese, ale obecně. Vždycky jsem nad věcmi přemýšlel, aniž bych si to uvědomoval. Jenže čím víc jsem začal „chápat“ (ty uvozovky jsou naprosto oprávněné), jak fungují, tím víc jsem začal propadat depresi. Uvědomil jsem si, že některé věci, jak je popisuji, by se zřejmě nestaly. Už jsem se zmínil, že nechci psát nesmysly. Měl jsem docela strach, že někteří kolegové znalí problematiky se mi vysmějí, jakmile si to přečtou. K mému překvapení se to (zatím) nestalo. Takže jsem to buď napsal dobře, nebo si také nejsou jisti.

Sebechovála smrdí, brzdi frajere, brzdi!

Naštěstí mi docvaklo, že pilíře dobrého příběhu jsou úplně někde jinde, a že touha po dokonalosti a vášeň pro detail hraničící s obsesí, jsou spíš na škodu než k užitku.

Jednou bych se rád psaním románů (u)živil. Chci se stát spíš profesionálním autorem než být „pouhým“ spisovatelem. Je v tom rozdíl. Spisovatel je každý, kdo více či méně pravidelně píše. Autor svá díla dokončuje a vydává je.

S tím souvisí další věc. Rozhodl jsem se, že Klaun spatří světlo světa jako e-book. Nebudu se hned cpát do knihkupectví. Nepotřebuji si

knihu osahat.

Dobře, teď trochu kecám.

Teď je však momentálně důležitější, aby měl úspěch u čtenářů. Beru to jako průzkum bojem.

Klaun si nehraje na seriózní literaturu, byť se vážnému tématu věnuje. Přesto se snažím, aby si z něj čtenář něco odnesl. Aby se zamyslel, ale především aby se bavil. Jestli moje prvotina zaboduje, nebo to bude průšvih, to ukáže čas. Jestli to bude dávat smysl, vydám Klauna knižně. Ale teď si ze všeho nejvíc přeji, abyste se u něj bavili.

R. B. Valens, v Praze, 3. dubna 2021

ZVLÁŠTNÍ PODĚKOVÁNÍ

patří

manželům Lettenmayerovým z Jiren,

za jejich vstřícnost a lidské gesto, když
jsem byl v obtížné životní situaci.

Helence Lichtenbergové,

za štědrý příspěvek na korekturu.

Děkuji.

PODĚKOVÁNÍ

Kniha by nevznikla bez podpory nejbližších, blízkých, kamarádů a spolupracovníků.

Veliké dík patří Evě Hájkové a Mirkovi Bochňákovi,

kteří u toho byli na začátku a povzbuzovali mě.

Současným i bývalým kolegům, kteří přispěli
– ať vědomě či nevědomky –
nápadem, nebo tím, že jsou takoví, jací jsou.

Zejména:

Petru Thielovi,

kolegovi za konzultace v oblasti nanotechnologií.

Tomáši Heczkovi,

kolegovi, který mě uvedl do světa analýzy.

Jirkovi Hanzalovi a Michalovi Kubelemu,

kolegům a lidem s dobrým srdcem.

Bývalým šéfům:

Milanu Zajícovi a Jitce Aston

Díky za příležitost.

VELKÉ DÍKY

patří samozřejmě beta-čtenářům:

Heleně Bohaté,

která schytala první drafty.

Lucii Střihavkové,

(aka RobMeIn@Wattpad), která Klaunovi věnovala čas.

Jirkovi Vávrovi,

za beting a neustále bombardování dotazy, kdy to konečně dopíšu.

Filipu Šibravovi,

za neúspěšné pokusy propašovat jeho nápady do mé knihy, za morální podporu a pravidelné pruzení, ať už to vydám.

Děkuji všem, kteří mi byli inspirací.